ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়

আলোচনী

৩৩ তম্ সংখ্যা, ২০১১-১২ বৰ্ষ

সম্পাদক ঃ নমিতা গগৈ

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দ্বাৰা বৃক্ষৰোপন

মহাবিদ্যালয় প্ৰাঙ্গনত ফল-মূলৰ বৃক্ষৰোপন

অসম সাহিত্য সভাৰ লিডু অধিবেশনত মহাবিদ্যালয়ৰ
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বিজ্ঞান প্ৰদৰ্শনীত অংশগ্ৰহণ

সাপ সংৰক্ষণৰ ওপৰত বক্তৃতা প্ৰদান

কেৰিয়াৰ সম্বন্ধীয় সজাগতাৰ প্ৰশিক্ষণত
তিনিচুকীয়া জিলাৰ অতিৰিক্ত উপায়ুক্ত শ্ৰীযুত যোগেশ বৰুৱা

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ৱমেনজ্ ৱেলফেয়াৰ চেলৰ সহযোগত
মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰীসকলৰ মাজত পৰামৰ্শ প্ৰদান

নৱাগত আদৰণী অনুষ্ঠান

মহাবিদ্যালয়ৰ সহযোগত বাৰ্মিজ পাইথন সাপৰ চিকিৎসা প্ৰদান

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়

আলোচনী

৩৩ তম্ সংখ্যা, ২০১১-১২ বৰ্ষ

সম্পাদক ঃ নমিতা গগৈ

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনী ঃ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত আৰু নমিতা গগৈৰ দ্বাৰা সম্পাদিত বাৰ্ষিক আলোচনী ২০১১-১২ বৰ্ষ।

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি ঃ

ড° দীপ শইকীয়া

উপ সভাপতি ঃ

কেদাৰনাথ টিমছিনা

মুখ্য উপদেষ্টা ঃ

ড° মৃণাল কুমাৰ গগৈ

উপদেষ্টা ঃ

দেৱীচৰণ চেদাই

ড° প্ৰদীপ কুমাৰ ভাৰতী

সীমান্ত বৰদলৈ

পবিত্ৰ ভৰালী

সঞ্জয় দাস

জুপিতৰা ফুকন

আলোচনী সম্পাদক ঃ

নমিতা গগৈ

সভাপতি (ছাত্ৰ একতা সভা) ঃ

লক্ষ্যজ্যোতি গগৈ

সম্পাদক (ছাত্ৰ একতা সভা) ঃ

প্ৰণৱ কুমাৰ গগৈ

মুদ্ৰণ ঃ
দি অসম কম্পিউটাৰচ্
ইণ্ডাষ্ট্ৰিয়েল ইষ্টেট, তিনিচুকীয়া (অসম)
দূৰভাষ ঃ ০৩৭৪-২৩৬০৪২৪

বেটুপাত

প্ৰথম পৃষ্ঠা – শুভাশিষ আৰনধৰা

চতুৰ্থ পৃষ্ঠা – ৰিম্পি সোণোৱাল

উৎসৰ্গ

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন শিক্ষক প্ৰয়াত উপেন কোঁৱৰ দেৱৰ
অকাল বিয়োগত আমি মৰ্মাহত।
তেখেতৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনাই
এই সংখ্যাৰ আলোচনীখন তেওঁৰ নামত উৎসৰ্গ কৰা হ'ল।

– সম্পাদনা সমিতি

জন্ম ঃ ১ জানুৱাৰী, ১৯৪২ মৃত্যু ঃ ২১ এপ্ৰিল, ২০১২

सत्यमेव जयते

Tarun Gogoi

Chief Minister, Assam
Guwahati

Dispur
19/01/2012

<u>MESSAGE</u>

I am happy to know that Digboi College, Digboi is bringing out its magazine for the year 2011-2012 shortly.

A college magazine is a vital document that not only helps to unearth the latent talent of its young students but also enhances their communicative abilities and self-confidence.

I hope the college will strive relentlessly towards achieving its avowed objectives in the coming years.

I wish successful publication of the magazine.

(TARUN GOGOI)

ড০ হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা, এম এ, এল এল বি, পি এইচ ডি
মন্ত্ৰী
শিক্ষা, স্বাস্থ্য ও পৰিয়াল কল্যাণ
আৰু অসম চুক্তি ৰূপায়ণ বিভাগ

অসম সচিবালয়, দিশপুৰ, গুৱাহাটী-৬
দূৰভাষ : (০৩৬১) ২২৩৭৩০১ (কাঃ)
২২৩৭০১২ (ফেক্স)
২২৬৮৪১৯ (বাঃ)

প্ৰসঙ্গ ঃ..........................

দিনাংক ঃ ০৯.০১.২০১২

শুভেচ্ছা বাণী

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাই ২০১১-২০১২ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় খনৰ বাৰ্ষিক আলোচনী খন প্ৰকাশৰ প্ৰস্তুতি হাতত লোৱা বুলি জানিবলৈ পাই সুখী হৈছো।

শিক্ষানুষ্ঠান খনৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীবৃন্দই তেখেত সকলৰ পবিত্ৰ সেৱা নিষ্ঠাৰে পালন কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক উপযুক্ত মানৱ সম্পদ গঢ় দিয়াৰ লগতে শিক্ষাৰমান অক্ষুন্নৰখাত ইতিবাচক ভূমিকা পালন কৰিব বুলি আশা ৰাখিলো।

আশা ৰাখিছো, স্মৃতিগ্ৰন্থ খনিত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবৃন্দৰ লিখনি প্ৰতিভা সুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ পাব আৰু পঢ়ুৱৈ ৰাইজৰ পৰা যথোচিত সমাদৰ লাভ কৰিব।

সদৌ শেষত শিক্ষানুষ্ঠান খনৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰাৰ লগতে শিক্ষানুষ্ঠান খনৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী,শিক্ষাৰ্থীবৃন্দৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভালৈ নতুন বছৰৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা এই সুযোগতে জ্ঞাপন কৰিলো।

(ড০ হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা)

Prof. K.K. Deka, M.Sc., M.Ed.,Ph.D. 'Stazorovka' (USSR)
Vice-Chancellor

DIBRUGARH UNIVERSITY
DIBRUGARH-786 004
ASSAM, INDIA
Phone: 0373-2370239(O)
Fax : 0373-2370323
e.Mail: kkdekadu@yahoo.com

No.DU/VC/073/11/914

Date: 14.11.2011

শুভেচ্ছা বাণী

প্ৰতি

শ্ৰীমতী নমিতা গগৈ,
আলোচনী সম্পাদিকা,
ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১১-২০১২ বৰ্ষ
ডিগবৈ

মৰমৰ নমিতা,

মই জানিবলৈ পাই আনন্দিত হৈছো যে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী'ৰ এইবাৰৰ সংখ্যাটি প্ৰকাশৰ যো-জা কৰা হৈছে।

মহাবিদ্যালয় এখনৰ আলোচনীয়ে মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৌদ্ধিক বিকাশ সাধন কৰাৰ উপৰিও অনুষ্ঠানখনৰ বিভিন্ন তথ্যপাতি লিপিবদ্ধ কৰিব পাৰে। মই আশা কৰিছো ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনিত গল্প, কবিতা, প্ৰবন্ধ ইত্যাদি প্ৰকাশ কৰাৰ লগতে সমাজখনৰ বাস্তৱ জীৱনৰ ওপৰতো আলোকপাত কৰিব আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সৰ্বাংগীন বিকাশ সাধনৰ পথ দেখুৱাব।

আলোচনীখনৰ এইবাৰৰ সংখ্যাটি সৰ্বাংগ সুন্দৰ হওক, তাৰে শুভ কামনাৰে —

কন্দৰ্প কুমাৰ ডেকা ১৪/১১/১১
(কন্দৰ্প কুমাৰ ডেকা)
উপাচাৰ্য
ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়

অসম সাহিত্য সভা

কেন্দ্ৰীয় কাৰ্যালয় ঃ চন্দ্ৰকান্ত সন্দিকৈ ভৱন, যোৰহাট - ৭৮৫০০১ ▶ ☎(০৩৭৬)২৩২০৩৭৬
গুৱাহাটী কাৰ্যালয় ঃ ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা ভৱন, গুৱাহাটী- ৭৮১০০১ ▶ ☎(০৩৬১)২৫১৫৮৩০
ফেক্স- ☎(০৩৬১)২৭৩১৬৯৫
ডিফু কাৰ্যালয় ঃ ৰাংছিনা ভৱন, ডিফু - ৭৮২৪৬০ ▶ ☎(০৩৬৭১)২৭২৫৯০
ধুবুৰী আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, ধুবুৰী - ৭৮৩৩০১ ▶ ☎(০৩৬৬২)২৩২৫২৮
ডিব্ৰুগড় আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, ৰামেশ্বৰলাল চহৰীয়া সংহতি ভৱন, ডিব্ৰুগড় - ৭৮৬০০৩ ▶ ☎(০৩৭৩)২৩১৫১২৮
শিলচৰ আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, অসম সাহিত্য সভা ভৱন, শিলচৰ- ৭৮৮০০১ ▶ ☎(০৩৮৪)২২৬৩৭৯৭

ৰংবং তেৰাং
সভাপতি

শুভেচ্ছাবাণী

তিনিচুকীয়া জিলাৰ ডিগবৈস্থিত উচ্চ শিক্ষাৰ অন্যতম শিক্ষানুষ্ঠান ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰিব বুলি জানি আনন্দ অনুভৱ কৰিছোঁ।

বছৰ বছৰ ধৰি শিক্ষাদানেৰে হাজাৰজনক জ্ঞানচক্ষু প্ৰদান কৰা মহাবিদ্যালয়খনৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকল আৰু শিক্ষা গ্ৰহণ কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনৰ বতৰা লৈ আলোচনীখন সাহিত্য-চৰ্চাৰ কঠিয়াতলী হ'ব—তাৰেই কামনাৰে সবালৈকে মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা যাচিলোঁ।

'চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী'

দিনাংক ঃ ১০ পুহ, ১৪১৮ ভাস্কৰাব্দ

(ৰংবং তেৰাং)
সভাপতি

ব্যক্তিগত ঠিকনা ঃ হিলছ ভিউ কটেজ, থানা ৰোড, ডিফু-৭৮২৪৬০
দূৰভাষ- ০৩৬৭১-২৭৩২৯৩, ৯৪৩৫৪-১৮৪৪৪

মহাবিদ্যালয় সংগীত

ৰচনা ঃ ড° কান্তেশ্বৰ ডেকা / বিমল গগৈ
সুৰ ঃ ড° কান্তেশ্বৰ ডেকা / বৰুণ দেৱ

এয়া অসম দেশৰে প্ৰান্ত,
য'ত পনীয়া সোণেৰে প্ৰাণৱন্ত
আছে এক কামনা অনন্ত,
মানৱ হৃদয় প্ৰাণৱন্ত।।
এখন ছবি এয়া বহুতো ৰঙৰ,
বহুত জনৰ আৰু বহুতো প্ৰাণৰ ;
তথাপিও এই ছবি প্ৰাণেৰে জীৱন্ত,
মানৱ হৃদয় প্ৰাণৱন্ত।।
সূৰুজমুখী আমাৰ এ মন
ঊৰ্দ্ধমুখী আমাৰ এ মন,
আমি যাওঁ – শান্তিৰ পোহৰ বিচাৰি যাওঁ,
আমি যাওঁ – শান্তিৰ জোনাক বিচাৰি যাওঁ।।
মহাপ্ৰলয়ৰ মহাভাৰতৰ
ইতিহাসত আমি পাওঁ
মহান মহান কত শ্ৰেষ্ঠ তুলিকা
মানৱক আমিয়ে বিলাওঁ।।
ডিগবৈ কলেজৰ কৃতিত্বৰে
দেশ–মাতৃৰ মুখ উজলাওঁ
আমি যাওঁ – জ্ঞানৰ পোহৰ বিচাৰি যাওঁ,
আমি যাওঁ – শান্তিৰ জোনাক বিচাৰি যাওঁ।।

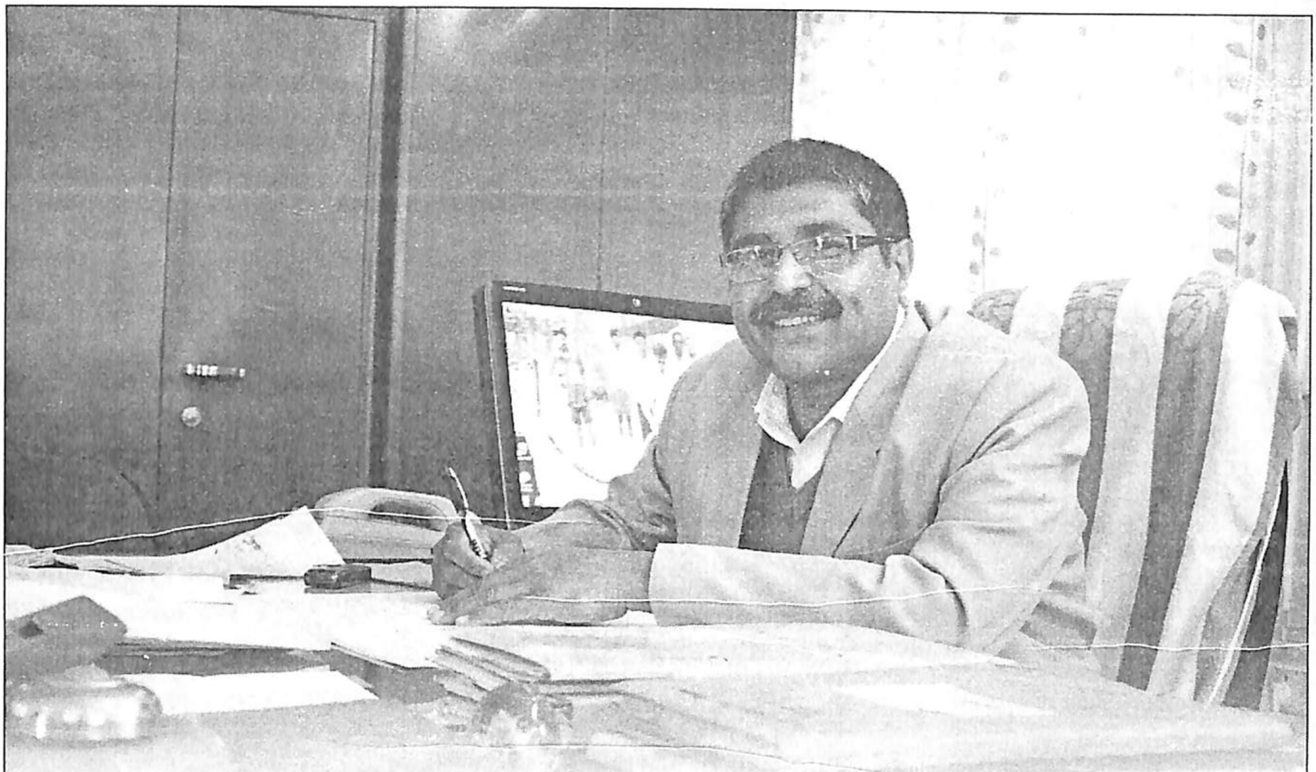

অধ্যক্ষৰ এষাৰ....

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰৰ ২০১১-১২ বৰ্ষৰ সংখ্যাটি প্ৰকাশৰ বাবে সাজু হৈ উঠিছে। মহাবিদ্যালয়খনিৰ বাবে ই আনন্দৰ বতৰা। মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰখনি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বৌদ্ধিক বিকাশৰ কঠীয়াতলী। মহাবিদ্যালয়খনিৰ সম্পৰ্কীয় বিষয়ৰ উপৰিও শৈক্ষিক, আৰ্থ-সামাজিক আদি বিষয় সম্পৰ্কীয় ৰচনাৰাজিয়ে মুখপত্ৰখনিত স্থান পায়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কল্যাণ সাধনাৰ্থে অসম চৰকাৰে এইবেলি মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰখনি প্ৰকাশৰ বাবে আৰ্থিক অনুদান আগবঢ়াই আমাক কৃতাৰ্থ কৰিছে। আশাকৰো তথ্যপূৰ্ণ ৰচনাৰ উপৰিও ভাবোদ্ৰেককাৰী ৰচনা, চিন্তাশীল আৰু সৃষ্টিশীল ৰচনাৰাজিৰে সমৃদ্ধ হৈ এইবাৰৰ সংখ্যাটি সৰ্বাঙ্গ-সুন্দৰকৈ প্ৰকাশিত হওক। তাৰে শুভ কামনাৰে -

দীপশইকীয়া

(ড° দীপ শইকীয়া)

অধ্যক্ষ, ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়

দিনাঙ্ক ঃ ১৮-১২-২০১২

আলোচনীৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপকৰ এষাৰ

লেখনিৰ আৰম্ভণিতে এটা জাপানী কবিতালৈ মনত পৰিছে– ''মোৰ পিছত জন্ম হোৱাসকলে প্ৰেমৰ এনে পথেৰে খোজ নেপেলাওক''। প্ৰেমৰ কাঁইটীয়া বাটত খোজ পেলাই জীৱনৰ অভিজ্ঞতাৰে পুষ্ট হোৱা কবিৰ দৰেই আজি মই এইখন আলোচনীৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক হৈ কিছু তিতা–মিঠা অভিজ্ঞতাৰ কথা সুঁৱৰিব লগা হৈছে।

কলেজৰ আলোচনীখন কলেজৰ ছাত্ৰ–ছাত্ৰীৰ বৌদ্ধিক বিকাশৰ থলী। ইয়াৰ সম্পাদক কলেজৰ এজন ছাত্ৰ বা ছাত্ৰী। কিন্তু কেতিয়াবা এনে ছাত্ৰ–ছাত্ৰীৰ হাততো আলোচনী সম্পাদকৰ দায়িত্ব অৰ্পিত হয়গৈ, যি বৌদ্ধিক চৰ্চা কৰাটো দূৰৈৰে কথা আলোচনীৰ লগত জড়িত হৈ থকা প্ৰয়োজনীয় তৎপৰতাখিনিও সেই সম্পাদকৰ চৰিত্ৰত দেখা পোৱা নাযায়। আলোচনীৰ বাবে লেখা আৰু বাৰ্ষিক তথ্য সংগ্ৰহ কৰা, লেখাবোৰ নিৰ্বাচন কৰি পৰিশীলন কৰি ছপাবলৈ পঠোৱা, প্ৰুফ চোৱা, অংগসজ্জা কৰা আদি কাম অতি সাৱধানতাৰে সম্পাদকগৰাকীয়ে কৰা উচিত। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ পিছতেই বা চেমেষ্টাৰ পদ্ধতিৰ বাবেই বহুতো সম্পাদকৰ বছৰটোৰ শেষলৈকে অন্য ছাত্ৰ–ছাত্ৰী বা সম্পাদকৰ লগত কোনো যোগাযোগ নাথাকেগৈ। সকলো সম্পাদকৰ তুলনাত আলোচনী সম্পাদকৰ দায়িত্বই বছৰটোৰ অন্তিম কাললৈকে থাকি যায়। গতিকে ইমানখিনি দায়িত্ববোধৰ কথা চিন্তা কৰিহে সম্পাদকজনে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰা উচিত।

কলেজত লেখক–লেখিকাৰ অভাৱ নাই। ছাত্ৰ–ছাত্ৰীৰ মাজৰ পৰা লেখাসমূহ উলিয়াই আনি তাক পৰিমাৰ্জন কৰি আলোচনীত প্ৰকাশ কৰাটো সম্পূৰ্ণৰূপে আলোচনী সম্পাদকৰ দায়িত্ব। মহাবিদ্যালয়ত বছৰি হৈ থকা শ্ৰেণীভিত্তিক আলোচনাচক্ৰ আৰু ছাত্ৰ–ছাত্ৰীৰ হোম এচাইনমেণ্টবোৰৰ মাজৰ পৰাই মূল্যবান লেখনি নিৰ্বাচন কৰি ল'ব পাৰি। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ যি কেইটা বিভাগে আমাক এইবোৰৰ মাজৰ পৰা লেখা নিৰ্বাচন কৰি উপকৃত কৰিলে সেই বিভাগসমূহক আলোচনীৰ তৰফৰ পৰা মই কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। অৱশ্যে প্ৰতিটো পদক্ষেপতে মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্তমান অধ্যক্ষই আমাক সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছে– তেওঁক কৃতজ্ঞতা জনাবলৈ মোৰ ভাষা নাই। তদুপৰি এই দিশত আমাক বিশেষভাবে সহায় কৰা উপাধ্যক্ষ কেদাৰনাথ টিমচিনা, সহকৰ্মী দেৱৰ্ষি গগৈ, ড° কাঞ্চন কোঁৱৰ, পৱন গগৈ, দীপা শৰ্মা বৰঠাকুৰ, ৰশ্মি পাটোৱাৰী, জয়ন্ত দ্বীপ দত্ত, প্ৰশান্ত প্ৰসাদ সিনহা, পবিত্ৰ ভৰালী, ড° প্ৰদীপ কুমাৰ ভাৰতী, ড° চন্দনা চেতিয়া, ৰাজীৱ ৰুদ্ৰ টাৰিয়ান, বেবীৰিতু ফুকন আৰু সংগীতা শইকীয়ালৈ কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

বিশ্বায়নৰ আগ্ৰাসনে লিখিত শব্দ–শক্তিক মষিমূৰ কৰি দিয়াৰ উপক্ৰম হ'লেও কিন্তু সৃজনশীল সাহিত্য আৰু হস্তনিৰ্মিত শব্দ–শিল্প শিল্প হিচাপে মানৱ সভ্যতাৰ বিকাশত সদায়ে প্ৰয়োজনীয় হৈ থাকিব। এখন কলেজ আলোচনীয়েও সেই দিশত নিশ্চয় অকণমান হ'লেও ইতিবাচক ভূমিকা ল'ব পাৰে বুলি আমি ক'ব পাৰোঁ।

ড° মৃণাল কুমাৰ গগৈ
মুখ্য ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক
২০১১–১২ বৰ্ষ ডিঃ মঃ আলোচনী

সম্পাদিকাৰ কোঠালিৰ

পাৰ্শ্বজ্যোতি

"সুন্দৰে যে ফুলাৰ মন্ত্ৰ অহোৰাত্ৰ মাতে
সেয়েহে আজি ইমান ফুল প্ৰভাতে প্ৰভাতে।"

– জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা

প্ৰথমে মই যিসকল মহান বীৰ-বীৰাঙ্গনা স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ স্বাৰ্থত শ্বহীদ হ'ল এই শুভক্ষণত তেওঁলোকক গভীৰ শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছো।

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়কে ধৰি সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুসকল, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়ালৈ মোৰ আন্তৰিক মৰম, শ্ৰদ্ধা আৰু শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১১-২০১২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদিকা পদত মই বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বীতাই নিৰ্বাচিত হৈছিলো। গতিকে মই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত কিমান জনপ্ৰিয় আছিলো সেইটো জনা নাছিলো।

সাহিত্য হ'ল এখন সমাজৰ দাপোন স্বৰূপ। সমাজ আৰু সাহিত্যৰ সম্বন্ধ অঙ্গাঙ্গী। সাহিত্যিকসকলে সমাজৰ বুকুৰ পৰা সাহিত্যৰ সমল আহৰণ কৰি নিজা সৃষ্টি আৰু কল্পনাৰ ৰহণ সিঁচি সাহিত্য সৃষ্টি কৰে। সাহিত্যিকেই সমাজক উত্তৰণ ঘটাই সমাজৰ ধূলি-বালি জোকাৰি সমাজ নিকা কৰে। গতিকে সাহিত্যই এখন সমাজৰ ভাষা-ধৰ্ম, সভ্যতা-সংস্কৃতি আদি বিশ্বদৰবাৰত উপস্থাপন কৰি আহিছে। সাহিত্যই সমাজৰ অন্যায়, অত্যাচাৰ, শোষণ, নিষ্ঠুৰতা আদি ঘটনাৰাজি জনসাধাৰণৰ মাজত উপস্থাপন কৰিবৰ বাবে উল্লেখনীয় পদক্ষেপ তথা অৰিহণা যোগাই আহিছে। গতিকে সাহিত্যই সমাজৰ বিভিন্ন সৃষ্টিশীল কৰ্মৰাজি বিকাশত উল্লেখনীয় বৰঙণি যোগাই আহিছে।

ছাত্ৰ জীৱনেই হ'ল জ্ঞান অন্বেষণৰ ফুল ফুলাৰ সময়। ফুলৰ সৌন্দৰ্য থাকে, সুৰভি থাকে আৰু থাকে ফলৰ বাবে সৃষ্টিশীল পৰিপূৰ্ণতাৰ মহাশক্তি। এই সময়ছোৱাই হ'ল ছাত্ৰ জীৱনৰ সৰ্বোত্তম আধাৰভূমি। ছাত্ৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ মনোমোহা ৰঙে-ৰসে উপচি পৰা মধুৰ স্বপ্নালীৰ আৱেশেৰে ভৰপুৰ বৈচিত্ৰ্যময় সময়ছোৱাই হৈছে কলেজীয়া জীৱন। কলেজীয়া জীৱন আনন্দোচ্ছল, মাধুৰ্যপূৰ্ণ, আশা-আকাঙ্খ্যাৰ সোণালী ৰঙেৰে ৰঙীণ, ৰামধেনুৰ বিচিত্ৰতাৰে বৰ্ণালীময়। এইছোৱা কালত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মন হয় দিগন্তপ্ৰসাৰী, ভাব হয় পৰ্বতীয়া জুৰিৰ দৰে লয়লাস। গতিময়, ছন্দোময়, অনুভূতিময় আৰু হয় সুন্দৰ ভৱিষ্যৎ জীৱনৰ মহান আদৰ্শৰ উদ্দীপনা আৰু অনুপ্ৰেৰণাৰে সমুজ্জ্বল। এই বিচিত্ৰ সময়ছোৱা দেখাক নতুনকৈ চোৱাৰ, নেদেখাক সম্পূৰ্ণকৈ দেখাৰ কামনা ৰঞ্জিত, নতুনকৈ গঢ়াৰ নতুন নতুন সপোন ৰচনাৰ নতুন মধুময় কল্পনা কৰাৰ সময়। এনে এছোৱা সময়ৰ মধুৰ অবিস্মৰণীয় স্মৃতি মানৱ জীৱনৰ সমগ্ৰ কালছোৱাত হৈ ৰয় চিৰসেউজীয়া। বৰ্ণালীৰ সাতোৰঙৰ দৰেই সৌন্দৰ্যময়।

শিক্ষাই হৈছে এখন সমাজ গঢ় দিয়াৰ প্ৰধান আহিলা। শিক্ষাৰ পোহৰে এখন সুস্থ সমাজক আলোকিত কৰে আৰু উৰ্ধৰ পৰা উৰ্ধতৰলৈ লৈ যায়। শিক্ষা হৈছে মানুহৰ এক জীৱন যোৱা প্ৰক্ৰিয়া। মানুহৰ অন্তৰ্জগতত নিহিত থকা সুপ্ত প্ৰতিভাক শিক্ষাই বিকাশ সাধন কৰে। কেৱল পাঠ্যপুথিৰ আনুষ্ঠানিক শিক্ষাই এজন ছাত্ৰৰ মন পূৰ্ণাংগ কৰি তুলিব নোৱাৰে। গতিকে জীৱন যুঁজৰ বাবে নিজকে প্ৰস্তুত কৰি তুলিবৰ বাবে অন্যান্য বিষয়ৰ জ্ঞান আহৰণৰ কাৰণেও নিজক আত্মনিয়োগ কৰিব লাগিব।

এই চেগতে মোক বিভিন্ন দিশত সহায় আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড° দীপ শইকীয়া ছাৰ, ড° মৃণাক কুমাৰ গগৈ ছাৰ, সীমান্ত বৰদলৈ ছাৰ আৰু লক্ষ্যজ্যোতি দা, প্ৰণৱ কুমাৰ, সীমা, প্ৰাঞ্জল, হাচান আৰু বিজু তথা সমূহ বন্ধুবৰ্গৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো বিষয়ববীয়ালৈ মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত জ্ঞানশূন্য হাতেৰে আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত অনিচ্ছাকৃতভাৱে বিভিন্ন দিশত হৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটিবোৰৰ বাবে পঢ়ুৱৈ সমাজৰ পৰা ক্ষমা বিচাৰি আলোচনীখনৰ লগতে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ দীৰ্ঘায়ু আৰু উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰি সম্পাদিকা কলমৰ সামৰণি মাৰিছোঁ।

।। জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ।।

।। জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ।।

।। জয় আই অসম ।।

নমিতা গগৈ
সম্পাদিকা, আলোচনী বিভাগ

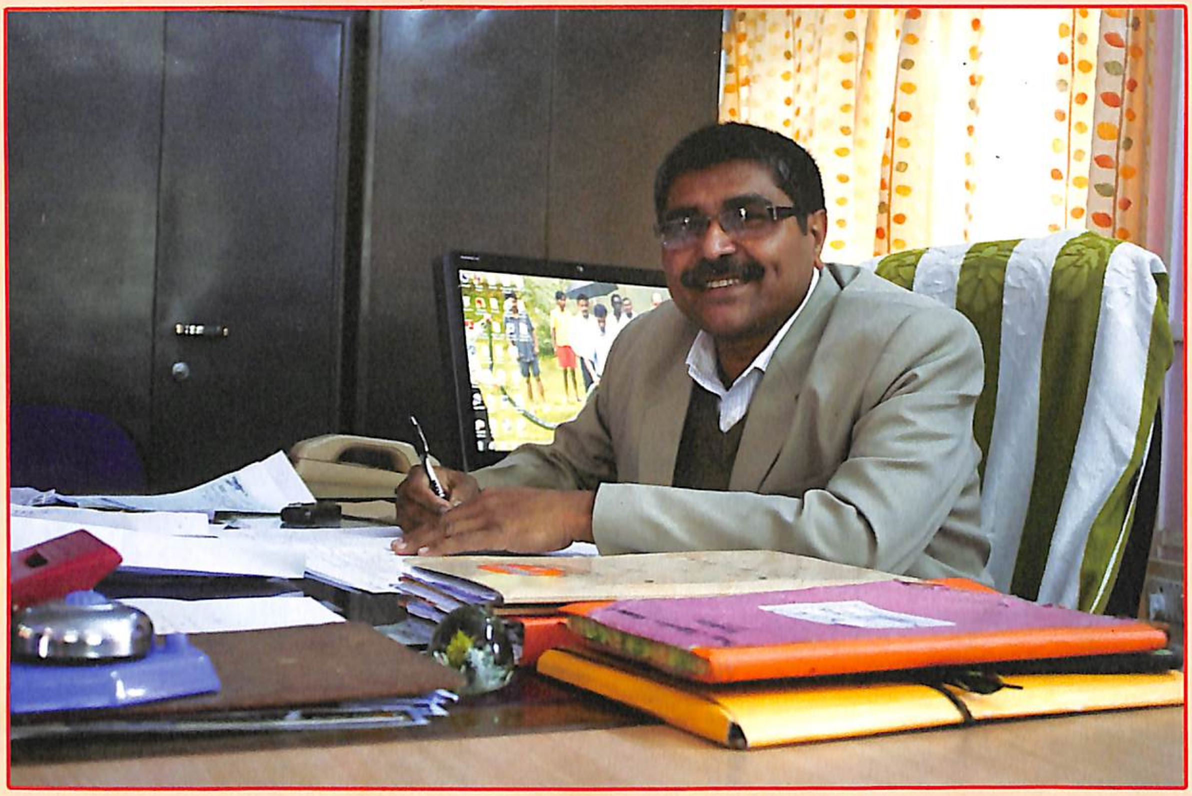

কৰ্মৰত অৱস্থাত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° দীপ শইকীয়া

কৰ্মৰত অৱস্থাত মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ কেদাৰনাথ টিমছিনা

সম্পাদনা সমিতি ২০১১-১২ বৰ্ষ

ড° দীপ শইকীয়া

অধ্যক্ষ

কেদাৰনাথ টিমছিনা

উপাধ্যক্ষ

ড° মৃণাল কুমাৰ গগৈ

মুখ্য উপদেষ্টা

দেবীচৰণ চেদাই

উপদেষ্টা

ড° প্ৰদীপ কুমাৰ ভাৰতী

উপদেষ্টা

সীমান্ত বৰদলৈ

উপদেষ্টা

সঞ্জয় দাস

উপদেষ্টা

জুপিতৰা ফুকন

উপদেষ্টা

নমিতা গগৈ

আলোচনী সম্পাদিকা

লক্ষ্যজ্যোতি গগৈ

সভাপতি

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

প্ৰণৱ কুমাৰ গগৈ

সাধাৰণ সম্পাদক

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১১–১২ বৰ্ষ

লক্ষ্যজ্যোতি গগৈ
সভাপতি

প্ৰণৱ কুমাৰ গগৈ
সাধাৰণ সম্পাদক

নমিতা গগৈ
আলোচনী সম্পাদিকা

অম্লান দিহিঙীয়া
সম্পাদক, সাংস্কৃতিক

ৰেখা প্ৰধান
সম্পদিকা, ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা

বিজু হাজৰিকা
সম্পাদক, মুখ্য ক্ৰীড়া

সঞ্জয় বসু
সম্পাদক, লঘু ক্ৰীড়া

অনুপ দেব
সম্পাদক, সমাজসেৱা

বিশ্বজিৎ দাস
সম্পাদক, সংগীত

বলৰাম থাপা
সম্পাদক, তৰ্ক আৰু আলোচনা

বিজয় চেতিয়া
সম্পাদক, শৰীৰ চৰ্চা

প্ৰাঞ্জল গগৈ
সম্পাদক, সাধাৰণ ক্ৰীড়া

মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ

স্মিতা ছেত্ৰী
মিছ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়

দীপেন শ্ৰেষ্ঠ
শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ

অনু শ্ৰেষ্ঠ
শ্ৰেষ্ঠা খেলুৱৈ

দীননাথ গৰ
চেম্পিয়ন অৱ দা চেম্পিয়ন
পাঞ্জা প্ৰতিযোগিতা

শান্তা বাহাদুৰ গুৰুং
শ্ৰেষ্ঠ কিক্ বক্সাৰ

ৰাজ সোনাৰ
মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়ক

ছাত্র একতা সভাৰ সম্পাদক আৰু উপদেষ্টাসকলৰ একাংশ

মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ–উপাধ্যক্ষ প্ৰমুখ্যে শিক্ষক–শিক্ষয়িত্ৰীসকল

মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰ্যালয় সহায়কসকলৰ একাংশ

মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ

পাৰ্থপ্ৰতীম বৰপূজাৰী
মিঃ ডিগবৈ কলেজ ২০১১

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ২০১১

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ উদ্বোধনী অনুষ্ঠান

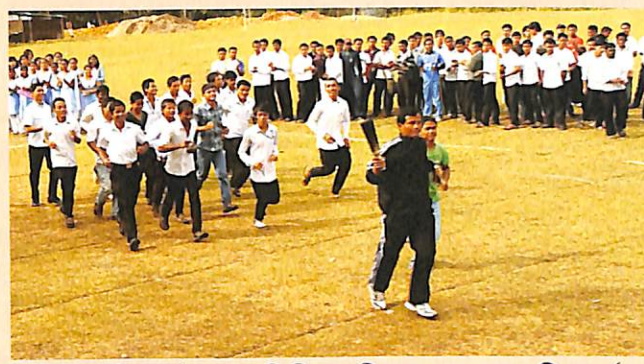

উদ্বোধনী অনুষ্ঠানত অলিম্পিক শিক্ষা প্ৰজ্বলনৰ এটি মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সংগীতৰ এক মুহূৰ্ত

সাহিত্যিক গোলোক চন্দ্ৰ দত্তই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা উন্মোচন কৰিছে

সাংস্কৃতিক সন্ধিয়াত দৰ্শকৰ একাংশ

সাংস্কৃতিক সন্ধিয়াত সীমান্ত শেখৰৰ গীতৰ শৰাই

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন মুহূৰ্ত

গণতন্ত্ৰ দিৱস উদ্‌যাপনৰ এক মুহূৰ্ত

স্বাধীনতা দিৱস উদ্‌যাপনৰ এক মুহূৰ্ত

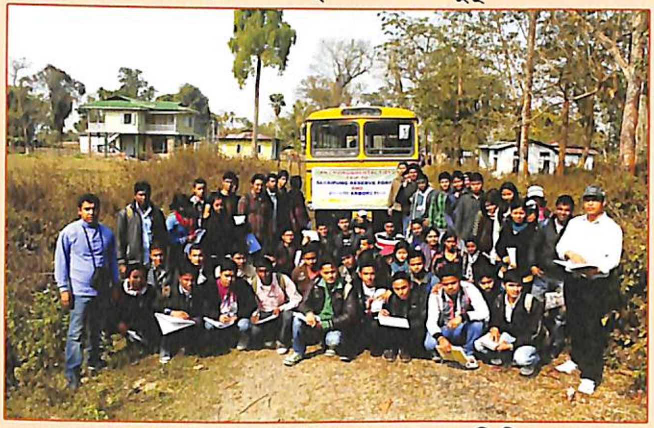

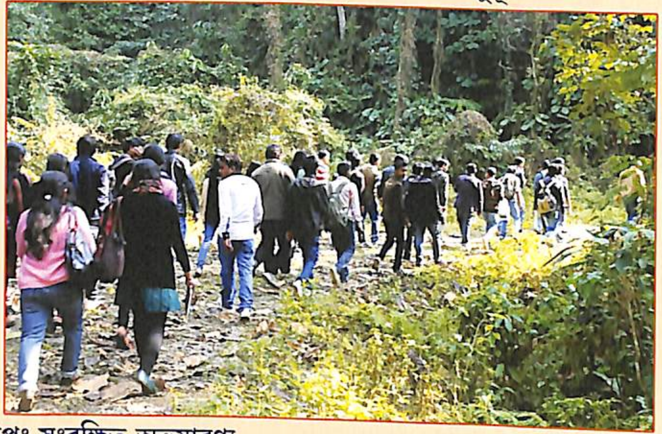

ক্ষেত্ৰ ভিত্তিক অধ্যয়ন, চৰাইপুং সংৰক্ষিত অভয়াৰণ্য

বন্যপ্ৰাণী তথ্যচিত্ৰ মেলা

বন্যপ্ৰাণী তথ্যচিত্ৰ মেলা

কেৰিয়াৰ সম্বন্ধীয় সজাগতাৰ প্ৰশিক্ষণত
ডিগবৈ বন সংমণ্ডল বিষয়া পি. শিৱ কুমাৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ ৰমেনচ্‌ চেলৰ দ্বাৰা খাদ্য সংৰক্ষণ
প্ৰশিক্ষণৰ এটি মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন মুহূৰ্ত

শিক্ষক গোটৰ দ্বাৰা শ্ৰীযুত তুষিত কুমাৰ চ্যানালৰ বিদায় সম্ভাষণ

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতি বিদায় সম্ভাষণ

ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ মৃত্যুত এটুপি চকুলো

সৰস্বতী পূজা

মহাবিদ্যালয়ৰ কৃতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল ২০১১-১২

অনু শ্ৰেষ্ঠা
৩য় স্থান, দৰ্শন

সতপাল সিং
৮ম স্থান, পদাৰ্থ বিজ্ঞান

যতিন গগৈ
১৫ম স্থান, প্ৰাণী বিজ্ঞান

সুশ্বেতা সূত্ৰধৰ
১৫ম স্থান, প্ৰাণী বিজ্ঞান

পৰশমণি বৰা
১৭ম স্থান, প্ৰাণী বিজ্ঞান

সুশীল বাৰ্মা
২২ম স্থান, পদাৰ্থ বিজ্ঞান

সঞ্চিতা ধৰ
২৬ম স্থান, অৰ্থনীতি

প্ৰীতি গুপ্তা
৪৩ম স্থান, প্ৰাণী বিজ্ঞান

জ্যোতি ৰাণী নাথ
৪৫ম স্থান, প্ৰাণী বিজ্ঞান

অনুপ ছেত্ৰী
৫৪ম স্থান, প্ৰাণী বিজ্ঞান

সন্তোষ কুমাৰ প্ৰসাদ
৫৭ম স্থান, প্ৰাণী বিজ্ঞান

ৰশ্মি দাস
৫৭ম স্থান, ৰসায়ন

অৰ্পিতা পাল চৌধুৰী
৫৯ম স্থান, ৰসায়ন

প্ৰিয়া গোৱেল
৬০ম, ৰসায়ন

ধিমান দাস্তিদাৰ
৬১ম, অৰ্থনীতি

হিমামী বৰা
৬৭ম, ৰাজনীতি বিজ্ঞান

অনিন্দিতা ভট্টাচাৰ্য্য
৭০ম, অৰ্থনীতি

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ তুলিকাৰে

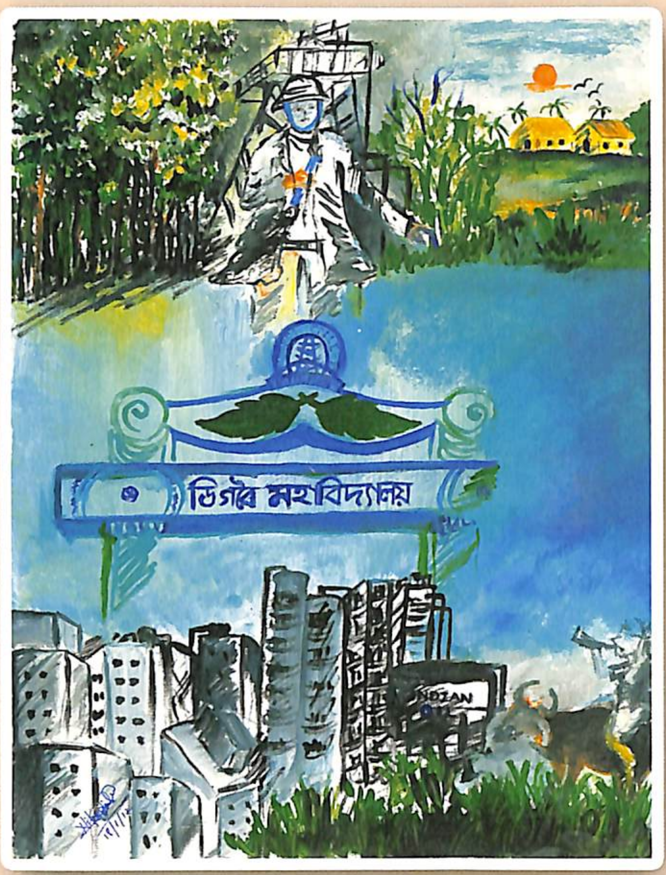

অংকণ ঃ নিবেদিতা মৰাণ

অংকণ ঃ জয় ৰয়

অংকণ ঃ শুভাশিষ আৰন্ধৰা

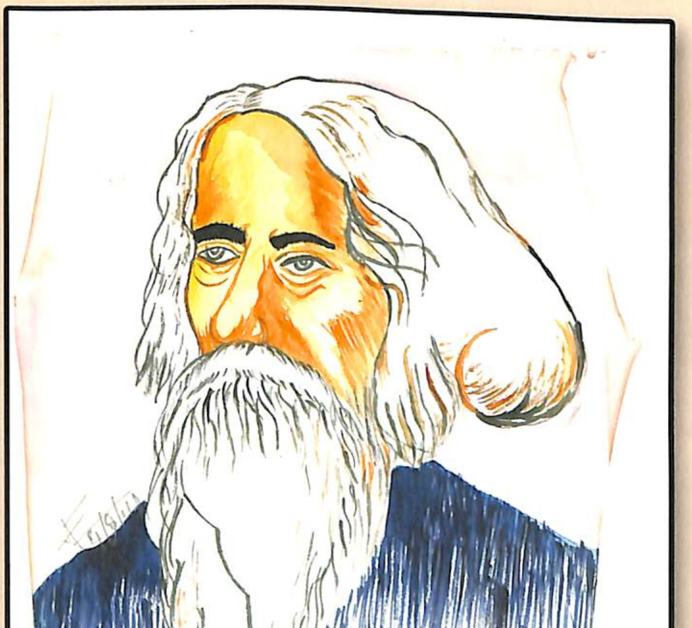

অংকণ ঃ এ. এচ.

এই সংখ্যাত

কিতাপ –নিঃসংগতাৰ সংগী *প্ৰিয়ংকী গগৈ* ০১

গ্ৰাম্য উন্নয়নত এন.জি.অ'.ৰ ভূমিকা *বিকি বনিয়া* ০৩

প্ৰকৃতি আৰু মানৱ সভ্যতা *মানস প্ৰতীম বড়া* ০৬

সময়েই জীৱন *দীপা শৰ্মা বৰঠাকুৰ* ০৭

THE SUPERMASSIVE BLACKHOLEA *Raj Sonar* ০৯

Positive Thinking – The Best Attitude *Rimpi Sonowal* ১০

The Six Means For Loss Of Wealth *Paripurna Chakma* ১১

Peace Education... *Poban Gogoi* ১২

সফলতাৰ আঁৰত আত্মনিৰ্ভৰশীলতা *উজ্জ্বল গগৈ* ১৫

বাৰ্মুডা ত্ৰিভুজৰ ৰহস্যৰ আঁৰত *অণু বৰগোহাঁই* ১৭

There is pleasure in building castles in the air! **Preety Chetry** ১৯

দুৰ্নীতিৰ ফলত অসমৰ সমাজ ব্যৱস্থা আৰু সামাজিক পৰিবৰ্তনসমূহ *ঘনকান্তী গোহাঁই* ২০

অসমীয়া ভাষাৰ উদ্ভৱ আৰু বিকাশ সম্বন্ধে চমু আভাস *খগেন শইকীয়া* ২১

Autonomy Movement in Assam *Banjit Kr. Das* ২৪

নিচুকনি গীত কৰবী ডেকা ২৯

Global Warming – *A Climate Hazard* *Prafulla Sonowal* ৩০

শ্ৰীশ্ৰীশংকৰদেৱৰ চমু চিনাকি লগতে তেওঁৰ কীৰ্তনৰ জনপ্ৰিয়তা *থুলেন ফুকন* ৩১

বিখ্যাত লোকৰ অখ্যাত কাহিনী *ৰিম্পী সোণোৱাল* ৩৩

कुछ अच्छी बातें विनय पाण्डेय ৩৪

STILLWELL ROAD : TOWARDS ECONOMIC DEVELOPMENT.... *Dept. of Geography* ৩৫

WOMEN EMPOWERMENT – IT'S NEED IN INDIA *Nandita Bordoloi* ৩৯

শকুন্তলা ঃ আদৰ্শ ভাৰতীয় নাৰী *বৰষা ভৰাঁলী* ৪০

Ragging – The Menace *Sumi Gogoi* ৪৪

ইছলাম – সন্ত্ৰাসবাদী নহয়... *হাছান আখটাৰ ফৰিদ* ৪৫

'THE MISCONCEPTION on the INNOCENT TARANTULA' *Rajib Rudra Tariang* ৪৮

প্ৰাক্ স্বাধীনতাকালীন অসমীয়া জাতিৰ অস্তিত্ব *উপাসনা বৰা* ৫১

অসমীয়া জাতি গঠনত মুছলমানসকলৰ ভুমিকা *দেৱাহুতি ভাজনি* ৫৩

X-RAY *Nomita Das* ৫৫

Plasma.... *Sanghamitra Deb* ৫৭

CHILD LABOUR AS A FORM OF VIOLATION OF HUMAN RIGHTS *Nyalanda Sonowal* ৫৮

Sea / Oceanic Wave – Energy Generator *Zoology Department* ৬৩

এই সংখ্যাত

4G Technology *Poban Kumar* ৬৫
মোহময়ী নামদফা.... *পৰশমণি বড়া* ৬৭
KARNAD'S *HAYAVADANA* : A STUDY IN THE PROBLEMATICS OF IDENTITY *Pabitra Bharali* ৬৯
The History of World's Popular Game "Cricket" *Chandra Bahadur Chetry* ৭৪
Birding – An Upcoming Trend *Deborshee Gogoi* ৭৬
Music – A Realization Prakash Limbu ৭৯
Dr. Bhupen Hazarika Santosh Chetry ৮০
I Have A Dream *Dilli Ram Verma* ৮১
অসমীয়া জাতি গঠনত শংকৰদেৱৰ বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ ভূমিকা *তুলিকা সোণোৱাল* ৮২
এখন সুস্থ সমাজ গঠনত নাৰীৰ দায়িত্ব *পৰী গগৈ* ৮৩
ড্ৰাগছ ঃ এক ভয়াবহ ব্যাধি *হৃষিকেশ বৰুৱা* ৮৪
প্ৰকৃতিৰ এক দুষ্প্ৰাপ্য অৱদান 'কপৌফুল' *সুৰভী শইকীয়া* ৮৬
সাপ এবিধ প্ৰাণী আছিল *শ্যাম নেউপানে* ৮৭
স্বামী বিবেকানন্দের জীবন ও শিক্ষা *দীপেশ মণ্ডল* ৮৮
শ্বহীদ ভগৎ সিং *হিমামী বড়া* ৯১
অসমীয়া জাতিত আহোমৰ অৱদান *নেৱালী হাজৰিকা* ৯৩
My Experience in the Exhibition ৯৪–৯৬
ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ত মোৰ ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতা *খগেন শইকীয়া* ৯৭
देश में व्याप्त जातीय हिंसा *सूरज पासी* ९८
Software *Dhanti Neog & Sandeep Dutta* ৯৯
चरित्र – निर्माण कैसे करे? *अनुप देव* १०३

গল্প শিতান ১০৫–১১২

কবিতা শিতান ১১৩–১২১

বিভাগীয় প্ৰতিবেদন ১২২–১৩২
Results of the 45th Annual College Week Celebration, 2011-2012 ১৩৩–১৩৬
Faculty Members & Administrative Staff ১৩৭–১৩৯
আমাৰ প্ৰাক্তন সম্পাদকসকল ১৪০

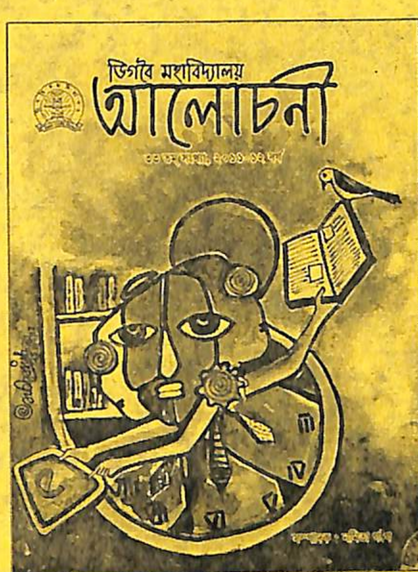

প্ৰবন্ধ শিতান

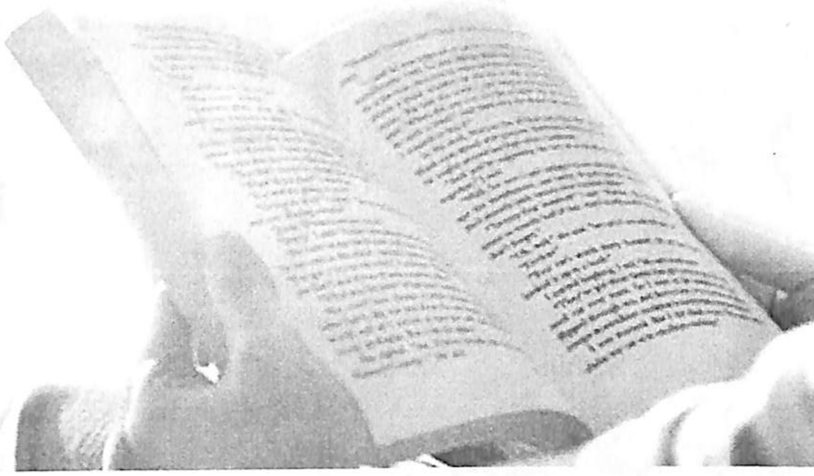

কিতাপ – নিঃসংগতাৰ সংগী

প্ৰিয়াংকী গগৈ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

অতীজৰ পৰা কিতাপ হৈছে জ্ঞান অৰ্জনৰ আহিলা। কিতাপে সুসংগঠিত জ্ঞানৰ এটি ভেটি নিৰ্মাণ কৰে। কিতাপৰ দ্বাৰাই শিক্ষাৰ প্ৰকৃত আধাৰশিলা স্থাপন হয়, জ্ঞানৰ বিশাল জগতখনলৈ আগুৱাই যাব পাৰি। শিক্ষাবিদ লঙে মন্তব্য দিছে, ''প্ৰতিখন কিতাপৰ আঁৰত একোজন ব্যক্তি থাকে। ব্যক্তিজনৰ আঁৰত এটা জাতি থাকে। আচলতে এই সকলোবোৰৰ প্ৰভাৱ একোখন কিতাপত প্ৰতিফলিত হয়।''

কিতাপক মানৱ জীৱনৰ অমূল্য সম্পদ হিচাপে পৰিগণিত কৰিব পাৰি। কিতাপে আমাৰ সকলোৰে মনত নৈতিক মূল্যবোধৰ ধাৰণা জন্মায়। সহযোগিতা, সাধুতা আদি বিষয়ৰ শৈশৱৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ সময়ছোৱাত কিতাপৰ যোগেদি আমাৰ সকলোৰে মনোজগতত সুমুৱাই দিব পাৰে। ই প্ৰয়োজনীয় জ্ঞান-বুদ্ধি দিয়ে, কৌতুহল বঢ়ায়, প্ৰশ্ন-উত্তৰ বিচৰা আৰু কিছুমান অভ্যাস কিতাপৰ দ্বাৰাই সকলোৰে মনত গঢ় লৈ উঠে। আনহাতে জ্ঞান আহৰণৰ প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ হয় এটি শিশুৰ জন্মৰ পিছত।

মানৱ সভ্যতাৰ বিকাশৰ যুগ যুগ ধৰি গ্ৰন্থই এক উল্লেখযোগ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। গ্ৰন্থই হৈছে ব্যক্তি আৰু সমাজৰ যোগসূত্ৰ। গ্ৰন্থ অধ্যয়নৰ মাধ্যমেদি ব্যক্তিৰ মন সুদৃঢ় হয়। ই ব্যক্তিৰ ব্যক্তিত্বৰ পৰিবৰ্তন আনিব পাৰে। মহাপুৰুষসকলৰ পৰা আৰম্ভ কৰি অন্যান্য মনিষীসকলৰ লিখনীয়ে জন সমাজৰ মানসিক জগতখনলৈ অতুলনীয় জ্ঞানৰ সম্ভাৰ কঢ়িয়াই আনিছে। মহান মনিষীসকলৰ জ্ঞান পুথিৰ পাতত সঞ্চিত হৈ থাকে। সেই পুথিসমূহ আমি সময়মতে অধ্যয়ন কৰিব পাৰো। সত্যনাথ বৰাদেৱে কোৱাৰ দৰে ''পুথি একোজন ব্যক্তিৰ থোপাই থোৱা বিদ্যাৰ ভঁৰাল। লেখকে পুৰুষাৰ্থ কৰি সেই ভঁৰাল বান্ধি থয়, আমি কেৱল পুথিখন পঢ়িয়েই তেওঁৰ আৰ্জিত আটাইখিনি বিদ্যা লাভ কৰিব পাৰো।''

আনহাতে ছপা কিতাপৰ ইতিহাস বৰ পুৰণি নহয়। ছপাযন্ত্ৰ আৱিস্কাৰ হোৱাৰ আগলৈকে মানুহে আজিৰদৰে বজাৰত কিতাপ কিনিবলৈ পোৱা নাছিল। জ্ঞানৰ সাধকসকলে অতি কষ্টেৰে সাঁচিপাতত কিতাপৰ প্ৰতিলিপি প্ৰস্তুত কৰি সংৰক্ষণ কৰিছিল। সাঁচিপাতৰ পৰা ক্ৰমান্বয়ে ছপাযন্ত্ৰলৈ মানুহৰ জ্ঞান সাধনাৰ জয়যাত্ৰাৰ ফলশ্ৰুতিত আজি কিতাপ হৈ পৰিছে মানুহৰ জীৱন যাত্ৰাৰ অবিচ্ছেদ্য

মানৱ সভ্যতাৰ বিকাশৰ যুগ যুগ ধৰি গ্ৰন্থই এক উল্লেখযোগ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। গ্ৰন্থই হৈছে ব্যক্তি আৰু সমাজৰ যোগসূত্ৰ। গ্ৰন্থ অধ্যয়নৰ মাধ্যমেদি ব্যক্তিৰ মন সুদৃঢ় হয়। ই ব্যক্তিৰ ব্যক্তিত্বৰ পৰিবৰ্তন আনিব পাৰে।
মহাপুৰুষসকলৰ পৰা আৰম্ভ কৰি অন্যান্য মনিষীসকলৰ লিখনীয়ে জন সমাজৰ মানসিক জগতখনলৈ অতুলনীয় জ্ঞানৰ সম্ভাৰ কঢ়িয়াই আনিছে। মহান মনিষীসকলৰ জ্ঞান পুথিৰ পাতত সঞ্চিত হৈ থাকে।

অংগ। কিন্তু কিতাপ এইদৰে সহজলভ্য হোৱাৰ বহু আগতেই মানুহ জ্ঞানৰ সাধনাত ব্ৰতী হোৱাৰ বহুত উদাহৰণ পোৱা যায়। হাতে লিখা কিতাপৰ প্ৰতিলিপি প্ৰস্তুত আৰু সংগ্ৰহ কৰি পুথিভঁৰাল স্থাপনৰ উদাহৰণ পৃথিৱীত বহুতো পোৱা গৈছিল। কিছুদিনৰ আগতে চীনৰ এটা গুহাৰ ভিতৰৰ পৰা এজন ফৰাচী লোকে এহেজাৰতকৈও বেছি হাতেলিখা পুথি উদ্ধাৰ কৰিছে বুলি গম পোৱা গৈছে।

আমাৰ সকলোৰে বাবে কিতাপ হ'ল একেধাৰে জ্ঞানৰ সঁফুৰা, নিঃসংগতাৰ সংগী, বিশ্বাসী আৰু প্ৰেৰণাদায়ক বন্ধু। পণ্ডিত জৱাহৰলাল নেহৰুৱে বোলে যেতিয়া ঘৰৰ পৰা দূৰ ভ্ৰমণলৈ গৈছিল সদায় এবাকচ কিতাপ লৈ গৈছিল। সেই কিতাপসমূহৰ ভিতৰত যিকোনো এখনৰ এখিলা বা দুখিলা পাতহে লুতিয়াবলৈ সময় পাইছিল। কিন্তু তেখেতে এবাকচ কিতাপ লৈ যোৱাটোৱেই আছিল মানসিক তৃপ্তি।

আনহাতে কেৱল জ্ঞানৰ বাবেই পাঠকে গ্ৰন্থ অধ্যয়ন নকৰে। নাটক, উপন্যাস, গল্প, আলোচনী আদি মনৰ আনন্দৰ বাবেও অধ্যয়ন কৰা হয়। এই গ্ৰন্থসমূহত প্ৰতিফলিত মানৰ চৰিত্ৰ আৰু ইয়াৰ অন্তৰ্নিহিত আদৰ্শই সমাজক যি শিক্ষা দিয়ে সি চিৰদিন অতুলনীয়। প্ৰকৃততে ক'বলৈ গ'লে পুথি এবিধ ভাল সংগী। এজন ব্যক্তিৰ অকলশৰীয়া অৱস্থাত কিতাপেই তেখেতৰ নিঃসংগতাৰ সংগী হ'ব পাৰে। আমাৰ যেতিয়া অৱসাদ আহে বা অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰোঁ বা ভ্ৰমণৰ অৱস্থাত থাকো, সেইসময়ত যিকোনো পুথি, আলোচনী বা বাতৰি কাকত এখন পঢ়ি সময় পাৰ কৰিব পৰো। বয়োজ্যেষ্ঠ সকলে আজৰি সময় কটাবলৈ গীতা, ভাগৱত আদি পঢ়ি মনত বহু শান্তি লভে। আধুনিক যান্ত্ৰিক যুগত মানুহৰ আজৰি সময় অনেক গুণে বৃদ্ধি পাইছে। আজৰি সময়খিনি কেনেধৰণে কটাব পাৰি সেই দিশৰ পৰা লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় যে বেছিভাগ মানুহেই শুই, বহি, জিৰণি লৈ নাইবা ৰং-ধেমালি, খেলা-ধূলা কৰিয়েই আজৰি সময়খিনি অতিবাহিত কৰিব বিচাৰে। আনহাতে বৰ্তমান যুগৰ বেছিভাগ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে আজৰি সময়ত টেলিভিচন, ভিডিঅ', চিনেমা আৰু ভিডিঅ' গেমছ ছেটৰ সন্মুখত ঘণ্টাৰ পিছত ঘণ্টা ধৰি বহি থকা দেখা যায়। এনেবিলাক অভ্যাসৰ ফলত ল'ৰা-ছোৱালীৰ শৰীৰ আৰু মন দুয়োটাই অৱশ হৈ পৰে।

এনেদৰে আজৰি সময়বিলাক পাৰ কৰাতকৈ যিবিলাক কাৰ্যই আমাৰ চৰিত্ৰ গঠনত সহায় কৰে বা উন্নত কৰে, বুদ্ধি-বৃত্তিৰ বিকাশ ঘটায় আৰু লগে লগে দৈহিক তথা মানসিক অৱসাদ দূৰ কৰে তেনেধৰণৰ উপায় অৱলম্বন কৰাটো বাঞ্ছনীয়। আজৰি সময় কটোৱাৰ আটাইতকৈ লাভজনক আৰু আনন্দদায়ক উপায় হৈছে কিতাপ পঢ়া।

কিতাপে মানুহক সদায় সৎ পথত ৰাখে। আমি যদি সদায় সৎ পথত এটা আদৰ্শ জীৱন-যাপন কৰিব বিচাৰো, তেনেক্ষেত্ৰত কিতাপেই আমাক সকলো ফালৰ পৰা সহায় কৰিব। শিশু কালতেই কিতাপৰ প্ৰতি আগ্ৰহান্বিত কৰি তুলিব পাৰিলেহে পিছৰ অৱস্থাত কিতাপ পঢ়াৰ অভ্যাস থাকি যাব।

"সকলো বস্তু কিনিছা কিনা, কিন্তু পৰা পক্ষত মাহেকত এখন ভাল কিতাপ কিনিবা।" – যতীন্দ্ৰনাথ দুৱৰা। ■

গ্ৰাম্য উন্নয়নত এন.জি.অ'.ৰ ভূমিকা

বিকি বনিয়া
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (কলা)

উন্নয়নমূলক কাম–কাজবোৰৰ দায়িত্ব সাধাৰণতে চৰকাৰে গ্ৰহণ কৰে। কিন্তু কেৱল চৰকাৰেই উন্নয়ন, গণতন্ত্ৰ, অৰ্থনৈতিক উৎপাদন বা জাতীয় পৰিচয় দিব নোৱাৰে। এই ক্ষেত্ৰত বেচৰকাৰী খণ্ডই সম্পদৰ হস্তান্তৰকৰণ, সম্পদ বৃদ্ধি, দক্ষতা বৃদ্ধি আৰু জনসাধাৰণৰ অংশগ্ৰহণ বৃদ্ধি কৰাৰ লগতে অন্য দিশত গ্ৰামোন্নয়নৰ সফল ৰূপদান কৰিব পাৰে।

NGO বা বেচৰকাৰী সংগঠনসমূহে উন্নয়নশীল ৰাষ্ট্ৰৰ আৰ্থসামাজিক উন্নয়নত এক শক্তিশালী ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। NGO হ'ল চৰকাৰৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ পৰা আঁতৰত থাকি সংগঠিত হোৱা ব্যক্তিৰ সমষ্টি, যিসকলে তেওঁলোকৰ উমৈহতীয়া স্বাৰ্থ পূৰণৰ বাবে সংঘবদ্ধ হয় আৰু য'ত সদস্যপদটো বাধ্যতামূলক হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে ইচ্ছাকৃত হয়। এনেদৰে NGO বুলিলে সেই সংগঠনবিলাকক বুজায়, যিবোৰে কিছুমান স্বচ্ছাসেৱী কাম, সামাজিক কাৰ্য আৰু সামাজিক আন্দোলনৰ পথ সূচনা কৰে। গতিকে NGO বুলিলে এনে কিছুমান সংগঠনক বুজায় যিবিলাকে জনসাধাৰণৰ আৰ্থসামাজিক অৱস্থাৰ উন্নতিৰ অৰ্থে কাম কৰে আৰু ইয়াৰ কাম–কাজবিলাক কোনো মুনাফা আহৰণৰ প্ৰকৃতিৰ লগত জড়িত নহয়।

ভাৰতবৰ্ষৰ দৰে উন্নয়নশীল ৰাষ্ট্ৰসমূহত বা দেশসমূহত অনাচৰকাৰী সংগঠনসমূহে গ্ৰামোন্নয়নত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। উৎপাদিকা শক্তিৰ (Production Process) যাৱতীয় বিকাশৰ বাবে NGO বিলাকে যাৱতীয় আৰ্থসামাজিক আন্তঃগাঁঠনি প্ৰদান কৰে। NGO বিলাকে এলেকাধীন অঞ্চলৰ নিৰ্দ্ধাৰিত জনসংখ্যাৰ আয় আৰু দক্ষতা বৃদ্ধিৰ বাবে বিভিন্ন কাৰ্য ব্যৱস্থা প্ৰদান কৰে।

এই সংগঠনসমূহে গ্ৰাম্য স্তৰত কৃষি, শিক্ষা, স্বাস্থ্য, অনাময়কৰণ, বাণিজ্য সম্প্ৰসাৰণ আদি গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়বিলাকত জনসাধাৰণক অংশগ্ৰহণ কৰাই জনগণৰ সচেতন আৰু অধিকাৰ সাব্যস্ত কৰিব পৰাকৈ সজাগ কৰি তুলিছে। এই বিলাকে লগতে উন্নয়নশীল ৰাষ্ট্ৰবিলাকৰ বিভিন্ন সমস্যা, যেনে– নিৰক্ষৰতা দূৰীকৰণৰ সমস্যা, দৰিদ্ৰতা দূৰীকৰণ, পৰিৱেশীয় অৱনতিৰ সমস্যা, মহিলাসকলৰ সবলীকৰণ আদিৰ লগত বহুতো অনাচৰকাৰী সংগঠন জড়িত হৈ আছে।

এইটো নিসন্দেহে ক'ব পাৰি যে NGO বিলাকে গ্ৰামোন্নয়নৰ প্ৰশাসনত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা বহন কৰে। যি কি নহওক গ্ৰামোন্নয়নৰ ক্ষেত্ৰত NGO বিলাকে গ্ৰহণ কৰা ভূমিকাৰ বিষয়ে নিম্নোলিখিত দিশসমূহৰ পৰা উপলব্ধি কৰিব পাৰি।

১) কৃষিখণ্ডৰ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত NGO ৰ ভূমিকা ঃ

যিহেতু প্ৰায়ভাগ উন্নয়নশীল দেশৰ অৰ্থনীতি কৃষিভিত্তিক, গতিকে কৃষি খণ্ডৰ উন্নয়ন বাদে গ্ৰামোন্নয়নৰ কথা চিন্তা কৰিব নোৱাৰি। ভাৰতবৰ্ষ হ'ল এখন কৃষিপ্ৰধান দেশ, য'ত বেছিভাগ জনসাধাৰণেই গ্ৰাম্য অঞ্চলত বাস কৰে আৰু তেওঁলোকৰ মুখ্য জীৱিকা হ'ল কৃষি। গ্ৰাম্য অঞ্চলৰ কৃষক সকলৰ কৃষি কাৰ্যৰ ক্ষেত্ৰত পৰম্পৰাগত পদ্ধতিৰ প্ৰয়োগ, কৌশল অব্যাহত আছে। ফলস্বৰূপে কৃষিখণ্ডত উৎপাদনৰ হাৰ নিম্নমান হৈ আছে। সেয়ে NGO বিলাকে গ্ৰাম্য কৃষক সকলক বিজ্ঞানসন্মত উন্নত মানৰ আহিলা, কৌশল, উন্নত জাতৰ বীজ আদি যোগান ধৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিব পাৰে।

২) জনসাধাৰণৰ অংশগ্ৰহণৰ ক্ষেত্ৰত NGO ৰ ভূমিকা ঃ

উন্নয়নশীল ৰাষ্ট্ৰবোৰত চৰকাৰে গ্ৰাম্য অঞ্চলৰ উন্নয়নৰ বাবে যদিও বিভিন্ন ধৰণৰ কল্যাণকামী আঁচনি গ্ৰহণ কৰিছে তথাপি সেই আঁচনিবিলাক সফলভাৱে ৰূপায়ণ কৰিব নোৱাৰাৰ মূলতে হ'ল আঁচনিবোৰত জনসাধাৰণৰ সক্ৰিয় অংশ গ্ৰহণৰ অভাৱ। এই ক্ষেত্ৰত NGO বিলাকে জনসাধাৰণৰ পৰিকল্পনা প্ৰস্তুতিৰ পৰা কাৰ্যকৰীকৰণ পৰ্যন্ত অংশগ্ৰহণৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা কৰিব পাৰে। NGO বিলাকে বিকাশশীল পক্ৰিয়াত জনসাধাৰণৰ সক্ৰিয় অংশগ্ৰহণৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় ক্ষেত্ৰ (Forun) প্ৰদান কৰে। ই জনসাধাৰণৰ মাজত তেওঁলোকৰ অধিকাৰ আৰু দায়িত্বৰ

বিষয়ে সচেতনতা আনে।

৩) স্বাস্থ্যৰক্ষা আৰু পৰিয়াল কল্যাণৰ ক্ষেত্ৰত ভূমিকা ঃ

ভাৰতৰ দৰে উন্নয়নশীল ৰাষ্ট্ৰবিলাকৰ স্বাস্থ্য ৰক্ষাৰ লগতে পৰিয়াল কল্যাণ আঁচনিৰ সফল ৰূপায়নৰ ক্ষেত্ৰত NGO বিলাকে সক্ৰিয় ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। য'ত চৰকাৰীভাৱে চলোৱা প্ৰচেষ্টাৰ নিৰ্দ্ধাৰিত লক্ষ্যত উপনীত হোৱাত ব্যৰ্থ হয়। NGO বিলাকে প্ৰশিক্ষণ আৰু যাৱতীয় তথ্যপাতি যোগান ধৰি এক নিৰ্ধাৰিত জনসংখ্যাৰ গোটলৈ এই উদ্দেশ্যত উপনীত হোৱাৰ প্ৰচেষ্টা চলায়। NGO বিলাকে জনশিক্ষা প্ৰদান কৰাৰ লগতে সৰু পৰিয়াল গ্ৰহণ কৰাৰ গুৰুত্ব সম্বন্ধে জনসাধাৰণক উপলব্ধি কৰোৱায়।

৪) দৰিদ্ৰতা দূৰীকৰণৰ ক্ষেত্ৰত NGO বিলাকৰ ভূমিকা ঃ

উন্নয়নশীল ৰাষ্ট্ৰবিলাকৰ ক্ষেত্ৰত দৰিদ্ৰতাৰ সমস্যা এক জটিল সমস্যা (Complex Phenomenon)। ভাৰতবৰ্ষৰ মুঠ জনসংখ্যাৰ শতকৰা ৪০ ভাগ দৰিদ্ৰতা সীমাৰেখাৰ তলত বসবাস কৰে। দৰিদ্ৰতাৰ সমস্যাটো সাধাৰণতে গ্ৰাম্য অঞ্চলত বেছিকৈ উপলব্ধি কৰা হয়। এই ক্ষেত্ৰত দৰিদ্ৰতাৰ বিৰুদ্ধে NGO বিলাকে কৰা সংগ্ৰামে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। দৰিদ্ৰতা দূৰীকৰণৰ বাবে বিভিন্ন কাৰ্যব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ সম্পৰ্কে NGO বিলাকক World Bankৰ বৃহৎ পৰিমাণৰ পুজিৰ যোগান ধৰে। এনে পুঁজিৰ সদ্ব্যৱহাৰৰ দ্বাৰা যেনেকৈ বেচৰকাৰী সংগঠনে দৰিদ্ৰতা দূৰীকৰণত সহায় কৰিব পাৰে তেনেকৈ জনসাধাৰণৰ মাজত শিক্ষা সম্প্ৰসাৰণৰ দ্বাৰা দৰিদ্ৰতাৰ কাৰণ বিশ্লেষণত আৰু দূৰীকৰণত ফলপ্ৰসূ ব্যৱস্থা গ্ৰহণত সহায় কৰিব পাৰে।

৫) শিক্ষা সম্প্ৰসাৰণত NGO বিলাকৰ ভূমিকা ঃ

গ্ৰামাঞ্চলৰ জনসাধাৰণৰ মাজত শিক্ষা বিস্তাৰৰ ক্ষেত্ৰত বেচৰকাৰী সংগঠনে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিব পাৰে। গ্ৰামাঞ্চলৰ সৰহ সংখ্যক লোক নিৰক্ষৰ আৰু এই নিৰক্ষৰতাৰ পৰাই সমাজত প্ৰচলিত পুৰণি অন্ধবিশ্বাস আৰু ধৰ্মীয় গোড়ামি গঢ়ি উঠে। নিৰক্ষৰতাৰ পৰাই সমাজৰ দৰিদ্ৰতা বা অন্যান্য সমস্যাই গ্ৰামাঞ্চলসমূহক জৰ্জৰিত কৰি তুলিছে। নিৰক্ষৰতাৰ বাবেই গ্ৰামাঞ্চলৰ নিৰক্ষৰ জনসাধাৰণে চৰকাৰে গ্ৰহণ কৰা বিভিন্ন উন্নয়নমূলক আঁচনিৰ প্ৰয়োজনীয় সুবিধা নাপায়। এনে ক্ষেত্ৰত NGO বিলাকে আনুষ্ঠানিক আৰু অনা-আনুষ্ঠানিক শিক্ষা বিস্তাৰৰ যোগেদি গ্ৰাম্য জনসাধাৰণক শিক্ষিত কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ প্ৰচেষ্টা হাতত ল'ব পাৰে। প্ৰাথমিক শিক্ষা, মহিলা শিক্ষা, প্ৰাপ্তবয়স্ক শিক্ষা দানৰ ব্যৱস্থা কৰি, পুথি ভঁড়ালৰ ব্যৱস্থা কৰি NGO বিলাকে শিক্ষা সম্প্ৰসাৰণত ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে।

৬) আত্মসহায়ক গোটৰ বিকাশত বৰঙনি ঃ

আত্মসহায়ক গোটবিলাক গঠন আৰু কাৰ্যকাৰিতাৰ বিষয়ত অনাচৰকাৰী সংগঠনবিলাকে বলিষ্ঠ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰে। NGO বিলাকে গ্ৰাম্য অঞ্চলসমূহত আত্মসহায়ক গোট বিলাক গঠনৰ জৰিয়তে, গ্ৰাম্য অঞ্চলৰ মহিলা, নিবনুৱাসকলক আত্ম নিয়োগৰ সুবিধা আৰু দৰিদ্ৰ সকলৰ আৰ্থিক সবলীকৰণৰ লগতে ইয়াৰ আৰ্থ-সামাজিক পৰিস্থিতি সম্পৰ্কে আলোচনা কৰি সিবিলাক সমাধানৰ অৰ্থে দৰকাৰী দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়ায়।

৯) সমাজৰ মহিলা আৰু পিছপৰা শ্ৰেণীৰ সবলীকৰণৰ ক্ষেত্ৰত NGO বিলাকৰ ভূমিকা ঃ

আধুনিক যুগত NGO বিলাকে মহিলাসকলৰ স্বাৰ্থ সুৰক্ষাৰ বাবে বিশেষ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰা দেখা যায়। এই ক্ষেত্ৰত ধৰি লোৱা হৈছে যে মহিলাসকলৰ আৰু আৰ্থসামাজিকভাৱে পিছপৰা সমাজৰ দূৰ্বল শ্ৰেণীৰ লোকসকলৰ কল্যাণ, বিকাশৰ বাবে সুবিধা নথকা কোনো ধৰণৰ আঁচনি, কাৰ্যব্যৱস্থাৰ জৰিয়তে বিকাশশীল লক্ষ্যত উপনীত হোৱাতো সম্ভৱ নহয়। সেয়ে NGO বিলাক গ্ৰামাঞ্চলৰ মহিলাসকলৰ বাবে স্থানীয় স্বায়ত্ব শাসিত অনুষ্ঠানবিলাকত মুঠ আসনৰ এক তৃতীয়াংশ সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে।

৮) পৰিবেশীয় সংৰক্ষণৰ ক্ষেত্ৰত NGO বিলাকৰ ভূমিকা ঃ

ভাৰতৰ দৰে উন্নয়নশীল দেশৰ বাবে পৰিৱেশ সংৰক্ষণৰ সমস্যা এটা ডাঙৰ সমস্যা। জনসাধাৰণ সচেতন হ'লেহে পৰিৱেশৰ সুৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত এক শক্তিশালী পৰিৱেশ গঢ়ি তুলিব পৰা যায়। এই ক্ষেত্ৰত বেচৰকাৰী সংগঠনে এক কাৰ্যক্ষম ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। এনে সংগঠনে জনসাধাৰণলৈ পৰিৱেশ শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। এনে সংগঠনে পৰিৱেশ শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। এনে সংগঠনে পৰিৱেশ সম্পৰ্কীয় শিক্ষা প্ৰদান কৰি জনসাধাৰণৰ জীৱনৰ মানদণ্ড উন্নীত কৰিব পাৰে।

৯) মানৱ অধিকাৰ সুৰক্ষিত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত NGO বিলাকৰ ভূমিকা ঃ

গ্ৰামাঞ্চলসমূহত জনসাধাৰণৰ মাজত শিক্ষা বিস্তাৰ কৰি বিভিন্ন আনুষ্ঠানিক প্ৰতিষ্ঠান বা অনানুষ্ঠানিক প্ৰতিষ্ঠাৰ দ্বাৰা গ্ৰাম্য লোকসকলৰ মাজত মানৱ অধিকাৰ সম্পৰ্কে তেওঁলোকক সামাজিকভাবে বা ৰাজনৈতিকভাৱে সচেতন কৰি গঢ়ি তোলাত বেচৰকাৰী সংগঠনৰ ভূমিকা গুৰুত্বপূৰ্ণ আছে। এনে সংগঠনে গ্ৰাম্য জনসাধাৰণৰ মাজত মানৱ অধিকাৰনো কি আৰু সেই অধিকাৰসমূহ প্ৰত্যেকে আনৰ হস্তক্ষেপ নোহোৱাকৈ ভোগ কৰিব পাৰি সেই বিষয়ে অৱগত কৰি আহিছে।

১০) চৰকাৰৰ লগত সহযোগিতা ঃ

ভাৰতৰ দৰে এখন উন্নয়নশীল আৰু জনবহুল ৰাষ্ট্ৰৰ গ্ৰাম্য উন্নয়ন বিষয়টো অকল কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ বা ৰাজ্যিক চৰকাৰৰ কাৰণে সম্ভৱপৰ নহয়। চৰকাৰে প্ৰস্তুত কৰা উন্নয়নমূলক আঁচনিসমূহত জনসাধাৰণৰ সহযোগিতা আৰু অংশগ্ৰহণ নাথাকিলে গ্ৰাম্য উন্নয়ণৰ আশা কৰিব নোৱাৰি। গতিকে বেচৰকাৰী সংগঠনবিলাকে গ্ৰাম্য দৰিদ্ৰ জনসধোৰণক চৰকাৰী আঁচনি আৰু সুবিধা বিলাকৰ বিষয়ে এক আগ্ৰহী মনোভাব গঢ়ি তোলে। এনেদৰে গ্ৰাম্য জনসাধাৰণৰ

সুবিধা-অসুবিধাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখিহে চৰকাৰে আঁচনি আৰু কাৰ্যসূচীসমূহ প্ৰস্তুত কৰায়। এই ক্ষেত্ৰত এনে সংগঠনসমূহে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে।

গ্ৰাম্য উন্নয়নত NGO য়ে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। দৰিদ্ৰ জনসাধাৰণে বিশেষকৈ দুৰ্বল শ্ৰেণী, মহিলা সকলৰ বাবে নিযুক্তিৰ ব্যৱস্থা, বেংক সেৱাৰ লগতে যোগাযোগ বিষয়ত চৰকাৰৰ বিভিন্ন বিভাগৰ লগত যোগাযোগৰ মাধ্যমৰূপে চৰকাৰী সংগঠনে বলিষ্ঠ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। যদিও NGO বিলাকে উন্নয়নমূলক কাৰ্যকলাপৰ লগত জড়িত হৈ কাম কৰোতে কিছুমান সমস্যাৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হয়। এই সমস্যাসমূহ তলত উল্লেখ কৰাৰ দৰে আলোচনা কৰিব পাৰি।

১) বিত্তীয় সীমাবদ্ধতা ঃ

বেচৰকাৰী সংগঠনসমূহে উন্নয়নমূলক আঁচনিৰ ক্ষেত্ৰত সহযোগিতা বা সাহাৰ্য দিবলৈ যাওতে বিত্তীয় নাটনিৰ বাবে বাধাগ্ৰস্ত হ'ব লগা হয়। কাৰণ এনে সংগঠনবোৰ বিত্তীয় দিশত টনকিয়াল অনুষ্ঠান নহয়। বহুতো সময়ত বিভিন্ন বৃহৎ সমস্যামুখী কাৰ্যসূচী ৰূপায়নত এনে সংগঠনে বিত্তীয় নাটনিৰ বাবে উন্নয়নমূলক কাম-কাজ কৰিব নোৱাৰে।

২) দায়বদ্ধতাৰ অভাৱ ঃ

বেচৰকাৰী সংগঠনসমূহে যিসকল লোকৰ বাবে কাম কৰে, যিসকল লোকক লক্ষ্যৰূপে লৈ বিকাশমূলক কাৰ্যকলাপত নিয়োজিত হয় সেইসকল লোকৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ নহয়। বহু সময়ত এনে সংগঠনে কতৃপক্ষৰ ইচ্ছা, অভিৰুচী অনুসৰিহে কাম কৰে। জনসাধাৰণৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ নহলে সংগঠন কাৰ্যক্ষম হ'ব নোৱাৰে।

৩) উপযুক্ত প্ৰশিক্ষণপ্ৰাপ্ত কৰ্মচাৰীৰ অভাৱ ঃ

সাধাৰণতে বেচৰকাৰী সংগঠন ব্যক্তিৰ দ্বাৰা গঠন কৰা হয়। গতিকে জনসাধাৰণৰ সমস্যা সমাধানৰ উপায়, চৰকাৰী আঁচনি আৰু ব্যৱস্থাৱলী, বিভিন্ন বিষয়ৰ কাৰিকৰী আৰু দক্ষ জ্ঞানৰ বিষয়ে অৱগত নহলে এটা সংগঠনে দৰিদ্ৰ জনসাধাৰণৰ কল্যাণ সাধন কৰিব নোৱাৰে। প্ৰশিক্ষণপ্ৰাপ্ত কৰ্মচাৰীৰ অভাৱৰ বাবেই বেচৰকাৰী সংগঠনে বাধাৰ সন্মুখীন হৈছে।

৪) সুস্থ প্ৰশাসন আৰু স্বচ্ছতাৰ অভাৱ ঃ

বেচৰকাৰী সংগঠনবোৰ পৰিচালনাৰ নীতি-নিয়মবোৰ কঠোৰ আৰু আইনৰ স্বীকৃতি নাই। সেই কাৰণে প্ৰশাসনীয় গাঁঠনিৰ ওপৰত আৰু প্ৰশাসনৰ বাবে এই নীতি-নিয়মবোৰ কাৰ্যকৰী নহবও পাৰে। আন এটা দিশতো অসুবিধা পৰিলক্ষিত হয় যে, এই সংগঠনবোৰৰ স্বচ্ছতাৰ অভাৱ দেখা যায়। বিশেষকৈ বিত্তীয় দিশত মানি চলা নীতি-নিয়মবোৰ নমনীয় হোৱাৰ বাবে স্বচ্ছতাৰ অভাৱ পৰিলক্ষিত হয়।

৫) অতি দৰিদ্ৰজনৰ হিত সাধন কৰিব নোৱাৰে ঃ

সৰহ সংখ্যক বেচৰকাৰী সংগঠন বিত্তীয় দিশত একেবাৰে দুৰ্বল। এই বিত্তীয় দিশত দুৰ্বল হোৱাৰ বাবে তেনে সংগঠনে সকলো সময়তে চৰকাৰ বা কোনো দাতাৰ ওপৰত বিত্তীয় সাহাৰ্যৰ কাৰণে নিৰ্ভৰ কৰিব লাগে। বহু ক্ষেত্ৰত এনে সংগঠনে আৰ্থিক সাহাৰ্য লাভৰ কাৰণে কোনো দাতা বা চৰকাৰৰ ৰাজনৈতিক উদ্দেশ্য প্ৰণোদিত হোৱা দেখা যায়। এনেবোৰ কাৰণত উন্নয়নমূলক আঁচনিৰ সফল অতি দৰিদ্ৰজনৰ হাতত নপৰেগৈ।

সামৰণি ঃ

ওপৰত আলোচনা কৰা দোষ-ত্ৰুটিসমূহ থাকিলেও বেচৰকাৰী সংগঠনসমূহে দেশৰ উন্নয়নমূলক, গঠনমূলক, পৰামৰ্শমূলক আৰু সেৱামূলক কাৰ্যত নিঃসন্দেহে এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। ভাৰতবৰ্ষৰ দৰে উন্নয়নশীল ৰাষ্ট্ৰত বিভিন্ন সমস্যাই দেশখন, প্ৰশাসন ব্যৱস্থাক অসুস্থ কৰি তোলে। বিশেষকৈ ভাৰতৰ দৰিদ্ৰতা সমস্যা, নিবনুৱা সমস্যা, জনবিস্ফোৰণৰ সমস্যা, পৰিৱেশীয় সমস্যা, জাতিগত সমস্যা, নিৰক্ষৰতাৰ সমস্যা ইত্যাদি। গতিকে এই সমস্যাৱাজিবিলাকৰ সমাধানৰ বাবে বেচৰকাৰী সংগঠনসমূহে চৰকাৰৰ হৈ ভাৰতৰ গাঁৱে গাঁৱে উন্নয়নমূলক আঁচনিৰ ৰূপায়নৰ বাবে বিভিন্ন কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰি আহিছে। এনে সমস্যাবহুল দেশৰ সমস্যাবিলাক সমাধান কৰাটো সহজ নহয়। তথাপিও এনে সংগঠনে দৰিদ্ৰ জনগণৰ মাজত আত্মসচেতনতা, আত্মবিশ্বাস, কাম কৰাৰ মানসিকতা গঢ়ি তোলাৰ প্ৰচেষ্টা হাতত লৈছে।

ভাৰতবৰ্ষৰ গ্ৰামোন্নয়নত গুৰুত্বপূৰ্ণ অৱদান আগবঢ়োৱা কিছুমান বেচৰকাৰী সংগঠনৰ (NGO) নামসমূহ তলত উল্লেখ কৰা হ'ল-

১) ৰামকৃষ্ণ মিছন লোক শিক্ষা পৰিষদ।
২) Mysore Resettlement and Development Agency (MYRADA)
৩) ANARDE Foundation
৪) Professional Assistance for Development Action (PRADAN)
৫) নৰ্মদা বচাও আন্দোলন
৬) চিপকো আন্দোলন
৭) সুলভ আন্তৰ্জাতিক সামাজিক সেৱা সংগঠন। ■

আজিৰ মানুহ বুলিলেই জীৱশ্ৰেষ্ঠ। কিন্তু, প্ৰকৃততে হয়নে ? মানুহৰ উৎপত্তি প্ৰকৃতিৰ পৰা আৰু আজি সেই মানুহ কেকোঁৰা স্বৰূপ নিজ জননীৰ কাল শত্ৰু। তেন্তে এয়াইনে জীৱশ্ৰেষ্ঠৰ জ্ঞানৰ বিকাশ। মানুহে যিমান পাৰে কৰিছে। উন্নতি কৰিছো কিন্তু সকলো নিজৰ বাবে, প্ৰকৃতিৰ বাবে নহয়। কিয় ? আমি ইমান স্বাৰ্থপৰ নেকি ? এই প্ৰকৃতিয়েই মানুহক এখোজ-দুখোজ কৰি আগবঢ়াই আনি সভ্যতাৰ শিখৰত থিয় কৰালেহি। আজি এই মানুহেই প্ৰকৃতিৰ বুকুত আঘাত হানিছে।

যেতিয়াৰ পৰাই উদ্যোগিক বিপ্লৱ সূচনা হ'ল তেতিয়াৰ পৰা আমি নিজৰেই বিপদ চপাই আনিছো সেয়ানো কি, সকলোৱে জানে। আজি আমি সকলো পাহৰি পেলাইছো কেৱল নিজৰ বিলাসৰ কাৰণে। সভ্যতাৰ আঁৰত আমি অন্ধ হৈ পৰিছো, নেদেখো আমাৰ ভৱিষ্যত। নিজৰ পতন নিজেই আনিছো। আজিৰ যি গোলকীয় উত্তাপ বৃদ্ধি, সেউজ গৃহৰ প্ৰভাৱ আৰু আমাৰ পৰিৱেশ প্ৰদূষণৰ মূলতে মানুহ। এই সকলোবোৰ মানৱসৃষ্ট। নিজৰ বিলাসী জীৱন কটাবলৈ গৈ মানৱ জাতিয়ে যি কাৰ্য সাধিছে সেয়া এতিয়া এই পৃথিৱীৰ পক্ষে ভাবুকি স্বৰূপ হৈ পৰিছে আৰু সমগ্ৰ প্ৰকৃতিৰ ভাৰসাম্য বিনষ্ট হৈছে। এই প্ৰকৃতিক ধ্বংসৰ গৰাহলৈ ঠেলি দিয়া কাৰক কেইটা হৈছে- জনবিস্ফোৰণ, দ্ৰুত গতিত প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ অৱলুপ্তি আৰু পৰিৱেশ প্ৰদূষণ।

প্ৰকৃতি আৰু মানৱ সভ্যতা

মানস প্ৰতীম বড়া

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (বাণিজ্য শাখা)

অত্যাধিক জনসংখ্যাই হ'ল প্ৰকৃতিৰ বিনষ্টৰ প্ৰধান কাৰক। জনসংখ্যা বৃদ্ধিৰ বাবেই আজি পৰিস্থিতিতন্ত্ৰৰ অভাৱনীয় ক্ষতি হৈছে। জনসংখ্যা বৃদ্ধিৰ লগে লগেই প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ বিলুপ্তি ঘটাতো স্বাভাৱিক কথা। প্ৰাকৃতিক সম্পদ সমূহৰ প্ৰচুৰ ব্যৱহাৰৰ ফলত বায়ু প্ৰদূষণ, জল প্ৰদূষণ আৰু স্থল প্ৰদূষণ হৈছে।

ইয়াৰ প্ৰতিৰক্ষা হিচাপে গছ এবিধ অফুৰন্ত সম্পদ। বৰ্তমান সিও বিলুপ্তিৰ পথত। প্ৰদূষণ হৈছে প্ৰকৃতি বিনষ্টৰ দ্বিতীয় কাৰক। প্ৰদূষণ সঁচায়ে বিশ্ববাসীৰ বৈৰী। কাৰণ ই ঔদ্যোগিক প্ৰগতি, মানৱ জীৱনৰ অগ্ৰগতি, মানৱ জীৱনৰ যাত্ৰা আৰু সাংস্কৃতিক কাৰ্যাৱলীৰ হেঙাৰ। উদ্যোগীকৰণৰ ফলত প্ৰদূষণ ইমান বাঢ়িছে যে অহা দশকত এই পৃথিৱীত জীৱ থকাৰ কথাটো স্বপ্ন স্বৰূপ হৈ পৰিব। প্লাষ্টিক জাতীয় বস্তুৰ প্ৰয়োগে পৃথিৱীৰ খোলাটো ধ্বংস কৰি পেলাইছে। পৃথিৱীৰ চাৰিভাগৰ তিনিভাগেই পানী, কিন্তু তাৰ মাত্ৰ অতি সামান্য গড় হিচাপত প্ৰায় ১০০০ লিটাৰত মাত্ৰ ২৫০ মিঃলিটাৰ পানীহে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰো। সেই পানীও বৰ্তমান প্ৰদূষণৰ ফলত ব্যৱহাৰ অনুপযোগী হৈ পৰিছে। প্ৰদূষণৰ ফলত পৃথিৱী এসময়ত হয়তো পানীৰ তলত ডুব যাব লাগিব।

আজি সকলোৱে প্ৰদূষণৰ উৎস আৰু তাৰ নিবাৰণৰ উপায়বোৰ জানো। প্ৰতি বছৰে 'বিশ্ব পৰিৱেশ দিৱস' পালন কৰাৰ ভাও কৰো, তথাপিও বিশেষকৈ ভাৰতবৰ্ষত প্ৰদূষণৰ পৰিমাণ কমা নাই। কিয় ? ইয়াৰ কাৰণ হ'ল সামাজিক দায়বদ্ধতা। মানৱ জাতিয়ে এই সামাজিক দায়বদ্ধতা পাহৰি পেলাইছো। আমাৰ প্ৰত্যেকৰে প্ৰকৃতি বা সমাজৰ বাবে যে কিবা কৰিবলগীয়া আছে উপলব্ধি নকৰো। এজনৰ বিলাসৰ বাবে যে আন দহজনৰ বিপদ সৃষ্টি হয় সেয়া আজি চিন্তা কৰা নহয়। বৰ্তমান যুগত ৰক্ষকেই ভক্ষক। যি পৰ্যন্ত আমাৰ মাজত সমাজৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতাৰ ভাৱ নাহিব তেতিয়ালৈকে আমি যিমানেই মেল-কিটিং নকৰো কিয় আমাৰ উদ্দেশ্য সফল নহ'ব।

বিজ্ঞানৰ প্ৰভাৱে মানৱ জীৱনত যেতিয়াই দেও দি গৈছিল, তেতিয়া আৰু আজিৰ অৱস্থা ৰিজাই চালে এক সম্পূৰ্ণ পৃথক দৃশ্য দেখিবলৈ পোৱা যায়। বিজ্ঞানৰ প্ৰভাৱেই হ'ল উদ্যোগিকৰণ আৰু আধুনিকীকৰণ। মানৱ জাতিয়ে বিজ্ঞানক কেন্দ্ৰ কৰি সাজি উলিওৱা মৰাত্মক অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰকে ধৰি বহুতো ধ্বংসীভূত আহিলা প্ৰস্তুত কৰিছে। আমি বিজ্ঞানৰ সদব্যৱহাৰ আৰু জনসংখ্যা ৰোধ কৰিলেহে প্ৰকৃতিক ধ্বংসৰ গৰাহৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ সক্ষম হ'ম। নহ'লে এই মানৱ জাতি আৰু সমগ্ৰ জীৱ প্ৰজাতি চিৰকাললৈ বিলুপ্ত হ'ব।■

সময়েই জীৱন

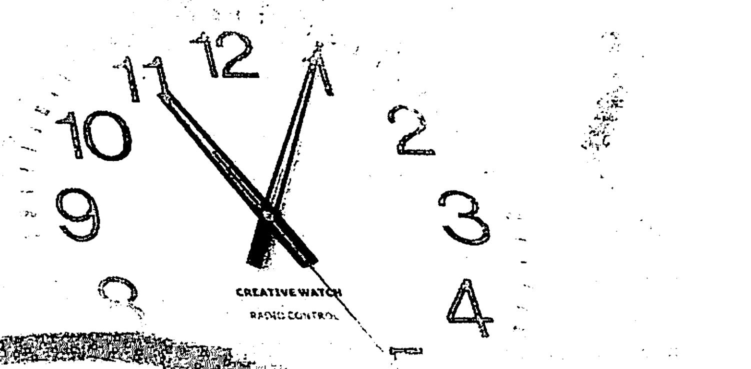

দীপা শৰ্মা বৰঠাকুৰ
সহযোগী অধ্যাপিকা (অসমীয়া বিভাগ)

"Killing time is suicide in instalment plan"
– T.E. Burke.

সময়ৰ প্ৰতি সচেতন হ'বৰ বাবে ইয়াতকৈ উত্তম বাণী আৰু কি হ'ব পাৰে বাৰু ? সময় মহামূল্যবান সম্পদ, ই সমগ্ৰ বিশ্বখনকে নিয়ন্ত্ৰণ কৰি আছে। বৰ্তমান দ্ৰুত পৰিৱৰ্তিত সমাজ জীৱনত সময়ৰ উচিত ব্যৱহাৰৰ সঠিক জ্ঞান প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ বাবেই অপৰিহাৰ্য। কিন্তু আজিৰ ব্যস্ততাপূৰ্ণ জীৱনত সঘনাই শুনিবলৈ পোৱা এষাৰ কথা হ'ল– 'সময় নাই'। সময় হৈছে প্ৰত্যেকৰে বাবে এটা সম্পূৰ্ণ ব্যক্তিগত সম্পদ। ইয়াক প্ৰণালীবদ্ধভাৱে ব্যৱহাৰ কৰিব পৰা সকলে জীৱনত কৃতকাৰ্যতা লাভ কৰিব পাৰে। সময় সচেতনতা আৰু নিয়মানুবৰ্তিতাই হৈছে প্ৰগতিৰ মূলমন্ত্ৰ।

পোন্ধৰ শতিকাত ইটালীৰ লিঅঁ আলবাৰ্টিয়ে লিখিছিল– "সময় নষ্ট কৰিব যি নাজানে, তেওঁ যিকোনো কামত কৃতকাৰ্য্য হ'ব পাৰে।" কিন্তু আমাৰ এলেহুৱা স্বভাৱৰ বাবেই হওক বা সময় জ্ঞানৰ অভাৱৰ ফলতেই হওঁক আমি দৈনন্দিন জীৱনত কিমান বহুমূলীয়া সময় অপচয় কৰো নিজেই নাজানো। প্ৰচাৰ মাধ্যমত সঘনে প্ৰচাৰ হোৱা এটা অভিযোগ হ'ল আমাৰ কৰ্মচাৰীসকলৰ কৰ্ম–সংস্কৃতিৰ অভাৱ। এনে অভিযোগ একেষাৰতে মিছা বুলি ক'বলৈ অসুবিধা। তথাপি এই কথা ক'বই লাগিব যে, সংখ্যাত কম হ'লেও একাংশ কৰ্মচাৰীয়ে অতি নিষ্ঠা আৰু সততাৰে দেশৰ প্ৰতি সেৱা আগবঢ়াই আহিছে। কিন্তু যিসকল লোকে নিজৰ বৃত্তিটোৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাশীল নহয়, সেইসকলক কোনো অভিযোগ বা সভালোচনাই স্পৰ্শ কৰিব নোৱাৰে। আত্মসমালোচনা কৰিব নাজানিলে আত্মশুদ্ধিৰ বাট বিচাৰি পোৱা টান।

বিভিন্ন বৃত্তিত নিয়োজিত প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই সমাজৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ যদিও সেই দায়বদ্ধতাক কিমানজনে গুৰুত্বসহকাৰে গ্ৰহণ কৰে সেয়া সাম্প্ৰতিক সময়ৰ এক চিন্তাজনক কথা। কৰ্তব্যত ফাঁকি দিয়াজনে যে প্ৰকৃততে নিজকহে ফাঁকি দিয়ে সেই কথা বহুতে উপলব্ধিয়েই নকৰে। অপ্ৰিয় হ'লেও এই কথা সত্য যে আমাৰ বহুবোৰ কাৰ্যালয় বা প্ৰতিষ্ঠানত অনিয়মেই নিয়মত পৰিণত হৈছে। ফলস্বৰূপে একো একোটা বিভাগ, কাৰ্যালয় বা অনুষ্ঠানৰ অপূৰণীয় ক্ষতি হৈছে। বৰ্তমানৰ কেৰিয়াৰ সৰ্বস্ব জীৱনত বহুজনে আকৌ নিজৰ বৃত্তিগত কৰ্তব্যক একাষৰীয়া কৰি থৈ ব্যক্তিগত কেৰিয়াৰ গঢ়াৰ ওপৰতহে গুৰুত্ব দিবলৈ লৈছে। এজন ব্যক্তিয়ে যদি দৈনিক অতি কমেও ৩০–৩৫ মিনিট পলমকৈ কাৰ্যালয়লৈ আহে আৰু সেইদৰে নিৰ্দ্ধাৰিত সময়তকৈ ৩০–৩৫ মিনিট আগতেই কাৰ্যালয় ত্যাগ কৰে তেন্তে তেওঁ সমগ্ৰ চাকৰি জীৱনত কিমান সময় অপচয় কৰিব সেয়া হিচাপ কৰিলে এক বৃহৎ সংখ্যা হ'ব। দিনটোৰ ভিতৰত কৰিবলগীয়া কামখিনি যদি শেষ কৰিব পৰা নাযায়, তেন্তে এনেদৰে প্ৰতি দিনেই গোট খোৱা কামে এদিন পাহাৰ সদৃশ ৰূপ ল'ব আৰু সেইখিনি কাম কৰিবলৈ অতিৰিক্ত সময়ৰ প্ৰয়োজন হ'ব। যদিও সময়ৰ গতি অবিৰাম আৰু আমাৰো কামৰ কোনো সীমা নাই, তথাপি সময়ৰ কাম সময়তে নিয়াৰিকৈ কৰি গ'লে কাম শেষ নোহোৱাকৈ নাথাকে।

ছাত্ৰ জীৱনত বিদ্যা আহৰণ কৰা আৰু সৎ চৰিত্ৰ গঠনেই মূল লক্ষ্য হোৱা উচিত। জীৱনৰ এই গুৰুত্বপূৰ্ণ সময়ছোৱাতে যদি সময়ৰ সৎ প্ৰয়োগৰ জ্ঞান আহৰণ কৰা হয় তেন্তে পৰৱৰ্তী কালত ই যথেষ্ট ফলদায়ক হ'ব। বহু সময়ত দেখা যায় দিনৰ পাঠ আয়ত্ব নকৰাৰ ফলত আমাৰ ছাত্ৰ–ছাত্ৰীসকলে পৰীক্ষাৰ সময়ত যথেষ্ট অসুবিধাৰ সন্মুখীন হয়। সময়ৰ কাম সময়ত কৰিব নোৱাৰিলে তাৰ সুফলো আশা কৰিব নোৱাৰি । অসমীয়াত এষাৰ কথা আছে– "শুই থকা শিয়ালে হাঁহ ধৰিব নোৱাৰে।" সময় গতিশীল। অতীত হৈ যোৱা সময়ক একোৰে বিনিময়ত ঘূৰাই আনিব নোৱাৰি। আজিৰ সময়খিনিৰ সঠিক ব্যৱহাৰৰ ফলেই কাইলৈৰ ভাগ্য। সুধাকণ্ঠ ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱে তেখেতৰ গীতেৰে সঁকিয়াই গৈছে– "এটি এটি ক্ষণ যেন মুকুতাৰে ধন/ এনেয়ে হেৰুৱালে নাহে উভতি।" সময় অপচয়ৰ আন এখন ছবি প্ৰায়ে দেখা যায় সভা–সমিতিসমূহত। নিৰ্দ্ধাৰিত সময়তকৈ বহু পলমকৈ আমন্ত্ৰিত লোকসকলৰ এজন এজনকৈ আগমণ ঘটে। কেতিয়াবা আকৌ বিশিষ্ট ব্যক্তিগৰাকীৰ নিজৰেই সময়জ্ঞান নথকাৰ কাৰণে সময়সূচী অনুযায়ী সভা অনুষ্ঠিত কৰিব পৰা নাযায়। এনে পৰিস্থিতিত সময় সচেতন ব্যক্তিসকল অস্বস্তিৰ সন্মুখীন হয় আৰু তেওঁলোকৰ বহুমূলীয়া সময়ৰহে অপচয় কৰা হয়। এনেবোৰ কাৰণতে কিছু

সংখ্যক লোকে সভা-সমিতিলৈ যাবলৈ অনীহা প্ৰকাশ কৰে। আমাৰ মহান ব্যক্তিসকলে সময়ৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰি দেশ আৰু জাতিৰ বাবে কাম কৰি যাউতিযুগীয়া আদৰ্শ এৰি থৈ গৈছে, অথচ আমি আজিও তেখেতসকলক অনুকৰণ কৰিব পৰা নাই। আনন্দৰাম ঢেকীয়াল ফুকন, ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাই তেওঁলোকৰ চমু জীৱন কালতে উল্লেখযোগ্য অৱদান দি থৈ গৈছে।

আমি এনে এখন ৰাজ্যত বাস কৰোঁ, য'ত বিভিন্ন সংগঠনসমূহে আহ্বান জনোৱা বন্ধৰ সংখ্যা এমাহতে সাত-আঠদিন পৰ্যন্ত হয়। আঙুলিৰ মূৰত লেখিব নোৱাৰাকৈ জন্ম হোৱা অজস্ৰ সংগঠনসমূহে বাৰ ঘণ্টাৰ পৰা এশ ঘণ্টালৈকে দিয়া বন্ধসমূহে আমাৰ কিমানযে অমূল্য সময় অপচয় কৰে তাক কৈ শেষ কৰিব নোৱাৰি। বন্ধৰ ফলত সংগঠনসমূহ কিমান উপকৃত হয় নাজানো, কিন্তু আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেযে জীয়াতু ভোগে সেয়া দিনৰ পোহৰৰ দৰে সঁচা। নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ ভিতৰত পাঠ্যক্ৰম শেষ কৰিব নোৱাৰা, দূৰৈৰ পৰা অহা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পৰীক্ষা দিব নোৱাৰা আদি অনেক সমস্যাই আমাক কোঙা কৰি পেলায়। এনেদৰে আমি যদি দিন, মাহ, বছৰ ধৰি সময়ৰ অপচয় কৰি থাকোঁ তেন্তে সময়ে আমাক কেতিয়াও ক্ষমা নকৰিব। সময় সচেতন কবিয়ে কাহানিবাই কৈ গৈছে–

''পল পল দণ্ড কৰি সময় গৈছে উৰি
পাখি লগা কাঁড়ৰ নিচিনা অবিৰাম,
বহুদূৰ আছে গতি সময় তাকৰ অতি
কৰিবলগীয়া আমি আছে বহু কাম।''

হয়, দুৰ্বাৰ গতিৰে পাৰ হৈ যায় সময়। মানুহে সময়ক ধৰি ৰাখিব পাৰে কেৱল উচিত সময়ত উচিত কামৰ জৰিয়তেহে। জীৱন আৰু সময়ক দুজন মহান শিক্ষক বুলি কোৱা হয়। জীৱনে যিদৰে শিকায় সময়ৰ সৎ ব্যৱহাৰৰ বিষয়ে, সেইদৰে সময়েও শিকায় জীৱনৰ মূল্যৰ বিষয়ে। ফ্ৰেঙ্কলিনে কৈছিল–''যদি তুমি জীৱনক ভালপোৱা তেন্তে অবাবত সময় নষ্ট নকৰিবা, কাৰণ জীৱন সময়ৰ দ্বাৰাই গঠিত হয়।'' ■

Did You Know ?

Alternative medicine

Alternative medicine is the collective term for therapies that take a different approach to curing illness from orthodox medicine. Some, such as acupuncture, are ancient; others, such as homeopathy, date from the 19th century. Some therapies are now used instead of, or alongside, conventional medicine.

Homeopathy
Homeopaths give patients dilute forms of natural substances that, if undiluted, would produce symptoms of the disease in healthy people. This is believed to boost the body's natural defence system and its healing abilities.

Homeopathic remedies

Reflexology
Reflexology is based on the theory that eac[h] part of the foot is linked to a specific area of the body. By massaging and manipulating the foot, reflexologis[ts] aim to stimulate the body into healing itself or relieving pai[n]

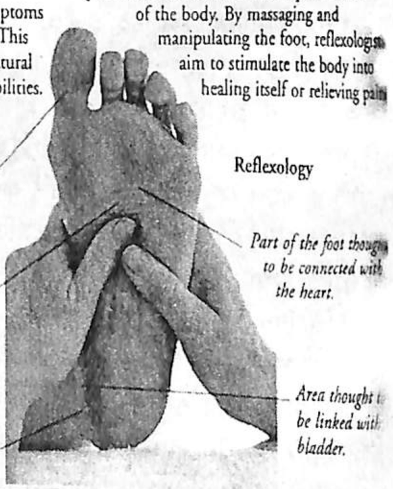

Reflexology

Acupuncture
This ancient Chinese therapy involves treating disease by sticking needles in the skin at particular points, called meridians. Insertion of the needles controls the flow of Qi (vital energy) along meridians, restoring good health.

Patient undergoes acupuncture for facial paralysis.

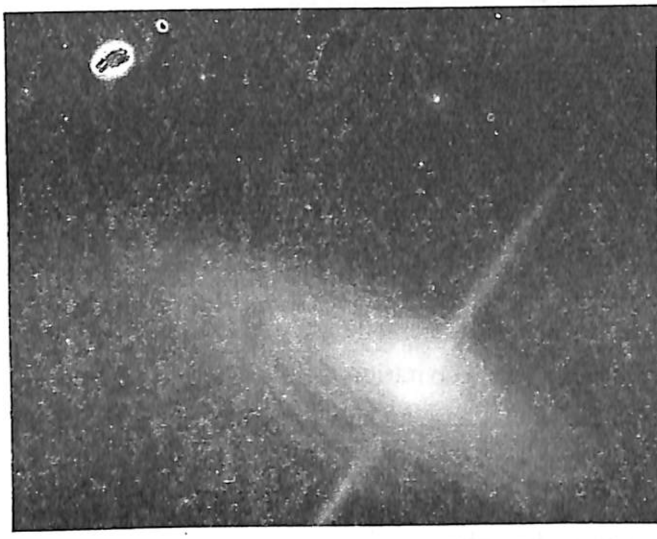

THE SUPERMASSIVE BLACKHOLEA

Raj Sonar
B.Sc. Final Year

It is already clear from the two examples of the Earth and the sun that even within the Newtonian framework, black hole are highly unusual object. Even astronomes accuse tomed to dealing with extreme. State of matter find black hole esoteric. The strong is the gravitational attraction of an object the higher is the velocity required to escape from it. For stars and planets, the escape speed is a small fraction of the speed of light. Even for neutron stars, the escape speed does not exceed two-thirds the speed of light.

A Black Hole Has no Hair !

What other information can we get about a black hole? Precious little if some of the exploratory work in this field turns out to be correct! In our example of the gravitational collapse of the star, we assumed the star to be a perfect sphere. The collapse of a spherical object can be easily described by Einstein's equation, which yield explicit solutions.

The Ergo Sphere:- Is there any way in which an external observer can feel the presence of a rotating black hole? Suppose the observant come closer and closer to the black hole while keeping an eye on the distant stars in the universe. The distance stars provide a background against which ten rotation of ten black hole can, in principle be measured. Will the observer be able to arrange it so that distant stars do not appear to rotate? As the black hole is approached, the observant will find an increasing tendency to get carried away in the same sense as that in which the black hole is rotating. To keep stationary. We will need to apply a force that increases as the black hole is approached. A stage known as the static limit will come, within which we will be swept away by the black hole, no matter how hard he tries to counteract. This rotation sweeping force when this happen, he has entered a zone called the ergosphere.

The Hawking Radiation !

Until 1974, Physicists believed that a black hole is the ultimate in darkness. The event horizon of a black hole acts as a barrier to knowing what may be happening inside. Even the space-time singularly inside the horizon is hidden from the outside. A cosmic censorship seems to operate, so that the event horizon prevents any information from leaking out.

After a complicated series of calculation, Stephen Hawking concluded that a black hole radiates! For each type of black hole, whether spinning or non - spinning, it is possible to associate a temperature and it the black hole happens to be situated within a surrounding region of lower temperature, it would radiate energy. This process is came to be known as Hawking Radiation.

Sun, As A Black Hole !

In reality sun is a remarkably stable object. Although it has a tremendous tendency to contract under its own gravitation, strong internal pressures prevent this contraction. An equilibrium exists between these internal pressure forces and the forces of Gravitation. The pressure is generated by means of the thermonuclear reaction inside the sun. As long as a star has nuclear fuel to burn, it can usually generate

sufficiently strong pressure to withstand gravity.

It will take more than billion of year to become sun a black hole. To reach this stage sun will have to burn completely exhausting its fuel so that gravitation collapsing should be higher so that no particle even light cannot pass through it.

Detection Of Black Hole :

Has a black hole even been seen ? Let us go to the deep of this question. If by seeing we mean the classical process of detection of an object by using light, then the answer should be no. For as we know that a black hole cannot radiate or scatter radiation. How then should more massive black hole be detected ?

The answer is through Gravitation. Imagine what would happen if the sun were to become a hole. The Earth would still contrive to go around the solar black hole in its usual elliptical orbit. People on Earth would be able to deduce, from *Kepler's* and *Newton's* laws, that an attracting body was present at one of the foci of the orbit. By the same taken we could look for black hole through their gravitational influence on their visible neighbours. The Universe has some of its mysteries engraved within it Black hole is one of that mysteries. It will take generation of generation to study and explore the universe. ■

Positive Thinking – The Best Attitude

Rimpi Sonowal
3rd Sem., English Major

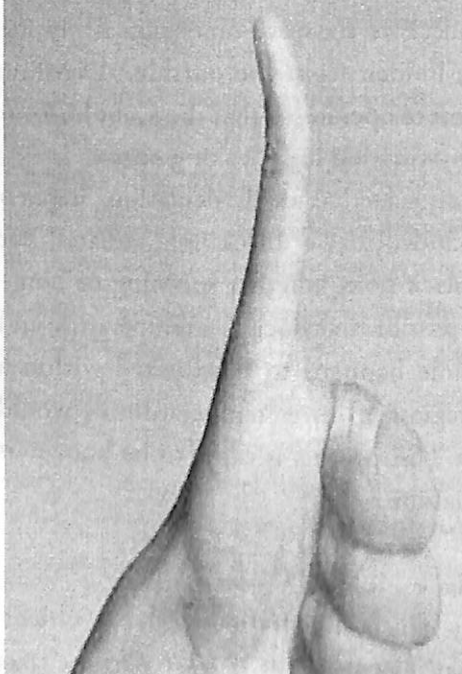

Often when we have to interact with a group of people, the most attractive and appealing person is the person who is careful, has a smiling face and behaves as if hear she is enjoying every moment. Such people have an optimistic outlook on life. They are the ones with a positive attitude. In contrast to this could be the people who are focusing on the negative aspects, the ones with negative attitude, don't attract others in the same away.

Having a positive attitude means getting on with the job on hand. It means not brooding over what's gone before, nor fearing too much what might happen in the future. If there is a problem, positive thinkers quickly think of way to solve it. Passing the buck, blaming other people or circumstances are excuses alibis such positive people avoid. If such a positive thinker alone cannot solve a problem, he or she seeks help from competent people, To have a positive attitude means not to feel that it is below one's dignity to seek assistance.

Of course, even the greatest optimist cannot smile all the time and feel good. The up and downs of life course everyone to feel touch of melancholy now and then. When everything seems hopeless. But developing a positive attitude helps us bounce back from every challenge and difficult experience. Ready to face whatever life brings. To gate the best out of life, we are it to ourselves to approach everything -work, friendships and relation-ships, with a positive attitude. ■

The Six Means For Loss Of Wealth

Paripurna Chakma
T.D.C 3 rd year (Arts)

The Six means for loss of wealth are as follows –

1. Addiction To Drinking or Using Drugs:

The habit of taking intoxicant is the most dangerous and ruinous in the world. An alcoholic waste his wealth because he has to spend more and more money to drinks, and he becomes less interested in his business. Drinking a lot makes one prone to exposing one's body and drives one to quarrelling or fighting. A drinker losses his inhibition of himself and might assault people including parents and respectable persons. Under the influence of alcohol he does not hesitate to do evil. By speaking that which he should not speak, by committing that which he should not commit, his reputation declines and he losses his social status. Addiction to drink causes diseases such as cancer, heart disease and so on. It also weakens its intellect so a drinker is liable to error to his business at any time and his rivals can take advantages of his weakness.

2. Visiting The Streets During Inappropriate Time :

A person, who love visiting streets during inappropriate times, endangers himself because he can be vulnerable to attack. He might be Suspected of crime when he is found near an incident and no one might believe his word even if he gives evidence. He might be subject to accusation and get into trouble and bulgars can easily breaks into his house when he is going out there fore his family and property are insecure.

3. Frequent Enjoyment Of Entertainment :

A person, who enjoy going to entertainments very often, is always thinking where or how a show will be, how the singing will be, how the music will be, and because of that he cannot keep his mind on his own business and might make mistake. After having decided to go to a show, he has to spend some part of his working hours preparing to going to the show and has to spend his money. While enjoying the show he might miss good opportunities of business or burglars can break into his house. After watching the show he might be less interested in his business recalling what he has enjoyed.

4. Gambling:

A gambler is an enemy of lossers. He will also lose property and grieve over the loss. It is enough to take his word as evidence in a court . He is despised by his relatives and friends, and no one want to help him when he has to face legal action and further, he has to undergo imprisonment. No one want to marry him because he is believed to be unable to maintain his family.

5. Keeping Bad Company:

A person who keep bad company such as gambler, Drinker, Liberties, Tricksters, Forgers, Rubbers etc., endangers himself and his property. These short of people do themselves harm and lead other people astray and in trouble.

One's character is influence by environment. Although, good spirit cannot easily infect one's mind immoral behaviour can quickly attracted. It is therefore, very important for people to have good environment.

6. Living in Idleness:

Laziness hinders owe's property. One tend to procrastinate, thinking; 'It is too late, It is too early, It is too hot, it is too cold, I am too hungry or I am too full: A person who hurries, the work that he ought to do at a steady pace or delays what work should be done with it most speed, Spoils his own business. To fulfil his purpose, we should know what work must be done in a given time. Moreover, neither playing enough intention to work and working hours nor getting done to work also send one's business done. There fore a person should guard earnestness as the greatest treasure. ▪

"The Reason For the loss of Peace in the world is the Disappearance of Fear of Sin and Love of God."

Background :

Peace education has a long history. In 1919, the peace Association of Swedish School was founded. Several teachers – many of them women – were engaged in peace movement, propagating for the inclusion of elements of peace ideas in school education. In 1920s and 1930s, the main concern of the teachers involved was to support the League of Nations and to counteract tendencies of fascism and Nazism by intensified instruction in democracy. At the beginning of 1980s, peace education was once again on the agenda in Sweden.

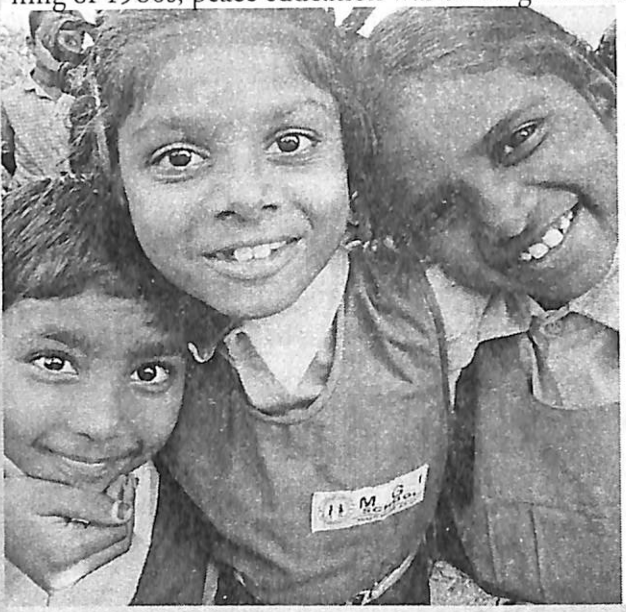

Peace Education

THE EMERGING CONCERN

Poban Gogoi
Assistant Professor
Dept. of Education, Digboi College

In Australia, the International People's College at Helsingor was founded in 1921 by Peter Manniche as an experiment in peace education "A miniature League of Nations". More than 50,000 students participated in the college course, and in 1988 the college was designated a "Peace Messenger" by United Nations. Adult education for peace was started just after World War II by trade unions and women's organizations in Japan. In India peace studies have been introduced in the discipline of Gandhian studies. Besides, Gujarat Vidyapeeth and Jain Viswa Bharati University also provided M.A. and Ph.D level courses and studies in peace and non-violence. JNU, New Delhi, had crated Rajiv Gandhi chair for studies in peace. NCERT and UGC are also working for the inclusion of human rights education at the school and higher level. Besides educational institutions, several non-governmental organizations throughout the world are teaching about peace. International Association of Education for World Peace (IAEWP) since its inception in 1969 has been conscientizing the students, teachers, educators, parents and the people towards peace. In 1998, IAEWP has sponsored for establishment of the Global Open University for world peace in Italy with the purpose of making university education within the reach of all to be enlightened for being helpful in building a non-exploitative, non-violent and peaceful democratic society.

Concept of Peace Education:

Peace education is mainly concerned with peace ideas, peace studies and peace activities. It deals with conflicts arising out of injustice or exploitation. It is a science which studies the basic needs of men and women, and true nature of society in which these needs are to be

satisfied and awareness of the learners towards human rights and structurally violent and non-violent societies. It enables the learner in creating a culture of peace which help in building a non-violent and just society. It may be also defined as the process of acquiring the values, the knowledge and developing the attitudes, skills and behaviors to live in harmony with oneself, with others and with natural environment.

The aims of peace education are :–

i) To conscientize the learners towards their total situations in which they live. In this regard, Magnus Havelsured says that conscientization efforts would create political forces which would be instrumental in the struggle for social justice at global as well as local levels, including changes in the formal education system.

ii) To assure the creation of a culture of peace, culture of peace protects all including those who are afflicted with poverty, sickness, bereavement, unemployment, Imprisonment, exile and oppression and on the whole, it protects the masses from all types of exploitation.

Curriculum:

Some peace educators advocate the content for peace education in terms of international and global problems whereas others want the content in relation to everyday life situations in which the individual is an important actor. However, Education for peace involves the principle of problem-posing curriculum. Hence, peace education should be constructed upon the curriculum that aims to teach justice, altruism, tolerance, principles of equity, trusteeship, non-violence, human rights, disarmament and environmental problems and issues, including other principles of democracy. Based upon these aims of peace education, the curriculum content can be broadly studied from three approaches. These are :–

i) Peace education as Conflict Resolution Training

ii) Peace education as Democracy Education

iii) Peace education as Human Rights Education

Peace education as Conflict Resolution Training

Peace education programmes centred on conflict resolution typically focus on the socio- behavioural symptoms of conflict, training of individual to resolve inter-personal disputes through technique of negotiation. Learning to manage anger and improve communication through skills such as listening, turn-taking, identifying needs and separating facts from emotions, constitute the main elements of these programmes.

In general, approaches of this type aim to alter beliefs, attitudes and behaviors from negative to positive attitude. According to one peer mediation co-ordinator, "conflict is very natural and normal, you cannot go through your entire life beating everybody up, and you have to learn different ways to resolve conflict.

Peace education as Democracy Education

Peace education programmes centered on democracy education typically focus on the political processes associated with conflict, and postulate that with an increase in democratic participation and the likelihood of societies resolving conflict.

Approaches of this type train participants in the skill of critical thinking, debate and coalition building and promote the values of freedom of speech, individuality, tolerance of diversity, compromise and conscientious objection. The aim is to produce "responsible citizens" who will hold their governments accountable to the standards of peace, primarily through adversarial processes. Activities are structured to have students assume the role of the citizen that chooses, makes decisions, takes position, argues positions and respects the opinions of others. Besides, democracy decreases the likelihood of violence and war; it is assumed that these are the some skills necessary for creating a culture of peace.

Peace Education as Human Rights Education :

Peace education programmes centered on raising awareness of human rights typically focus on the policies that humanity ought to adopt in order to move closer to a peaceful global community. The aim is to create commitment among participants to a vision of structural peace in which all individual members of the human race can exercise their personal freedom and be legally protected from violence, oppression and indignity.

Approaches of this type familiarize participants with the international covenants and declarations of the United Nations System; train students to

recognize violations of the Universal Declaration of Human Rights and promote tolerance, solidarity, autonomy and self-affirmation at the individual and collective levels.

Proposal for University and college education: The following proposals should be implemented in the university and college education to propagate peace education—

i] There must be a university for Peace in each nation having affiliation with the United Nations University for Peace of Costa Rica.

ii] The university should be a sanctuary of international awakening and peace, and a lighthouse of perpetual learning.

iii] The universities must be looked after by a Ministry of Peace in the nation (A ministry of Peace must be created in every nation) for smooth functioning of national universities to serve the cause of peace.

iv] The university and colleges should produce some leaders for mankind.

v] The students of a university and college should be trained to struggle against ignorance, injustice, oppression, and for international understanding and peace.

vi] The university and college must teach peace, disarmament, human right and about NGOs, UNSECO and other agencies of UN.

vii] The university and college should train men and women to think for themselves and ultimately for the whole world.

viii] In college and universities, at least, feelings of love and brotherhood among all communities should be fostered and a broad and liberal tolerance should be developed.

ix] There should be impartial appointment of teachers and non-teaching staff in the college and university.

x] Last but not the least, college and university education should be free for all rich and poor both to make them indebted towards whole society. Certainly, merit should be criteria in their selection and not money; but all merit individuals must have chance for university and collegiate education.

Peace education is a broader discipline. Disarmament education, human right education, environmental education, education for nonviolence, education for international understanding and global education etc. are some branches of peace education which are essential for the survival of the Human Race. Peace education is also significant in today's world which is full of communal violence, religious fanaticism and intolerance. It is also essential for fostering respect for diversity and acceptance of differences. Therefore, the college and university should preserve, develop and to create a Culture of Peace to build the millennium as peaceful one. ■

References:–

i] Wikipedia, the free encyclopedia

ii] Yojana, Vol 47 No.9, Sept. 2003 PP.27-29

iii] University News, Vol 44. NO or Feb. 13-19.2006 PP. 12-17

iv] Yojana, Vol 51, Dec 2007. PP. 5-6

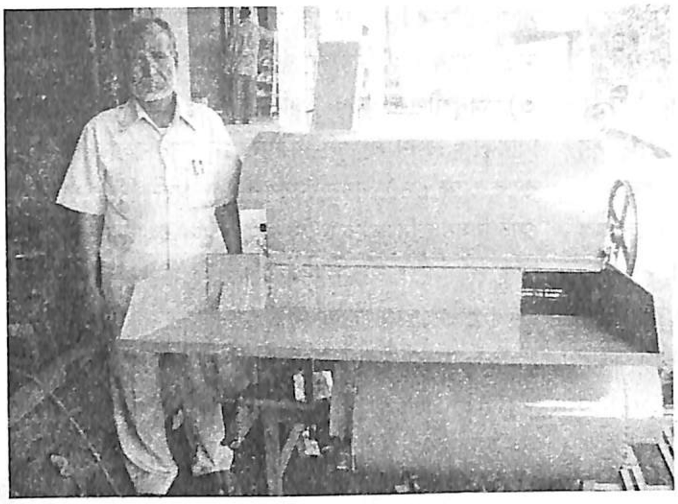

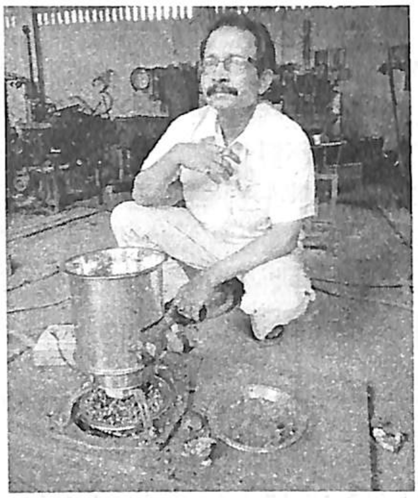

সফলতাৰ আঁৰত আত্মনির্ভৰশীলতা

উজ্জ্বল গগৈ
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

আমি প্ৰতিজন মানুহে জন্ম লগ্নৰে পৰা প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে ভিন ভিন ক্ষেত্ৰত নিয়োজিত হৈ থাকো আৰু প্ৰত্যেকেই বিভিন্ন ধৰণৰ বিশেষ বিশেষ সংগ্ৰামত লিপ্ত হৈ থাকো। আমি মন কৰিলে দেখা পাওঁ যে এজন ব্যক্তি শিশু অৱস্থাৰ পৰাই সংগ্ৰামত লিপ্ত হয়। আমি জানো যে, শিশু অৱস্থাতে এটা শিশুৱে অভাৱবোৰ পূৰ্ণ কৰাৰ বাবে হাত-ভৰি মাৰি হাঁহি-কান্দি আপোনজনক নিজৰ অভাৱ, ভালপোৱা বিলাক জনাবলৈ চেষ্টা কৰে, এইটো জানো সংগ্ৰাম নহয় ? নিশ্চয়কৈ এইটো এটা সংগ্ৰাম। আৰু শিশু অৱস্থাৰ পৰা ছাত্ৰ জীৱন লাভ কৰে আৰু পঢ়া-শুনা, খেলা-ধূলা, ঘৰুৱা কামৰ মাজেদিয়েই সংগ্ৰামত লিপ্ত হয়। আমিও আজি সেই সংগ্ৰামৰ পৰা আঁতৰি থাকিব পৰা নাই। আচল অৰ্থত আঁতৰি থাকিব নোৱাৰাৰ কাৰণ হ'ল মানৱ জীৱন মাত্ৰেই সংগ্ৰাম। ইয়াৰ উপৰিও আমি জড়িত হৈ পৰো নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ সংগ্ৰামত। অৱশ্যে মই সম্পূৰ্ণকৈ এইটো ক'ব নিবিচাৰো যে ছাত্ৰ জীৱনত আমি সকলোৱে জীৱন সংগ্ৰামত লিপ্ত হওঁ বুলি, কাৰণ আমাৰ মাজত থকা এচাম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰথমে নিজক চিনি পোৱাটোকহে জীৱনৰ লক্ষ্য হিচাপে বাছি লয়। অৱশ্যে ইয়াৰ মাজৰে এচাম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বৃত্তি লাভৰ বাবে অধ্যয়ন কৰে, যিটো কিছু পৰিমাণে শিক্ষাৰ লক্ষ্যই দাঙি ধৰা নাই। আচল অৰ্থত এই ছাত্ৰ জীৱনত সন্মুখত জিলিকি উঠে নিত্য নতুন বিভিন্ন দিশ। কিন্তু এই সময়ছোৱা যথেষ্ট থুনুকা। এই অৱস্থাত আমি নিজকে নুবুজা হওঁ। অৱশ্যে ইয়াৰ পাছতো মানুহৰ জীৱন যুজত সফল হ'ব পৰা নতুন দিশ তথা সঠিক দিশৰ উন্মোচন নোহোৱাকৈ থকা নাই, যিয়ে মানুহক প্ৰতিষ্ঠা কৰে। ব্যক্তিৰ সন্মুখত জীয়াই থকাৰ সংগ্ৰামৰ লগতে নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ বাবে বহুতো ক্ষেত্ৰ আছে, যেনে-ৰাজনৈতিক, সামাজিক, অৰ্থনৈতিক, সাংস্কৃতিক, বিজ্ঞান আদি। কিন্তু এই সকলোবিলাক দিশত আমি সফলতা লাভ কৰাৰ আঁৰত লুকাই থাকে আত্মনিৰ্ভৰশীলতা।

এতিয়া মনতে প্ৰশ্ন উদয় হ'ব পাৰে যে এই আত্মনিৰ্ভৰশীল -তানো কি ? আচল অৰ্থত ইয়াৰ উত্তৰ দিবলৈ যাওঁতে মই লিখিব বিছাৰো যে আত্মনিৰ্ভৰশীলতা হৈছে মানসিক দৃঢ়তা। যিটো নিজৰ আৰ্জিত শিক্ষা, জ্ঞান, বিচাৰ-বুদ্ধি, একাগ্ৰতা, ধৈৰ্য্য, কৰ্ম অভিজ্ঞতা আদিৰ দ্বাৰা গঢ় লৈ উঠে, যিয়ে নিজকে চিনি পোৱাৰ লগতে সমাজকো চিনি পাবলৈ শিকায়। জীৱনৰ প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ এই আত্মনিৰ্ভৰশীলতা গুণৰ অধিকাৰী হোৱাটো নিত্যান্তই প্ৰয়োজন। কিন্তু বৰ্তমান আমি প্ৰত্যেকেই নিৰ্ভৰশীল হৈ পৰো অন্য ব্যক্তিৰ ওপৰত। কিন্তু মই ক'ব খোজা নাই যে, আমি কেৱল নিজৰ খিনিকহে শুদ্ধ বুলি ভাবিম, কাৰণ জীৱনৰ ক্ষেত্ৰখনত আগবাঢ়ি যাবলৈ বিজ্ঞ জনৰ উপদেশ, পৰামৰ্শ আদি প্ৰয়োজন নোহোৱা নহয়। কিয়নো আমি যিমান জানো সেইখিনি বিষয়হে জানো কিন্তু কিমান নেজানো সেইটো বিষয়ে আমি কোনেও নাজানো। যদিহে আমি কিমান নাজানো সেইটো বিষয়ে জানিব বিচাৰো তেন্তে আমি আনৰ সহায় কিছু পৰিমাণে ল'ব লাগিব। কিন্তু বিভিন্ন ক্ষেত্ৰবিলাকত আগবাঢ়োতে আমাক আত্মনিৰ্ভৰশীলতাই বেছি পৰিমাণে সহায় কৰিব, কাৰণ সেই ক্ষেত্ৰ বিলাকত আগবাঢ়োতে আনৰ সহায়ৰ আশা কৰিলে সফলতা সময়মতে নাপাব পাৰো। সেয়েহে আমাৰ নিজৰ আত্মনিৰ্ভৰশীলতা থকাতো প্ৰয়োজন, অন্যথা সম্পূৰ্ণ সফলতা লাভ কৰিবলৈ সম্ভৱ নহয়।

আত্মনিৰ্ভৰশীলতাৰ অভাৱে মানুহক সকলো দিশতে পৰনিৰ্ভৰশীল কৰি তোলে। যাৰবাবে এচাম মানুহে নিজকে পাহৰি যায় আৰু প্ৰতিক্ষণত আনৰ সহায় মনত পুহি ৰাখে। যাৰ ফলত তেওঁলোকে জীৱন বাটত উজুতি খাবলগা হয়। ইয়াতে যোজনাৰে

ক'বৰ মন গৈছে যে, ''বিচাৰিলেহে পাবি মোক, আনে দিব বুলি থাকিলে ৰৈ মই নাথাকিম তোমালে ৰৈ। মই হলো আনন্দ/ সুখ।'' যদি আমি আনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল হৈ থাকো তেন্তে কোনো দিশতে আগবাঢ়িব নোৱাৰিম আৰু আগবাঢ়ি যোৱাৰ ঠাই লব সংশয় আৰু ভয়, যাৰবাবে এই সংশয় আৰু ভয়ে আমাৰ পিছনেৰা হ'ব। ইয়াতকৈ ডাঙৰ কথা হ'ল আনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল লোকক লৈ সমাজেও কোনোদিনে সুফল পাম বুলি আশা নকৰে। আত্মনিৰ্ভৰশীলতা গুণৰ অভাৱৰ ফলত এজন লোকে বা এজন ব্যক্তিয়ে নিজৰ প্ৰতিভা থাকিলেও সেই প্ৰতিভা প্ৰকাশ কৰাৰ সাহস নকৰে। ফলস্বৰূপে সেই ব্যক্তিজনৰ বিকাশ সংকোচন ঘটে বা হ্ৰাস পায়। আৰু নিজৰ বিবেচনাৰে সঠিক বুলি গণ্য কৰা কথা বা কাম কিছু কিছু ক্ষেত্ৰত স্থবিৰ হৈ ৰয়। সেয়েহে কব বিচাৰো, যদিহে এনে ব্যক্তিসকলে আত্মনিৰ্ভৰশীলতাক আকোৱালি নলয় তেন্তে তেনে ব্যক্তিয়ে সমাজত কোনো দিনেই প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিব নোৱাৰে বুলি ক'লেও বঢ়াই কোৱা নহ'ব।

এইখিনিতে আমাৰ মনত আন এটা প্ৰশ্ন উদয় হ'ব পাৰে যে এই আত্মনিৰ্ভৰশীলতানো আমাৰ মনত কেনেকৈ গঢ় লৈ উঠে ? ইয়াৰ ভিত্তিতো মই ক'ব বিচাৰো যে যদিহে আমি এই বিষয়টোক বহলভাৱে বিচাৰ কৰি চাওঁ, তেন্তে ইয়াৰ উত্তৰ হিচাপে আত্মনিৰ্ভৰশীলতা গঢ়ি উঠাৰ বা ই কেনেকৈ গঢ় লৈ উঠাত কেইটামান দিশে সহায় কৰে সেই বিষয়ে এই ধৰণে আলোচনা কৰিব পাৰো।

১) আনুষ্ঠানিক শিক্ষা ঃ এজন ছাত্ৰৰ আনুষ্ঠানিক শিক্ষা আৰম্ভ হয় শৈশৱ কালত আৰু এই আনুষ্ঠানিক শিক্ষাক আত্মনিৰ্ভৰশীলতাৰ প্ৰাথমিক দিশ বুলি গণ্য কৰিব পাৰি। এই শিক্ষাৰ অবিহনে এজন ব্যক্তিয়ে বা এজন ছাত্ৰই প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে দুৰ্বলতা অনুভৱ কৰে। বাস্তৱ পৃথিৱীৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়ি যাবলৈ মানুহ শিক্ষিত হোৱাতো প্ৰয়োজন। শিক্ষাই মানুহৰ মনোবল বৃদ্ধি কৰি সাহসেৰে সকলো সময়ৰ মুখামুখি হ'বলৈ প্ৰেৰণা যোগায়। যাৰ জৰিয়তে মানুহ আত্মনিৰ্ভৰশীল হয়। তাৰ লগে লগে ব্যক্তিজনে বা ছাত্ৰজনে নিজকে সকলো ক্ষেত্ৰতে বুদ্ধিমত্তাৰ পৰিচয় দিবলৈ সবল হৈ উঠে, কৰ্মক্ষেত্ৰত সকলো দিশ চালি-জাৰি চাবৰ বাবে শিকোৱাৰ লগতে প্ৰকৃত বাটৰ সন্ধান দিয়ে। এজন আত্মনিৰ্ভৰশীল ব্যক্তি হ'বলৈ সেয়েহে শিক্ষা প্ৰথম পদক্ষেপ আৰু এই আত্মনিৰ্ভৰশীলতা গুণৰ বাবে এজন ব্যক্তিয়ে সমাজত সহজতে প্ৰভাৱ পেলাব পাৰে নতুবা কৰ্মক্ষেত্ৰতেই হওঁক বিভিন্নজনৰ মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰিব পাৰে।

২) পুথি অধ্যয়ন ঃ আমি আত্মনিৰ্ভৰশীল হ'বৰ বাবে পুথি অধ্যয়নো এক অতি প্ৰয়োজনীয় উপাদান, কিয়নো পুথি অধ্যয়নৰ যোগেদি এজন ব্যক্তিয়ে আনুষ্ঠানিক শিক্ষাত লাভ নকৰা কিছু সম্যক কথা জানিবলৈ সক্ষম হয় আৰু ইয়ে মানুহৰ মনৰ উন্নতি সাধন কৰে। বিভিন্ন দিশৰ পুথি অধ্যয়ন কৰি বিভিন্ন কৰ্মক্ষেত্ৰত আগবঢ়াৰ বাবে এজন ব্যক্তিয়ে প্ৰেৰণা লাভ কৰে। ইয়াৰ উপৰিও আমি যদি ভালকৈ চাওঁ তেন্তে দেখা পাম যে, পুথি অধ্যয়নে পাৰ্থিৱ পৃথিৱীখনক অধিক বোধগম্য কৰি তুলি বাস্তৱৰ বিভিন্ন পৰিস্থিতিক জয় কৰা পথৰ সন্ধান দিয়ে। মনোবল আৰু ধৈৰ্য্যৰে ক্ষমতা বৃদ্ধি কৰাৰ উপৰিও সংকোচ ভাৱ আতঁৰাবলৈ সক্ষম হৈছে। অৱশ্যে এই সকলোবোৰ নিৰ্ভৰ কৰে পুথি নিৰ্বাচন কৰি পঢ়োতাজনৰ ওপৰত।

৩) অনুশীলন আৰু অভিজ্ঞতা ঃ অনুশীলনে এজন মানুহক যিবিলাক বিষয় সম্পূৰ্ণকৈ নাজানে সেইবিলাক বিষয় জনাত সহায় কৰে আৰু সেই বিষয়টোক পূৰ্ণতা আনি দিয়ে যাৰবাবে ব্যক্তিজন সেই বিষয়ত বিজ্ঞ হৈ উঠিব পাৰে আৰু ইয়াৰ ফলত সেই ব্যক্তিজনক কিছু পৰিমাণে আত্মনিৰ্ভৰশীল কৰি তুলিব। যিটোৱে ব্যক্তিজনক কৰ্মৰ প্ৰতি প্ৰেৰণা যোগাব। এনেকৈয়ে বিভিন্ন অভিজ্ঞতায়ো এজন মানুহক শিক্ষা দিয়ে। যি শিক্ষাই ব্যক্তিজনৰ জীৱনলৈ অহা সংঘাত বা বিভিন্ন কৰ্মত সহায়ক হয়, যি ব্যক্তিজনক আগবাঢ়ি যোৱাত সহায় কৰিব।

৪) ঘৰুৱা পৰিৱেশ ঃ আমি যদি গভীৰভাৱে চাওঁ তেন্তে দেখা পাম যে এজন ব্যক্তি ঘৰুৱা পৰিৱেশৰ পৰাও আত্মনিৰ্ভৰশীল হোৱাৰ প্ৰেৰণা লাভ কৰে। কিয়নো যদি পৰিয়ালৰ লোকসকলে এজন শিশুক আত্মনিৰ্ভৰশীল হোৱাৰ শিক্ষা দিয়ে, বিচাৰ-বুদ্ধি কেনেকুৱা হ'ব লাগিব তাৰ আভাস দিয়ে তেন্তে সেই শিশুজন কিছু পৰিমাণে হলেও আত্মনিৰ্ভৰশীল হ'ব।

৫) উৎকৃষ্টজনৰ জীৱনদৰ্শন অধ্যয়ন ঃ আমি সকলোৱে জানো যে আমি কিমান নাজানো আচল অৰ্থত কোনেও নাজানো। কিন্তু যদি আমি কিমান নাজানো সেই বিষয়ে অলপ পৰিমাণে জানিব বিচাৰো তেন্তে কোনো এজন উৎকৃষ্ট বা অভিজ্ঞ ব্যক্তিৰ জীৱন দৰ্শন অধ্যয়ন কৰিব লাগে যিয়ে আমাক বহুতো নজনা কথা দাঙি ধৰে আৰু এইদৰে অধ্যয়ন কৰাৰ ফলতো আমি নিজকে আত্মনিৰ্ভৰশীল কৰি তুলিব পাৰিম। উৎকৃষ্টজনৰ কাৰ্যক্ষেত্ৰত আমি সদায় দৃঢ়তা, একাগ্ৰতা, বিচাৰ-বুদ্ধি আদি দেখিবলৈ পাওঁ, যিটো আত্মনিৰ্ভৰশীলতাৰ বাবে অতি প্ৰয়োজন।

সাম্প্ৰতিক সময়ত সকলো পৰ্যায়ৰ লোকৰ মাজতেই এই আত্মনিৰ্ভৰশীলতা গুণৰ অভাৱ দেখা যায়। যাৰবাবে কোনো এটা বিষয়ত সিদ্ধান্ত লৈ কাৰ্যক্ষেত্ৰত অগ্ৰসৰ হওঁতে বিবুধিত পৰা দেখা যায়। সমাজৰ কোনো এটা দিশত নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ বিচৰাটো মানুহৰ এক মানসিক প্ৰৱণতা। এনে প্ৰৱণতা আৰ্থিকভাৱে ৰূপায়ণ ঘটাবলৈ আত্মনিৰ্ভৰশীলতা অতি প্ৰয়োজন, যদি আমি আত্মনিৰ্ভৰশীল হওঁ তেন্তে আমি বিচৰা প্ৰায় সংখ্যক কাম আমি সফলভাৱে কৰিব পাৰিম, কাৰণ যদি আমি প্ৰকৃত অৰ্থত আত্মনিৰ্ভৰশীল হওঁ তেন্তে আমি বিচৰা সাৰ্থক কামবোৰৰ লক্ষ্যস্থান আমাৰ নিচেই কাষতে। ইয়াৰ পৰা মই এইটোকে ক'ব বিচাৰো যে আমি যিমান পৰিমাণে আত্মনিৰ্ভৰশীল হওঁ সিমানে শিক্ষিত হওঁ, কাৰণ আমি আত্মনিৰ্ভৰশীল হওঁ শিক্ষাৰ দ্বাৰাহে। ইয়াতে মই দৃঢ়তাৰে ক'ব বিচাৰো যে যদি আমি আত্মনিৰ্ভৰশীল হওঁ তেতিয়াহলে আমি আমাৰ লগতে সমাজখনকো আগুৱাই নিবলৈ সক্ষম হ'ম আৰু এইদৰে আমি নিজৰ লগতে সমাজকো আগুৱাই নিব পাৰো, তেন্তে আমি সফল ব্যক্তি বুলি নিজকে চিনাকি দিব পাৰিম। সেয়েহে শেষত ক'ব বিচাৰো - 'সফলতাৰ আঁৰত আত্মনিৰ্ভৰশীলতা'।■

বাৰ্মুডা ত্ৰিভুজৰ ৰহস্যৰ আঁৰত

অণু বৰগোহাঁই

মুৰব্বী অধ্যাপক, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ

বাৰ্মুডা ত্ৰিভুজ বা বাৰ্মুডা ত্ৰাই এংগল উত্তৰ আটলাণ্টিক মহাসাগৰৰ বুকুৰ পশ্চিমাঞ্চলৰ এক ৰহস্যময় অঞ্চল, যি অঞ্চলত বহুতো জাহাজ, নাও, বিমান ৰহস্যজনকভাৱে অদৃশ্য হৈ গৈছে। বাৰ্মুডা ত্ৰিভুজৰ উত্তৰফালে বাৰ্মুডা দ্বীপ, পশ্চিমে ফ্লৰিডা, বাহামা অঞ্চল, দক্ষিণ পূবত কেৰিবিয়ান সাগৰৰ বুকুত থকা মিয়ামি, চান জুৱান, পৰ্টোৰিকো দ্বীপলৈকে ইয়াৰ সীমাৰেখা বিস্তৃত। এই অংশবিশেষ কাল্পনিক সৰল ৰেখাৰে যোগ কৰিলে যি ত্ৰিভুজ আকৃতিৰ অঞ্চল পোৱা যায় সেই অংশই হৈছে বাৰ্মুডা ত্ৰাই এংগল বা বাৰ্মুডা ত্ৰিভুজ। এই অঞ্চলৰ ব্যাস প্ৰায় তিনি লাখ পাঁচ হাজাৰ বৰ্গ কিলোমিটাৰ।

অতি ব্যস্ততাপূৰ্ণ এই ভূ-ভাগ তথা জলৰাশিয়েদি অসংখ্য সাগৰীয় জাহাজ, নৌ-বিহাৰৰ ভ্ৰমণ বিলাসী জাহাজ ফ্লৰিডাৰ পৰা প্ৰতিদিনেই আমেৰিকা, ইউৰোপ, কেৰিবিয়ান দ্বীপলৈ নিয়মীয়াকৈ অহা-যোৱা চলে। তাৰোপৰি বাৰ্মুডাৰ উত্তৰাঞ্চলৰ পৰা বাণিজ্যিক ভিত্তিতো ব্যক্তিগত উৰাজাহাজ ফ্লৰিডা, কেৰিবিয়ান সাগৰ আৰু দক্ষিণ আমেৰিকালৈ পূৰ্ণগতিত যাতায়াত চলে। বাৰ্মুডা ত্ৰিভুজত জাহাজ, বিমানবোৰ কেনেকৈ অদৃশ্য হৈ পৰে তাৰ সঠিক সন্তেদ আজিলৈকে কোনেও দিব পৰা নাই বা অদৃশ্য হৈ পৰা জাহাজ, উৰাজাহাজবোৰৰ কোনো অৱশেষো অনুসন্ধান কৰি পোৱা নাই। বিভিন্নজনে বিভিন্ন কাৰণ বা ব্যাখ্যা আগবঢ়ালেও তাতো বহুতো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ পাবলৈ বহু বাকী। কিবা যেন অদৃশ্য শক্তিয়ে নিমিষতে ৰহস্যজনক ভাৱে নাইকীয়া কৰি পেলায় উৰন্ত উৰাজাহাজ বা সাগৰৰ বুকুৰ চলন্ত জাহাজবোৰ। এনে ৰহস্যৰ বাবেই বাৰ্মুডা ত্ৰিভুজক 'ডেভিলচ্ আইলেণ্ড' (Devils Island) বুলিও জনা যায়। এনে দুৰ্ঘটনাবোৰ বাহামাৰ দক্ষিণ সীমা আৰু ফ্লৰিডা জলৰাশিৰ মাজত বেছিকৈ সংঘটিত হয়। প্ৰাচীন বহুবোৰ তথ্যই বাৰ্মুডা ত্ৰিভুজক অতি ৰহস্যঘন কৰি তুলিছে।

বিমান, জাহাজ আদিৰ এনে অস্বাভাৱিক অদৃশ্যৰ বিষয়ে কৰা পৌৰাণিক দোষাৰোপটো হ'ল এডৱাৰ্ড ভান্ উইংকল জন'চৰ ১৯৫০ চনৰ ১৬ চেপ্তেম্বৰত এচ'চিয়েট প্ৰেছ আৰ্টিকলত কৰা দোষাৰোপটো। ইয়াৰ ঠিক দুবছৰৰ পিছত 'ফেইট মেগাজিন'ত জৰ্জ এক্স চেণ্ডচৰ প্ৰকাশিত প্ৰবন্ধ 'Sea Mystry at our Backdoor'। এই চুটি প্ৰবন্ধটিত বহুতো জাহাজ, Flight-19 কে ধৰি বহুতো উৰাজাহাজ, US Navy TBM Avenger দৰে ট্ৰেইনি মিছনৰ অদৃশ্যৰ আওতাৰে বাৰ্মুডা ত্ৰিভুজ সম্পৰ্কে এক প্ৰাথমিক ছবি এখনৰ ধাৰণা দিলে। 'লিজিয়ন মেগাজিন'ত ১৯৬২ চনৰ এপ্ৰিল সংখ্যাত 'Flight-19' ৰ বৰ্ণনাৰে বহুবোৰ পৃষ্ঠা ভৰাই তুলিলে। ইয়াৰ লেখনিত সজোৰে উল্লেখ কৰিলে - "...বিমানৰ নেতৃত্ববহনকাৰীয়ে শুনিবলৈ পাইছিল-We are entering white water, nothing seems right, we don't know where we are, the water is green, no white.....". এইটোও সজোৰে ব্যক্ত কৰিলে যে- "...নৌ বাহিনীৰ উচ্চপৰ্যায়ৰ বিষয়ববীয়াই অনুসন্ধান কৰি জনাইছে যে, Planes flew off to rans"। চেণ্ডচৰ লেখাটোত কোনো অদৃশ্য শক্তিৰ উল্লেখনীয় প্ৰমাণ দিবলৈ বিচৰা হৈছে। আৰ্গষ্টি ভিন্চেণ্ট গেদিচ্এ ১৯৬৪ চনত 'The Deadly Bermuda' নামৰ লেখাটোত বিমান অদৃশ্যৰ এনে দুৰ্ঘটনাবোৰক এই অঞ্চলটোৰ এক আশ্চৰ্য্যকৰ পৰিঘটনা বুলি কব বিচাৰে। ইয়াৰ পিছৰ বছৰত এই লেখাটোৰ আলমতে 'Invisible Horizon' নামৰ কিতাপখন লিখি উলিয়ায়। ইয়াৰ পাছৰ পৰ্যায়ত পেদিচৰ তথ্যৰ আঁত ধৰি স্পেনচাৰে 'Limbo of the lost'- 1960, repr.-1973, চাৰ্লচ বাৰলিণ্টজ এ The Bermuda Triangle, 1974 আৰু বহুজনে ঘটিযোৱা দুৰ্ঘটনাবোৰক অদৃশ্য শক্তি বুলিয়েই ধাৰণা দিলে।

লৰেন্স ডেভিড্ কুচ্চি আৰজোনা ষ্টেইট্ ইউনিভাৰ্চিটিৰ এজন গৱেষক আৰু লাইব্ৰেৰিয়ান। তেওঁ The Bermuda Triangle History : Solved, 1975 অত প্ৰকাশ কৰি ক'ব বিচাৰে যে ইতিমধ্যে প্ৰকাশিত তথ্যবোৰ অতিবৰ্ণিত, সত্যৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত নহয়। কুচ্চিয়ে এইটোত প্ৰকাশ কৰে যে বাৰলিট্জৰ লেখাত চাক্ষুক প্ৰমাণ দিয়া ব্যক্তিৰ তথ্যগত বহুবোৰ অমিল আছে। কুচ্চিয়ে বিতৰ্কৰ আঁতধৰি ক'ব খোজে দুৰ্ঘটনাসমূহ অস্বাভাৱিক বতৰৰ বাবেহে হ'ব পাৰে। যিটো সেই পৰ্য্যন্তলৈকে কাৰোৰেই লিখাত উল্লেখ হোৱা নাই। সাগৰৰ বুকুত এনেকৈ হেৰাই যোৱা জাহাজৰ

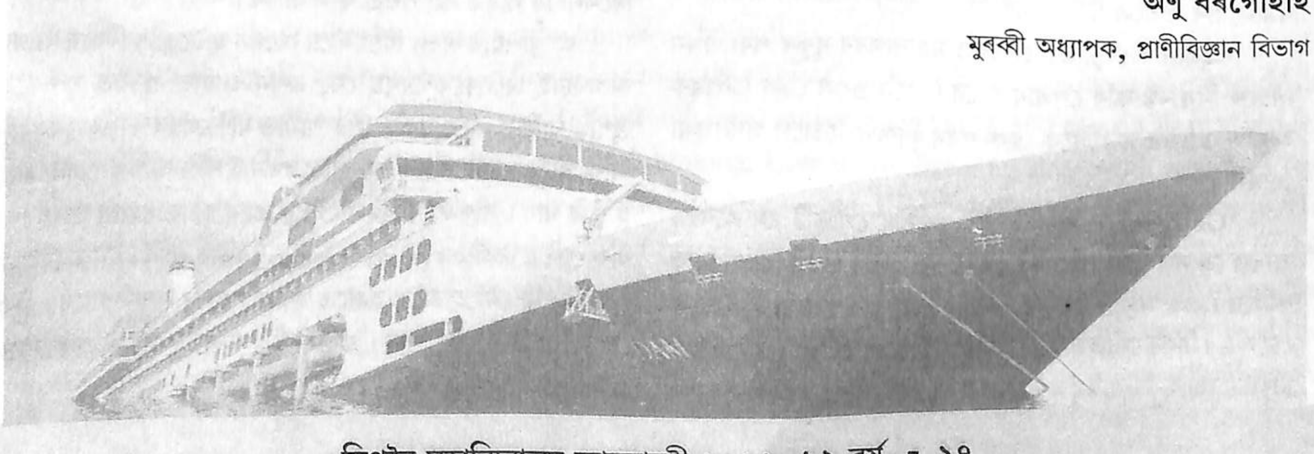

দুৰ্ঘটনাৰ সংখ্যা সাগৰৰ অন্য ঠাইত হোৱা দুৰ্ঘটনাতকৈ কোনো গুণে বেছি নহয় বুলিও তেওঁ মন্তব্য কৰে। তাৰোপৰি এই অঞ্চলটোত উষ্ণ মণ্ডলীয় ধুমুহাই কোবাই যায়। গতিকে ইয়াত ৰহস্যময়তাৰ কথা হবই নোৱাৰে। কুচ্‌চিৰ অন্যতম ক্ষুৰধাৰ মন্তব্য আছিল যে কিছুমান চাক্ষুক প্ৰমাণিত সত্যৰ ভিত্তিতহে তেখেতে মন্তব্য আগবঢ়ায়। উদাহৰণ স্বৰূপে ১৯৩৭ চনত Daytona Beach ফ্লৰিডাত দুৰ্ঘটনা সংঘটিত হৈছিল অথচ স্থানীয় বাতৰিত ইয়াক প্ৰকাশ কৰা নহ'ল। গতিকে বাৰ্মুডা

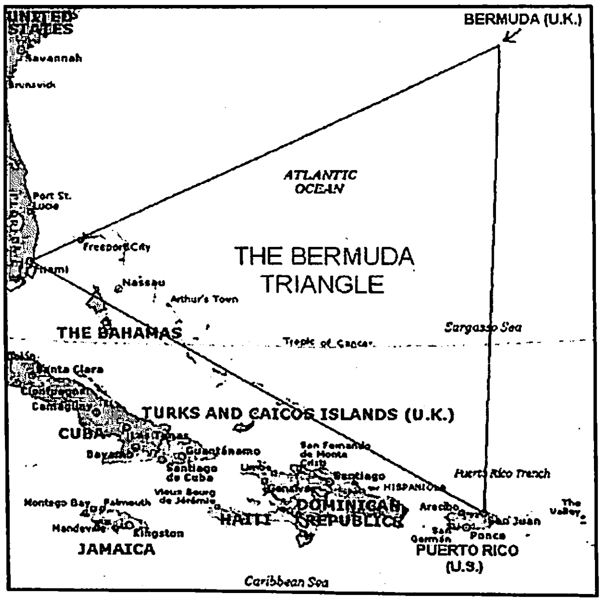

ভুলৰ বাবেও দুৰ্ঘটনা বৃদ্ধি পাইছে। ১৯৫৮ চনৰ ১ জানুৱাৰী, অতি ভয়াবহ ধুমুহাকো সেও নামানি আমোদ ভ্ৰমণত ওলোৱা 'Revonoc' নামৰ বিলাসী পালতৰা নাওখনিৰ চালক হাৰ্ভে কনৱাৰ হেৰাই গৈছিল মহাসাগৰৰ বুকুত।

উষ্ণমণ্ডলৰ সৃষ্ট 'হাৰিকেন' নামৰ বিধ্বংসী ধুমুহাজাকৰ প্ৰাবল্যৰ বাবেও সহস্ৰাধিক জনৰ প্ৰাণহানি ঘটাৰ লগতে নিযুত ধনৰো হানি হৈছে। বিধ্বংসী হাৰিকেনৰ কবলত এনেকৈ ডুব যোৱা Francisco de Babadila's Spanish Fleet খনেই ইতিহাস বৰ্ণিত প্ৰথমখন দূৰগামী জাহাজ। হাৰিকেনৰ ফলত এনে বহুতো দুৰ্ঘটনা ঘটিছে।

ত্ৰিভুজৰ ৰহস্য মানৱসৃষ্ট ৰহস্যহে যিটোক কোনোৱে উদ্দেশ্য প্ৰণোদিতভাৱে, কোনোৱে অজ্ঞতাৰ বাবে ভুল ব্যাখ্যা, ভুল তথ্যৰে মানুহক প্ৰৰোচিত কৰি আহিছে।

বিভিন্নজনে বিমান, জাহাজ আদি নিখোজ হোৱাটো এক অলৌকিক শক্তিৰ ক্ৰিয়া-কলাপৰ বাবে এনে হয় বুলি মানি ল'ব বিচাৰে। এই ক্ষেত্ৰত বাহামা অঞ্চলৰ জলৰাশিৰ তলত 'বিমিনি ৰ'ড' (Bimini Road)ৰ কথা বহুতে উল্লেখ কৰে। কিন্তু ভূতত্ববিদসকলে ইয়াক প্ৰাকৃতিকভাবে হোৱা বুলি ক'ব বিচাৰে। অন্য কিছুৰ লেখাত ইউ.এফ.অ'ৰ পৰিঘটনা বুলিও উল্লেখ কৰা হৈছে। প্ৰখ্যাত চিত্ৰ নিৰ্মাতা ষ্টিভেন স্পিলবাৰ্গ'এ নিখোজ হোৱা Flight-19 ৰ আলমত 'Close Encounter of the Third Kind'ৰ দৰে বিজ্ঞানৰ এক কল্প কাহিনীৰ ৰূপ দিছে।

বহুতো পুৰণি তথ্যৰ পৰা জনা গৈছে যে, অকল যোৱা শতিকাটোতে ১৯৪৫ চনৰ পৰা ১৯৭৫ চনলৈকে এই ত্ৰিছ বছৰতে হাজাৰতকৈও অধিক মানুহ, এশৰো অধিক উৰাজাহাজ মহাসাগৰৰ এই অঞ্চলৰ ওপৰেদি যাওঁতে হঠাৎ অদৃশ্য হৈ গৈছে। বহুতো গৱেষক আৰু বিজ্ঞলোকসকলে এনে অদৃশ্যৰ ব্যাখ্যা ভিন্ন সময়ত দিছে যদিও এতিয়ালৈকে বিশ্বাসযোগ্য বা গ্ৰহণযোগ্য ব্যাখ্যা বুলি প্ৰতিষ্ঠিত হোৱা নাই। কিছুলোকে বাৰ্মুডা ত্ৰিভুজৰ অঞ্চলটো চুম্বকীয় অঞ্চল বুলি অভিহিত কৰে আৰু অস্বাভাৱিক বিদ্যুৎ চুম্বকীয় ক্ষেত্ৰ সৃষ্টি হোৱাত প্ৰচণ্ড শক্তিৰে জাহাজ, বিমানবোৰ তললৈ টানি নিয়ে।

কিছুমান অস্বাভাৱিক ঢৌৱেও মহাসাগৰৰ বুকুৰ পৰা এখন জাহাজ নিৰুদিষ্ট কৰি পেলাব পাৰে। এনে প্ৰবল ঢৌৰ তাণ্ডৱক আনকি ১৯৯৫ চনলৈকে এক পৰম বিস্ময় হিচাপে গণ্য কৰা হৈছিল।

'Gulf stream' নামৰ মহাসাগৰীয় সোঁতটি মেক্সিকোত আৰম্ভ হৈ নৰ্থ আটলাণ্টিকৰ ফ্লৰিডা জলৰাশি পৰ্যন্ত বিস্তাৰ লাভ কৰিছে। এই অদৃশ্য সোঁতৰ ওপৰত গতিবেগ প্ৰায় ২.৫ মাইল/চেকেণ্ড। এনে সোঁতত এখন সৰু জাহাজ বা মেচিন নাৱৰ ইঞ্জিন বিচ্যুতি ঘটাই উটুৱাই লৈ যাব পাৰে। কিছুমান অনমনীয় ব্যক্তিৰ

১৯৮৬ চনত সংঘটিত হোৱা 'Pride of Baltimore' দুৰ্ঘটনাটো অতি ভয়ঙ্কৰ শীতল বতাহৰ ফলত হোৱা বুলি সন্দেহ কৰা হৈছে। ডুব যোৱা জাহাজখনৰ নাবিকসকলে হঠাতে গতি সলনি আৰু গতিবেগ প্ৰতি ঘণ্টাত ২০ মাইলৰ পৰা ৬০-৯০ মাইললৈকে বৃদ্ধি হোৱাটো টুকি ৰাখিছিল। 'National Hurricane Centre' অৰ বিশেষজ্ঞ জেমচ্‌ লুচাইলে মত ব্যক্ত কৰিছে যে এনে অস্থিৰ বতৰত হঠাৎ হোৱা এনে প্ৰবল শীতৰ বামাৱলীয়ে বোমাৰ খুন্দাত যান-বাহন চূৰ্ণাকৃত হোৱাৰ দৰে বৃহৎ জাহাজকো পানীত খুন্দিয়াই পেলাব পাৰে। ২০১০ চনতো ব্ৰাজিল উপকূলত 'Concordia' জাহাজখন এনেধৰণৰ দুৰ্ঘটনাৰ সন্মুখীন হৈছিল।

বিজ্ঞানীসকলে বৰ্তমান শেহতীয়াকৈ বাৰ্মুডা ত্ৰিভুজৰ ৰহস্যৰ আঁৰত এবিধ বেক্টেৰিয়াৰ উপস্থিতি তথা ক্ৰিয়াকলাপৰ কথাও বিশেষভাৱে উল্লেখ কৰিছে। বাৰ্মুডা ট্ৰাই এংগলত বিমান, জাহাজ আদিৰ অদৃশ্য কাৰণ সমূহৰ অন্যতম এক কাৰণ হ'ল- মিথেন হাইড্ৰেট নামৰ বহু পৰিমাণৰ পদাৰ্থৰ এক ভাণ্ডাৰৰ অৱস্থিতি। বৰ্তমান বিজ্ঞানীসকলে গম পাইছে যে বাৰ্মুডা ট্ৰাই এংগলৰ তলিত এবিধ বিশেষ ধৰণৰ পদাৰ্থ আছে। সেই পদাৰ্থ হ'ল 'মিথেন হাইড্ৰেট' নামৰ এবিধ জল অণুযুক্ত ক্ৰিষ্টেল। ইয়াক 'মিথেন হাইড্ৰেট বৰফ' বুলিও কোৱা হয়। এই বৰফবিধ দাহ্য। এই মিথেনবিধ বায়ুৰ সংস্পৰ্শত জ্বলি উঠিব।

অষ্ট্ৰেলিয়াৰ এদল বিজ্ঞানীয়ে মিথেন হাইড্ৰেটৰ বিষয়ে ব্যাখ্যা আগবঢ়াই এনেদৰে কৈছে যে, এখন জাহাজ পানীত সুন্দৰকৈ উপঙি থাকিব পাৰে, কিন্তু সেই পানীত যদি গেছৰ ডাঙৰ বুৰবুৰনি আৰু পানীত এটা মিশ্ৰণ হয় জাহাজখন উপঙি থাকিব নোৱাৰিব, ই ডুবি যাব। সাগৰত মিথেন গেছৰ এনে হঠাত হোৱা উদ্গীৰণ, যাক গেদীয় উদ্গীৰণ (mud volcano) বুলিব পাৰি। ইয়াৰ কোনো আগজাননী নোহোৱাকৈ হঠাতে জাহাজখন ডুব যাব পাৰে। ঠিক তেনেদৰে উৰিযোৱা বিমান এখনো মিথেনৰ একোটা ডাঙৰ ঢৌৱে জুই লগাব পাৰে।

বিজ্ঞানীসকলে ১৯৭০ চনত 'ব্লেক চি' নামৰ সাগৰ তলিত এই পদাৰ্থবিধৰ অৱস্থিতি ধৰা পেলায়। এই আৱিষ্কাৰৰ বহু আগৰে পৰা নাবিকসকলে 'ব্লেক চি'ৰ উপৰিভাগত বিভিন্ন সময়ত জুই দেখাৰ কথা কৈছিল। প্ৰকৃততে বুৰবুৰণি বাঢ়ি সাগৰৰ উপৰিভাগলৈ এই গেচ ওলাই অহাৰ বাবেই এই জুইৰ সৃষ্টি হয়।

বিজ্ঞানীসকলে সন্দেহ কৰিছে যে বাৰ্মুডা ত্ৰিভুজ অঞ্চলৰ তলিত যুগ যুগ ধৰি 'মিথেন হাইড্ৰেট' জমা হৈ একেবাৰে অস্থিৰ হৈ পৰিছে। ফলত উপৰিভাগত বায়ু আৰু মিথেনৰ এক বিস্ফোৰক মিশ্ৰণৰ সৃষ্টি হৈছে। সেয়ে যিকোনো জাহাজ বা এৰ'প্লেন পাৰ হৈ যাওঁতে ডুবি যায় বা জ্বলি ভস্ম হৈ যায়।

বিজ্ঞানীসকলে অনুমান কৰিছে যে 'মিথেন হাইড্ৰেট' বা 'গেছ হাইড্ৰেট'ৰ প্ৰস্তুতৰ মূল কাৰণ হ'ল এবিধ বেক্টেৰিয়া বা অণুজীৱ। এই বেক্টেৰিয়াবিধক আৰ্কি বেক্টেৰিয়া চমুকৈ আৰ্কিয়া বুলি নামকৰণ কৰিছে। ইংলেণ্ডৰ কাৰাডিফ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞানীসকলে মহাসাগৰত যুগ যুগ ধৰি জমা হৈ থকা পুৰণা গভীৰ গেদত অনুজীৱ আছে বুলি সন্দেহ কৰি বহুত দিনৰ পৰাই অনুসন্ধান চলাইছিল। এই বেক্টেৰিয়াবোৰৰ বিশেষত্ব হৈছে ইহঁত ১০০০ ত কৈও বেচি বায়ুমণ্ডলীয় হেঁচা আৰু অতি শীতৰ (2^0c)ৰ পৰা ১০০০° উষ্ণতাত জীয়াই থাকিব পাৰে। বিজ্ঞানীসকলে কৈছে যে এই ধৰণৰ বেক্টেৰিয়াই মিথেন প্ৰস্তুত কৰে আৰু এই মিথেনবোৰ জমা হৈ 'গেছ হাইড্ৰেট' বা মিথেন হাইড্ৰেট'ৰ সৃষ্টি হয়। কিন্তু এই গেছ হাইড্ৰেটৰ বিষয়ে এতিয়াও বহু জানিবলৈ বাকী আছে। কিয়নো ইয়াক তুলি আনোতে বায়ুমণ্ডলীয় চাপৰ বাবে গলি যায়।

বিজ্ঞানসকলে কৈছে যে পৃথিৱীত আদিৰে পৰা এইবিধ বেক্টেৰিয়াই মিথেন প্ৰস্তুত কৰি আহিছে। এনেবোৰ বেক্টেৰিয়াৰ কিছুৱে মিথেন প্ৰস্তুত কৰে আৰু কিছুমানে জীয়াই থাকিবলৈ মিথেন আহাৰ বা শক্তি হিচাবে গ্ৰহণ কৰে। বাকী অব্যৱহৃত মিথেনবোৰ গোটখাই 'মিথেন হাইড্ৰেট' প্ৰস্তুত হয়। বিজ্ঞানীসকলে এইবুলিও কব বিচাৰে যে মিথেনক আহাৰ বা শক্তি হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা বেক্টেৰিয়াসমূহ যদি নাথাকিলহেঁতেন, তেতিয়া প্ৰতি বছৰতে প্ৰায় ৩০০ নিযুত টন মিথেন সাগৰৰ তলিৰ পৰা ওপৰলৈ বুৰবুৰণি কাঢ়ি ওলাই আহিলহেঁতেন।

বৰ্তমান ইংলেণ্ডৰ কাৰডিফ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞানীসকলে বিশ্বৰ অতি উন্নততম প্ৰযুক্তিৰে এনে এবিধ সজুঁলি সাজি উলিয়াবলৈ সক্ষম হৈছে যিবিধিৰ দ্বাৰা মহাসাগৰৰ গভীৰ তলৰ গেদৰ পৰা অতি উচ্চ চাপত জীয়াই থাকিব পৰা বেক্টেৰিয়া আহৰণ কৰি গ্ৰহণযোগ্য শক্তিৰ উৎসৰ আৱিষ্কাৰ কৰাৰ লগতে বাৰ্মুডা ত্ৰিভুজৰ ৰহস্য উদ্ঘাটন কৰিব পৰা হ'ব। ■

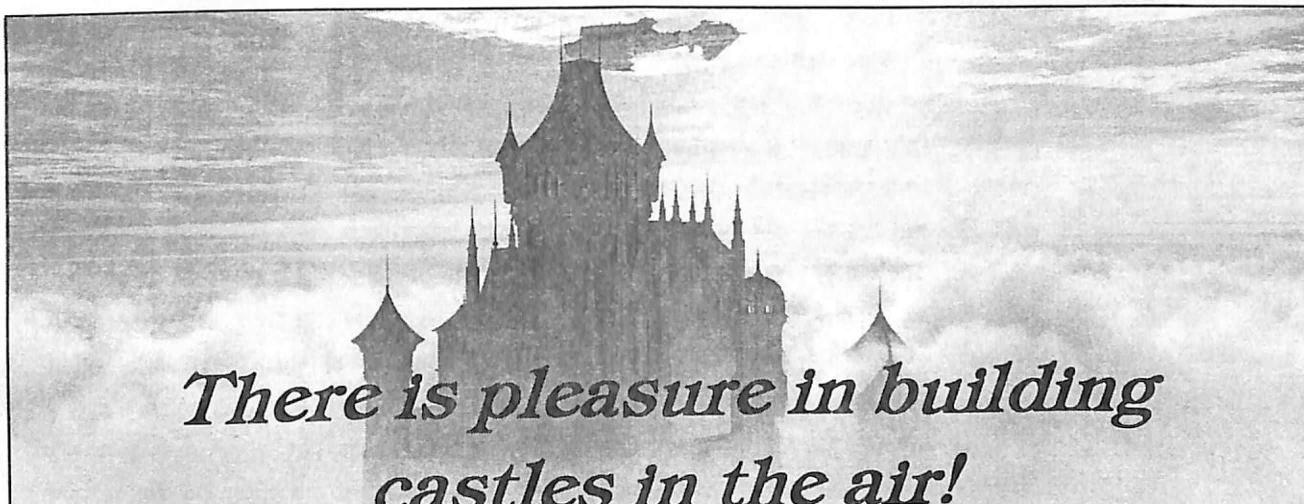

There is pleasure in building castles in the air!

– **Preety Chetry**
T.D.C. 3rd Sem., Major (English)

The world of imagination is more beautiful than the world of reality. The castles built in the air by the vision of a bright mind are definitely superior to the most beautiful palaces built by great architects. For there is a limit to the world of reality but imagination knows no bounds.

Building castles in the air? Imagination for imagination sake ? Just close your eyes and you are in the world of imagination, fantasy and the fanciful world. You can have anything, everything and can do all that is normally impossible. There is no limit to your wishful thinking. They are all charming-they are all superb. What you cannot achieved in real life can be only archived in imagination. Let your imagination take you to the other world. The result would be a new world created by you and only for you. Besides, building castles in the air will not cost you anything. On the contrary you may go on dreaming forever. You are simply to be in a proper frame of mind to do so. The beauty of your castles would be in your mind. The imagery world is certainly much more pleasing than the world of reality. Let not others spoil it !! *(Published in College Wall Magazine)*

দুৰ্নীতিৰ ফলত অসমৰ সমাজ ব্যৱস্থা আৰু সামাজিক পৰিবৰ্তনসমূহ

ঘনকান্তী গোহাঁই
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

বৰ্তমান সমাজ ব্যৱস্থাত ৰাজনীতিবিদসকল সমাজৰ প্ৰধান নীতি নিৰ্দ্ধাৰক। সমাজৰ সকলো দিশতেই ৰাজনীতিবিদসকলে এনেদৰে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছে যে সমাজৰ অন্য গুণ সম্পন্ন লোকসকলৰ ভূমিকা গৌণ হৈ পৰে। বিশেষকৈ শিক্ষা, কলা-সংস্কৃতি আৰু খেল জগতত ৰাজনীতিবিদসকলে অতি বিজ্ঞাপনমুখী আৰু গতিহীন কৰি তুলিছে। এইখিনিতে এটা কথা উল্লেখ কৰিব পাৰি যে নিশ্চিত, প্ৰতিভাবান আৰু জ্ঞান সম্পন্ন ৰাজনীতিবিদৰ অভাৱেই ৰাজনীতি ক্ষেত্ৰখন দূষিত হোৱাৰ মূল কাৰণ। আজিৰ ৰাজনৈতিক দলসমূহত নীতি-আদৰ্শ ৰক্ষা কৰি সামাজিক, অৰ্থনৈতিক বিকাশৰ বাবে নীতি নিৰ্ধাৰণ আৰু প্ৰয়োগ কৰিব পৰাকৈ যোগ্যতা সম্পন্ন লোক নথকাটো সমাজ আৰু দেশৰ বাবে খুবেই উদ্বেগ বুলিব পাৰি। বিশেষকৈ ইতিহাস, অৰ্থনীতি, দৰ্শন আৰু ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিষয়ত কম পৰিমাণৰ হ'লেও জ্ঞান থকাৰ প্ৰয়োজন। আমাৰ দেশৰ বৰ্তমান দুগৰাকী মুৰব্বী ক্ৰমে প্ৰধান মন্ত্ৰী ড° মনমোহন সিং আৰু গৃহ মন্ত্ৰী পি. চিদাম্বৰ নিকা ভাবমূৰ্তি, প্ৰতিভা আৰু জ্ঞানেৰে পৰিপক্ক ব্যক্তিত্ব সম্পন্ন লোক বুলি ক'ব পাৰি। আমাৰ দেশত এনে ধৰণৰ ৰাজনৈতিক ব্যক্তি আছে, যিসকলক আমি শ্ৰদ্ধা কৰো কিন্তু ইয়াৰ বিপৰীতে আজিৰ এচাম ৰাজনীতিবিদ হৈ পৰিছে 'দুৰ্নীতিবিদ' আৰু 'সংকীৰ্ণবিদ'। কোনো বিশেষ পৰিকল্পিত আঁচনি আৰু শ্ৰম নকৰাকৈ অসৎ উপায়েৰে অৰ্থ উপাৰ্জন কৰি ধনবান হোৱা লোকসকলৰ ৰাজনৈতিক ক্ষেত্ৰখনত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰি নেতা হোৱাৰ প্ৰৱণতা দিনে দিনে বৃদ্ধি হৈছে। বৰ্তমান ৰাজনৈতিক ক্ষেত্ৰখন অৰ্থ উপাৰ্জনৰ এক উল্লেখযোগ্য উদ্যোগ। এই ক্ষেত্ৰত সামাজিক, অৰ্থনৈতিক দিশত লোৱা উন্নয়ন আৰু কল্যাণমুখী আঁচনিসমূহে তৃণমূল পৰ্যায়লৈ আহোঁতে ৰাজনীতিবিদ আৰু সহযোগীৰ লগ লাগি বহুত টকা আৰু সম্পত্তিৰ আত্মসাৎ হয়। এনেকৈ মধ্যভোগী বিশেষ পৰিকল্পনা আৰু শ্ৰম নকৰাকৈয়ে বহুত ধন-সম্পত্তিৰ মালিক হৈ পৰে। এনেকুৱা পৰিৱেশৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত এচাম অৰ্ধশিক্ষিত আৰু শিক্ষিত যুৱক-যুৱতীয়ে জীৱনৰ সংস্থাপনৰ কোনো পথ বিচাৰি নাপাই সামাজিকভাৱে হতাশাগ্ৰস্ত হয়। এই চামৰ পৰাই কোনো লোকে সহজে ধন ঘটি ধনী হোৱাৰ সপোন দেখি ড্ৰাগছ, গাঞ্জা বা অন্যান্য চোৰাং ব্যৱসায় কৰিবলৈ ঢাপলি মেলে। ইয়াৰ মাজৰে এচাম চিন্তাশীল যুৱকে সমাজ পৰিবৰ্তনৰ সপোন দেখি হাতত অস্ত্ৰ লৈ বিপ্লৱ কৰাৰ নামত বিপথে পৰিচালিত হয়। আকৌ মধ্যবিত্ত শ্ৰেণীৰ ঘৰৰ এচাম যুৱক-যুৱতীয়ে অভিভাৱকৰ টকাৰে ড্ৰাগছ, গাঞ্জা আৰু মদৰ মাজত নিজকে উটুৱাই জীৱনটো ধ্বংস কৰিবলৈ ধৰে।

বৰ্তমান আমাৰ সমাজ আৰু দেশৰ বাবে আটাইতকৈ দুৰ্ভাগ্যজনক দিশটো হৈছে বিধানসভা, লোকসভা, ৰাজ্যসভা আৰু চৰকাৰী নিকায়সমূহত অসামাজিক কামত লিপ্ত থকা লোকে ৰাজনৈতিক দলবিলাকৰ যোগেদি নিৰ্বাচিত হ'ব পৰাটো। আনহাতে ৰাজনৈতিক ক্ষেত্ৰখনত আমাৰ দেশৰ আটাইতকৈ বিষাক্ত দিশটো হৈছে– এটা ৰাজনৈতিক দলে নিজৰ স্বাৰ্থৰ বাবে বজাৰৰ পণ্যৰ দৰে টকাৰে কিনিব বা বেচিব পৰাটো। বৰ্তমান সমাজত প্ৰতিভা নথকা অজ্ঞানী এচাম মানুহৰ হাত ধন আৰু সম্পত্তিৰে ভৰি পৰাত সামাজিক শৃংখলা ক্ৰমে নাইকিয়া হৈ পৰিছে। ■

অসমীয়া ভাষাৰ উদ্ভৱ আৰু বিকাশ সম্বন্ধে চমু আভাস

খগেন শইকীয়া
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

বৰ্তমান সময়ত আমি যিবোৰ ভাষা ব্যৱহাৰ কৰিছো এই ভাষাবোৰ এদিনতে জন্ম বা বিকাশ হোৱা নাই। বহু যুগ বা বছৰ ধৰি এই ভাষাবোৰে সামাজিক, ৰাজনৈতিক, ভৌগোলিক আৰু বিভিন্ন পৰিৱেশত গঢ় লৈ এটা ভাষাৰ বিকাশপ্ৰাপ্ত হৈছে। অসমত প্ৰচলিত অসমীয়া ভাষাটোৱেও বিভিন্ন বিৱৰ্তনৰ মাজেদি আহি অসমত বসবাস কৰা সৰু সৰু জনগোষ্ঠীসমূহৰ মাজত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিলে। পূৰ্বতে অসমক প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ আৰু তাৰ পাছতে কামৰূপ নামেৰে জনা গৈছিল। ত্ৰয়োদশ শতিকাত আহোমসকল অসমলৈ অহাৰ পিছৰ পৰাই পূৰ্বৰ কামৰূপ নামৰ ঠাইখন অসম নামেৰে পৰিচিতি হ'ল। 'অসম' নামৰ শব্দটোৰ লগত 'ঈয়া' প্ৰত্যয় যোগ হৈ অসমীয়া শব্দটো সৃষ্টি হৈছে। ভাৰতৰ ২২ টা ভাষাৰ ভিতৰত সংবিধানৰ অষ্টম অনুচ্ছেদ অনুসৰি অসমীয়া ভাষাটোৱেও স্বীকৃতি পাইছে।

অসমীয়া ভাষাটোৰ উদ্ভৱ বা জন্মৰ স্থান বিচাৰি গ'লে প্ৰথমে মাগধী প্ৰাকৃত অপভ্ৰংশৰ পৰা উদ্ভৱ হৈছে বুলি পণ্ডিত সকলে মন্তব্য কৰিছে। কিন্তু তাৰো যদি আগলৈ উভতি চোৱা যায় তেন্তে অসমীয়া ভাষাটোৰ মূল গুৰিটোৰ পমখেদি গৈ থাকিলে পৃথিৱীৰ সৰ্ববৃহৎ ইন্দো ইউৰোপীয় ভাষা পৰিয়ালৰ ওচৰ পোৱা যায়। এই পৰিয়ালটোৰ দুটা শাখা হ'ল শতম্ আৰু বোণ্টুম। শতম শাখাৰ অন্তৰ্গত এটা ভাগ হৈছে আৰ্য্য বা ইন্দো ইৰাণীয়। ইয়াৰ আকৌ প্ৰধান ভাগ দুটা হ'ল– ভাৰতীয় আৰ্য্য ভাষা আৰু ইৰাণীয় আৰ্য্য ভাষা। ভাৰতীয় আৰ্য্য ভাষাৰ ইতিহাস আৰম্ভ হয় ভাৰতত আৰ্য্যভাষা প্ৰচলন হোৱাৰ লগে লগে, কিন্তু আৰ্য্য ভাষাৰ প্ৰচলন আৰু ভাৰতীয় আৰ্য্য ভাষাৰ প্ৰাচীন লিখিত নিদৰ্শন ঋকবেদত উল্লেখ পোৱা যায়। ঋক্‌বেদৰ ৰচনাৰ সময়ৰ পৰা ভাৰতীয় আৰ্যভাষাত ক্ৰমান্বয়ে সাহিত্য সৃষ্টি হ'বলৈ ধৰে।

অসমীয়া ভাষাটোৰ উদ্ভৱ বা জন্মৰ স্থান বিচাৰি গ'লে প্ৰথমে মাগধী প্ৰাকৃত অপভ্ৰংশৰ পৰা উদ্ভৱ হৈছে বুলি পণ্ডিত সকলে মন্তব্য কৰিছে। কিন্তু তাৰো যদি আগলৈ উভতি চোৱা যায় তেন্তে অসমীয়া ভাষাটোৰ মূল গুৰিটোৰ পমখেদি গৈ থাকিলে পৃথিৱীৰ সৰ্ববৃহৎ ইন্দো ইউৰোপীয় ভাষা পৰিয়ালৰ ওচৰ পোৱা যায়। এই পৰিয়ালটোৰ দুটা শাখা হ'ল শতম্ আৰু বোণ্টুম। শতম শাখাৰ অন্তৰ্গত এটা ভাগ হৈছে আৰ্য্য বা ইন্দো ইৰাণীয়। ইয়াৰ আকৌ প্ৰধান ভাগ দুটা হ'ল– ভাৰতীয় আৰ্য্য ভাষা আৰু ইৰাণীয় আৰ্য্য ভাষা।

ঐতিহাসিক দৃষ্টিকোণৰ পৰা ভাৰতীয় আৰ্য্যভাষাৰ ক্ৰমবিকাশৰ ধাৰাটোক সময় অনুসৰি তিনিটা স্তৰত ভাগ কৰা হৈছে– ক) প্ৰাচীন ভাৰতীয় আৰ্য্য ভাষা খ) মধ্য ভাৰতীয় আৰ্য্য ভাষা আৰু গ) নব্য ভাৰতীয় আৰ্য্য ভাষা।

ক) প্ৰাচীন ভাৰতীয় আৰ্য্য ভাষা আনুমানিক খ্ৰীঃ পূৰ্ব পঞ্চদশ শতিকাৰ পৰা খ্ৰীঃ ষষ্ঠ শতিকালৈ। আৰ্য্য ভাষাৰ প্ৰাচীনতম নিদৰ্শন

হৈছে বৈদিক সাহিত্যৰ ৰচনাৱলী, বেদ-উপনিষদ্, মহাকাব্য, ৰামায়ণ, পাণিণি, পতঞ্জলীৰ সংস্কৃত ৰচনা আৰু ইয়াৰ পৰৱৰ্তী সময়ত কালিদাস প্ৰমুখ্যে সংস্কৃত পণ্ডিত্সকলৰ সাহিত্যৰাজিয়ে এই স্তৰৰ ভাষাক প্ৰতিনিধিত্ব কৰে।

খ) মধ্য ভাৰতীয় আৰ্য্য ভাষাৰ সময় খ্ৰীঃ পূৰ্ব্ব ষষ্ঠ শতিকাৰ পৰা দশম শতিকালৈ। এই স্তৰত ভাষাবোৰ আৰ্যভাষাৰে প্ৰচলিত প্ৰধান কথ্য ভাষা আছিল আৰু এই প্ৰাকৃত ভাষাতেই সাহিত্যৰাজিৰ সৃষ্টি হৈছিল। প্ৰধানকৈ বুদ্ধদেৱৰ বাণীসমূহ, অশোকৰ অনুশাসন, পালি ভাষাত ৰচিত বিবিধ প্ৰাকৃত, গ্ৰন্থৰাজি, দোহা-গান, গাথা আদি এই স্তৰৰ ভাষা সাহিত্যত সামৰি লোৱা হয়।

গ) নব্য ভাৰতীয় আৰ্য ভাষাৰ সময় খ্ৰীঃ পূৰ্ব দশম শতিকাৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে। এই সময়ৰ পৰাই ভাৰতীয় আধুনিক ভাষাবোৰ বিকাশ হবলৈ লয়। অসমীয়া, বঙালী, উড়িয়া, মৈথিলী আদি।

খ্ৰীঃপূৰ্ব ষষ্ঠ শতাব্দী মানত বৈদিক কথ্যৰ ৰূপটোৰে উত্তৰ-পশ্চিমা, পশ্চিমা, দক্ষিণী, প্ৰাচ্য-মধ্যা আৰু প্ৰাচ্যা এই পাঁচোটা আঞ্চলিক ৰূপত আত্মপ্ৰকাশ কৰিছিল আৰু পৰৱৰ্তী সময়ত এইকেইটাৰ পৰাই ক্ৰমে- মহাৰাষ্ট্ৰী, শৌৰসেনী, মাগাধী, অৰ্ধমাগধী আৰু পৈশাচী এই পাঁচটা সাহিত্যিক প্ৰাকৃতৰ জন্ম হয়। এই পাঁচটা সাহিত্যিক প্ৰাকৃতৰ ভিতৰত 'মাগধী' প্ৰাকৃত ভাৰতৰ পূৰ্ব অঞ্চলত অৱস্থিত আৰু ইয়াৰ কেন্দ্ৰভূমি আছিল প্ৰাচীন মগধ ৰাজ্য, বৰ্তমান দক্ষিণ বিহাৰ। পূৰ্ব ভাৰতৰ কিছুমান অঞ্চলত এই প্ৰাকৃতৰ কথ্য ৰূপৰ প্ৰচলন হৈছিল আৰু এই কথ্য ৰূপটোৰ বিবৰ্তন হোৱাৰ ফলস্বৰূপেই খ্ৰীষ্টীয় অষ্টম শতিকাতেই মাগধী প্ৰাকৃতে পূৰ্ব আৰু পশ্চিমৰ দুটা আঞ্চলিক ৰূপ লোৱাৰ পিছত খ্ৰীষ্টীয় নৱম শতিকাৰ পৰা দশম-একাদশ শতিকা মানত আধুনিক ভাৰতীয় ভাষাৰ বিকাশ হয় - পূৰ্ব মাগধীৰ পৰা- উড়িয়া, বাংলা আৰু অসমীয়া আৰু পশ্চিম মাগধীৰ পৰা - ভোজপুৰী, মগহী, মৈথিলী এই ভাষা কেইটাৰ উদ্ভৱ হৈছে।

অসমীয়া ভাষাৰ উৎপত্তিৰ সম্পৰ্কে চাৰিটা মত পোৱা যায় যদিও ইয়াৰ ভিতৰত গ্ৰীয়াৰ্চন, সুনীতি কুমাৰ চেটাৰ্জী আৰু বাণীকান্ত কাকতিয়ে দিয়া মন্তব্যটো সমৰ্থনযোগ্য। তেওঁলোকৰ মতে, অসমীয়া ভাষা মাগধী প্ৰকৃতৰ পৰা উদ্ভৱ হৈছে।

অসমীয়া ভাষাটো মাগধী প্ৰাকৃত অপভ্ৰংশৰ পৰা উদ্ভৱ হোৱা বুলি প্ৰতিপন্ন কৰিবলৈ যাওঁতে পণ্ডিতসকলে সাদৃশ্য-বৈসাদৃশ্যৰ ভিত্তিতহে মন্তব্য আগবঢ়াইছে। অসমীয়া ভাষাটো যে মাগধী প্ৰাকৃত অপভ্ৰংশৰ পৰা আহিছে ইয়াৰ সপক্ষে সবল যুক্তি তথা নিদৰ্শন দাঙি ধৰে, ভাস্কৰ বৰ্মনৰ ৰাজত্ব কালত ৬৪৩ খ্ৰীষ্টাব্দত চীনা পৰিব্ৰাজক হিউৱেনচাঙে। তেওঁৰ ভ্ৰমণৰ সময়ত লিখা (চিউওকি) নামৰ গ্ৰন্থত অসমীয়া ভাষাৰ সম্পৰ্কে এইদৰে মন্তব্য কৰিছে- ''Their speech differed a little from that of mid India.'' অৰ্থাৎ তেওঁলোকৰ ভাষা মধ্য ভাৰতৰ ভাষাৰ পৰা সামান্য পৃথক। হিউৱেনচাঙৰ এই মন্তব্যই এটা কথা প্ৰমাণ কৰে যে অসমীয়া ভাষাটোৰে মাগধী ভাষা। মগধ বিদেহ অঞ্চলৰ পৰা আহি উত্তৰ বঙ্গৰ মাজেদি আৰ্য্য ভাষাই প্ৰাচীন কামৰূপত প্ৰৱেশ কৰে আৰু সপ্তম শতিকা মানৰ পৰা অসমৰ এটা সুকীয়া ভাষাৰূপে গঢ় লবলৈ চেষ্টা চলায়। হিউৱেনচাঙৰ উক্তিয়ে এই কথাৰ কিছু সন্দেহ দিয়ে।

''Modern Indo Aryan Vernaculars'' নামৰ গ্ৰন্থত গ্ৰীয়াৰ্চনে মন্তব্য কৰিছে। তেওঁৰ মতে মগধৰ পৰা মাগধী প্ৰাকৃত তিনি দিশলৈ গতি কৰিছে। দক্ষিণে উড়িয়া, দক্ষিণ পূবে প্ৰথমে পশ্চিম বাংলা আৰু পিছত পূৰ্ব বাংলা আৰু পূৰ্বে প্ৰথমে উত্তৰ বাংলা আৰু পাছত অসমীয়া ভাষাৰ বিকাশ হৈছে।

ভাষাবিদ ড° বাণীকান্ত কাতিয়ে অসমীয়া ভাষাৰ উৎপত্তিৰ সম্পৰ্কে সুস্পষ্ট মন্তব্য দিছে-''North Bengal and Assam did not get their languages from Bengal proper, but directly from the west.''

ভাৰতৰ আন আন আধুনিক আৰ্য্য ভাষা সমূহৰ লগে লগে খ্ৰীঃ দশম শতিকামানতে প্ৰাচীন অসমীয়া ভাষা মাগধী অপভ্ৰংশৰ পৰা উদ্ভৱ হৈছে বুলি কোৱা হৈছে যদিও নিৰ্দিষ্টভাৱে কোন সময়ত অসমীয়া ভাষাই নিজৰ ৰূপ ল'লে তাক স্থিৰ কৰা সম্ভৱ নহয়। কাৰণ ভাষা এটাত জন্মৰ লগে লগেই সাহিত্য সৃষ্টি নহয়। সেয়েহে ইয়াৰ সঠিক সময় নিৰ্দ্ধাৰণ কৰা সহজ নহয়। কিন্তু অসমীয়া ভাষাৰ সম্পূৰ্ণ বিশুদ্ধ ৰূপৰ পৰিচয় পোৱা যায় চতুদৰ্শ শতিকাৰ পৰাহে।

ড° বাণীকান্ত কাকতিয়ে অসমীয়া ভাষাৰ বিকাশক তিনিটা ভাগত ভাগ কৰি দেখুৱাইছে- ক) প্ৰচীন অসমীয়া খ) মধ্য অসমীয়া আৰু গ) আধুনিক অসমীয়া ভাষা।

কিন্তু কাকতিয়ে চতুৰ্দশ শতিকাৰ আগৰ উদ্ভৱকালীন অসমীয়া ভাষাৰ নিদৰ্শন সমূহক অন্তৰ্ভূক্ত কৰা নাই। এই স্তৰত প্ৰাচীন শিলালিপি, শ্ৰীকৃষ্ণ কীৰ্তন আৰু চৰ্য্যাপদৰ ভাষাসমূহে অসমীয়া ভাষাৰ বিকাশৰ উল্লেখযোগ্য সমল। চৰ্য্যাপদেই অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰত্নৰূপ বুলি বিবেচিত হ'লেও তাৰ পিছৰ সময়ছোৱাত অৰ্থাৎ হেম সৰস্বতীৰ 'প্ৰহ্লাদ চৰিত্ৰ'ৰ ৰচনাকাললৈকে কোনো সাহিত্যিক নিদৰ্শন পোৱা নাযায়। ত্ৰয়োদশ শতিকাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বৰ্তমান কাললৈকে অসমীয়া ভাষাত লিখা বিভিন্ন সাহিত্য গ্ৰন্থ ধাৰাবাহিকভাবে পোৱা যায়।

ক) প্ৰাচীন অসমীয়া ঃ চতুৰ্দশ শতিকাৰ পৰা ষোড়শ শতিকালৈকে। এই কালছোৱাত প্ৰাক্শংকৰী যুগৰ কবিসকল বিশেষকৈ হেম সৰস্বতী, মাধৱ কন্দলী, হৰিবৰ বিপ্ৰ, কবিৰত্ন সৰস্বতী, ৰুদ্ৰকন্দলী আদিয়ে সাহিত্য চৰ্চা কৰিছিল। অসমীয়া জতুৱা ঠাঁচ, পয়াৰ, দুলড়ী, ছন্দ আদি নিজস্ব সমাহাৰে হেম সৰস্বতীয়ে 'প্ৰহ্লাদ চৰিত্ৰ', কবিৰত্ন সৰস্বতীয়ে 'জয়দ্ৰথ বধ', হৰিবৰ বিপ্ৰৰ 'অশ্বমেধ পৰ্ব', ৰুদ্ৰ কন্দলীৰ 'দ্ৰোণ পৰ্ব' আৰু মাধৱ কন্দলীৰ অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰা ৰামায়ণ এই যুগৰ সাহিত্যৰ উৎকৃষ্ট নিদৰ্শন।

পঞ্চদশ শতিকাৰ শেষৰ পৰা শংকৰদেৱ, মাধৱদেব, অনন্ত কন্দলী, ৰাম সৰস্বতী আৰু ভট্টদেৱৰ সাহিত্যৰ ভাষা পোৱা যায়। বৈষ্ণৱ যুগৰ আগৰ লেখক সকলৰ ৰচনাত পোৱা বহুতো ভাষিক বৈশিষ্ট্য বৈষ্ণৱ যুগৰ সাহিত্যিক সকলৰ ৰচনাত পোৱা নাযায়। এই যুগৰ সাহিত্যিক সকলে পয়াৰ, দুলড়ী, ছবি ছন্দৰ উপৰিও লেছাৰি কুসুমমালা ঝুনা আদি বিবিধ নতুন ছন্দৰ উদ্ভৱকৰে।

শংকৰদেৱে ব্ৰজাৱলী ভাষাত বৰগীত, নাটক ৰচনা কৰিছিল। এই অংকীয়া নাটৰ মাজত প্ৰথম অসমীয়া গদ্যৰ নিদৰ্শন পোৱা যায় যদিও ভট্টদেৱৰ 'কথা ভাগৱত' আৰু কথাগীতা এই দুখন পুথিত অসমীয়া গদ্যই সম্পূৰ্ণৰূপে প্ৰাণ পাই উঠে। মাধৱদেৱৰ নামঘোষা আৰু শংকৰদেৱৰ কীৰ্তন এই যুগৰ ভাষা–সাহিত্যৰ শ্ৰেষ্ঠ অৱদান। বৈষ্ণৱ যুগৰ আগৰ সাহিত্যিক সকলৰ সময়ৰ পৰা ভট্টদেৱৰ সময়লৈকে ই সময়ছোৱাত ধৰ্মীয় সাহিত্যই ৰচনা হৈছিল। কিন্তু ইয়াৰ ফলত অসমীয়া ভাষা–সাহিত্যই ধৰ্মীয় আদৰ্শ পৰিহাৰ কৰি মানুহৰ দৈনন্দিন জীৱনক কেন্দ্ৰ কৰি সাহিত্য ৰচিত হ'বলৈ ধৰিলে।

খ) মধ্য যুগৰ অসমীয়া ভাষা ঃ সপ্তদশ শতিকাৰ অসমীয়া তাই–আহোম ৰজাসকলৰ অনুপ্ৰেৰণাত কথিত ভাষাতে বুৰঞ্জী আৰু সত্ৰসমূহৰ আশ্ৰয়ত কথা গুৰু চৰিত্ৰ ৰচিত হৈছিল যদিও বেছিভাগ বুৰঞ্জী সাহিত্য গদ্যতে লিখা হৈছিল। এই কালছোৱাত প্ৰয়োগ হোৱা ভাষাৰ উচ্চাৰণ, ৰূপ আদি পূৰ্বৰ ভাষাৰ পৰা ভালেমান পৃথক হ'ল। আচলতে এই সময়ৰ পৰাই আধুনিক অসমীয়া ভাষাৰ বাটটো মুকলি হৈছিল। প্ৰাচীন অসমীয়া ভাষাৰ ধৰ্মীয় লিখকসকলৰ ভাষাৰ ৰীতিৰ পৰা আঁতৰি আহি বুৰঞ্জী সাহিত্যত অসমীয়া ভাষাই এটা নিজস্ব ৰূপ ল'লে। বুৰঞ্জী সাহিত্যসমূহ কথ্য ভাষাত ৰচিত কাৰণে ইয়াৰ ভাষা সহজ আৰু প্ৰাঞ্জল। এই যুগৰ সাহিত্য জতুৱা ঠাঁচ, শব্দযোজনা আৰু ঘৰুৱা শব্দই চুটি–চুটি বাক্যৰে গভীৰ অৰ্থ প্ৰকাশ কৰে। কিন্তু বাক্যবোৰত বিদেশী শব্দৰ অপূৰ্ব সমাহাৰ ঘটিছিল। আনহাতে কথা গুৰু চৰিত্ৰৰ ভাষাত জনসাধাৰণৰ সহজ–সৰল কথ্য ভংগিমাতকৈ কিছু পৰিমাণে পৰিমাৰ্জিত। খণ্ডবাক্য, ফকৰা যোজনা, শাস্ত্ৰীয় শব্দৰ প্ৰাচুৰ্য্য আৰু জনসাধাৰণৰ উচ্চাৰণৰ মতেই শব্দ প্ৰয়োগ হৈছিল। এই ৰূপবোৰৰ পৰিবৰ্তনৰ ফলতেই মধ্য অসমীয়া ভাষাই আধুনিক অসমীয়া ভাষা সাহিত্যত খোপনি পুতিবলৈ আৰম্ভ কৰে।

গ) আধুনিক অসমীয়া ঃ ঊনবিংশ শতিকাৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে এই ভাষাৰ যুগ। আধুনিক অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতিস্থাপক হ'ল খ্ৰীষ্টীয়ান মিছনেৰী সকলৰ যত্নত বাইবেল পুথি অসমীয়ালৈ অনুবাদ হোৱাৰ পৰাই অসমীয়া ভাষাৰ আধুনিক যুগৰ সূচনা হয়। ড° নাথান ব্ৰাউন আৰু মাইলছ্ ব্ৰনছন খ্ৰীষ্টীয়ান লোক সকলে শিৱসাগৰত প্ৰথম ছপাশাল প্ৰতিষ্ঠা কৰি শিৱসাগৰৰ কথিত ভাষাক সহিত্য ভাষা হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰে। ড° ব্ৰাউনে ১৮৪৮ খ্ৰীষ্টাব্দত শিৱসাগৰ মিছন প্ৰেছৰ পৰা প্ৰথম অসমীয়া ব্যাকৰণ প্ৰকাশ কৰে। ইয়াৰ পৰাই ১৮৪৬ চনত ওলোৱা অৰুণোদয় কাকততেই স্বৰূপাৰ্থত আধুনিক অসমীয়া ভাষাই সাৰ পাই উঠে। অসমীয়া লেখক সকলেও এই কাকতত বিভিন্ন লিখনি প্ৰকাশ কৰিছিল। এই যুগৰ ভাষৰ সাহিত্যত অসমীয়া বাক্যত ইংৰাজী শব্দৰ প্ৰভাৱ বেছি প্ৰয়োগ হোৱা দেখা যায়। হেমচন্দ্ৰ বৰুৱা, গুণাভিৰাম বৰুৱা আৰু আনন্দৰাম ঢেকীয়াল ফুকনৰ হাতত পৰি অসমীয়া ভাষা সম্পূৰ্ণৰূপে আধুনিক হ'ল। অৱশ্যে পৰৱৰ্তীকালৰ লেখকসকলৰ সাহিত্যত অসমীয়া সৰল কথন ভংগীৰ ঠাঁচ এটা থাকি গ'ল যদিও অসমৰ ভাষাই কালক্ৰমত আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যিক ভাষা ৰূপে মৰ্যাদা লাভ কৰিলে। ■

বিচিত্ৰা

সংগ্ৰহ ঃ নিতুমণি সোণোৱাল
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

- পৃথিৱীৰ ভিতৰত হাতীয়েই হৈছে একমাত্ৰ প্ৰাণী, যি জঁপিয়াব নোৱাৰে।
- ভাৰততেই পৃথিৱী বিখ্যাত ডবা খেলৰ উদ্ভাৱন হৈছিল।
- ভাৰতেই পৃথিৱীৰ ভিতৰত বেছি গাখীৰ উৎপাদন হোৱা ৰাষ্ট্ৰ।
- পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ পুৰণি বিশ্ববিদ্যালয়খন হ'ল তক্ষশীলা বিশ্ববিদ্যালয় আৰু এই বিশ্ববিদ্যালয়খন ভাৰতবৰ্ষতেই স্থাপন কৰা হৈছিল খ্ৰীষ্টপূৰ্ব ৭০০ খ্ৰীষ্টাব্দত।
- শাৰীৰিক গঠনৰ বাবেই গাহৰিয়ে আকাশলৈ মূৰ তুলি চাব নোৱাৰে।
- এটা উটপক্ষীৰ মগজুতকৈ তাৰ চকুটো বেছি ডাঙৰ।
- ১৮৭৩ চনৰ পৰা ১৮৯০ চনলৈ কলগেট কোম্পানীৰ টুথপেষ্ট 'Jar'ত বিক্ৰী কৰা হৈছিল।
- ৬২ শতাংশ মানুহে এক মিনিটৰ এটা বাৰ্তালাপত দুটাৰ পৰা তিনিটালৈকে মিছা কথা কয়।
- স্পেইনৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সংগীতটোত কোনো গীতৰ কথা নাই, ই এক সুৰ ধ্বনি।
- প্ৰাকৃতিক ফলৰ ভিতৰত চেৰীতেই সৰ্বাধিক বিষ নিৰাময় উপাদান আছে। ২০ টা চেৰীত এটা মূৰৰ বিষৰ টেবলেটৰ সমান উপাদান থাকে।

The demand for autonomy has become a major issue as well as a problem in India. The demand for autonomy stem is the set sentiments of people towards a region, community or tribes to which they belong. It implies the expression of distinctiveness in respect of race, cultures or language, it is also a concern to protect and preserve one's identity. All these are embodied in human nature. It is an aspect of practical development with a universal bias. It is present whenever divisions exist. However, right at the threshold of our discussion we are confronted with the question "why autonomy movement at all?"

Autonomy Movement in Assam

Mr. Banjit Kr. Das
Asst. Prof. in Political Science
Digboi College, Digboi

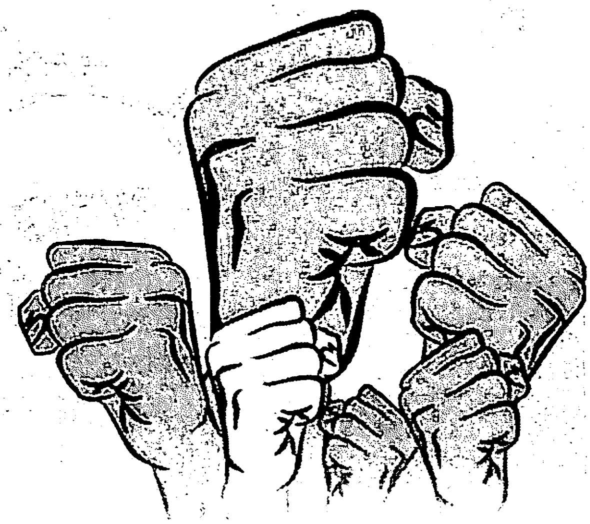

Now, if we want to put forward objectively an answer to the question of why autonomy movement had come into existence at all, we will say, in a nutshell, that the intense desire of the various ethnic groups to have a distinct identity, separate from others- and that identity to be recognized, has resulted in the form called the autonomy movement.

In this connection, we believe that it would be pertinent to talk briefly about this feeling of distinct identity. The fact is that nationalism developed in the western world during the later part of the fifteenth century. The renaissance played a major role in it. In the ancient and medieval periods it was the Emperor and Pope, who had wielded immense power and authority over extensive territories, but with the decline of feudalism, the ancient empires were disintegrated and in their place, nation states emerged in Europe.

What we are trying to emphasise here is the fact that the primary reason for the growth of the nation states was of course, the growth of the feeling of nationalism, that is, the sentiment of similarity among the people belonging to the same group. It means consciousness. It ultimately unites the people under the same political organization.

Now whatever various definitions we may advance about nationalism, it ultimately boils down to the desire of a group of people to have a distinct identity of their own. This separate identity may be based on various factors like language, cultures, etc, but the basic factor is the desire to have a distinct identity. This basic desire has percolated to the various ethnic groups all over the world in our own country and to the North-Eastern Regions in India. An objective analysis of what is happening in the erstwhile Yugoslavia will confirm our contention. Coming down to India, we will see that the same phenomenon is happening in India. The creation of states like Meghalaya, Mizoram, Jharkhand, Uttaranchal- are cases in point. The inescapable and inevitable fact is that we cannot but give recognition to the separate and distinct identity of the various ethnic groups.

This feeling of 'distinct' identity is the phenomenon which is taking place in the bigger Assamese society.

In order to analyse the issue of autonomy movement we will have to look at it from the historical perspective: Assam was known as Kamrupa in the ancient days, with its capital at Pragjoytishpur – the modern Guwahati. Ancient Kamrupa included roughly the Brahmaputra valley, Bhutan and Rangpur region of present Bangladesh and the Coochbihar district of West Bengal.

Leaving aside the ancient period, later on also Assam was ruled by various dynasties like the Pals, the Koch, the Kacharis etc. There was constant warfare among these princes which continued till the coming of the Ahoms, in the thirteenth century. The Ahoms, an intelligent and courageous group of Mongoloid people, belonging to the Shaan Tribe, who had been inhabiting Manglang in the northern Myanmar, wandered west under a brave leader, Sukapha and reached the eastern borders of present day Assam in 1226. They began with the occupation of small territories, using their martial skill as well as diplomacy and gradually emerged as the political masters of the entire Brahmaputra Valley and the adjoining areas, and ruled the land up to 1826, the year in which Assam lost its sovereignty to the British.[(4)]

In October, 1838, Assam was incorporated into British administered Bengal. In 1842, the whole Assam valley came under British rule. In 1874, a separate province of Assam was created with the capital at Shillong. In 1905, Bengal was partitioned and Assam was amalgamated with East Bengal. In 1911, Bengal was reunited and Assam was once again made a separate state. With the independence and partition in 1947, Assam became a constituent state of the Indian union.

Assam's history of one thousand years is full of racial rivalry and ethnic strife among different natural habitant communities such as Assamese, Nagas, Mizos, Khasis and other tribes. The consequence of such conflicts results in the division of Assam with gradual shortening of its areas which other states of Indian union has not experienced.

From 1963 to 1972, four states in the form of Nagaland, Meghalaya, Mizoram, and Arunachal Pradesh emerged within Assam. However despite separation of these ethnically based states, raised hatred and violence remained a perennial problem in Assam, and in 2003, Bodoland Territorial Council (BTC) was formed making probably, the beginning of the emergence of another state from within its wombs.[(8)]

This development has also influenced other tribes and communities of the heterogeneous Assamese society. The demand for autonomy is the outcome of this feeling of distinct identity which the different ethnic groups want to be recognized.

The makers of the constitution of India generally discarded the idea of dividing the people of the country in the name of caste, creed and special interests, but visualized the need for the protection of the interest of the "Depressed Classes" and "Backward Tribes" who were considered to be weaker section in the Indian society. Promotion of education and economic interests of S.C.s(scheduled castes), and S.T.s(scheduled tribes) and other weaker sections was made one of the Directive Principles of State Policy in the constitution and further was incorporated in the various provisions for realising these goals in this regard.

The criteria adopted for identification of an ethnic group as S.T (scheduled tribe) were –

1. Tribal Origin
2. Primitive way of life
3. Habitation in remote and less accessible areas
4. Shyness of Contact
5. General Backwardness

States in India are core areas for practical activity. The center depends upon the state leadership for administering the country. The states in India are heterogeneous units, religiously, linguistically and culturally. The State Reorganization Act of 1956 demarcated the states boundaries in conformity to the dominant language of the region. The creation of linguistic states has augmented regional sentiments and stimulated demands for greater autonomy for the states. The political map of India has changed many a times. It was language which was the basis for breaking for erstwhile Madras province, Andhra

Pradesh, Tamilnadu, Karnataka were formed on linguistic basis. Maharashtra and Gujarat became separate state on this basis out of Bombay in 1960, Punjab and Haryana in1966. Recently in the year 2002 three new states namely-Jharkhand, Chattisgarh and Uttrakhand have been created on this basis. The sub-regional movements in Jammu region in Kashmir, Marathawada in Maharashtra, Darjeeling in West Bengal and the like are some other manifestations of these phenomena. They are generally triggered off by the sub-regional elites anxious to have a proper share in political power and resources. They generally cut

across linguistic loyalties and other cultural similarities. The emphasis is, in the main, on economic development. There is also a stress on the independent identity. Violence is often restored to in such movements to maximize pressure on the decision makers.

North-East India is still the throne of tension and turmoil and the demands for statehood and autonomy were and are being raised every now and then by the different sections of the people living in this regions. A closer scrutiny reveals that although the demands for statehood and even the urge for separation were there in certain parts of the North-East regions.

The emerging assertions of different tribes in Assam are an important and sensitive dimension of the politics of Assam. The hill tribes have already advanced in the realization of their goals. But the plain tribes also are no longer lagging behind so far as their political aspirations and assertions are concerned. The plain tribes also demanded autonomy, which sometimes they seek to realize through separate states, separate territorial arrangements and even separate independent states. The Bodos are also demanding separate political arrangement.

After independence the constitution of India provided for the protection of the interest of tribal people of the North-East India. The sixth schedule of the constitution of India provided the legal framework for this protection.

The Sixth Schedule empowered the autonomous district councils to make laws and regulations on all matters relating to customs and traditions and practices of tribal people, land tenure system, water resources, forest and forest management, marriage, divorce, inheritance, appointments and succession of the chiefs and headmen. It also provided a mechanism for prevention of economic exploitation by non-tribals. The district councils have the power to regulate money landing and trading by the non-tribals. The councils are also empowered to make laws relating to the establishment of Town committees and Village Committees including village and town police. All such laws, however, are subject to the approval of the state Governor.

The Sixth Schedule thus provides a concrete mechanism for self government safeguarding traditional customs, rights and practices of the tribal people and presenting their distinct culture and identity. It gave them an instrument to bring about a limited change with a state framework.

Thus, we see that autonomy movements by the tribals in Assam are not product of single factor. It is, rather, an outcome of different factors. Some of the factors are social which are related with the indifferent attitude of upper caste Assamese people towards the tribes. Emergence of middle class, political organizations etc. is some political factors. After all, autonomy movement combines different factors, social, economic, political, cultural etc.

1. Historical Factor:

Historical factor provides a subtle basis for the tribes of Assam to exert their pressure for autonomy. Historically, the tribes are earliest community to migrate to this land. Therefore, tribes regarded themselves as the aborigine of Assam and other communities have no right to prevent the tribes from getting autonomy. Other tribes also think that they are the "Sons of the Soil" and therefore they must have the right to demand for autonomy.

2. Inhabitant Factor:

Inhabitant pattern of the tribal people also contribute towards the emergence of autonomy movement among the tribes of Assam. A particular tribe whether the Bodo, Tiwa, Rabha, Mishing or such other tribes are concentrated to a particular area, such concentration of particular tribe into a particular area helped the tribal people to articulate their grievances among themselves.

3. Demonstrative Factor:

Role of the demonstrative factor also can't be ignored regarding the emergence for autonomy movement in Assam. The movement for autonomy, in fact, is a politics of "role model". It means when the tribal community starts their movement for autonomy, they are being inspired by other such movements for autonomy. That is why all the tribal movements demand for autonomy under the sixth schedule of the Indian constitution.

4. Sixth Schedule of the Constitution:

The sixth schedule of the constitution of India is

also responsible for emergence of different tribal autonomy movement. During the time of framing of the constitution the sixth schedule of the constitution was framed to provide autonomy for the tribes of the North-East.

5. Emergence of petty middle class in tribal societies:

The tribal people are generally educationally and economically backward people. Therefore, it took time to the tribal to develop themselves educationally and economically. Gradually a section of tribal people educated themselves. They developed discounted over the backwardness of their own community. Therefore, they felt an urgent necessity of mass movement for the upliftment of their own communities.

6. Role of the different tribal organisations:

The plain tribes of Assam had their common political platform even in the pre-independence period. The formation of Plain Tribal League in 1933 was the first attempt in this regard. The Plains Tribal League raised the voices of the plain tribes particularly, regarding the protection of tribal land.

7. Economic Factor:

Economically the tribal people are the backward people. Agriculture is still a primary sector for the tribal. But there is no such remarkable effort on the part of the government to improve the agricultural sector. Besides, there is also discrimination in the process of employment. There are as many as twenty four tribes and sub-tribes but there are provisions for only 10 percent of job reservation for the plain tribes. But very significantly the government does not take any measure to fulfil the vacancies reserved for the tribal.

8. Land Problems:

Alienation of tribal land is another problem which developed a frustration among the tribals. As the tribal societies are agriculture based, therefore, protection of tribal not only failed to protect the tribal land from the encroachment of the non-tribal but government itself allotted the tribal lands for the purpose of development.

9. Consciousness of Identity and Self-determination:

The plain tribes of Assam have their own culture, own tradition, own language and their own distinct way of celebration which altogether give them a distinct identity. But under the process of assimilation some of the plain tribes gradually adopted Assamese culture, language, etc. This trend however, did not continue forever. Rather a reverse trend has started when most of the tribes became conscious about their distinct identity. They began to think that their identity would be submerged if they don't become conscious about their identity. Thus, the consciousness for identity has started among the tribal and they started movement for the protection of their identity. Protection of their identity in fact, became one of the subtle justifications of the autonomy movements of the tribal.

The political philosophy of self-determination also included the tribals to start autonomy movement. The issue of the self-determination, in fact is a global issue. Not only in Assam but also in different parts of the world the movement of self-determination is going on. The UN meet of indigenous people is the global forum for the movement of self-determination for the indigenous people. Some of tribal leaders, particularly the Bodo leaders attended in the World Indigenous People Meet, and were greatly influenced by the ideology of self-determination. Therefore, they demanded for the self-determination of the tribal people of Assam.

10. Sense of Relative Deprivation:

The sense of relative deprivation among the tribals also induced them to start autonomy movement. The tribals of Assam feel that they are being deprived of in the field of economic, educational, cultural, job opportunity and politics. They are not equal with the advanced Assamese people and therefore, to get rid of such deprivation there is need for autonomy for the tribals. This is how the sense of relative deprivation continued towards the emergence of autonomy movement in Assam. The craven for the separate identity of the various ethnic groups has been adequately safeguarded by the sixth schedule of the Indian constitution and we have no hesitation in stating that this is a major step in the decentralization of power in the federal structure of our country. The constitution has responded adequately to the demands

of the ethnic groups of the North-East India to be recognized as separate identity. But that has indirectly helped our country to absorb them in the national mainstream. After all, in the age of tremendous technological development no portion of our country can remain isolated and at the same time a separate identity must be recognized in the interest of the ethnic groups to give them self respect and fulfillment of their aspirations. This issue has been properly handled by the sixth schedule of the Indian constitution. The Bodo accord and its immediate aftermath show that probably solution to all the maladies of smaller ethnic groups in the peripheries of India does not lay in the form of adhoc autonomy arrangements for each of the exasperating groups in isolation. Probably a general framework is necessary to be evolved for meeting genuine demands of all small and aggrieved ethnic groups of the country – that will shun adhocism and guarantee security for all groups and individuals irrespective of their ethnic origin.

There are, at this moment, a number of ongoing movements in the country demanding a separate homeland and if the government continues to adopt policies on adhoc basis with the illusion to rectify present state of disorder, then these will simultaneously open the door for other ethnic groups and will create a grave situation in future. The nation as a whole appears to deserve today a policy package and not a series of individual solutions.

Peace is the prerequisite condition of development. They are complementary to each other. Where there is no peace there is no development, and development is a prelude to peace. Therefore, activities for development on the one hand and the peace process on the other should be a continuous process.

Identity of an ethnic group can't be wiped off simply by wish. It is true that this community has been greatly influenced by the Assamese culture, but at the same times it has also influenced the Assamese society. Taking all these factors into consideration we can only justify their demand for a separate identity. A separate identity does not necessarily mean exclusiveness. It doesn't mean that they would have no contact with the others and they would not allow modernism (technological development, social transformation etc) to enter their society. After all it would be pertinent to state here that even the whole world is advancing towards uniculturalism with local variations. It can't be otherwise because of tremendous technological development. After all exploring the moon for the benefit of humans has been within the range of possibility. We all human beings-the Indians have to live together with dignity as one people respecting the various variations in our way of life. Otherwise we will perish or we would not be able to make sufficient progress necessary to survive in this new world. Our supervision is that the sixth schedule of the Indian constitution has gone a long way in this direction.

The forgoing discussion makes it clear that autonomy movement is the product of different factors. Some of the factors are objective and rational whereas some factors are subjective in nature. But whatever may be their nature, the autonomy movement is the product of long day's deprivation and backwardness of the tribal people in the field of economic, educational, culture and politics. ■

References :–

1] Baruah, Sanjib. Durable Disorder-Understanding the Politics of North-East India, Oxford University Press, New Delhi, 2005 (First Edition). 2] Barua, Sanjib. India against Itself : Assam and the Polities of Nationality, Oxford University Press, New Delhi, 2001, First Edition. 3] Bhattacharjee, Chandana. Ethnicity and Autonomy Movement – A Case Study of Bodo-Kacharis in Assam. Vikash Publishing House Pvt. Ltd. New Delhi, 1996 (First Edition). 4] Bordoloi, B.N. Alienation of Tribal Land and Indebtedness, Tribal Research Institute, Assam, Guwahati, 1984(First Edition). 5] Bordoloi, B.N. Constraints of Tribal Development in North-East India, Tribal Research Institute, Guwahati, Assam, 2008(First Edition). 6] Borpujari, Dr. H.K. North-East India - Problems, Policies and Perspective, Spectrum Publications, Guwahati, New Delhi, 1989, (First Edition). 7] Chakladar, Snehamoy. Sub-Regional Movement in Assam, K.P. Bagchi & Company, Kolkata, 2004, (First Edition). 8] Dar, A.K. Assam's Agony – A Socio-Economic and Political Analysis, Lancers Publications, New Delhi, 1982, (First Edition). 9] Dutta, P.S. North-East India and the Indian State (Paradoxes & Periphery), Vikash Publishing House Pvt. Ltd., New Delhi, 1995, (First Edition). 10] Dutta, P.S. (Edited) Ethnic Movement in Poly-Cultural Assam, Vikash Publishing House, New Delhi, 1990, (First Edition). 11] Dutta, Sritidhar. Autonomy Movement in Assam, Cosmos Publications, New Delhi, 1993, First Edition. 12] Gohain, Hiren Assam: A Burning Question, Spectrum Publications, Guwahati, 1985, (First Edition). 13] Phukan, Girin. Politics of Regionalism in North-East India, Spectrum Publication, Guwahati, 1996, (First Edition). 14] Phukan, Girin (Ed) Political Dynamics of North-East India, South Asian Publications Pvt. Ltd. New Delhi, 2000, (First Edition). 15] Phukan, Girin & Dutta, N.L. (Ed) Politics of Identity and Nation Building in North East India, South Asian Publishers Pvt. Ltd., New Delhi, 1997, First Edition. 16] Singh, Bhupinder Autonomy Movement and Federal India, Rawat Publications, New Delhi, 2002. (First Edition). 17] Singh, K.S. Tribal Movements in Assam Vol-1, Manohar Publications, New Delhi, 1982, (First Edition)

সাহিত্য বুলিলে পোনেই কবিতা, নাটক, গল্প, উপন্যাস আদি লিখিত গ্রন্থৰ কথা মনলৈ আহে যদিও এনে গ্ৰন্থ সৃষ্টি হোৱাৰ বহু কাল পূৰ্বেই অৰ্থাৎ লিপিৰ উদ্ভৱ হোৱাৰ আগৰে পৰাই জনসাধাৰণৰ মাজত আৰু এক প্ৰকাৰৰ সাহিত্য চলিছিল। সেয়া হ'ল লোকসাহিত্য। এই শ্ৰেণীৰ সাহিত্য আদিম যুগৰে পৰাই নিৰক্ষৰ লোকৰ দ্বাৰা মুখে মুখে ৰচিত আৰু প্ৰচাৰিত হৈ আহিছে। এই শ্ৰেণীৰ সাহিত্য আদিম যুগৰে পৰা নিৰক্ষৰ লোকৰ দ্বাৰা মুখে মুখে ৰচিত আৰু প্ৰচাৰিত হৈ আহিছে। এই শ্ৰেণীৰ সাহিত্যক আমি এনেদৰে আখ্যা দিব পাৰো যে লোক জীৱনৰ লগত জড়িত সাহিত্যই হ'ল লোক সাহিত্য। এই সাহিত্য ব্যক্তি বিশেষৰ কল্পনাৰ বিচৰণ থলী নহয়। লগতে ই কেৱল মনোৰঞ্জনৰ বাবে সৃষ্টি নহয়। সমাজৰ ভাব-চিন্তা আৰু কল্পনা আদিৰ লগতে আনন্দ বিনোদনৰো কলাক্ষেত্ৰ। এই লোকসাহিত্য জন সমাজৰ মুখে মুখে যুগ যুগ ধৰি বাগৰি আজিও সজীৱ আৰু শুৱলা হৈ আছে।

এই নিচুকনি গীত হ'ল ল'ৰা-ছোৱালী ওমলোৱা আৰু নিচুকুওৱা গীত। মিঠা কোমল সুৰৰ গীতবোৰৰ যোগেদি শিশু মনক এনে এখন অলৌকিক দেশলৈ লৈ যোৱা হয় য'ত কালৰ দৌৰাত্ম্য নাই। দূৰত্ব ব্যৱধান নাই আৰু যি বিচাৰে তাকে পায়। যেনে -

আমাৰে মইনা শুৱ এ
বাৰীতে বগৰী ৰুব এ
বাৰীৰে বগৰী পকি সৰিব
আমাৰে মইনাই বুটলি খাব।

লোক জীৱনৰ লগত নিবিড় সমন্ধ থকা লোক সাহিত্যৰ অন্তৰ্গত লোক গীতত প্ৰধানকৈ কৰ্ম বিষয়ক গীতৰ ভিতৰত নিচুকনি গীত বা ধাই নামৰ মাজেৰে শিশুক ওমলাবৰ বাবে ৰচনা কৰা হৈছিল। এই গীতসমূহ চহা অভিজ্ঞ নিৰক্ষৰ গীতিকাৰে ৰচনা কৰিছিল চহা জীৱনৰ ভিন ভিন সময়ত। কিন্তু আধুনিক শিক্ষা পদ্ধতি আৰু ইলেক্ট্ৰ'নিক মাধ্যমৰ প্ৰভাৱৰ লগতে পাশ্চাত্য শিক্ষা-সংস্কৃতিৰ দোমোজাত পৰি পাহৰণিৰ গৰ্ভত হেৰাই গৈছে আমাৰ এই আপুৰুগীয়া সম্পদ। কল্পনাৰে বগৰি ৰুই খন্তেকতে তাৰ পকা ফল খাব পাৰে।

নিচুকনি গীত

কৰবী ডেকা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

শিশুৰ কান্দোন বন্ধ কৰি আনন্দ দিবৰ বাবে এনে গীতৰ যোগেদি নিচুকুৱা হয়। আমনি কৰিলে নাইবা মাকে শুৱাবৰ কাৰণে নিচুকনি গীত গাই গাই শুৱাবলৈ চেষ্টা কৰে। শিশুক বিমল আনন্দ দানেই গীতবোৰৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য। শিশুক ভাত বা জলপান খুৱাওতে বা গ-ধুৱাওতে সাধাৰণতে ঘৰৰ কোনো এজন সদস্যই একোফাকি নিচুকনি গীত গায়। শিশু বা সৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ আমনিৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ হাতত নানা ধৰণৰ বস্তু দি শান্ত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। কিন্তু তথাপিও যদি শিশু শান্ত নহয় তেতিয়া কোলাত লৈ জোকাৰি জোকাৰি এনেদৰে তেওঁলোকে গীত গায়-

আমাৰ মইনা সৰু ল'ৰা
পাতত নাখায় ভাত
বাপেক গৈছে কাঁহী নানিব
ছয় মাহৰ বাট।

এই গীতবোৰৰ প্ৰকাশভঙ্গী সাদৃশ্য মন কৰিবগলীয়া। অনাড়ম্বৰ, সৰল, ঘৰুৱা চিত্ৰ, আঞ্চলিক প্ৰকাশভঙ্গী, ভাৱৰ মুকলি প্ৰকাশ, সৰল বিশ্বাস আৰু লৌকিকতাৰ প্ৰভাৱ নিচুকনি গীত সমূহত লক্ষ্য কৰা যায়। শিশুৰ মনে যুক্তি সূত্ৰত ধৰি গতি নকৰে। সেই কাৰণে এই গীতৰ কথাও যুক্তিৰ ভেটিত প্ৰতিষ্ঠিত নহয়। পৃথিৱীৰ সকলো জাতিৰ মাজত নিচুকনি গীত আছে। অসমত বাস কৰা সকলা জাতি-জনজাতিৰ মাজতো নিচুকনি গীত বিদ্যমান। কিন্তু ঠাই বিশেষে ইয়াৰ নাম বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ। যেনে- ৰাভাসকলে এই গীতক চুৰা খেৰেকায় বোলে, হাজঙৰ হাপাল বুজালি গাহেন, মিচিং সমাজত ইয়াৰ নাম কঃনিঃ নাম বা বৃঃনিঃ, গোৱালপাৰা অঞ্চলত নিন্দালি আৰু ছাৱা জুৰকা, দৰঙত চলি ভুৰকৰা বা চলি ঝিৎ কৰা গীত বোলে। ইংৰাজীত নিচুকনি গীতক 'লোলাবাই' আৰু হিন্দীত 'পালনে কে গীত' বা ল'ৰী নামে জনা যায়। সকলো নিচুকনি গীতৰ এটাই উদ্দেশ্য সৰু ল'ৰা- ছোৱালীক নিচুকাই হয় নিদ্ৰা দেৱীৰ কোলাত দিয়া অথবা শান্ত কৰা। কিছুমান গীত প্ৰশ্ন সোধা আৰু উত্তৰ দিয়াৰ চলেৰে গোৱা হয়। যেনে-

জোনবাই এ, বেজী এটি দিয়া
বেজীনো কেলেই? মোনা সীৱলৈ।
মোনানো কেলেই? ধন ভৰাবলৈ।
ধননো কেলেই? হাতী কিনিবলৈ।
হাতীনো কেলেই? উঠি ফুৰিবলৈ।
উঠি ফুৰিলেনো কি হয়? বৰ মানুহ হয়।
হাতীত উঠি পানীৰাম, ফুৰিবলৈ যায়
আলিবাটৰ মানুহে ঘূৰি ঘূৰি চায়।

এই নিচুকনি গীতত মাকে সন্তানক গুণানুকীৰ্ত্তন কৰে। বয়সীয়াল মনত এইবোৰ কথা অসংলগ্ন হ'লেও শিশুৰ মনত প্ৰত্যেক কথাই জীৱন্ত সত্য, কাৰণ সিহঁতৰ

জগতখন এখন সপ্নৰ জগত, এখন মায়াৰ জগত। য'ত অসংলগ্ন বুলি একো নাই। সুৰধ্বনিৰে সৃষ্টি কৰা এই অসংলগ্নতাতেই ধাইনাম বোৰত অনুপম সৌন্দৰ্য নিহিত আছে। সেইহে এনে গীতত শিশুৰ পৰিচিত জোন, বেলি, তৰা, ফুল, চৰাই, শিয়াল আদি জন্তুৰ কথা মনোৰমভাৱে বৰ্ণিত আছে।

নিচুকনি গীততে শিশুটিক সোণ মইনা, পোণাকন, জোনটো, জানটো, দেহাটো, আইটি ইত্যাদি নামেৰে নিচুকুৱা হয়। চাবলৈ গ'লে এই গীতবোৰ শিশুৰ কাৰণে আৱশ্যকীয় গুণাৱলীৰ লগতে লোক শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ ছবি এখন ডাঙি ধৰে।

বৰ চ'ৰাৰ মূৰতে বকুল ফুল ফুলিছে,
নিতৌ তিনিপাহি সৰে।
মইনাৰ মুখলৈ চাবকে নোৱাৰি
হীৰা কি মুকুতা জ্বলে।

আমনি কৰা শিশুক টোপনি নিয়াবলৈ সকলো জাতি-সম্প্ৰদায়ৰ লোকে নিজ নিজ মাতৃভাষাত আভুৱা ভৰা, ভয়-ভাবুকি দেখুওৱা হয়। এইসমূহ কিছুমান নিচুকনি গীতৰ যোগেদি শিশুক ভয় দেখুওৱা হয়। এই গীতৰ প্ৰভাৱ বৈষ্ণৱ সাহিত্যতো পৰিছে। উদাহৰণ স্বৰূপে শ্ৰীধৰ কন্দলিৰ 'কাণ খোৱা' ইয়াৰ প্ৰভাৱ মন কৰিবলগীয়া।

ঘুমটি যায়াৰে অ'ৰে কানাই
শুৰে কাণখোৱা আহে
সকল শিশুৰ কাণ খাই খাই
আসয় তোমাৰ পাশে।

নিচুকনি গীতত অনুভূতিৰ সূক্ষ্মতা বিদ্যমান। গীতবোৰ শিশু সুলভ কল্পনা আৰু সহানুভূতিৰ বহিঃ প্ৰকাশ। গীতবিলাক সুললিত ছন্দময় যদিও সেয়া অৰ্থহীন। মাথোঁ যন্ত্ৰৰ দৰে। গীতবোৰৰ সুৰে শিশুক সৰুৰে পৰাই সুৰ আৰু সংগীতৰ প্ৰতি ধাউতি বঢ়ায়। কিছুমান গীতত মাকৰ দুখ-কষ্ট, পিতৃৰ অনুপস্থিতি বা মৃত্যু সম্বন্ধে কৰুণ বৰ্ণনা থাকে।

সৰু সৰু সুন্দৰ কাহিনীও আকৌ কিছুমান গীতত পোৱা যায়।

বাপুকন ধুনীয়া পিন্ধে পাটৰ চুৰিয়া
মূৰত হেঙুলীয়া ছাতি
বাটৰ বাটৰুৱাই বৈ বৈ সুধিছে
কোন বিষয়াৰ নাতি।

কল্পনা প্ৰৱণ, বিশ্বাস প্ৰৱণ শিশুৰ মনৰ লগত ৰজিতা খোৱাকৈ এই গীতবোৰ ৰচিত হৈছে। গৰখীয়া গীতো ধাইনাম বা নিচুকনি গীতৰ ওচৰ চাপে। এই গীতবোৰ নিচুকনি গীতৰ দৰে অৰ্থহীন। মুকলি মনেৰে ৰদালিত নাচি-বাগি ফুৰা গৰখীয়া ল'ৰাৰ মুক্ত জীৱনৰ আগ-গুৰি নোহোৱা কথাৰ গীত এই গৰখীয়া গীতসমূহ নিচুকনি গীতৰ মাজত ব্যৱহাৰ নোহোৱাকৈ নাথাকে।

অ' ফুল অ' ফুল
নুফুল কিয় ?
গৰুৱে যে আগ খায়
মইনো ফুলিম কিয় ? ইত্যাদি

জোন, বেলি, তৰাই ইয়াত শিশুৰ লগত কথা কয়। ককা নৌ ওপজোতে তিনিজনী বৌ হয়। শিয়ালীৰ মূৰত মৰুৱা ফুল ফুলে, মোনা সীবলৈ জোনবাই মইনাক বেজী যাচে, ভেকুলীয়ে বোপাককাৰ বৃত্তি নেৰি ফুল ফুলিবলৈ বিধি-পথালি দিয়ে। ৰ'দে-বৰষুণে খঁৰা শিয়ালৰ বিয়াত ঘনচিৰিকাই তামোল কাটে, ইত্যাদি। এইসমূহ কথাৰ প্ৰধান উদ্দেশ্যই হৈছে শিশুক নিচুকুৱা।

কাউৰী এ কা কা
মাৰে মাতিছে যা যা।
কাউৰী গ'ল গধূলী হ'ল
আমাৰে মইনা টোপনি গ'ল।

আমাৰ পাহৰণিত পোত গৈ থকা আপুৰুগীয়া নিচুকনি গীতক উদ্ধাৰ কোনে কৰিব ? বৰ্তমান আমাৰ বন্ধু-বান্ধৱী সকল ম'বাইল, ইণ্টাৰনেট, টি.ভি. আদিত ব্যস্ত। গতিকে আমি হেৰুৱাব লাগিব আমাৰ আজুককা, আইতাহঁতে দি থৈ যোৱা ডাঙৰ সম্পদ নিচুকনি গীত, আইনাম, বিয়ানাম, মালিতা আদিৰ দৰে গীত-পদ সমূহ।■

Global Warming – *A Climate Hazard*

Prafulla Sonowal
B.A. 1st Year

Gandhiji wants to be observed- "Nature has enough for man's need, but not enough for man's greed." This is completely apt in the context of the present world.

Due to the increasing of green house gases like CFC, Methane, Sulphur dioxide (SO_2), CO_2, Nitrogen Oxide (NO_2) water vapour etc. which are responsible for increasing temperature on Earth and it came to be know as Global warming.

Due to global warming, the glacier of polar region and the ice covered region start melting in which the sea level rise 7 to 23 inches and the temperature will increase between 2 degree to 11.5 F by the end of this century. Global warming impact mostly on rainfall, receding Himalayan Glaciers, Food scarcity, Submergence of small Islands, Coastal parts etc.

We should decrease Global Warming through planting trees, establish green beet in township, redesign of car/vehicles engines, etc.

"We have not inherited this from for further, but we have borrowed it from our grand father to grand children." We must preserved this Earth and always make it evergreen. ■

অসম এখন বিচিত্র বাৰেবৰণীয়া প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যময় ৰাজ্য। অসমত অতীতৰে পৰা প্ৰতিখন জিলা, প্ৰতিখন গাঁৱৰ চুকে-কোণে নানা জাতি-উপজাতি, নানা সম্প্ৰদায়, বিভিন্ন ভাষা-ভাষীৰ লোকসকলে একত্ৰিত হৈ অসমক বৈচিত্ৰ্যময় কৰি সমভাৱে বসবাস কৰি আছে। অসমৰ পাহাৰ-ভৈয়াম, জান-জুৰি, নদী-উপনদী, পিটনি-দলনি, আকাশ-বায়ু, মাটি-পানী, হাবি-বননি, নানা বন-বিৰিখ, নানা জীৱ-জন্তু, নানা চৰাই-চিৰিকটি, নানা ফল-মূল, বিভিন্ন গছ-লতিকা লগতে সহজ-সৰল মানুহে পৃথিৱীৰ আনদেশৰ মানুহকো আকৰ্ষণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এই প্ৰাকৃতিক বৈচিত্ৰ্যময় অসমত বৈষ্ণৱ ধৰ্মগুৰু শ্ৰীশ্ৰী শংকৰদেৱৰ জন্ম হৈছিল ১৪৪৯ খ্ৰীষ্টাব্দত বৰদোৱাৰ ওচৰৰ আলিপুখুৰী নামে ঠাইত। তেখেতৰ পিতৃ-মাতৃৰ নাম আছিল কুসুম্বৰ ভূঞা আৰু সত্যসন্ধ্যা। শংকৰদেৱে সৰু অৱস্থাতে পিতৃ-মাতৃ দুয়োকে হেৰুৱাইছিল। পিতৃ-মাতৃ হেৰুৱাৰ পাছত শংকৰদেৱক তেওঁৰ বুঢ়ীমাক খেৰসুঁতিয়ে ডাঙৰ-দীঘল কৰে। দহ-বাৰ বছৰলৈকে শংকৰদেৱে নানা খেল-ধেমালীৰ মাজেৰে দিন কটাই অৱশেষত তেৰ বছৰ বয়সত বুঢ়ীমাক খেৰসুঁতিয়ে মহেন্দ্ৰ কন্দলী নামৰ পঢ়াশালীত নাম লগাই দিয়ে। শংকৰদেৱে পঢ়াশালীলৈ গৈয়েই ক-ফলা শিকি বাৰে মতৰা জোঁতাবলৈ নৌ-পাওঁতেই 'কৰতল কমল কমলদল নয়ন...' নামৰ গীতটি ৰচনা কৰি অদ্ভুত মেধা শক্তিৰ পৰিচয় দিয়ে । গুৰু গৃহত থকা সময়ছোৱাতে তেওঁ যোগসাধনাৰ দ্বাৰা শৰীৰৰ পুষ্টি সাধন কৰে। তেওঁ বিভিন্ন ধৰণৰ গ্ৰন্থ, পুৰাণ, মহাভাৰত, ৰামায়ণ, চৈধ্যশাস্ত্ৰ, কাব্য আদি গভীৰ অধ্যয়ন কৰি অসমত অসমৰ জনসাধাৰণৰ বাবে বিভিন্ন গ্ৰন্থ ৰচনাৰ পাতনি মেলে। গুৰু গৃহত অধ্যয়ন কৰি থকাৰ অৱস্থাতেই তেওঁ 'হৰিশ্চন্দ্ৰ' উপাখ্যান ৰচনা কৰে। শিক্ষা শেষ কৰি ঘৰলৈ গৈ ককাক আৰু খুড়াকে চলোৱা পিতৃৰ বিষয়বাব শিৰোমণি ভূঞা শাসনভাৰ গ্ৰহণ কৰে। পিতৃৰ শাসনভাৰ গ্ৰহণ কৰি ২০ বছৰ বয়সত তেওঁৰ সূৰ্য্যৱতীৰ সৈতে বিবাহ পাশত আৱদ্ধ হয়। যথা সময়ত তেওঁলোকৰ এটি কন্যা সন্তান উপজাৰ পাছতে তেওঁৰ পত্নীৰ মৃত্যু ঘটে। পত্নী ঢুকোৱাত শংকৰদেৱৰ মনত বৈৰাগ্য জন্মে। ১৪৮১ চনৰ পৰা তেওঁ বাৰ বছৰ কেইজনমান সংগীৰে সৈতে

শ্ৰীশ্ৰীশংকৰদেৱৰ চমু চিনাকি লগতে তেওঁৰ কীৰ্তনৰ জনপ্ৰিয়তা

থুলেন ফুকন
স্নাতক ২য় ষান্মাষিক (কলা)

শ্ৰীক্ষেত্ৰপুৰীকে আদি কৰি উত্তৰ ভাৰত ভ্ৰমণ কৰে। ১২ বছৰীয়া তীৰ্থ ভ্ৰমণে শংকৰদেৱক আধ্যাত্মিক জীৱন গঢ় দিয়াত গভীৰ প্ৰভাৱ পেলায়। তীৰ্থ ভ্ৰমণৰ পৰা উভতি আহি তেওঁ জ্ঞাতিসকলৰ অনুৰোধ এৰাব নোৱাৰি দ্বিতীয় বিবাহ কৰে। কিন্তু তেওঁৰ আধ্যাত্মিক স্পৃহাৰ নিবৃত্তি নহ'ল। ভায়েক বনগঁঞাগিৰি ৰামৰায় আৰু বাল্যবন্ধু ৰামৰাম গুৰুৰ সহযোগত ভক্তি ধৰ্ম আচৰণ আৰু প্ৰচাৰৰ পাতনি মেলে, নামঘৰ, মণিকূট স্থাপন কৰে। মহাপুৰুষ জনাই কীৰ্তন-ঘোষা পুথিখনে ভক্তিধৰ্ম প্ৰচাৰৰ প্ৰথম বাণী ঘোষণা কৰে আৰু বৰদোৱাত কীৰ্তনঘৰ সাজি ভক্তিৰ প্ৰথম খুটিটি মাৰে । সত্ৰ, নামঘৰৰ বীজ ৰোপন কৰাৰ লগতে চিহ্নযাত্ৰা নামৰ ভাওনা লিখি ভাওনাৰ বুৰঞ্জীৰ পাত মুকলি কৰে।

বৰদোৱা অঞ্চলত শংকৰদেৱৰ বংশৰ বাৰভূঞাসকলে নিজৰ আধিপত্যৰে শাসন কৰি আছিল যদিও ক্ৰমে তেওঁলোকৰ শাসন শিথিল হৈ পৰাত ওচৰৰ জনজাতীয় কছাৰী লোকে আমনি কৰাৰ ফলত ১৫১৬-১৭ খ্ৰীষ্টাব্দত শংকৰদেৱৰ নেতৃত্বত ভূঞাসকলে নিজ শাসন এৰি ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰ পাৰৰ আহোম ৰাজ্যত সোমায়। কেইবাঠাইতো ৰোৱাৰ পাছত মাজুলী ধুৱাহাট বা বেলগুৰিত সত্ৰ পাতে। তাতেই শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ মিলন হয়। যাক মণিকাঞ্চন সংযোগ বুলি কোৱা হয়। শংকৰদেৱৰ লগতে ভূঞাসকলক আহোমসকলেও পাছত সন্দেহৰ চকুৰে চাবলৈ লয়। তাতে শংকৰদেৱে ধৰ্ম প্ৰচাৰক ৰূপে প্ৰতিষ্ঠা লভাত তাতোতকৈ অধিক অত্যাচাৰ কৰিবলৈ লয়। এনেদৰে অত্যাচাৰ চলোৱাত ১৫৪৬ চনত সংগীসকলৰ সৈতে কামৰূপত প্ৰৱেশ কৰে আৰু বৰপেটাৰ পাটবাউসীত নিগাজিকৈ সত্ৰ পাতে। ইয়াৰ পৰা গুৰুজনাই দ্বিতীয়বাৰ পুৰীলৈ যায়।

চিলাৰায় দেৱানে শংকৰদেৱৰ ওচৰত ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰে। চিলাৰায় দেৱানে শংকৰদেৱৰ ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰাত কোচ ৰাজ্যৰ বিদ্ৰোহী সকলে ভূঞাসকলক তাতো আমনি কৰে। আনকি শংকৰদেৱে ৰজাৰ আদেশত ৰাজচ'ৰাত হাজিৰ হ'বলগা হ'ল। কিন্তু ইয়াৰ ফলত শংকৰদেৱে মহাৰাজ নৰনাৰায়ণকে মিত্ৰ ৰূপে পালে। নৰনাৰায়ণক মিত্ৰ ৰূপে পোৱাত শংকৰদেৱে শাস্ত্ৰ চৰ্চা, পুথি ৰচনা আৰু প্ৰচাৰ উদ্যমে চলাবলৈ ধৰিলে। অৱশেষত অসমৰ মহান গুৰু জনাৰ ছকুৰি বছৰ বয়সত ১৫৬৮ চনত তেওঁৰ প্ৰিয় শিষ্য শ্ৰীশ্ৰী মাধৱদেৱৰ ওপৰত ধৰ্মৰ ভাৰ অৰ্পন কৰি কোচবেহাৰত মহাপ্ৰয়াণ ঘটে।

মহাপুৰুষ শ্ৰীশ্ৰীশংকৰদেৱৰ তত্বজ্ঞান, সংগীত, কাব্য সাহিত্য আদিৰে ভৰা কীৰ্তন গ্ৰন্থখন অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ অমূল্য সম্পদ। এই গ্ৰন্থখন এখন স্বতন্ত্ৰ ৰূপৰ সাহিত্য। তেওঁৰ কীৰ্তন-ঘোষা পুথিখনৰ প্ৰতিটো খণ্ডত একোটি কাহিনী বা আন বিভিন্ন ধৰণৰ বিষয়বস্তুৰে বিবৃত হৈ আছে। একোটি খণ্ড দুইৰ পৰা কুৰিলৈকে কেইবাটিও কীৰ্তনৰ সমষ্টি। ইয়াৰ প্ৰত্যেকটি কীৰ্তন একোটি কবিতাৰ দৰে। কীৰ্তনৰ বিভিন্ন খণ্ড মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ জীৱন কালত বৰদোৱাৰ পৰা কোচবিহাৰলৈকে বিভিন্ন ঠাইত পৃথক পৃথক পুথি ৰূপে প্ৰচলিত আছিল। শংকৰদেৱৰ মহাপ্ৰয়াণৰ পিছত মাধৱদেৱৰ অনুৰোধত ৰামচৰণ ঠাকুৰে কীৰ্তনৰ বিভিন্ন খণ্ডসমূহ সংগ্ৰহ কৰি এখন সুকীয়া গ্ৰন্থত পৰিণত কৰে । ইয়েই কীৰ্তন ঘোষা। কীৰ্তনৰ সন্দৰ্ভত চৰিত পুথিত আছে-

ঠাই ঠাই ঘোষা কীৰ্তন আছয় কৰো আনি এক থাম

....

কতো আছে হাজো দক্ষিণ কুলত কতো নগৰত।
কতো বৰপেটা অসম ৰাজ্যত কতোহো কালজাৰত ।।
বছৰেকমান কুৰি এক থান কৰিলা ঘোষা কীৰ্তন।
মাধৱদেৱক পনুদেখাইবাক গৈলন্ত ৰামচৰণ ।।

(চৰিতপুথি)

শ্ৰীশ্ৰী শংকৰদেৱৰ বিভিন্ন গ্ৰন্থৰ সাৰ সংগ্ৰহ কৰি তেওঁ ধৰ্ম জীৱনৰ আগছোৱা কালত বৰদোৱাত থাকোতেই কীৰ্তনৰ বেছিভাগ অংশ ৰচনা কৰিছিল। পাছত কোচ ৰাজ্যত থাকোতে তেওঁ এই কীৰ্তন পুথিখন সম্পূৰ্ণ কৰে। তেওঁ এই কীৰ্তন পুথিখনৰ যোগেদি অসমৰ জনসমাজত সকলো প্ৰকাৰৰ জ্ঞান প্ৰদান কৰিছে। মহাপুৰুষজনাৰ প্ৰধান কৃতিত্ব হ'ল, কম পৰিসৰৰ ভিতৰত একোটা আখ্যান বা ঘটনা পৰ্যাপ্তভাৱে পাঠক-শ্ৰোতাৰ হৃদয়ত হৃদয়ংগম কৰি তোলা। তেখেতৰ কাব্যৰ বিষয়বস্তুৰ মনোৰম প্ৰকাশে, ছন্দৰ বৈচিত্ৰ্যময়, ভাষাৰ লালিত্যই আৰু তাক উজ্জীৱিত কৰিব পৰা উপযুক্ত শব্দ ব্যৱহাৰৰ লগতে সকলো লোকৰ ওপৰত ভক্তিৰ মধুৰ প্ৰলেপেৰে মহাপুৰুষজনাই তেওঁৰ কীৰ্তনপুথিখনক ল'ৰা-ডেকা, পুৰুষ-মহিলা, বুঢ়া-বুঢ়ী সকলো লোকৰ বাবে কাব্য, দাৰ্শনিক জ্ঞানমাৰ্গীৰবাবে তত্বজ্ঞান, ভক্তৰ বাবে কৃষ্ণ কথা বা লীলা গায়কৰ বাবে গীত আৰু গুৰুৰ পৰা উপদেশ বিচৰা সকলৰ বাবে বিধি-ব্যৱস্থা বা উপদেশ এই সকলোবোৰ কীৰ্তনপুথিখনতেই থুপ খাই আছে। অসমৰ ল'ৰা-বুঢ়া, পুৰুষ-মহিলা, শিক্ষিত-অশিক্ষিত এই সকলো শ্ৰেণীৰ ওপৰত এনে গভীৰভাৱে প্ৰভাৱ পেলাব পৰা এনে নিভাজ গ্ৰন্থ অসমত হয়তো এতিয়াও ৰচনা হোৱা নাই। মহাপুৰুষজনাৰ কীৰ্তিস্তম্ভ কীৰ্তন পুথিখন প্ৰধানকৈ জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিছে ধৰ্মগ্ৰন্থ হিচাপে। তেওঁৰ এই কীৰ্তনপুথিখন এখন বিশুদ্ধ পবিত্ৰ ধৰ্ম গ্ৰন্থ। অসমৰ শংকৰী ধৰ্মৰ সকলো আদৰ্শ কীৰ্তনতেই লিপিবদ্ধ কৰা আছে। বৈষ্ণৱ ভক্তসকলৰ মানত কীৰ্তন-দশম গ্ৰন্থ গুৰুজনাৰ মূৰ্তিৰ সমান। ভক্তি প্ৰধান হোৱা বাবেই গুৰুজনাই ধৰ্মপ্ৰাণ মানুহৰ মন সহজেই আকৰ্ষণ কৰিছে।

তেওঁ লগতে এই পুথিখনৰ মাজেৰে মানুহক সত্যৰ উপলব্ধি কৰাবলৈ সক্ষম হৈছে। ইয়াত ভক্তিধৰ্ম আদৰ্শৰে তেওঁৰ গণতান্ত্ৰিক মূল্যবোধ, সমাজবাদী চিন্তাধাৰা, কুকুৰ-শৃগাল গৰ্দভৰো আত্মাৰাম অৱস্থিতি লক্ষ্য কৰিব পৰা শিক্ষা দি ধৰ্মগ্ৰন্থ হিচাপে বিশ্বজনীন সমাদৰ লাভ কৰিছে।

ভাষা সাৰ্বজনীন হোৱা হেতুকে এই কীৰ্তন পুথিখনে জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিছে। শব্দচয়ন আৰু বাক্য যোজনা যাদুকৰি প্ৰয়োগে পুথিখনিক সকলো শ্ৰেণীৰ মানুহক মুহিত কৰিছে আৰু ইয়াৰ কাহিনীবোৰ বিভিন্ন পুৰাণ আৰু সংস্কৃত গ্ৰন্থৰ মূল হ'লেও ইয়াৰ ৰচনাৰ সৰলতা, প্ৰাঞ্জলতা আৰু সজীৱতা বিৰাজমান। ব্ৰজাৱলীৰ সাঁচ থকা শব্দবোৰ গুৰুজনাই কীৰ্তন পুথিত ইমান সহজ-সৰলকৈ প্ৰয়োগ কৰিছে যে সেইবোৰ ঘৰুৱা শব্দৰ শাৰীত পৰি ঘৰুৱা

সাজপাৰহে পিন্ধিছে। তেওঁ অসমীয়া জতুৱা ঠাঁচ, গাঁৱলীয়া বাক্য-ৰীতি তথা শব্দ ব্যৱহাৰে ইয়াৰ পদবোৰ মনত ৰখাকৈ অতি সহজসৰলকৈ লিপিবদ্ধ কৰিছে। সেয়েহে কীৰ্তন পুথিখনৰ ভাষা অসমৰ প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিয়ে বুজি পায়, ইয়াৰ জনপ্ৰিয়তা বাঢ়িছে।

মহাপুৰুষজনাৰ কীৰ্তন পুথিৰ জনপ্ৰিয়তাৰ ক্ষেত্ৰত ইয়াৰ সাংগীতিক গুণো অন্যতম কাৰণ। অসমৰ ল'ৰা-বুঢ়া, পুৰুষ-মহিলা, শিক্ষিত-অশিক্ষিত, ধনী-দুখীয়া সকলোৱে কীৰ্তনৰ পদসমূহ গাব পাৰে আৰু সত্ৰীয়া সমাজত কীৰ্তন গোৱাৰ নিয়ম আছে, সেয়েহে শংকৰদেৱে নৱবিধ ভক্তিৰ ভিতৰত শ্ৰৱণ কীৰ্তনৰ ওপৰত গুৰুত্ব দি নাম-প্ৰসঙ্গৰ উপযোগীকৈ এই কীৰ্তন পুথিখনি ৰচনা কৰিলে। বাদ্যসহিত আৰু বাদ্যৰহিত দুয়ো প্ৰকাৰে গোৱাৰ ব্যৱস্থা থকাৰ কাৰণে কীৰ্তন পুথিখনি নামটো সঁচাকৈ সাৰ্থক হৈছে।

অসমৰ গাঁৱলীয়া সমাজত সাংগীতিক দিশত প্ৰভাৱ গভীৰ। হুচৰি, বিয়ানাম, আইনাম, বিহুগীত, লোকগীত, লোকনৃত্য অসমীয়া সমাজৰ বিভিন্ন ধৰণৰ গীতত কীৰ্তনৰ ঘোষাপদবোৰ ব্যৱহাৰ হোৱা পৰিলক্ষিত হয়। এইদৰে কীৰ্তনৰ ঘোষাপদবোৰ ব্যৱহাৰ হৈ অহা ফলতো কীৰ্তন পুথিখনিৰ জনপ্ৰিয়তা বাঢ়িছে।

কীৰ্তন পুথিখনৰ বিষয়বস্তুৰ মনোৰম প্ৰকাশে পুথিখনিক জনপ্ৰিয়তা বঢ়াইছে। শংকৰদেৱে অতি কম পৰিসৰৰ মাজতে একোটা কাহিনী বা আখ্যান উপাখ্যানক পৰ্য্যাপ্তভাৱে পাঠক শ্ৰোতাৰ হৃদয়সংবাদী কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। জনপ্ৰিয় সাহিত্যসমূহৰ ই এটা প্ৰধান লক্ষণ।

কীৰ্তনৰ বৰ্ণনাৰ পৰিমিতিবোধে সকলোকে মুগ্ধ কৰি তুলিব পাৰিছে। তেওঁ বিভিন্ন সংস্কৃত আৰু পুৰাণ গ্ৰন্থৰ পৰা বিষয়বস্তুসমূহ আহৰণ কৰিলেও তেওঁ মৌলিক প্ৰতিভাৰে অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যত ৰূপদান কৰাত সকলোৰে পৰা আদৰ-সন্মান লাভ কৰিব পাৰিছে।

শংকৰদেৱৰ শ্ৰেষ্ঠ ৰচনা কীৰ্তন পুথিখনিত ছন্দ ঝংকাৰ শংকৰদেৱৰ অনুপম সৃষ্টি, উপযুক্ত ভাবানুযায়ী পদ, দুলড়ী, ছবি, একাৱলী, ঝুমুৰী আদি বিভিন্ন ছন্দ ঝংকাৰে, ইয়াৰ লগতে ললিত গুণ কীৰ্তনৰ এটা প্ৰধান আকৰ্ষণৰ গুণ। তেওঁ কীৰ্তনৰ পদসমূহত ললিত গুণ থকা হেতুকে সহজেই সৰ্বসাধাৰণ মানুহৰ মনবোৰ সহজেই আকৰ্ষিত হৈ পৰিছে।

এনেবোৰ বিভিন্ন মাধ্যমেৰে শংকৰদেৱে অসমীয়া জাতিক সাংস্কৃতিক চেতনাৰে উদ্বুদ্ধ কৰি নতুন সামাজিক মূল্যবোধ লোক সমাজত নানা শিক্ষা-দীক্ষা, ৰুচি-অভিৰুচি, আদৰ্শ-পৰিৱেশ আদিৰলগত সুন্দৰ আৰু যথাৰ্থ সংগতি স্থাপন কৰি ভক্তি ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰি সাধাৰণ অসমীয়া পাৰিবাৰিক জীৱন, তাৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ আৰু দৈনন্দিন অভিজ্ঞতাৰ পৰাই স্বতঃস্ফূৰ্তভাবে তেওঁ কীৰ্তনত বহুত উপমা আৰু খণ্ডচিত্ৰ প্ৰয়োগ কৰি অগণন নিৰক্ষৰ আৰু অৰ্দ্ধসাক্ষৰ মানুহৰ মাজত অলৌকিক কাহিনীবোৰ বিশ্বাসযোগ্য কৰি, প্ৰাত্যহিত জীৱনৰ দাঁতিত উন্মোচন কৰি দুখীয়া, নিছলা আৰু সামাজিক প্ৰতিষ্ঠা বিহীন সকলৰ আগত ভক্তি ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰি তেও জীৱনৰ কীৰ্তি স্তম্ভ তথা তেওঁ জীৱনৰ শ্ৰেষ্ঠ নিদৰ্শন কীৰ্তন পুথিখনক অসমীয়া সাহিত্যত জনপ্ৰিয়তা বঢ়াবলৈ নিৰ্ভয়ভাৱে সক্ষম হৈছে। ■

সহায়ক গ্ৰন্থ ঃ কীৰ্ত্তন এক সমীক্ষাত্মক আলোচনা – *ড° দ্বিজেন্দ নাথ ভকত।*

বিখ্যাত লোকৰ অখ্যাত কাহিনী

ৰিম্পী সোণোৱাল
স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাষিক (কলা)

সাধাৰণ ফটোগ্ৰাফাৰৰ কথা

১৮৮৯ চনৰ জানুৱাৰী মাহ। মাজনিশা ঠেৰেঙা লগা জাৰত নিশাৰ লণ্ডন শুই পৰিছে। কোনোবা এটা ৰাস্তাত মাথোন পুলিচ এজনে কুঁৱলিৰ মাজে মাজে পহৰা দি ঘূৰি ফুৰিছে। এনেতে দাঁতিৰে ঘৰ এটাৰ পৰা মানুহ এজন উদ্বাউল হোৱাৰ দৰে হৈ ৰাস্তালৈ আহিল। মানুহজনৰ ধৰণ-কৰণ একেবাৰে বলিয়াৰ দৰে। মানুহজন পুলিচজনৰ ফালেই আগবাঢ়ি অহা যেন দেখি পুলিচজনে ভাবিলে তেওঁৰ ঘৰত নিশ্চয় কিবা খুন, চুৰি, ডকাইতি হৈছে। পুলিচজনে মানুহজনলৈ চাই ক'লে-

''যদি কিবা সহায়ৰ দৰকাৰ, তেন্তে, হুইছেল বজাই মই আৰু কেইজনমানক মাতি দিওঁ।''

মানুহজনে ক'লে যে সহায়ৰ কোনো দৰকাৰ নাই। অকলে গ'লেই হ'ব। কিয়নো তেওঁ এইমাত্ৰ এনে এটা বস্তু আৱিষ্কাৰ কৰিলে যে তেওঁ যদি আন মানুহক সেইটো এবাৰলৈ নেদেখুৱায় তেন্তে কোনোমতেই মনৰ উত্তেজনা শাম নাকাটে। একপ্ৰকাৰ টানি-আঁজুৰিয়েই মানুহজনে পুলিচজনক লৈ গ'ল।

পুলিচজনে ভাবিলে যে মাজৰাতি কি পাগলৰ গৰাহত পৰিলো। কিন্তু ঘৰৰ ভিতৰলৈ গৈ পুলিচজনে যিটো দৃশ্য দেখিলে, সি তেওঁক স্তম্ভিত কৰি পেলালে। চেলুলয়ডৰ ওপৰত জীৱন্ত ছবিৰ সমাগম দেখি পুলিচজন হতবাক হৈ গ'ল।

সেই জীৱন্ত ছবিয়েই আছিল পৃথিৱীৰ প্ৰথম আধুনিক চলচ্চিত্ৰ। সেই মানুহজন, যি ইয়াক আৱিষ্কাৰ কৰিছিল তেওঁ আছিল লণ্ডণৰ এজন সাধাৰণ ফটোগ্ৰাফাৰ। নাম **ফিজ গ্ৰীণ**। মাজ নিশাৰ সেই পুলিচজনেই গ্ৰাণৰ চলচ্চিত্ৰৰ প্ৰথম দৰ্শক আছিল।

চলচ্চিত্ৰ উলিয়াওতে গ্ৰীণৰ বহুত ধাৰ লাগিছিল। ধাৰ শুজিব নোৱাৰি তেওঁ কাৰাগাৰলৈও যাবলগীয়া হৈছিল। কাৰাগাৰৰ পৰা ওলাই আহি গ্ৰীণে দেখে যে তেওঁৰ ঘৰৰ যন্ত্ৰ-পাতি, বয়-বস্তু সকলো নীলামত বিক্ৰী হৈ গৈছে। আৱিষ্কাৰ সমূহৰ ওপৰতো তেওঁ অধিকাৰ হেৰুৱাই পেলাইছে।

এই সকলো দুখ-দুৰ্দশা বুকুত নীৰৱে বান্ধি লৈও গ্ৰীণ বহু দিনলৈকে জীয়াই আছিল। তেওঁ প্ৰকৃতপক্ষেই খুব আশাবাদী মনৰ অধিকাৰী আছিল।

এই বিৰাট পৃথিৱীখনত অনেক সৎ উপায় আছে

(১)

দিনটো দোকান চলাই ৰাতি যেতিয়া দোকান সামৰিবৰ হৈছে, দোকানী ল'ৰাজনে হিচাপ আৰু টকা মিলাই চালে। দেখিলে বাকচত তিনিটা পেন্স হিচাপতকৈ বেচিকৈ ওলাইছে। হিচাপ কিন্তু ভুল হোৱা নাই, কাৰণ ৰচিদ মিলাই হিচাপ লেখা হৈছে। পইচা বেছি হোৱাৰ কাৰণ বহুত ভাবিও ল'ৰাজনে বুজিব নোৱাৰিলে। বহুত অনুসন্ধানৰ পিছত হঠাতে তাৰ মনত পৰিল যে বুঢ়ী এগৰাকীৰ পৰা তিনি পেন্স বেছিকৈ আদায় কৰা হৈছিল। বস্তুটো কিনি দিবলগীয়া দামতকৈ ভুলতে বুঢ়ীয়ে বেছিকৈ দিছিল। দোকানী ল'ৰাটোৱে তেতিয়া দোকান বন্ধ কৰিলে আৰু দুমাইল খোজ কাঢ়ি গৈ বুঢ়ীৰ ঘৰত তিনি পেন্স দি আহিহে মনত শান্তি পালে।

পিছলৈ দোকানী ল'ৰাজনে ওকালতি কৰিছিল। তাতো তেওঁৰ সাধুতাই তেওঁক অহোৰাত্ৰি ছাঁ দি থাকিছিল। এবাৰ এজন ভদ্ৰলোকে তেওঁক এটা মোকৰ্দমা দিলে। তেওঁ কোনো এক আত্মীয় বিধৱাৰ পৰা ছয়শ ডলাৰ মিছাকৈয়ে আদায় কৰিব খুজিছিল। ভদ্ৰলোকৰ মোকৰ্দমাটো তেওঁ নল'লে আৰু এইবুলি কৈ বিদায় দিলে, "এই বিৰাট পৃথিৱীখনত আৰু অনেক সৎ উপায়েৰে তুমি ছয়শ ডলাৰ মুদ্ৰা আৰ্জিব পাৰিবা।" এই নায়কজনেই আছিল **আব্ৰাহাম লিংকন**।

(২)

আন এবাৰ উত্তৰ অঞ্চলৰ এজন ডেকা সৈনিকে আঠছল্লিশ ঘণ্টা একেৰাহে মাৰ্চ কৰি আহি এজন বেমাৰী বন্ধুৰ সলনি পহৰা দিয়াৰ কামত লাগে। পহৰা দি থাকোতেই বেচেৰা ভাগৰতে টোপনি আহিল। তেওঁৰ ওপৰৱালাই তেওঁক এইদৰে শুই থকা দেখা পাই মৃত্যুদণ্ডৰ আদেশ দিলে।

ভাগ্যক্ৰমে লিংকনে কথাটো জানিব পাৰিলে। তেওঁ ততালিকে ল'ৰাটোক মাতি নিলে। তাৰ পিঠিত হাত বুলাই তেওঁ ক'লে, "শুনা উইলিয়াম স্কট, তুমি জানানে, তোমাক মুক্তি দিবলৈ মই কিমান দায়িত্ব ল'ব লাগিব ? সকলো দায়িত্ব বহন কৰি তোমাক মই মৃত্যুদণ্ডৰ পৰা ৰেহাই দিলো। কিন্তু তুমি মোৰ ওচৰত ধৰুৱা হৈ ৰ'লা। এই ধাৰ কিদৰে পৰিশোধ কৰিবা তুমি ?"

স্কট পেঁপুৱা লাগিল। কি উত্তৰ দিব তেওঁ ভাবি নাপালে। অলপ বৈ লিংকনে আকৌ ক'লে, "ঋণ তুমিয়েই পৰিশোধ কৰিবা, কিদৰে জানানে ? তুমি কৰ্তব্যত কেতিয়াও অবহেলা নকৰিবা। কেতিয়াও, কোনো ক্ষণতেই....।"

বেচেৰা এই সৈনিকজনে আন এখন যুদ্ধক্ষেত্ৰত আহত হৈ মৃত্যুৰ ঠিক আগমুহূৰ্তত শেষ কথা কৈ গ'ল- "মই কৰ্তব্যত অৱহেলা কৰা নাই। ৰাষ্ট্ৰপতি লিংকনক এই কথাটো জনালে মই সুখী হ'ম যে মোৰ কৰ্তব্য সাধন কৰোতেই প্ৰাণত্যাগ কৰিলো। মই তেওঁৰ ঋণ পৰিশোধ কৰি গ'লো।

লিংকনে নিজেও মৃত্যুৰ আগমুহূৰ্তলৈকে অবিশ্ৰান্তভাৱে কাম কৰি গৈছিল। তেওঁৰ সাধনা আছিল নীৰৱ, কৰ্মব্যস্ত মৌ-মাখিৰ লেখিয়া। নহ'লে তেওঁৰ পক্ষে সাধাৰণ কাঠমিস্ত্ৰী এজনৰ ল'ৰা হৈ আমেৰিকাৰ দৰে ৰাষ্ট্ৰ এখনৰ সৰ্বোচ্চ পদবীত অধিষ্ঠিত হোৱাটো কাহানিও সম্ভৱপৰ নহ'লহেঁতেন। কেৱল নিজৰ কৰ্মৰ দ্বাৰাইহে লিংকন মহৎ হ'ব পাৰিছিল। ■

कुछ अच्छी बातें

विनय पांडेय
एच.एस. द्वितीय वर्ष (विज्ञान विभाग)

* तूफान और बवंडर में बड़े - बड़े पेड़ समूल उखड़ जाते है, लेकिन कोमल लता पर कोई असर नही होता।
* व्यक्ति को इतना निर्धन भी नहीं होना चाहिए कि वह दूसरों को मुस्कान रुपी उपहार न दे सके।
* विचार और व्यवहार में सामंजस्य न होना ही घूर्तता है।
* कोई भी मनुष्य दूसरों की निंदा करने से अपजनी उन्नति नही कर सकता।
* ध्येय की प्रप्ति उतनी दुष्कर नहीं होती जितनी उसकी रक्षा।
* सच्चा पुरुषार्थी वास्तव में वही है जो बार-बार असफलता को देखकर भी अपने प्रयत्न मे शिथिलता न आने दे।
* दुर्व्यसन व्यक्ति की प्रगति के सभी मार्गो को अवरुद्ध कर देते है।
* हारकर जो मौन बैठ जाते है, जीत उसी को देखकर हँसती है।
* कार्यशीलता की सौ गलतियाँ निकम्मेपन की एक अच्छाई से बढ़कर है।
* माता - पिता की सेवा करना पुत्र का कर्तव्य है और माता - पिता का अधिकार।

STILLWELL ROAD : TOWARDS ECONOMIC DEVELOPMENT OF NORTH-EAST INDIA

by **Dept. of Geography**
Digboi College

INTRODUCTION:

Ledo road and the Chinese section of Old Burma Road were named as stillwell Road by General Chaiang Kai Shek after the name of General Joseph Warren Stillwell, Who had launched the concept. Supervisor of the roads construction was colonel lewis A. Pick.(Later promoted Brigadier General) who also commanded the Chinese Armies involved in the China, Burma and India (CBIO theater).

Moreover, the past several months there have been reporting that the centre in finally, seriously loitering re- opening the stillwell Road undoubtedly, much of this has to do with a new vision that propagates closer economic interaction with South East Asia as an important step towards greater economic in the North East and more faithful relationship with India's neighbouring countries.

OBJECTIVES:

The mains objectives of present study are as follows:

1. To know about the past history of Stillwel road.
2. To know about border trade in North East India through Stillwell Road.
3. The scope of Development and alternative earning sources.
4. To analyse various problem associated with the Stillwell Road.

LOCATION:

The total length of the Stillwell Road is 1079 mile of the entire length of the Road, only 36 mile in India, Starting From Ledo upto pangsau pass on Indo Myanmar border and 646 mile in Northern Burma. From the Myanmar Town of Lashio, the Road takes a sharp northward turn towards China Border. The total length of the Road in China is 397 miles. The portion of the road from zero mile to the Border was initially maintained by the political Officer at Sadiya and then by the CPWD, NEFA with the creations of Arunachal Pradesh. The portion of the Road between Zero mile to Jairampur (23km) was handed over to the Assam Government , who in turn handed it over the North Eastern Council.

On the other hand the A.P. Government maintained a stretch of the Road about 36 km. in length within its territory up to a point in Nampong, mainly due to administrative & security reasons. Unfortunately the stillwell Road has been sealed for several years due to insurgent activities on the Indo Myanmar Border.

PAST HISTORY OF THE STILLWELL ROAD

The history of the Stillwell road transverses through Myanmar to Kunming the Capital of the Yunnan province of China, it is about 1736 km. journey running through lofty mountain passed swift rivers gently undulating verdant valley's and cultural.

The Stillwell Road was conceived as the life line to Allied forces fighting the Japanese in Indo- China as a dominant, Japanese imperial Navy was choking off all supply lines by sea planning for the road started in Feb. 1942 having based at Ledo over the next two Years. Officers and enlisted men, soldiers too and civilians alike under the command of the allied forces. They tolled soldier to soldier to fighting every inch of the way through inhospitable terrain and enemy forces, Overcoming consult less disruptions and seemingly insurmountable adds before they could link up to the Burma road on Feb.. 1945, allied forces driving down Stillwell Road entered kunming, ending three years of Japanese blockade of China.

Building a road through some of the Most difficult terrain on the earth was a monumental task, the task was made even more difficult as the road had to pass through enemy occupied territory that they succeeded is a testimony of the grit and determination of those who constructed the road and the courage and sacrifice of those who fought brilliant military campaigns to push back the Japanese and clear the path.

The road was named in honour of the General Joseph W. Stillwell special representative of the president of the United States and Deputy Supreme Commander of the Allied forces in South-East Asia command. It is a fighting tribute to the General and his men accomplished this monumental task by their blood and sweat. (35,000 Kachin, Indian, British & Chinese troops were engaged in the Construction of the Stillwell Road. So many men lost their lives along the way that the builders sardonically dubbed the road as "A man a milk Road". The road was completed only in 30 months & that too with limited infrastructural support).

PANGSAU PASS :

Pangsau pass, 3727 feet in altitude, lies on the east of the Patkai Hills on the India-Burma (Myanmar) border. The reputed route of the 13th century invasion of Assam in the India by the Ahom's a Shan tribe, the pass offers one of the easiest route in Myanmar from the Assam plains. Prospected by the British in the late 19th century as a possible railway route from India to Myitkyina in North Myanmar through the Haukawng valley, the pass become famous during world war II for being the entail obstacle encountered by American general "Vineger Joe" Stillwell's forces in their effort to build a land route to isolated China after the fall of Myanmar to the Japanese. The Ledo road began at Ledo, and passed through Lekhapani, Jagun, Jairampur (The Assam Arunachal Pradesh boundary at beginning of inner line), and Nampong before switch backing steeply upwards through densely forest hills to the pass, 12 km. away the distance from Ledo to Pangsu pass. Because of the fierce gradients and the mud, which made getting up to, the pass difficult, it was nicknamed as 'Hell Pass' during the war. The first Burmese village pangsu, lies 12 km. beyond the pass to the east.

The Arunachal portion up to the Border, about 36 km, is still continued to be maintained particularly up to Nampong from administrative and security point of view. Nampong being in administrative centre with several establishment including Assam rifles Bn. Hqs.. At Jairampur bus services also regularly ply up to Nampong. But owing to insurgent activities the Border was sealed by out Govt. several years back barring movements of civilians including the Tribal (s) living on the border causing hindrance in their cultural relation and village economy by way of better system of trade with their counter parts.

There was a mile signs at the starting point of the Ledo Road with the following information :

Ledo(Assam)	0 Km.		
Pangsu Pass	61 Km.	Mong Yu	749 Km
Tagap Hill	127 Km	Wanting	811 Km
Shigbwiyang	165 Km.	Lungling	896 Km
Warazup	224 Km	Paoshan	1,043 Km
Jambu-Bum	287 Km.	Yungpin	1,208 Km
Myitkyina	403 Km	Yunmanyi	1,402 Km.
Bhamo	595 Km.	Tsuyang	1,534 Km.
Namkham	707 Km.	Kunming	1,726 Km

BORDER TRADE BETWEEN INDIA & MYANMAR THROUGH STILLWELL ROAD

ROAD IS OPEN TO TRAFFIC :

In January 27,1945 the 1,079 mile road is open to traffic, many of the some 500 bridges of various size along the entire route to kunming remained to be completed. Built or rebuilt some of the spared suspension bridges like the one over the Stillwell Ruily river west of Namkham would remain in use for the forth coming 60 years. Or more. The road was officially inaugurated on the January 28 during a ceremony held between Mongyu and wanting by the first convey that left Ledo two weeks earlier headed by colonel Lewis pick "Big Boss" of the Road gang in recognition to his former chief of stuff Chaiang Kai Shek named it the Stillwell road which the route made by the Ledo road & the Chinese Part of the Burma road.

Lashio the Japanese forces surrendered on August 15 but the force in Burma only officially signed the capitulation on Sept.. 14, before admiral Luis Mount batten, chief of the South East Asia command a mythical leader entered in history as the last Vice Roy of India.

The Stillwell road mostly the Ledo road section served only ten months before being regarded as unless by the U.S. from January to October 1945 some 34,000 tons of supplied were trucked from ledo to Kunming.

THE PRESENT SCENARIO :

On the other hand the A.P. Govt. maintained a stretch of the road about 36 km in length within its territory up to a point in nampong, mainly due to administrative & security reasons. Unfortunately the Stillwell road has been sealed for several years due to insurgent activities on the Indo Myanmar border.

Recently considerable improvement in the road system has been made by the border roads organisation in the Patkai Himalayan sector in an attempt to link N.H. 37 & 52 by building a 342 km. Highway in a jagged loop through Arunachal Pradesh. The road provide the N.E. especially the hills & outposts new advances with tremendous possibilities for development & integration.

EXISTING BORDER TRADE IN N.E. INDIA

It is reported that, this isolated land locked region of N.E. shares less then 2 percent of the country and the rest with Bhutan, Bangladesh, Myanmar, the Central Govt. has either closed this long stretch of International Border or restricted trade through it significantly affecting economic development of the region on the other hand despite considerable efforts from the Govt.. of has not been possible to reduce large scale illegal infiltration of people from neighbouring countries Bangladesh, Nepal, Myanmar etc. pushing their regional economy further downward.

In recent time, there appears scale benefits of free trade through the North-East border in the International conference held in Kunming China in 1999 to promote a growth quadrangle between India, China, Myanmar and Bangladesh it was decided to create a forum for regional co-operation between the interaction among academic Govt. and leaders of business and Industry with the basic objective to strength regional economic co-operation among contiguous regions of eastern North-East India, Bangladesh, China, Myanmar. The recent decision by the central Govt.. to reopen border trade with China through the Nathu-La pass may have been encouraged by kunming initiative historically this and China as a part of the (old) silk route and significance of this linkage is revealed by the fact that 300 years ago. India and China were together responsible for 57 percent of the worlds manufacturing output. The kunming unit active also specifically called for the revival of the ancient southern silk route between Assam and Yunnan as also Stillwell road from Ledo in Assam to Myanmar and then to China.

ECONOMIC DEVELOPMENT

PROBLEM OF BORDER TRADE IN N.E INDIA

However, trade with Myanmar is sporadic at best the Myanmar who need Indian goods come to Nampong and buys what they want. The only meaningful trade between India and Myanmar takes place through Manipur, especially through its border town Moreh. Infact after India and Myanmar signed the border trade agreement in 1994, Moreh was twinned with the town & Tamu in Myanmar to carry out border trade, However border trade has bovid deejay troupe for trades. The accords limits trade to a more items, and the border system in too restrictive to make it profitable. There are no new applications for trade licenses. Traders would rather ship their items directly from

Mumbai or Kolkata, exports have almost come to a standstill.

So, the Indian Government in serious beefing up its trade with Myanmar. Now stillwell road ought to get a face-lift soon general Stillwell road from Myanmar was today under construction.

PROSPECT OF BORDER TRADE IN N.E. INDIA :

Economically the region through which the road passes is a thickly wooded, rich not only coniferous & non-coniferous tree but also in shrubs like Bamboo, Some of the various available are of extremes value for medicinal & perfumery purposes.

The jungles abundant in flora & fauna may attract the attention of traders who found a ready market in this area. The region is also rich in mineral resources like Coal, Petroleum, Silica, and quartz & Iron ore.

Stillwell road is the spotlight for the recent trade talks between India and Myanmar are to justify. This is the road that will see most of the trade traffic between the two countries. But talking trade and implementing it two different things. Along the border there doesn't seem to be a good enough support system to handle the current volume of trade, let alone the billion dollars worth that is being talked about.

RECOMMENDATION :

Recommendation regarding the Stillwell road is given below :

I. Government of India has to pay more attention towards this road.

II. After opening of trade between the two countries by this road, Jagun will be the main urban centre, neighbouring areas will also develop and North East India give a bright sign in the commercial purpose.

III. One important problem lying behind this in language. The Burmese people can't know the Indian Language and Indian people were also unknown in Burmese language. That's why Govt. has to establish a contact language, which should be known by the people of the both countries. If Govt.. can solve this problem, then traders and tourists easily visit one another country.

IV. After the Opening Stillwell road in international level, there is also fear of extremist in this way it cans defiantly create a big problem.

CONCLUSION :

The present scenario of the Stillwell road way more enlisted. Charming and beautiful from Ledo to Pangsau Pass. The area is full of flora and fauna. The area is very much rich in biodiversity with varieties of flora and fauna, which can charm the heart of tourist. We think after the completion of this indo-Myanmar border road, It will be a tourist destination. The cemetery of world war II is in the roadside of Nampong.

These route posses in the trade between the two countries for the recent trade talks between India and Myanmar.

This is where the Stillwell road becomes a critical element in potential Indo-Myanmar's trade. Thus Stillwell road in create a new momentum in the evolution, development and progress in the countries trade especially for the North-East India. Geographically within India the North Eastern region will ever remain an isolated outpost. However, with opening of the stillwell road, although the North-Eastern region will continue to be a corner of India, it can at the same time become the gateway of India to the East and thereby, the hub of International commerce between India and the fastest-growing economics of the world.

Some experts suggest the free trade zones should be created around the relevant border crossing points to facilitate legalization of existing illegal trade, This will help bring the black money in to the economy along with other associated benefits-a win situation for the government as well as hundreds of law breakers and insurgents involved. Coordinated effort by the union Ministries of Home, External, Finance commerce and the State government of the North-East can definitely help the North-East to become a major fixture in the nation's commercial Map. ■

REFERENCES :

[1] Dihing Patkai – 2006 [2] Dihing – 2006 [3] Dainik Janambhumi 8 Nov. 2007 [4] Prantik 1 – 15 May 1996
[5] Prantik – 16-31 Dec. 1997 [6] Tribes of Indo Burma Border – S. N. Baruah.

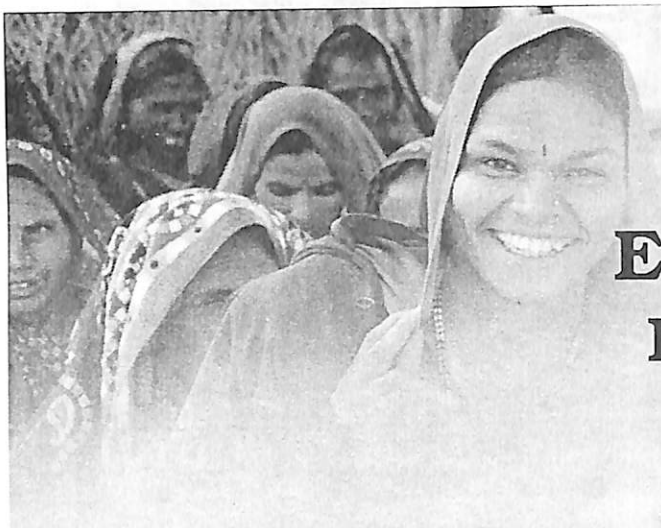

WOMEN EMPOWERMENT – IT'S NEED IN INDIA

Nandita Bordoloi
TDC 3rd Sem. (Arts)

Women has an important role to play in the advancement of a country. It is only through education of women the level of culture of a nation can be raised. In the words of Jawaharlal Nehru "Education of a boy is education of one person but education of a girl is the education of the entire family". Empowerment of women means giving equal status and position and recognition to women so as to make them capable of taking equal participation in all spares of life. It also implies that all the age old negative attitude of men towards the women must be removed in order to attain their ability to make independent choice over their activity without reference from any sources. India is one of the few countries where the women population is lower than that of men logically this should have late to the improved status of the women in the country. Unfortunately, it is not so, the imbalance in the male/female ratio is due to blind faith as well as the result of illiteracy which have result in destruction of the girl baby at the premature stage deliberate malnutrition and neglect of girl child in general. Since their birth our treatment to females has been quit dicriminatory. Indian society has never been generous towards female. Unfortunately, this discrimination continues in one form or the other even now. We have been quite hypocritical in showing praises on women. However, in practice, we have been very cruel, insensitive and inhuman to them. The evil practices of "Satti" Child Marriage" and "Polygami" dowry and bride burning continue imputed. The reason of these cruelties is the discriminatory treatment of parents towards the female child. The birth of male child is an occasion for celebration. On the other hand, the birth of a girl spreads a pall of gloom. Foetus-killing are quite common in society which worship women as 'Durga, Kali'. Through things are changing for the better, the discrimination still continues. Many conservation section don't send girl to school. Lakhs of female children are deprived of their basic rights. The share in the property is conveniently neglected and dismissed.

However, the scenario is changing very fast. The constitution of India safeguard women rights, Our constitution of India put her at par with men society, politically and economically. Universal education has given her a new confidence. She has come out of her four walls. She has proved that she can equal men in all walks of life. Women have proved to better doctors, artist, administrator and engineers than the counterparts. They are pressing for reservation of seats in the parliament and legislature. The Dowry Act., the Marriage Act. and the Property Act. should be enforced strictly. Eve-teasing and sexual harassment of women should have no place in a civilized society. There should be free education of girl up to class XII. There should not be any discrimination in the wages of men and women. Reservation in job and legislature must be obligatory and legal. The public and voluntary organization should come forward to root out the practice of exploitation of women from our society. It is just the beginning much more remain to be done. But one thing is certain. The much of times can't be arrested back. None can stop the onward march of women. ■

শকুন্তলা ঃ আদৰ্শ ভাৰতীয় নাৰী

বৰষা ভৰাঁলী
স্নাতক ২য় বৰ্ষ (কলা শাখা)

সেউজী ধৰণী আমাৰ এই জন্মভূমি। এই জন্মভূমিতেই বহু যুগ যুগ ধৰি ভাৰতবৰ্ষত বহু সংখ্যক আদৰ্শবান পুৰুষ আৰু নাৰীৰ জন্ম হৈছে। বেদাদিৰ কালৰে পৰা ঋষি আৰু ঋষিকল্প পুৰুষ বৃন্দৰ ধাৰ নিছিগা সোঁত এতিয়াও বৈ আছে। তেনেকৈ প্ৰতিষ্ঠিত হোৱা ভাৰতীয় নাৰীৰ আদৰ্শনীয় পৰম্পৰা নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে বোৱা সময়ৰ সোঁতৰ দৰে চিৰ প্ৰবাহমান, বেদ-উপনিষদৰ পাততে পঢ়িবলৈ পোৱা যায় অপালা, লোপামুদ্ৰা, আত্ৰেয়ী, গাৰ্গী প্ৰভৃতিৰ অম্লান আদৰ্শৰ কাহিনী। ৰামায়ণ, মহাভাৰত, পুৰাণসমূহৰ পাতে পাতে চিত্ৰিত হৈছে অলেখ নাৰী চৰিত্ৰৰ ৰূপাদৰ্শ। তাৰা মন্দোদৰী, সীতা, অহল্যা, অৰুন্ধতী, কুন্তী, গান্ধাৰী, দ্ৰোপদী, সুভদ্ৰা, দময়ন্তী, সাৱিত্ৰী প্ৰভৃতি নাৰীসকলে ইতিহাস আৰু পৌৰাণিক কালছোৱাত জন্মলাভ কৰা অলেখ ভাৰতীয় আদৰ্শ ৰমণীৰ অৰ্থাৎ সুন্দৰী নাৰীৰ প্ৰতিনিধিত্ব কৰে, নাৰী সৌন্দৰ্য আৰু **শক্তিৰ** প্ৰতীকৰূপে পূজনীয় হৈ পৰে। বিভিন্ন দেৱী পূজাৰ ইতিহাসে ভাৰতীয় নাৰীৰ মহিমামণ্ডিত চৰিত্ৰকে প্ৰকট কৰে। মহাকবি কালিদাসৰ মহত্তম কৃতি অভিজ্ঞান শকুন্তলমত প্ৰতিফলিত 'শকুন্তলা'ৰ চৰিত্ৰ ভাৰতীয় নাৰী আদৰ্শৰে আন এক মূৰ্ত প্ৰকাশ মাত্ৰ।

কবিগুৰু কালিদাসে নিজৰ সমস্ত কবিত্ব শক্তি ব্যয় কৰি অভিজ্ঞান শকুন্তলমৰ নায়িকা হিচাপে শকুন্তলাৰ পূৰ্ণ চিত্ৰ অংকন কৰিছে। শকুন্তলাৰ জন্ম কাহিনীও ৰোমাঞ্চকৰ। তপস্যাৰত ঋষি বিশ্বামিত্ৰৰ উগ্ৰ তপস্যা ভঙ্গ কৰি স্বৰ্গৰ অপ্সৰা মেনকাই তেওঁৰ সৈতে মিলিত হোৱাৰ ফলত জন্ম হয় এক বালিকাৰ। মালিনীৰ তীৰস্থ আশ্ৰমত বাস কৰা কুলপতি 'কণ্বই' পিতৃ-মাতৃয়ে ত্যাগ কৰা এই কন্যাজনীক তুলি-তালি ডাঙৰ-দীঘল কৰিলে। তেওঁৰে নাম শকুন্তলা। নাটকত চিত্ৰিত শকুন্তলা বালিকা নহয়, অন্তঃত যোল্ল বছৰীয়া এগৰাকী পাট গাভৰুহে।

শকুন্তলাৰ জন্ম হ'ল এক সেউজীয়া গছ-গছনিৰে, তৰু-তৃণৰে ভৰপুৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ মাজত। তেওঁৰ পিতৃ উগ্ৰতপা, খঙাল, অমায়িক বিশ্বামিত্ৰ ঋষি। মাতৃ গণবিহাৰিনী অৰ্থাৎ জনসাধাৰণক ভালপোৱা এগৰাকী নাৰী 'মেনকা'। কণ্বই শকুন্তলাক যেতিয়া পিতৃত্বৰ স্নেহ-সুষমা ঢালি তেওঁক লালিত-পালিত কৰি ডাঙৰ-দীঘল কৰাৰ দায়িত্ব ল'লে তাৰো পৰিৱেশ হৈ ৰ'ল তপোবনৰ প্ৰকৃতি। ইয়াৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ ইমান সুন্দৰ হৈ পৰিছিল যে 'সোণত সুৱগা চৰোৱাৰ দৰে'। কিন্তু কণ্ব শকুন্তলাৰ জন্মদাতা পিতৃ নহয়, পালিত পিতৃহে। তপোবনত বাস কৰা সংযমী তপোধনসকল, শকুন্তলাৰ দৰে পিতৃ-মাতৃৰ মুখ নেদেখা আশ্ৰয়হীনা কন্যা কেইজনীমান আৰু বৃদ্ধা গৌতমীৰ উপৰিও তাৰ কুলপতিক কেন্দ্ৰ কৰি পঠন-পাঠনশীল ছাত্ৰবৃন্দকে সেই অঞ্চলৰ লোক বুলিব পাৰি। কিন্তু নাটকত মুষ্টিমেয় লোকহে দেখা পোৱা যায়, যাৰ সৈতে শকুন্তলাৰ মাত-কথা, ফুৰা-চকা সীমিত হৈ ৰৈছে। এনে অৱস্থাত প্ৰকৃতিৰ গছ-লতিকা, জীৱ-জন্তুৰেও নায়িকা শকুন্তলাৰ সহচৰ হিচাপে সাব্যস্ত হৈছে। যেনেকৈ পানী নহ'লে মাছ জীয়াই থাকিব নোৱাৰে, ঠিক সেইদৰে আশ্ৰমৰ প্ৰকৃতি নোহোৱা হ'লে শকুন্তলাৰ জীৱনো প্ৰশ্নাতীত বুলি কবিয়ে আমাক শিকনি অৰ্থাৎ বুজনি দিছে।

শকুন্তলাৰ চৰিত্ৰ চিত্ৰনত, তেওঁৰ চৰিত্ৰৰ কল্পনা কৰাত কবিয়ে এহাতে নিজৰ গভীৰ ৰসবোধ আৰু আনহাতে কঠোৰ কৰ্তব্যবোধ এই দুইৰ ওপৰত সমানে গুৰুত্বাৰোপ কৰিছে। গতিকে শকুন্তলাৰ জীৱনগাথা ৰচনাত ৰোমাঞ্চকৰ মাদকতা আৰু যথাৰ্থৰ নিৰ্মমতা এই দুয়োটিৰে মণিকাঞ্চন সংযোগ ঘটিছে। ৰোমাঞ্চ আৱিমিশ্ৰিত ৰোমাঞ্চ হৈ থাকিলে যথাৰ্থও কেৱল যথাৰ্থ ৰূপতে বৈ যোৱা হ'লে কালিদাসে ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ যথাযত ৰূপায়ণত ব্যৰ্থ হ'লহেঁতেন। এহাতে তেওঁ কুসুমৰ দৰে লোভনীয় যৌৱন লৈ হস্তিনাপুৰৰ ৰাজৰ্ষিৰ প্ৰেমাস্পদ হ'বলৈ সক্ষম হৈছে, আনহাতে একেজনৰ হাততে সগৰ্ভা অৱস্থাত অপ্ৰত্যাশিত, অপ্ৰৰোচিতভাৱে লাভ কৰিছে কঠোৰ ককৰ্থনা আৰু ভাগ্যৰ প্ৰেৰিত বিড়ম্বনা। বস্তুতঃ শকুন্তলাৰ দৰে ৰূপৱতী, সৰলা, নিশ্চলা, দুৰ্বলা, দণ্ডিতা, পুৰস্কৃতা, ক্ষমাৱতী আৰু গৌৰৱশালিনী ৰমণী বিশ্বসাহিত্যৰ অন্যত্ৰ অতি বিৰল।

শকুন্তলা বিধাতাৰ চৰম সৌন্দৰ্যভাৱনাৰ মূৰ্তৰূপ। বিধাতাই সংসাৰৰ সকলো ৰূপ সংগ্ৰহ কৰি তাক অন্তশ্চিত্তত পুনঃপুনঃ কল্পনা কৰি, বৃদ্ধি কৰি, সৌন্দৰ্যাদৰ্শৰ প্ৰত্যৎক্ষীকৃত প্ৰতিমূৰ্তি হিচাপে স্থাপন কৰিছে। 'শকুন্তলা' স্ত্ৰীৰত্ন সৃষ্টিৰ পৰা প্ৰভাতৰলংজ্যোতিঃ

যি পৃথিৱীৰ অভ্যন্তৰৰ পৰা জন্ম নলৈ জন্ম লৈছে এজনী গগণচাৰিণীৰ উদৰত। তেওঁৰ দৈহিক সৌন্দৰ্য ইমান কমনীয় যে তপস্বীসকলে ব্যৱহাৰ কৰা বল্কল বসনো তেওঁৰ বাবে সৌন্দৰ্যবৰ্ধক মণ্ডল হৈ পৰিছে। তেওঁৰ অব্যাজ-মনোহৰ, আক্লিষ্ট কান্তিময়ৰূপ, দুষ্যন্তৰ দৰে কলাকুশলী জনাৰ তুলিকাৰ ৰেখাতো বন্ধন নামায়। তাতে আকৌ সেই ৰূপৰ পৱিত্ৰতাও কম নহয়। তেওঁৰ ৰূপ একমাত্ৰ অনাঘ্ৰাত পুষ্প, নখৰ আঁচোৰ নপৰা কুঁহিপাত, অনবিদ্ধা ৰত্ন, অনাস্বাদিত মধু আৰু অখণ্ডিত পুণ্যফলৰ সৈতেহে তুলনীয়। এই পৱিত্ৰ ৰূপচ্ছতাৰ প্ৰয়োগ আশ্ৰমত সুবিহিতভাৱে হোৱা নাই বুলিহে কবিয়ে ভাবে। *'অৰ্কস্যোপৰি শিথিলং চ্যুতমিৱ নৱমল্লিকা কুসুমম্'*- বৃন্তচ্যুত নৱমল্লিকা আকন্দৰ ওপৰত পৰা বুলি কোৱা হৈছে।

প্ৰকৃতিৰ মাজত ডাঙৰ-দীঘল হোৱা বাবে শকুন্তলাৰ প্ৰকৃতিৰ সৈতে এক নিবিড় সম্বন্ধ স্থাপিত হয়। আশ্ৰমৰ গছ-লতিকাক তেওঁ নিজ সহোদৰ জ্ঞান কৰে। *'অনুসূয়ে, ন কেৱলং তাতস্য নিয়োগঃ মমাপি এতেষু সোদৰস্নেহঃ'*। এই স্নেহৰ বাবে তেওঁ নিজৰ অলঙ্কৰণৰ বাবে গছ-লতাৰ পাত এটিও নিছিঙে। গছ-লতিকাৰ ডালত প্ৰথম পুষ্পোদগম হ'লেই শকুন্তলাই তাক উৎসৱ বুলি ভাৱে (পাতুং ন প্ৰথমং ইত্যাদি) পতি গৃহলৈ যাবলৈ ওলায়ো তেওঁ বনজ্যোৎস্না নামে লতাক নিজৰ ভগ্নী বুলি আলিঙ্গন কৰিবলৈ পাহৰা নাই। লতা ডালক পাহৰাৰ অৰ্থ হ'ব নিজকে পাহৰি যোৱাৰ সদৃশ। *'তদা আত্মানমপি বিস্মৰিষ্যামি'*, গছ-লতিকাবোৰো যেন শকুন্তলাৰ প্ৰতি আস্থা বা স্নেহৰ অভাৱ নাই। কিয়নো চতুৰ্থ অংকত শকুন্তলাৰ মণ্ডনৰ বাবে বনদেৱতাসকলে নানান আভৰণ উপহাৰ দিছে। *'অন্যেভ্যো বনদেৱতা কৰতলৈৰ আপৰ্বভাগোত্থিতৈঃ দত্তান্যাভৰণানি তৎকিশলয়েদে ভেদ প্ৰতিদ্বন্দ্বিভিঃ।'* শকুন্তলা পতিগৃহলৈ যাত্ৰা কৰাৰ মঙ্গল মুহূৰ্তত কম্বই জনোৱা আহ্বানৰ প্ৰতি সহাঁৰি দি গছ-লতা, পশু-পক্ষীয়েও তেওঁক আশীৰ্বাদ দিছে।

অকল লতা-বিটপৰ প্ৰতিয়েই শকুন্তলাৰ সৌন্দৰ্যস্নেহ আছে এনে নহয়, পশু-পক্ষীৰ প্ৰতিও তেওঁ অকৃত্ৰিম স্নেহ দেখুৱাইছে। শকুন্তলাৰ বিদায় মুহূৰ্তত সমগ্ৰ তপোবন জয় পৰি গৈছে। এনে এক নিজম-নিথৰ আশ্ৰমৰ অৱস্থা প্ৰিয়ম্বদাৰ কথাত প্ৰকাশ পাইছে-

উদগলিত দৰ্ভকবলা মৃগ্যাঃ পৰিত্যক্তনৰ্ত্তনা ময়ূৰাঃ
অপসৃত পাণ্ডুপত্ৰা মুঞ্চন্ত্যশ্ৰুনীৱ লতাঃ (৪/১২)

গৰ্ভমন্থৰা মৃগবধূক দেখি শকুন্তলাই পিতৃ কম্বক অনুনয় কৰিছে, ''যেতিয়া এই হৰিণীজনীৰ সুখ প্ৰসৱ হ'ব তেতিয়াই মোক সেই সুখবৰটি দিয়াব।'' শকুন্তলাই এখোজ-দুখোজকৈ আগবাঢ়োতেই তেওঁৰ পুত্ৰৰ নিচিনাকৈ পালিত মৃগ শিশু এটিয়ে তেওঁৰ কাপোৰত কামুৰি আজুৰিবলৈ ধৰিছে। শকুন্তলাই মৰ্মস্পৰ্শী ভাষাৰে তাক উপলক্ষ্য কৰি কৈছে, ''বৎস, কিং সহৱাস পৰিত্যাগিনীং মামনুসৰসি ? অচিৰপ্ৰসূতয়া জনন্যা বিনা বৰ্ধিত এৱ। ইদানীমপি ময়া বিৰহিতং ত্বাং তাতশ্চিন্তি য়িষ্যতি, নিৱৰ্ত্তস্ব তাৱৎ।'' তপোবনৰ গছ-লতা, পশু-পক্ষীৰ সৈতে থকা নিবিড় সম্বন্ধৰ কথা ই স্পষ্টকৈ দেখুৱায়।

কবিয়ে নাটকত শকুন্তলাৰ সাহচৰ্যত প্ৰকৃতিৰ ৰূপ যিদৰে অঙ্কন কৰিছে তাৰ পৰা বুজা যায় শকুন্তলা আৰু প্ৰকৃতিৰ মাজত একাত্মবোধেই যেন তেওঁৰ উদ্দেশ্য। গছ-বিৰিখ, পশু-পক্ষীক ভাতৃ-ভগ্নী, পুত্ৰ আদি বুলি শকুন্তলাই সৰ্বদা গণ্য কৰিছে আৰু সিবিলাকৰ ভাৱ-ভাষা যেন কম্ব দুহিতাৰ অজ্ঞাতে নহয়, বৰঞ্চ চিৰ পৰিচিতহে। অকল সেয়ে নহয়, বিদায় কালত বনদেৱতাৰ উপহাৰ আৰু সমবেদনাই শকুন্তলাৰ প্ৰতি প্ৰকৃতিৰ অনুৰূপ ভাৱধাৰকে প্ৰকট কৰিছে।

কিন্তু কম্বদুহিতাৰ লালন-পালনৰ ক্ষেত্ৰত কুলপতিৰ তপোৱনক মানৱৰ সংস্পৰ্শ বিৱৰ্জিত এক প্ৰকৃতিৰ ক্ৰীড়াভূমি বুলিলেই যথাৰ্থ কোৱা নহয়। মানৱীয় চৰিত্ৰ সদাচাৰ শিক্ষাৰ কেন্দ্ৰস্থল হিচাপেও কুলপতিৰ আশ্ৰমৰ পটভূমি বিবেচিত হোৱা আৱশ্যক। তাত লোকাচাৰ বা লোকব্যৱহাৰৰ স্থল আছে। ঋষিসকলে নিৰ্জন বননি বা অৰণ্যানিৰ মাজত তপোবন ৰচনা কৰিলেও গ্ৰামাঞ্চল, চহৰ-নগৰৰ সৈতে তাৰ ঘনিষ্ঠ সম্পৰ্ক আছিল। সেয়েহে শকুন্তলাই অকল বৃক্ষভ্ৰাতৃ, লতাভগ্নীৰ আলবাল পানীৰে পুৰাই দিয়েই কৰ্তব্যৰ শেষ বুলি ভাবিব নোৱাৰে বা পৰা নাই।

অকল মৰ্যাদানিষ্ঠ চৰিত্ৰ আৰু বিমোহন সৌন্দৰ্যই নাৰীৰ যথাসৰ্বস্ব নহয়। তাৰ সৈতে লজ্জা গুণান্বিত হ'লেহে নাৰীৰ আভৰণ পৰিপূৰ্ণ হয়। 'অপি তপোবৰ্ধতে' বুলি ৰজাই সুধিলত শকুন্তলা তলমূৰকৈ নিমাত হৈ ৰৈ আছিল। ৰাজ দৰ্শনৰ ফলত মনত বিকাৰ ভাৱ উৎপন্ন হোৱাত তেওঁ মনে মনে শুনিছে *'কিন্নু খলু ইমং জনঃ প্ৰেক্ষ্য তপোবন বিৰোধিনো বিকাৰস্য গমনীয়াস্মি সংবৃত্তা'*। তেওঁৰ মনোভাৱ যে তপোবন বিৰোধী সেয়া বুজাত তেওঁ ভুল কৰা নাই। আশ্ৰম বিৰোধী হ'ল বুলিয়েই তেনে ভাৱ এৰি চলিব পৰা মানসিক শক্তিও তেওঁ পোৱা নাই। কাৰণ, তেওঁৰ মনত অৱচেতন মনত মানৱৰ বা বহল অৰ্থত প্ৰাণীমাত্ৰৰে সহজাত ভাৱৰহে উদয় হৈছে। সেইবাবেই তেওঁ কৈছে- ''যদি আত্মনঃ প্ৰভৱিষ্যামি''। কবিয়ে তাক শব্দৰ দ্বাৰা এনেদৰে চিত্ৰিত কৰিছে দুষ্যন্তৰ ওঠৰ ভাষাৰে প্ৰকাশ কৰিছে-

বাচং ন মিশ্ৰয়তি যদ্যপি মদ্বচোভিঃ
কৰ্ণং দদাত্যভিমুখং খয়ি ভাষমাণে
কামং ন তিষ্ঠিতি মদাননসংমুখীনা
ভূয়িঠৈমন্য বিষয়া ন তু দৃষ্টিৰস্যাঃ (১ / ২৮)

''যদিও মোৰ সৈতে তেওঁ কোনো বাক্যালাপ বিনিময় কৰা নাই তথাপি মই কথা কৈ থাকিলে তেওঁ কাণ পাতি শুনে আৰু যদিও মোলৈ মুখ কৰি তেওঁ নাথাকে, তথাপি মোত ভিন্ন অন্য বস্তুৰ ওপৰতো তেওঁ সৰহ পৰ চকু নাৰাখে।''

এনেদৰে শকুন্তলাৰ অন্তৰত মদন আৰু শালীনতাবোধৰ লুকা-ভাকুৰ ছৱি আন ঠাইত ৰজাৰ মুখৰ উক্তিৰে প্ৰকাশ পাইছে-

বয়স্য, নিসৰ্গাদেৱাপ্ৰগলভূত পস্বিকন্যাজনঃ

তথাপি,

অভিমুখে ময়ি সংহৃতমীক্ষিতং হসিতমন্যানিমিত্ত কৃতো দয়ম্।
বিনয়বাৰিত বৃত্তিৰতস্তয়ন বিবৃতো মদনো ন চ সংবৃতঃ।।(২/২১)

তপস্বী কন্যাসকল স্বভাৱতে অপ্ৰগলভ্ প্ৰকৃতিৰ হয়। তথাপি কিন্তু মই তেওঁৰ ফালে চালে তেওঁ নিজৰ দৃষ্টি ঘূৰাই নিছিল, আন কোনো কাৰণেহে যেন হাঁহিছে এনে ভাৱে হাঁহিছিল। বিনয়ৰ বাবে মদনৰ ক্ৰিয়া তাত বিশেষ প্ৰকট হোৱা নাছিল। যদিও একেবাৰে নোহোৱাও নহয়। ইয়াৰ মাজতো শকুন্তলাৰ সংযম স্বভাৱ ধৰা পৰে।

তৃতীয় অংকত মানৱ ক্ৰিয়াৰ ফলত শকুন্তলাৰ শৰীৰ আৰু মনৰ অৱস্থা বেয়া হৈ যাবলৈ ধৰে। তেনে অৱস্থাত ৰজা আৰু শকুন্তলাক সখীসকলে অকলে এৰি যোৱাত নাগৰ বৃত্তিৰ সৈতে পৰিচিত ৰজাই শকুন্তলাক বাহুবন্ধনত ৰাখিবলৈ প্ৰবল হেপাহ দেখুৱা স্বাভাৱিক। সেই অৱস্থাতো শকুন্তলাই *'পৌৰৱ ৰক্ষ বিনয়ম্, মদন সংতপ্তা অপিন খল্বাত্মনঃ প্ৰভৱামি'* বুলি ৰজাক কৈছে। আনকি গন্ধৰ্ব বিবাহৰ কথাতো অন্ততঃ সখীসকলক নোসোধাকৈ আগবাঢ়িবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছে *'মুঞ্চ তাৱদ্মাং। ভূয়োঅপি সখী জনমনুমানয়িষ্যে'*। কিন্তু তথাপি শেষলৈকে শকুন্তলা অপৰাজিতা হৈ থাকিব নোৱাৰিলে। তেওঁৰ তৎকালীন শাৰীৰিক আৰু মানসিক অৱস্থা, সখীসকলৰ প্ৰেৎসাহন, তেওঁৰ সৰল মতি, লতা, গুল্ম আৰু পশু-পক্ষীৰ প্ৰতি থকা অহৈতুক স্নেহ আদিকে তেওঁৰ এই পৰাভৱৰ বাবে দায়ী কৰিব লাগিব। শকুন্তলাৰ ভীতি বা শংকা দূৰ কৰিবলৈ দুষ্যন্তই কৈছে –

ভীৰু অলং গুৰুজনভয়েন, দৃষ্টবাতে বিদিতধৰ্মা তত্ৰভবান্ নাত্ৰ দোষং গ্ৰহীষ্যতি কুলপতিঃ। পশ্য
গান্ধৰ্বেণ বিৱাহেন বহুয়ো ৰাজৰ্ষিকন্যকাঃ
শ্ৰুয়ন্তে পৰিণীতাস্তাঃ পিতৃভিশ্চাভিনন্দিতাঃ।। (৩/১১)

সখী হিচাপেও শকুন্তলা আদৰ্শনীয়া। প্ৰথমতঃ সখী জনৰ প্ৰতি সহনশীলতা দেখা যায়। প্ৰিয়ম্বদাই কতবাৰ পৰিসাহ কৰিছে শকুন্তলাক লৈ, তথাপি শকুন্তলাই প্ৰিয়ম্বদাক বেয়া কথা কোৱা নাই। কৈছে, ''সেইবাবেইতো তুমি প্ৰিয়ম্বদা।'' দুষ্যন্তৰ আগ্ৰহত চেঁচা পানী ঢালি কৈছে, ''সখী দুজনীক নোসোধাকৈ মই এখোজো আগনাবাঢ়ো।'' তেওঁলোকৰ অনুৰোধতে তেওঁ দুষ্যন্তৰ বাবে 'ললিত পদবন্ধ' প্ৰেমগীতি ৰচনা কৰিছে–

তৱ নজানে হৃদয়ং মম পুনঃ কামো দিৱা অপি ৰাত্ৰাৱপি
নিঘৃণ তপতি ৱলীয়স্তয়ি বৃত্তমনোৰথায়নি অঙ্গানি।।(৩/১৩)

লতা কুঞ্জত ৰজাক একমাত্ৰ সহায় কৰি সখী দুজনী যাবলৈ ওলালত শকুন্তলাই কৈছে ''হলা অশৰণা অস্মি। অন্য তৰা যুৱয়োৰাগচ্ছতি''। বিদায় কালত সখীসকলে মাঙ্গলিক সাজ-সজ্জাৰে শকুন্তলাক সজাই-পৰাই তুলিলত তেওঁ কৈছে-''ইদমপি বহু মন্তব্যং দুৰ্লভমিদানীং মে সখীমণ্ডনম্ ভৱিষ্যতি''। সখীসকলৰ প্ৰতি শকুন্তলাৰ অসীম ভালপোৱা আছিল বাবে অনসূয়া আৰু প্ৰিয়ম্বদাই শকুন্তলা বিৰিখৰ আঁৰ হওঁতে তপোবনখন শূন্য দেখা পাইছে।

জীয়াৰীৰূপে শকুন্তলা কম আদৰ্শনীয়া নহয়। পিতা-পুত্ৰীক চতুৰ্থ অংকতে মাথোন কবিয়ে একেলগে আমাৰ সাক্ষাতলৈ আনিছে। এই সাক্ষাততে তেওঁলোকৰ পাৰস্পৰিক স্নেহে পাৰ ভাঙিছে। আশ্ৰমৰ পৰা বিদায় লোৱাৰ পূৰ্বে শকুন্তলাই পিতৃ কণ্বক আলিঙ্গন কৰি শোকাতুৰ হৈ কৈছে ''কথমিদানীং তাতস্যাঙ্কাৎ পৰিভ্ৰষ্টা মলয়ত টৌম্মূলিতা চন্দনলতেৱ দেশান্তৰে জীৱনং ধাৰায়িষ্যামি''।

শকুন্তলাৰ সৰলতা গুণে তেওঁৰ চৰিত্ৰ এখাপ ওপৰলৈ তুলি ধৰা দেখা পোৱা গৈছে। প্ৰথম অংকত সামান্য ভোমোৰা এটালৈ ভয় খাই পলোৱাৰ লগতে আৰু কৈছে– ''ন এৰ দুষ্টো বিৰমতি। অন্যতো গমিষ্যামি। কথমিতো অপি আগচ্ছতি। হলা পৰিত্ৰায়েথাং মামনেন দুৰ্বিনীতেন, মধুকৰো অভিভূয়মানাম''। একে ধৰণৰ বচনৰ বাবেই শকুন্তলাৰ চৰিত্ৰক অতি প্ৰিয় আৰু নিষ্কলুষ প্ৰতিপন্ন কৰিছে। চতুৰ্থ অংকত সখীসকলৰ আগত স্বীকাৰ কৰিছে যে তেওঁ আৰ্যপুত্ৰৰ দৰ্শনৰ বাবেহে হস্তিনাপুৰলৈ যাবলৈ ওলাইছে। পঞ্চম অংকত দুষ্যন্তক পতিয়ন নিয়াবলৈ দুয়োৰে মিলন মুহূৰ্ত এটি বৰ্ণাই কৈছে, *''ননু একস্মিন্ দিৱসে নৱমালিকামণ্ডপে নলিনীপত্ৰ ভাজনগতম্ উদবাং তৱ হস্তে সন্নিহিতা আসীৎ। তৎক্ষণে সমে পুত্ৰকৃতকো দীৰ্ঘাপাঙ্গ নাম মৃগপোতক উপস্থিঃ ত্বয়ায়ং তাৱৎ প্ৰথমং পিৱত্বিত্যনুকম্পনোচ্ছন্দিত উদকেন। ন পুনস্তে অপৰিচয়াদ্ধস্তাভাসমুপগতঃ। পশ্চাওস্মিন্নেৱ ময়া গৃহীতে দলিলে অনেন কৃতঃ প্ৰণয়ঃ। তদাত্বমিত্থং প্ৰহসিতো অসি। সৰ্বঃসগন্ধেষু বিশ্বসিতি, দ্বাৱপিত্ৰাৰণ্যকাৱিতি''*। এনে এক নিভৃত কথাই অভিশপ্তা শকুন্তলাক সুঁৱৰিবলৈ প্ৰণয়ীজনক উদগণি নিদিলেও কওঁতাৰ সৰলতা মৰ্ম্মস্পৰ্শী। এনে এক সৰল হৃদয়ৰ নাৰী জীৱনৰ যথাসৰ্বস্ব দি তেওঁ ভালপোৱা পুৰুষজনে যেতিয়া তেওঁৰ প্ৰেম আৰু প্ৰত্যাখ্যান কৰিলে তাৰপাছত তেওঁৰ সৰলতাক বিদ্ৰুপ কৰিলে সেই নাৰীৰ ধৈৰ্য্য, স্থৈৰ্য্য, সহিষ্ণুতা কিমান বেলি থাকে ? গৌতমীয়ে কোৱা 'তপোৱনসংৱধিতো অনভিজ্ঞঃ অয়ংজনঃ কৈতৱস্য' কথাষাৰ নেওচি ৰজাই যেতিয়া সমস্ত নাৰীকুলৰ প্ৰতিকুলে 'স্ত্ৰীনাম্ অশিক্ষিত পটুত্বং' ইত্যাদি বক্ৰোক্তি কৰিলে তেতিয়া হৃদয়ৰ অটল তলিত থকা জীৱমাত্ৰৰ সহজাত ধৰ্মক্ৰোধে ধৈৰ্য্য, সাবল্য, সহিষ্ণুতাৰ দেৱাল দেও দি পাৰ হৈ ক্ৰোধমুৰ্চ্ছিত ভাষাৰে শকুন্তলাৰ মুখ প্ৰবল বাক্যবাণ অনাৰ্য, আত্মনো হৃদয়ানুমানেন প্ৰেক্ষসে।

সপ্তম অংকত শকুন্তলাৰ স্বৰূপ সুকীয়া। পতিৰ অৰ্থাৎ স্বামীৰ বিৰহত বা দুখত তেওঁৰ কাপোৰ মলিন, একবেণী আৰু ব্ৰতোপৱাসৰ দ্বাৰা শৰীৰ ক্ষীণ হৈছে। শুদ্ধশীলা, পতিপৰায়ণা, পুত্ৰবৎসলা, পৌঢ় নাৰীৰ পৰিণত বেশত শকুন্তলাক দেখা গৈছে– ''বসনে পৰিধূসৰে ৱসানা নিয়মক্ষামমুখী ধৃতৈকৱেণিঃ।''

অৱস্থা আৰু কালৰ গতিত মানৱৰ আৱেগিক পৰিৱৰ্তন হয়। দেহ আৰু মনৰ পৰিবৰ্তনৰ ই লগৰীয়া। কিন্তু শকুন্তলাক এদিন ৰজাই স্বৈৰিণী বুলি সন্দেহ কৰিছিল। তেওঁৰ সাধ্বীত্বৰ ওচৰত তেওঁ এতিয়া শৰণ লৈছেহি। শকুন্তলা মূৰ্তিমতী শ্ৰদ্ধা বুলি ঘোষণা কৰি দেৱৰাজ ইন্দ্ৰৰ পিতৃ মাৰীচে ক'লে–

দিষ্ট্যা শকুন্তলা সাধ্বী সদপত্যমিদং ভৱন্
শ্ৰদ্ধা বিত্তং বিধিশ্চেতি ত্ৰিতয়ং তৎসমাগতম্।

সাধ্বী শকুন্তলা, পুত্ৰ ভৰত আৰু ৰজা দুষ্যন্ত তিনিওটি শ্ৰদ্ধা, বিত্ত আৰু বিধিৰ দৰে সমাগত হৈছে।

প্ৰথম তিনিটা অংকত ৰজাৰ প্ৰতি শকুন্তলাৰ মনোবৃত্তি আছিল

অতি ৰোমাঞ্চকৰ আৰু সেইবাবেই সেই তপোবন বিৰোধী ভাৱৰ উখল-মাখলত 'তপোবন' উপবন বা সম্ভোগৰ উদ্যানত পৰিণত হ'ল। ''লতাৱলয়ঃ সন্তা পহাৰক আমন্ত্ৰয়ে ত্বাং ভূয়োঅপিপৰিভোগায়'' ৰজা বাৰম্বাৰ লতাকুঞ্জলৈ আমন্ত্ৰিত হৈছে। পঞ্চম অংকত সকলো ওলোটা হৈ পৰিল। ৰজাৰ অস্বীকৃতি ৰূপ বজ্ৰপাত পৰি ক্ৰোধ সঞ্চালিতা শকুন্তলাই ৰজাক অনাৰ্য, তৃণাচ্ছন্ন কূপ আৰু পেটকপটীয়া (মুখত মিঠা পেটত বিষ থকা) লোক বুলি গৰিহণা দি গ'ল। অন্তিম অৰ্থাৎ শেষ অংকত মাৰীচৰ মুখৰ পৰা দুৰ্বাসাৰ অভিশাপৰ কথা শুনি শকুন্তলাই মনত বৈ থকা সাঁথৰৰ উত্তৰ পালে, ''দিষ্ট্যা অকাৰণপ্ৰত্যাদেশী নাৰ্যপুত্ৰঃ। ন পুনঃ শন্তখাত্মনং স্মৰামি। অথবা, প্ৰাপ্তো ময়া সহিশাপো বিৰহ শূন্যহৃদয়য়া ন ৱিদিতঃ অতঃ সখীভ্যাং সংদিষ্টাস্মি ভৰ্তুৰঙ্গুলীয়কং দৰ্শয়িতব্যমিতি।''

কালিদাসক প্ৰেম আৰু সৌন্দৰ্যৰ সাধক আৰু নাৰী প্ৰকৃতিৰ কবি বুলিয়েই প্ৰশংসা কৰা হয়। বহুতো নাৰী চৰিত্ৰই তেওঁৰ তুলিকাত পূৰ্ণতাপ্ৰাপ্ত হৈছে। কিন্তু শকুন্তলাৰ চৰিত্ৰই সকলোতকৈ মনোমোহা, পূৰ্ণতম প্ৰকাশ লাভ কৰিছে। পাৰ্বতীৰ সংযম আৰু তপঃক্লিষ্টতা শকুন্তলাই আচৰণ কৰা নাই। সীতাৰ চৰিত্ৰও শকুন্তলাৰ ওচৰত ম্লান। ইন্দুমতীৰ ৰূপ-সৌন্দৰ্যৰ বিকাশ নঘটিল। ঠিক তেনেকৈ শকুন্তলাৰ চৰিত্ৰৰ লগত উৰ্বশী, মালৱিকাৰ নাৰী চৰিত্ৰ কেইটিয়েও পিছ পৰি থাকিল। দুৰ্বাসাৰ অভিশাপে তাক শুদ্ধ কৰি জুইয়ে পোৰা সোণৰ দৰে উজ্বল কৰি তুলিলে। কন্ব আৰু মাৰীচৰ আশীৰ্বাদ শিৰত লৈ শকুন্তলাৰ দেহ, মন আৰু আত্মা পৱিত্ৰ হ'ল। চিৰকালৰ বাবে ৰাজৰাণী হোৱাৰ স্থায়ী অধিকাৰ লাভ কৰিলে।

সদৌ শেষত আৰু এষাৰ কথা ক'ব পৰা যায় যে, মহাকবি কালিদাসে নায়িকা ৰূপায়ণত একমাত্ৰ 'অভিজ্ঞান শকুন্তলম'তে অধিক সাফল্য অৰ্জন কৰিছে বুলি ক'লে যথাসম্ভৱ ভুল কৰা নহ'ব। মালৱিকাৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বী দুজনী আৰু উৰ্বশীৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বী এজনীৰ ৰূপ দিওঁতে সেই দুই নাটকত নায়িকাৰ চৰিত্ৰ বিকাশত জটিলতা সৃষ্টি হোৱা যেন পাই তেওঁৰ শেষ নাটকত শকুন্তলাক অপ্ৰতিদ্বন্দ্বী হিচাপে ৰূপ দিলে। সেইবাবে বসুমতী বা হংসাদিকাই আঁৰ কাপোৰ গুচাই ৰঙ্গমঞ্চত প্ৰৱেশ কৰিব পৰা নাই। নাট্যকাৰৰ নায়িকা সৃষ্টিত একাণপটীয়া মনোযোগেই অভিজ্ঞান শকুন্তলমত শকুন্তলাৰ চৰিত্ৰ বিকাশৰ মূল কাৰণ। ইয়াৰ মাজতেই দুষ্যন্তই প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়া মৰ্যদা শকুন্তলাত ফলিয়াইছে ঃ

পৰিগ্ৰহবহুত্বেৎ পি দ্বে প্ৰতিষ্ঠে কুলস্যমে।
সমুদ্ৰৰসনা চোৰ্ৱী সখী চ যুৱমোৰিয়ম্।।

দুষ্যন্তৰ প্ৰসাদত বহুপ্ৰতিদ্বন্দ্বীৰ মাজতো শকুন্তলাৰ অপ্ৰতিস্পৰ্ধিনী হৈ ৰৈছে। এনেবোৰ আদৰ্শৰ বাবে শকুন্তলা এগৰাকী আদৰ্শৱতী ভাৰতীয় নাৰী হিচাপে সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষতে জাকত জিলিকা বা ভোটা তৰাৰ দলে জিলিকি আছে। ইয়াৰে আদৰ্শ গ্ৰহণ কৰি সমগ্ৰ নাৰীয়ে নিজকে একোগৰাকী সফল নাৰী হিচাপে নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহিব লাগে, কোনো ধৰণৰ মনত কুণ্ঠাবোধ নকৰাকৈ। ■

Did You Know ?

RADAR AND SONAR

THE HUGE ROTATING DISHES that you can see at any airport are radar antennas. They can detect aircraft hundreds of kilometres away, even at night and in the worst weather conditions. The word radar stands for RAdio Detection And Ranging. Radar is a type of echolocation, which is a way of finding the position of an object by bouncing a signal off it and then listening for the echo. Sonar is another form of echolocation used by ships and boats to locate underwater objects. The word sonar stands for SOund Navigation And Ranging.

How radar works

A radar dish, or antenna, sends out pulses of radio waves or microwaves. These waves bounce off any object in their path, and return to the dish, which detects them. The time it takes for the reflected waves to return to the dish enables a computer to calculate how far away the object is.

Uses of radar

Radar is a useful detection-aid that helps aircraft and ships navigate safely, and police spot motorists driving too fast. Military forces use radar to aim missiles and locate enemy forces, weather forecasters use it to track rainfall, and astronomers use radar to map the surfaces of distant planets.

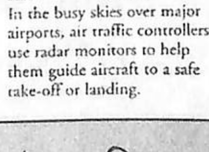

Air traffic control
In the busy skies over major airports, air traffic controllers use radar monitors to help them guide aircraft to a safe take-off or landing.

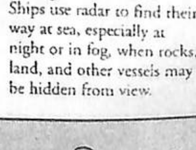

Navigation at sea
Ships use radar to find their way at sea, especially at night or in fog, when rocks, land, and other vessels may be hidden from view.

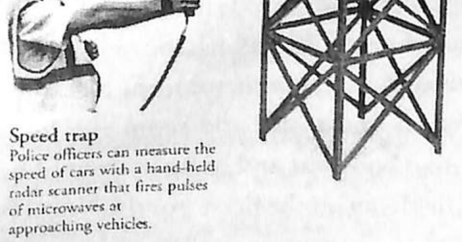

Speed trap
Police officers can measure the speed of cars with a hand-held radar scanner that fires pulses of microwaves at approaching vehicles.

Ragging – The Menace

Sumi Gogoi
H.S. 1st year (Arts)

Today, in most of the educational institutions, we find that ragging has become common place among the students. Its an age-old process and has remained a burning topic especially in the institutions of higher education.

Introduction between the seniors and juniors is absolutely necessary in an educational institutions. For it is the students who form the soul of the institution. Many a times humiliating and embarrassing acts, which the freshers are obliged to do and in case they refuse they might be subjected to the seniors vitriol. This entire phenomenon is termed as ragging. A coin has two sides, everything has negative as well as positive impact. Ragging too has dual sides. But, as the title of my article is 'Ragging-The Menace' so I am going to emphasize on the darker side of it.

Now-a days, in the name of ragging, students are made to do things like dancing in front of a crowd, singing, even if they cant. They are bullied and teased till their wit's end. In fact, it can be said that ragging is the dangerous manifestation of bullying at the school level.

In fact, presently, ragging is done in a very inhuman manner with all shorts of nasty and unhealthy stuff. For instance, in a certain medical college, a few years back, a fresher was asked to meet her seniors and she was informed about the time and place of meeting to which she obliged and soon as she entered the classroom, someone locked the door from outside, and inside the room she found pieces of human body out and hung in front of her eyes, dead bodies lying on the floor. For the Next 10-15 minutes she yelled for help but to her utter dismay no one came to her help. After a span of half an hour or so, when no sound came from inside the room, the seniors who were enjoying the entire incident from a distance rushed in to the room and found for the girl in a traumatized state. She never regained her mental balance again... Is this a matter for students to joke about ? Absolutely no.

This is just one example, we do not ever know how many more incidents of such kind have taken place in the last few years. Ragging today is taking the shape of a heinous offence.

Being a student, a question fizzes out in my mind, if ragging is the sole way left out to commence. Introductory sessions? Ragging imbibes the feeling of humiliation, which finally takes the turn of revenge in the minds of students, which is why they grow desperate to reach any height of barbarism to make the juniors feel the same suffering which they under went and this is a reason why ragging has become an intermittent process.

Today media which overrides everything else among the students, can play pivotal role in spreading anti-ragging awareness. Basically, the internet which the students are obsessed with and the social networking sites can also result to be fruitful in this regard. If sensible and eager facebook members take pain to form face book communities like, Anti-ragging community Senior-Junior Relations'....... and the list remains endless, so as to gather the attention of more and more people.

When I for the very first time came to Digboi

College, I like any other newcomer was in dread of being ragged by the seniors, but to my sweetest and most pleasant surprise, it was a very warm welcome. And the seniors of Digboi College have nothing to do with ragging and such useless activity. The ambience of Digboi College is almost amicable and studious. For this the entire credit goes to the college authority for being successful in this field and most of all, the seniors, inside the College campus who have made this age-old dream come true.

I am undoubtedly proud to be a member of Digboi College. This fact about the college has obliged me to claim myself a proud student of Digboi College. Thanks everyone. ■

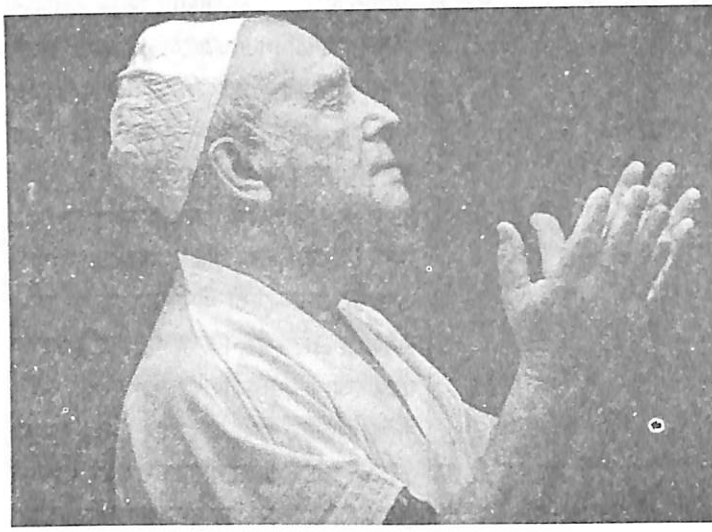

ইছলাম – সন্ত্ৰাসবাদী নহয়... (ISLAM – NOT A TERRORIST)

হাছান আখটাৰ ফৰিদ
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

কোনোবা এজন জ্ঞানীপুৰুষে কৈছিল– ‘‘মানুহৰ মনটো পেৰাছুটৰ দৰে। ই মেল খালেহে কাম কৰে।’’ এই বাণীকেই সাৰোগত কৰি দৈনন্দিন বিভিন্ন ব্যস্ততাৰ মাজতো মানুহৰ মনটোক মেলি দিবলৈ ক্ষুদ্ৰ প্ৰয়াস কৰা হ’ল।

সন্ত্ৰাসবাদীৰ কোনো ধৰ্ম নাই। সন্ত্ৰাসবাদী ইছলাম ধৰ্মৰ শাৰীত নপৰে। ইছলামে শান্তি বিচাৰে, অশান্তি নিবিচাৰে। ইছলাম মানে শান্তি। সন্ত্ৰাসবাদী হৈছে গুলী–বোমাৰ মাধ্যমেৰে মানুহৰ মাজত সন্ত্ৰাস সৃষ্টি কৰা এটা বাহিনী। কিছুমান মানুহে সন্ত্ৰাসবাদীক ইছলামিক সন্ত্ৰাসবাদী বুলি কয়। কিন্তু সন্ত্ৰাসবাদীক ইছলামিক সন্ত্ৰাসবাদী বুলি কোৱাটো মানুহৰ এটা ভুল ধাৰণা। কাৰণ ইছলাম সন্ত্ৰাসবাদী নহয়।

ইছলাম ধৰ্মত অস্ত্ৰৰ ব্যৱহাৰ নাই। যিহেতু ইছলাম ধৰ্মত সন্ত্ৰাসবাদীক স্থান দিয়া নহয়। সন্ত্ৰাসবাদীয়ে ইছলামৰ নীতি–নিয়মক অমান্য কৰে আৰু সন্ত্ৰাসবাদীয়ে অস্ত্ৰৰ ব্যৱহাৰ কৰি সাধাৰণ মানুহক ক্ষতিগ্ৰস্ত কৰি আহিছে।

ইছলাম ধৰ্মৰ পবিত্ৰ গ্ৰন্থ কোৰআন শ্বৰীফত লিখা আছে যে, কোনো মুছলমান সম্প্ৰদায়ৰ লোকে নৰহত্যা কৰিব নোৱাৰিব আৰু শিশু, ডেকা, মহিলা আৰু বুঢ়াসকলক বিপদৰ পৰা সহায় আৰু ৰক্ষা কৰিব লাগিব। অন্য ধৰ্মাৱলম্বী মানুহক অত্যাচাৰ, ব্যভিচাৰ, ৰক্তপাত আদি কৰাটো পবিত্ৰ কোৰআনে নিষেধ কৰিছে। দেখা যায়, হজৰত মোহাম্মদে (ছঃ) ইছলাম ধৰ্মৰ প্ৰচাৰৰ উদ্দেশ্যে অস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰা নাছিল। হজৰত মোহাম্মদে অস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰিছিল অত্যাচাৰ, উৎপীড়নৰ পৰা নিজক ৰক্ষা কৰিবলৈহে।

ইছলাম ধৰ্মৰ পবিত্ৰ গ্ৰন্থ কোৰআনৰ নীতি–নিয়মক গ্ৰহণ নকৰি কিছুমান মুছলমান মানুহে শিশু, ডেকা, মহিলা আৰু বুঢ়াসকলৰ ওপৰত গুলী–বোমাৰ আক্ৰমণ কৰি সন্ত্ৰাসবাদীৰ নামেৰে পৰিচিত হ’ল।

সন্ত্ৰাসবাদীৰ কাৰ্যৰ দিনৰ পৰাই এনে উপাদানসমূহ সন্দেহবাদী আৰু আক্ৰমণাত্মক জগতৰ সন্মুখীন হোৱা সাধাৰণ মুছলমানক একেবাৰে ক্ষতিগ্ৰস্ত কৰি আহিছে।

সন্ত্ৰাসবাদীৰ আক্ৰমণৰ কেইটামান ঘটনা আপোনালোকৰ আগত দাঙি ধৰা হ’ল ঃ

১) অক্টোবৰ ২০০৫ ঃ দেৱালীৰ এদিন আগত নতুন দিল্লীৰ বজাৰ এলেকাত তিনিটা বোমা বিস্ফোৰণত বহু লোক নিহত।

২) জুলাই ২০০৬ ঃ মুম্বাইৰ ৰেলত সাতটা বোমা বিস্ফোৰণত ২০০ জন নিহত আৰু সাত শতাধিক নিহত।

৩) ছেপ্তেম্বৰ ২০০৬ ঃ মালেগাঁও মছজিদত একেলগে হোৱা দুটা বোমা বিস্ফোৰণত ৩০ জন নিহত।

৪) ফেব্ৰুৱাৰী ২০০৭ ঃ সমঝোতা এক্সপ্ৰেছত দুটা বোমা বিস্ফোৰণত ৬৬ জন নিহত।

৫) মাৰ্চ ২০০৭ ঃ হায়দৰাবাদৰ মক্কা মছজিদত হোৱা বিস্ফোৰণত ১১ জন নিহত।

৬) আগষ্ট ২০০৭ ঃ হায়দৰাবাদত সন্ত্ৰাসবাদী আক্ৰমনত ৩০ জন নিহত।

৭) অক্টোবৰ ২০০৭ ঃ আজমীৰ শ্বৰীফত বোমা বিস্ফোৰণত ২ জন নিহত।

৮) মে’ ২০০৮ ঃ জয়পুৰত হোৱা ধাৰাবাহিক বিস্ফোৰণত ৬৮ জন নিহত।

৯) জুলাই ২০০৮ ঃ আহমেদাবাদত ধাৰাবাহিক বিস্ফোৰণত ৫৭ জন নিহত।

১০) ছেপ্তেম্বৰ ২০০৮ ঃ নতুন দিল্লীৰ বজাৰ এলেকাত ছটাকৈ বিস্ফোৰণত ২৬ জন নিহত।

১১) ছেপ্তেম্বৰ ২০০৮ ঃ মহাৰাষ্ট্ৰৰ মালেগাঁওত মটৰ চাইকেলত ৰখা বোমা বিস্ফোৰণত ৫ জন নিহত।

১২) অক্টোবৰ ২০০৮ ঃ ইম্ফলত আৰক্ষী শিবিৰৰ ওচৰত বিস্ফোৰণত ১৭ জন নিহত।

১৩) অক্টোবৰ ২০০৮ ঃ গুৱাহাটী, কোকৰাঝাৰ, বৰপেটাৰোড আৰু বঙাইগাঁওত ধাৰাবাহিক বিস্ফোৰণত শতাধিক নিহত।

১৪) নবেম্বৰ ২০০৮ ঃ মুম্বাইত পাকিস্তানী সন্ত্ৰাসবাদীৰ বোমা আৰু গুলীৰ আক্ৰমণত ১৭০ জন নিহত।

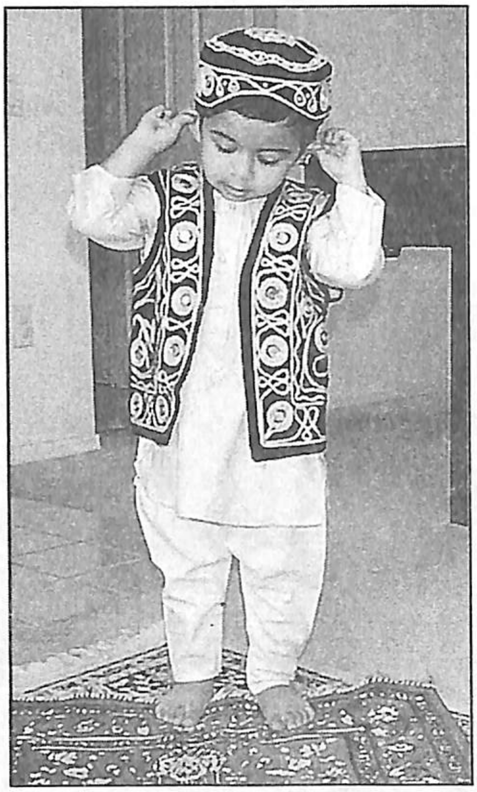

এতিয়া যিটো ধৰ্মৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিবলৈ লৈছো সেই ধৰ্মতো হ'ল 'ইছলাম ধৰ্ম'।

ইছলাম ধৰ্মৰ গ্ৰন্থ পবিত্ৰ কোৰআনত এইদৰে উল্লেখ কৰা হৈছে– ''হে মুছলমানসকল! কোৱা, আমি বিশ্বাস কৰিছো আল্লাহৰ প্ৰতি আৰু আমাৰ বাবে যি জীৱন ব্যৱস্থা প্ৰেৰণ কৰা হৈছে তাৰ প্ৰতি যি সমূহ ইব্ৰাহীম (আব্ৰাহাম), ইছমাইল, ইচহাক, ইয়াকুব আৰু ইয়াকুবৰ বংশধৰ (ইহুদী)সকলৰ প্ৰতি অৱতীৰ্ণ হৈছিল, যিসমূহ মুছা আৰু ইছা (যীশুখ্ৰীষ্ট)ৰ আৰু আন আন (অন্য জাতিসমূহৰ) ঈশ্বৰ প্ৰেৰিত মহাপুৰুষ সকলৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ পক্ষৰ পৰা প্ৰেৰণ কৰা হৈছিল। আমি তেওঁলোক সকলোৰে মাজত কোনো ভেদাভেদ নকৰো আৰু আমি তেওঁলোক সকলোৰে প্ৰতি অনুগত।'' (কোৰআন ঃ চুৰা বাক্ৰা)।

ইছলাম ধৰ্মৰ প্ৰৱৰ্তক হজৰত মোহাম্মদ (ছঃ)ৰ ৫৭১ খ্ৰীষ্টাব্দত আৰৱত জন্ম হয়।

হজৰত মোহাম্মদে (ছঃ) ৪০ বছৰ বয়সত নবীত্ব (মহাপুৰুষত্ব) লাভ কৰে মোহাম্মদে (ছঃ) ৪০ বছৰ বয়সত হীৰা পৰ্বতৰ গুহাত ধ্যানস্থ হৈ থাকোতেই কোনোবাই তেওঁক 'মোহাম্মদ' বুলি মতা শুনিবলৈ পালে। চকু মেলি সন্মুখত এজন ফিৰিস্তা (দেৱদূত) শূন্যত থিয় হৈ থকা দেখিবলৈ পালে। মোহাম্মদ (ছঃ)ৰ সন্মুখত এক জ্যোতিৰ্ময় বাণী প্ৰকাশ পালে। তেওঁক সেই বাণী পঢ়িবলৈ নিৰ্দেশ দিলে। হজৰত মোহাম্মদে (ছঃ) যিহেতু পঢ়া-লিখা নাজানিছিল, সেইবাবে তেওঁ পঢ়িব নাজানো বুলি কোৱাত দেৱদূত জিব্ৰাইলে তৃতীয়বাৰৰ বাবে তেওঁক বুকুত আকোঁৱালি ল'লে। তৃতীয়বাৰ মোহাম্মদ (ছঃ)ৰ মুখেদি সৃষ্টি, স্ৰষ্টা আৰু জ্ঞানৰ মহাবাণী উচ্চাৰিত হ'ল। এই মহাবাণী কেইটা হ'ল–

১) আল্লা বা ঈশ্বৰ গোটেই বিশ্বৰ গৰাকী।

২) তেওঁৰেই মানৱক স্ৰজন কৰিছে।

৩) তেৱেঁই মানৱক জ্ঞান আৰু চিন্তা শক্তি প্ৰদান কৰিছে।

এই মন্ত্ৰৰে দীক্ষিত কৰি হজৰত মোহাম্মদ (ছঃ)ক আল্লাই ঈশ্বৰ প্ৰেৰিত দেৱদূতলৈ পৰিণত কৰিলে। এই মহাসতৰ বিশদ ব্যাখ্যা পিছত বুজাই দিছিল। ইয়েই হ'ল মুছলমান সম্প্ৰদায় সকলৰ পবিত্ৰ ধৰ্ম গ্ৰন্থ 'কোৰআন শ্বৰীফ '। এই ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰোতাসকল ইছলাম।

এই ইছলাম ধৰ্মৰ মূলমন্ত্ৰ হ'ল– অসংখ্য দেৱ-দেৱী উপাসনা ত্যাগ কৰি একমাত্ৰ এজন ঈশ্বৰক বা আল্লাক উপাসনা কৰা আৰু পৃথিৱীত সুখ, শান্তি আৰু শৃংখলা অটুত ৰখা।

ইছলাম ধৰ্ম মোহাম্মদ (ছঃ)ৰ দ্বাৰা প্ৰৱৰ্ত্তন হ'লেও একেশ্বৰবাদ ধৰ্মৰ প্ৰচাৰৰ উদ্দেশ্যে পৃথিৱীত যুগে যুগে মহাপুৰুষৰ (আদমৰ পৰা যীশু) জন্ম হৈছে। ই প্ৰাচীন ধৰ্ম। মোহাম্মদে (ছঃ) পুৰণি ধৰ্মটোক সংশোধন কৰি নতুন ৰূপহে প্ৰদান কৰিছিল। এই ইছলাম ধৰ্মত পৌৰহিত প্ৰথা নাই। আনকি জাতিভেদ, বৰ্ণভেদ আৰু বংশভোদো নাই।

হজৰত মোহাম্মদ (ছঃ)৭১ খ্ৰীষ্টাব্দত ৰমজান মাহৰ ২৭ তাৰিখ বুধবাৰে মাজৰাতি (৫০ বছৰ বয়সত) মেৰাজ (স্বৰ্গাৰোহণ) হয়। এই মেৰাজত আল্লাই চৌধ দফা নিয়ম তেওঁৰ ওপৰত আৰোপিত কৰিছিল। ই কেৱল নৈতিক শিক্ষাদানৰ নিমিত্তে প্ৰদত্ত হোৱা নাই, বৰং ই এনে কাৰ্যসূচী আছিল, যাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিয়েই ভৱিষ্যতে সমাজ গঠন হ'ব পাৰে।

এই চৌধ দফা এনেধৰণৰ – (পবিত্ৰ কোৰআনৰ আধাৰত)

১) আনুগত্য, দাসত্ব সকলো স্তুতি একমাত্ৰ আল্লাৰ বা ঈশ্বৰৰ প্ৰাপ্য। তেওঁৰ সাবভৌম কৰ্তৃত্বত অন্য কাৰো (শাসনকৰ্তা ৰজা) কণামাত্ৰ অধিকাৰ স্বীকাৰ কৰাতো নচলিব।

২) মানুহৰ প্ৰাণ হত্যা আল্লাই নিষিদ্ধ কৰি দিছে। গতিকে আল্লাৰ নিৰ্দিষ্ট বিধানৰ বাহিৰে অন্য কোনো কাৰণে কাৰো ৰক্তপাত কৰা নচলিব।

৩) সভ্যতাৰ বিষয়ে পাৰিবাৰিক ব্যৱস্থাৰ গুৰুত্ব বিবেচনা কৰিব লাগিব। সন্তান, পিতা-মাতাৰ সেৱক আৰু অনুগত হ'ব। আত্মীয়-স্বজনৰ মাজত পাৰস্পৰিক সহায়-সহানুভূতি থাকিব লাগিব।

৪) সমাজত যিসকল দুখীয়া, অসমৰ্থ, বাস্তহাৰা আৰু সাহাৰ্যৰ মুখাপেশী তেওঁলোকক অবহেলা কৰিলে নচলিব।

৫) ধনৰ অপচয় কৰিলে নচলিব। যিসকলে তেওঁলোকৰ ধন অসৎ উপায়েৰে ব্যয় কৰে তেওঁলোক চয়তানৰ সমতুল্য।

৬) মানুহে মিতব্যয়িতা মানি চলিব লাগিব, যেন তেওঁৰ ব্যয় বাহুল্যৰ দ্বাৰা নিজৰ আৰু আনৰ সৰ্বনাশ হ'ব নোৱাৰে। কৃপণ হৈ ধন সঞ্চয় কৰিব নোৱাৰিব।

৭) জীৱিকাৰ যি স্বাভাৱিক ব্যৱস্থা আল্লাই কৰি দিছে মানুহে যেন তাত হস্তক্ষেপ নকৰে। কাৰণ আল্লা তেওঁৰ ব্যৱস্থাৰ পৰিণামৰ বিষয়ে অধিক জ্ঞানী।

৮) সাংসাৰিক অভাৱ-অনাটনৰ কাৰণে নিজৰ সন্তান-সন্ততিৰ হত্যা কৰা বা জন্মনিয়ন্ত্ৰণ কৰা নচলিব। বৰ্তমান সন্তান-সন্ততিৰ জীৱিকাৰ ব্যৱস্থা আল্লাই কৰি দিছে, ভবিষ্যতেও তেনেকৈ কৰিব।

৯) কামৰিপু চৰিতাৰ্থৰ কাৰণে ব্যভিচাৰ অতি গৰ্হিত কাম। গতিকে কেৱল ব্যভিচাৰৰ পৰা বিৰত থাকিলেই নহ'ব, ইয়াৰ সকলো প্ৰকাৰৰ সাম্ভাব্য পথ আৰু উপায়ক ৰুদ্ধ আৰু বিলুপ্ত কৰি লাগিব।

১০) নিজৰ সম্পত্তি ৰক্ষণাবেক্ষণ কৰিব লাগিব। যিমান দিনলৈকে সিহঁতে নিজৰ ভৰিৰ ওপৰত থিয় দিবলৈ নিশিকে, সিমান দিনলৈকে সিহঁতৰ অধিকাৰ অক্ষুন্ন ৰাখিব লাগিব।

১১) প্ৰতিজ্ঞা আৰু প্ৰতিশ্ৰুতি পূৰ্ণ কৰিব লাগিব। মানুহে তেওঁৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰ কাৰণে আল্লাহৰ বা ঈশ্বৰৰ ওচৰত জবাবদিহি হ'ব লাগিব।

১২) ব্যৱসায়ত সঠিকভাৱে জোখ-মাখ কৰিব লাগিব আৰু জোখ-মাখ কৰা যন্ত্ৰ নিৰ্ভুল হ'ব লাগিব।

১৩) তোমাৰ যি বিষয়ত জ্ঞান নাই, সেই বিষয়ে অনুসৰণ কৰিবলৈ নাযাবা। কাৰণ মানুহক যিমানখিনি কৰ্মশক্তি দান কৰা হৈছে, আল্লাৰ ওচৰত তাৰ পুংখানুপুংখৰূপে জবাবদিহি কৰিব লাগিব।

১৪) আত্মগৌৰৱ আৰু অহংকাৰেৰে খোজ নাকাঢ়িবা। কাৰণ তোমাৰ অহংকাৰে পৃথিৱীক বিকৃত কৰিব নোৱাৰে আৰু তুমি আকাশতকৈ ওখ হ'ব নোৱাৰা।

মেৰাজত (স্বৰ্গাৰোহণত) আল্লাই প্ৰত্যেক মুছলমান সম্প্ৰদায়ৰ ওপৰত দৈনিক পাঁচবাৰ নামাজ (উপাসনা) প্ৰদান কৰিছে। যিসকলে এই কাৰ্যসূচীক বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰিব তেওঁলোকৰ মাজত এটি তীব্ৰ নৈতিক অনুপ্ৰেৰণা সংস্কাৰ হ'ব। তেওঁলোকে আল্লাৰ অনুগত্য পালনত অমনোযোগী নহ'ব। সদায় তেওঁলোকৰ মনত এই কথাই জাগ্ৰত হৈ থাকিব যে, তেওঁলোকে নিজৰ ইচ্ছাধীন নহয়, বৰং তেওঁলোকৰ আদেশকৰ্তা প্ৰভু একমাত্ৰ আল্লাহ বা ঈশ্বৰ আৰু একমাত্ৰ তেওঁৰ সন্মুখতেই প্ৰতিটো কামৰ হিচাব দিব লাগিব। ■

Did You Know ?

MOZART, WOLFGANG AMADEUS

THE WORLD'S MOST FAMOUS child prodigy, and the finest composer and performer of his time, Wolfgang Amadeus Mozart was born in Salzburg, Austria, in 1756. He wrote his first compositions when he was five, and went on to compose the greatest operas, symphonies, concertos, and chamber music of the Classical period. He produced some of his finest works in Vienna, where he lived from 1781, but although these were very popular, he never became a rich man. Tragically, illness dogged him throughout his short life, and he died in 1791, just before his thirty-sixth birthday.

Early life
At a very early age, Mozart showed signs of musical genius. His elder sister, Maria Anna, was also a gifted performer, and their father, Leopold, a professional musician, was keen to show off their abilities. The family toured Europe from 1762, giving concerts to appreciative audiences, but it was young Wolfgang's amazing talent that stole the show. During this tour, Mozart wrote his first symphonies

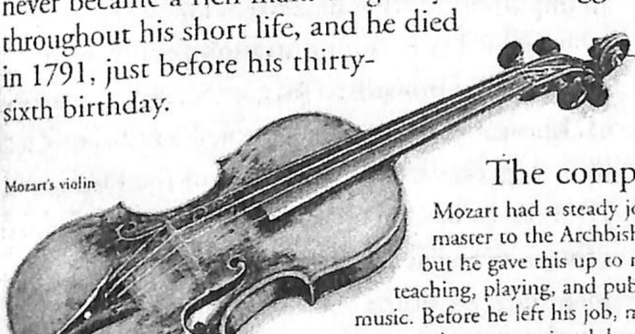

Mozart played both chamber music and concertos on this violin.

Mozart's violin

Flute of Mozart's time

The composer

Mozart had a steady job as concert-master to the Archbishop of Salzburg, but he gave this up to make his way by teaching, playing, and publishing his music. Before he left his job, much of his music was rather conventional, but after 1781 he began to write operas and works for orchestra that were soon recognized as masterpieces. He reached the height of his fame in Vienna in the 1780s, both as a composer and performer of his own music.

Concertos
Mozart was a brilliant pianist and violinist, and wrote many concertos in which he played the solo part himself. He composed concertos for other instruments, written for friends of his such as the horn player Ignaz Leutgeb and the clarinettist Anton Stadler. He also wrote several flute concertos for a rich patron, although he did not like the sound of the instrument.

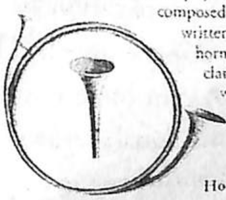

Horn of Mozart's time

'THE MISCONCEPTION on the INNOCENT TARANTULA'

By Mr. Rajib Rudra Tariang
Asst. Professor,
Department of Zoology, Digboi College, Digboi.
Email: rajibcethosia@gmail.com

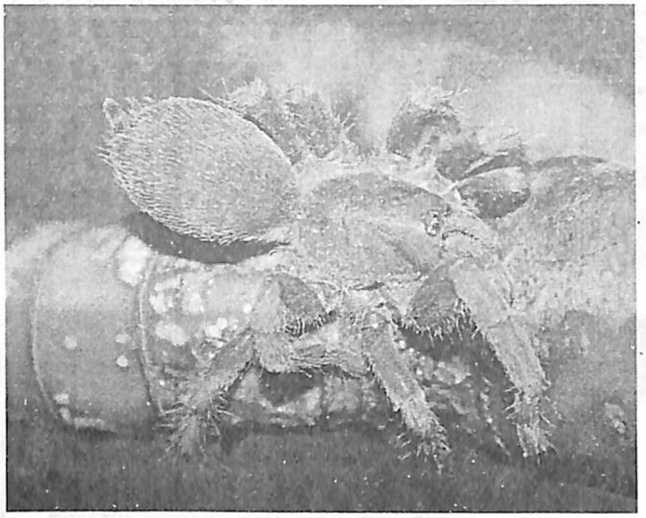

Female

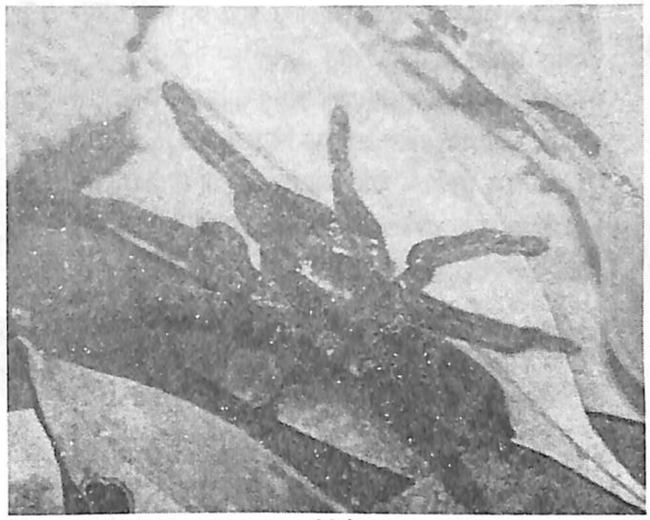

Male

Fig: **Assam Russet-brownTarantula *<u>Chilobrachis assamensis</u>*** [Photo: Rajib Rudra Tariang]

From 8th to 25th May, 2012, one of the oldest town of Upper Assam, Sadiya within Tinsukia District many villages had a sleepless nights because of a mis-concept belief that a '**Bhaluk Mokora**' popularly known in Assamese and in English it is known as '**Tarantula**' had killed two persons after its bite and several others got injury bite from the same type of species. Soon this news spread like a wild-fire in the neighboring places and the entire state of Assam got alerted through wrong propagation by a section of electronic media and newspaper media. This fallacious news had lead entire Assam State under Tarantula's Terror and the National and International agencies were very anxious and enthusiast to know the actual fact and was closely monitoring that an unknown venomous species might have created this problem. As the news were made sensational, many of the public had killed many different spiders out off fearing. This had lead to many species under threats and the ecological imbalances may occur in future, as many spiders controls insect population and each spider plays an important role in our ecosystem.

As the district administration got involved, a live specimen was brought to the Life Science Department of Dibrugarh University for Proper Identification asked some suggestive measures. Head of the Department, Dr. L.R. Saikia, then contacted Entomology section of the Life Science Department and me to help in the identification of the specimen. Another expert from Gauhati University Zoology Department Mr. Phalgun Chetia was also contacted for further species information, as he is working on North-East Spiders since from last 4 years.

On 24th May, 2012 a four member team visited

the Sadiya effected villages for a two day survey as a first hand information as per District Administration's request. The team members were Dr. L.R. Saikia, Head, Department of Life Science, myself, Mr. Phalgun Chetia, M.Sc. Final Year Student, of Gauhati University and an expert on spiders (Arachnids) and Mr. Putukon Chetry, a B.Sc. final year zoology student of Digboi College, who hails from Sadiya. We reached the Chapachowa Town and contacted the Doctors who had attended the dead victims and also the injured persons, who had got bitten from the Tarantula. We also visited the affected villages and interviewed several persons including the next keen family members. As per our fact findings, it was confirmed that the bites of the two death cases (Mr. Puna Kanta Buragohain, age 52, a farmer and Rituraj Gogoi, age 14, a class X student) were baseless, because of following four reasons:

1. Nobody including the victims directly saw that a tarantula was biting them when they got the bite pain. The two victims could not saw the bitters then, as it was dark in first cases and in the second cases the victim had put his hand in the hole near a field to look for a mole cricket.

2. When the two victims relative and family members asked how the symptoms were; the family members said that initially there was a biting pain but no pain later, no reddish tinge, no inflammation in next one hour, but the body was very weak about an hour later, tongue became numbness, respiratory problem started after a couple of hours, muscle fatigue, semi paralysis; all these symptoms draw to the a snake of krait groups (probably a banded krait or greater black krait) but in the tarantula's biting symptoms are pain on the punctured marks, swelling (inflammation), local rashes, itching, these are kind of an allergic reaction.

3. When in another interview with the victims' family members, they were asked to draw the punctured marks on a piece of paper. When they draw in both the cases, they typical drawn to a venomous snake bite punctured marks rather than a tarantula's biting punctures. [Before the doctors could diagnosis the bite spot, the villagers cut out the bite site to squeezed out the blood as per the **traditional witch practitioner's** advice and the bite site was unable to diagnosed by the doctor team].

4. In other people interviews, which were bitten by tarantula in accidental cases, the injured victims were successful **healed** and the symptoms after the bite were a typical tarantula's bite and the bites were confirmed by the victim, that it was a tarantula's bite.

> **'SO, TARANTULA BITE CAN BE NULLIFIED from the above fact findings'**

A brief introduction of the Indian Tarantulas

Tarantulas are hairy spiders and they include the largest of all spiders belonging to the family **Theraphosidae**, of which approximately 900 species have been identified that comprises in 113 genera of 13 family's therphosids are found globally and eight of families are found in India with 55 species.

The name tarantula has origins in Northern Italy, in the city of Tarento. During the middle ages tradition said if you were bitten by a local Wolf Spider Lycosa tarantula (no relation to today's tarantulas) you were supposed to perform a popular dance called "The Tarantella" to heal yourself. Europeans then used this name for the large tropical species as they found them in the newly discovered lands. This wolf spider is a pretty big spider, and when the Europeans first visited the new continent, they were horrified when they saw such huge creatures, and they gave the name of tarantula to all big hairy spiders. And that is how the name came to be.

The tarantula falls under Theraphosid family and the first Indian species described is **Chilobrachys stidulans,** commonly known as **Assam Mustard Tarantula,** described by James Wood-Mason a Scottish zoologist in the year 1877, first species located from Sibsagarh District of Assam and locally they are called as **'Bhaluk Mokora'**. This species is found to be distributed throughout India. In another interesting literature findings the **Chilobrachys thorelli,** common known as **Sadiya Yellow-brown Tarantula** was first discovered from Sadiya town itself in the year 1900 by **Reginald Innes Pocock,** a British Zoologist. This species is distributed from Assam to Pakistan and none are deadly venomous. About 25

species in India was discovered by R. I. Pocock, alone which means half of Indian tarantulas! An Indian zoologist — BK Tikader discovered and described five tarantulas. The last tarantula — the **Rameshwaram parachute** spider, was discovered in 2004 from Pamben Island and Mandapam by AM Smith. The species collected from Sadiya was **Assam Russet-brownTarantula Chilobrachis assamensis,** found to be distributed throughout North-East, which was identified by a biologist Hirst 1909.

Tarantulas are the largest and most respected of all spiders. Their size is almost that of a dinner plate and like any other spider, they have eight eyes and eight legs. These are found in moist habitats around the country — the Western Ghats, Eastern ghats, the northeast and the Shivalik areas are the hubs for a variety of spiders, including the mighty tarantulas. Of the 55 tarantulas, 49 are endemic, meaning found only in India. Usually, these are nocturnal species and live in tunnel- shaped burrows in the ground or in a hollow tree trunk. This tunnel can be about a metre deep. The outside of the tunnel has many web threads, which serve as sensors; when any prey disturbs it, the spider is alerted and makes its move. Tarantula's diet is amazing; they do not just eat insects but also eat frogs, lizards and snakes. All these creatures are killed by the mighty tarantula with the two huge fangs. Their way of eating is also interesting, they secrete venom and digestive juices on their prey. This externally digests the prey, which is then sucked in like a drink. Their venom is believed to be fatal for humans too; however, there is no report to prove any human death due to a tarantula bite; not just in India but all over the globe. There are reports of tarantulas being eaten by humans. They are roasted or fried and eaten by rainforest dw-ellers. Some Indian tarantulas are in big demand in the international pet market. People involved in their trade are also the ones who call themselves conservationists and to prove themselves, they say some of the tarantulas live only in one or two locations in the wild, and from there too, they are slowly becoming extinct. This argument may seem to be nonsensical at first but it is only due to these spider pet keepers and traders, the tarantulas have got some attention and being researched and explored. It is very important to include these amazing creatures into the schedule group of the Wildlife Protection Act so that the collectors curb the growing pet trades of tarantulas. The commercial pet trade primarily targets those tarantula species, which grow large and are colourful. Some Indian tarantulas are suitable for traders like the Poicilotheria. The International Union for Conservation of Nature has listed them in the Red data book as threatened with extinction. ■

Fig : A witch doctor tries to heal a normal man for Sadiya, for First-Hand more than 7 days old bite case.

Fig: Interviewing locals at Report

'Females lay 100 to 1000 eggs in a web which is constructed like a hammock'

'Tarantulas may live for years—most species taking 2 to 5 years to reach adulthood and may live up-to 30 years but in captive it lived for 50 years'

At present India has 55 species of tarantula (Bhaluk Mokora) and all of them are HARMLESS AND TILL NOW, NO ESTABLISHED RECORDS OF TARANTULA are recorded as FATAL IN INDIA

'Their breeding season is from April to June and more over they are nocturnal in habit so not seen all the year through in day hours

প্ৰাক্ স্বাধীনতাকালীন অসমীয়া জাতিৰ অস্তিত্ব

উপাসনা বৰা
স্নাতক প্ৰথম সান্মাষিক (কলা)

অসমত চলি থকা আহোম ৰাজত্বক ১৮২৬ চনৰ মান-ইংৰাজৰ মাজত হোৱা ইয়াণ্ডাবু সন্ধিৰ দ্বাৰা ওফৰাই বৃটিছে মানক অসমৰ পৰা খেদাৰ উপৰিও বৃটিছে অসমখন নিজৰ হাতলৈ লৈ আনে। সেই সময়ত অসমৰ মানুহেও অত্যাচাৰী মানক অসমৰ পৰা খেদি পঠোৱাৰ বাবে ইংৰাজসকলৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতাৰে মন ভৰি পৰিছিল। ৰক্ষকেই ভক্ষক হোৱাৰ দৰে ইংৰাজসকলেও অসমৰ লোকসকলৰ ওপৰত শাসনৰ নামত অত্যাচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। লাহে লাহে অসমৰ লোকসকল ক্ষুব্ধ হৈ পৰিছিল ইংৰাজসকলে কৰা অবৰ্ণনীয় অন্যায়-অত্যাচাৰৰ বাবে। সেয়েহে বৃটিছৰ বিৰুদ্ধে অসমৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰাম আৰম্ভ হয় ১৮২৮ চনত হেৰুৱা স্বাধীনতা ঘূৰাই আনিবলৈ বহুতো মহান লোকৰ নেতৃত্বত প্ৰথমবাৰৰ বাবে অসমত ইংৰাজৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ আৰম্ভ হয়। ১৮২৬ চনৰ ইয়াণ্ডাবু সন্ধিৰ চৰ্ত মতে অসম বৃটিছৰ হাতলৈ যোৱাৰ পিছৰেপৰাই ১৯৪৭ চনলৈ জন্মভূমিক বিদেশী শাসনৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ অসমৰ জনসাধাৰণে অহৰহ সংগ্ৰাম চলাই অৱশেষত সফলো হৈছিল।

একোখন সমাজৰ ভাৱ-ভাষা, শিক্ষা-দীক্ষা, শিল্প-কলা, ৰীতি-নীতি আদি এখন সমাজৰ সংস্কৃতিৰ ভিতৰত পৰে। অসম আমাৰ জননী আই। এই অসমত জন্ম গ্ৰহণ কৰি আমি ইয়াৰ প্ৰকৃতিৰ লীলাভূমিৰ সৈতে পৰিচয় হৈছো। এই অসমৰ বুকুতেই বিভিন্ন সভ্যতা-সংস্কৃতিৰ জন্ম হৈছিল। অসমৰ সমাজ যেনেকৈ বৈচিত্ৰ্যময়, তেনেকৈ সংস্কৃতিও বাৰে বৰণীয়া। ৰাজ্যখনত বসবাস কৰা জনগোষ্ঠীসমূহে অসমৰ সংস্কৃতিক অতি চহকী কৰি তুলিছে। অসমৰ সংস্কৃতিবোৰ আছিল নৃত্য-গীত, চিত্ৰকলা, নাটক আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ চাৰুশিল্প, সাংস্কৃতিক চেতনা, শিল্পবোধ, শিল্পানুৰাগ ইত্যাদি। কিন্তু সময়ৰ অগ্ৰগতিৰ লগে লগে অসমীয়া জাতিৰ সভ্যতা-সংস্কৃতিত পশ্চিমীয়া বতাহজাকে প্ৰভাৱ পেলাই অসমৰ সাহিত্য জগতলৈ নতুন প্ৰাণ চাঞ্চল্য কঢ়িয়াই আনিছিল। ফলত অসমীয়া সাহিত্যই অধিক পুষ্টি লাভ কৰিবলৈ ধৰিছে। সেইদৰে শিল্পকলাৰ ক্ষেত্ৰতো অসমীয়া শিল্পীসকল ইউৰোপীয় শিল্পৰ নতুন নতুন পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাৰ লগত পৰিচিত হ'ল আৰু অসমৰ সংস্কৃতিয়ে তাৰ সোঁতত নতুন নতুন ধাৰাক সাৱটি লৈ একবিংশ শতিকাৰ বাটত অগ্ৰসৰ হৈছে। ১৮৩৬ চনত খ্ৰীষ্টধৰ্ম প্ৰচাৰৰ উদ্দেশ্যে অহা বেপ্তিষ্ট মিছনেৰীসকলেই নিঃশেষ হৈ যাব ধৰা অসমীয়া ভাষাটোক পুনৰ জীৱিত কৰি তুলিছিল। এই বেপ্তিষ্ট মিছনেৰীসকলৰ ফলতেই বৃটিছ ৰাজত্বৰ পিছত অসমীয়া জাতিটোৱে নিজৰ ভাষা-সংস্কৃতি ঘূৰাই পালে আৰু বহুতো ব্যাকৰণ, অভিধান আৰু পাঠ্যপুথি প্ৰণয়ন হ'ল। তাৰোপৰি ছপাশাল প্ৰতিষ্ঠা হোৱাৰ ফলস্বৰূপে বহুতো ব্যাকৰণ, অভিধান আদি লিপিবদ্ধ হয় আৰু ইয়াৰ ফলত অসমত এটা শৈক্ষিক পৰিৱেশ গঢ় লৈ উঠিলে আৰু বহুতো অসমীয়া ভাষাৰ আলোচনী আৰু বাতৰি কাকতৰ সৃষ্টি হ'ল। উদাহৰণ স্বৰূপে সেই সময়ত উদ্ভৱ হোৱা অৰুণোদয় কাকতে আধুনিক অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ খহি পৰা ভেটিটো পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি সেই ভেটিত সাহিত্যৰ ন-ন ধাৰাৰ প্ৰাণ প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে। ভাষা-সাহিত্যৰ উপৰিও উন্নত মানদণ্ডৰ শিল্প কলাৰ ক্ষেত্ৰতো যথেষ্ট উন্নতি সাধন হৈছে। বহুতো ইউৰোপীয় আদৰ্শৰ উদ্যোগ গঢ় লৈ উঠাৰ ফলস্বৰূপে মানুহে কম সময়ৰ ভিতৰত নিজৰ ন্যূনতম প্ৰয়োজনীয় সম্পদসমূহ লাভ কৰিছিল, তাৰোপৰি অসমত পৰম্পৰাগতভাৱে চলি অহা কিছুমান অন্ধবিশ্বাস আৰু সমাজত কিছুমান কু-সংস্কাৰমূলক ৰীতি-নীতিৰ পতন ঘটি সমাজত নতুন কিছুমান আদৰ্শমূলক ৰীতি-নীতিৰ সৃষ্টি হৈছিল। বৃটিছসকলে তেওঁলোকৰ নিজৰ সুবিধাৰ কাৰণে ডাক-তাঁৰ, টেলিফোন, দূৰদৰ্শন, ৰেল লাইন, আকাশী বিমান, জাহাজ ইত্যাদিবিলাকৰ সৃষ্টি কৰিছিল যদিও তেওঁলোকৰ ৰাজত্বৰ পিছত অসমৰেই সম্পদ হৈ পৰিছিল। এনেদৰে বৃটিছসকলে বহুতো অৱদান অসমীয়া জাতিটো বা সমাজখনলৈ আগবঢ়াই থৈ গৈছে। কিন্তু এই অৱদানবিলাকৰ মাজতেই যেন অসমীয়া জাতিটো ক্ৰমশঃ বিলীন হৈ যাবলৈ ধৰিলে।

কোনো দেশ, জাতি বা সমাজৰ সাংস্কৃতিক সভ্যতাৰ ইতিহাসে সেই জাতি বা সমাজৰ মানদণ্ড নিৰ্ণয় কৰে। কিন্তু সেই সাংস্কৃতিক সভ্যতাৰ ইতিহাস অসমৰ ক্ষেত্ৰত সুপ্তপ্ৰায় অৱস্থাত পৰিণত হৈছে। ইংৰাজ আমোলৰ যোগেদি পশ্চিমীয়া সভ্যতা-সংস্কৃতিৰ প্ৰভাৱ অসমীয়া সমাজতো পৰিছিল আৰু ই বৰ্তমান বলিষ্ঠ ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে পাশ্চাত্য দেশবিলাকৰ কিছু যুৱক-যুৱতীৰ চিন্তাধাৰা আৰু কাৰ্যক্ষেত্ৰত অতি কৰুণভাৱে সভ্যতা-

সংস্কৃতিৰ অৱক্ষয় ঘটা নিচিনাকৈ অসমতো সেই নিদাৰুণ দৃশ্য দেখিবলৈ পোৱা গৈছে। বৃটিছসকলেই প্ৰথমে অসমত ৰাজহ লোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল আৰু যাৰ ফলস্বৰূপে অসমখনৰ আৰ্থিক অৱস্থা উন্নত দিশলৈ লাহে লাহে ধাৱমান হৈছিল আৰু গাঁৱৰ লোকসকল চৰকাৰী চাকৰিৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হৈ পৰাত গাঁৱলীয়া সমাজৰ পৰা ক্ৰমশঃ খেতি কৰা লোকৰ সংখ্যা কমি আহিল। অৰ্থাৎ অসমৰ লোকসকলে নিজৰ সভ্যতা-সংস্কৃতি পৰিহাৰ কৰিবলৈ বিচাৰিছে। নাই আজি সেই আগৰ সোণৰ অসম আৰু অসমীয়া জাতি বৰ্তমান নিঃশেষ হৈ গৈছে। সেই অসম থান-বান হৈ কালৰ গ্ৰাসত বিলীন হৈ গ'ল। যি অসমবাসীয়ে নিজস্বতা ৰক্ষাৰ কাৰণে আত্মবলিদান দিবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰিছিল কিন্তু আজি সেই অসমৰ লোকে স্বকীয় সভ্যতা-সংস্কৃতিক বলিদান দি বহিঃ সভ্যতা-সংস্কৃতিক বা নতুনত্বক আঁকোৱালি লৈ নিজস্বতা বোলা শব্দটো ইতিহাসৰ পৰা নিৰ্মূল কৰি পেলাইছে।

অসমীয়া সভ্যতা-সংস্কৃতি ইমানেই অতিমাত্ৰাকৈ অসমবাসীয়ে পৰিত্যাগ কৰিছে যে তাক আকৌ পুনৰ জীৱিত কৰি তোলাটোৱেই কঠিন হৈ পৰিছে। ঠিক সেইদৰে অসমীয়া সমাজৰ সাজপাৰৰ ক্ষেত্ৰটো অসমৰ সভ্যতা-সংস্কৃতি বিপথগামী হৈছে। অসমৰ যুৱতীসকলে চাদৰ-মেখেলা, দখনা ইত্যাদি নিজৰ জাতীয় সাজপাৰ পৰিহাৰ কৰি চুৰিদাৰ, চাৰ্ট, লংপেণ্ট আদি পৰিধান কৰিবলৈ ধৰিলে। ইয়াৰ ফলতেই অসমীয়া সংস্কৃতি অৱনতিৰফালে অগ্ৰসৰ হৈছে।

অসমৰ ৰাইজে অতীতৰে পৰা বিভিন্ন উৎসৱত পৰিৱেশন কৰি অহা নৃত্যসমূহ, যেনে- বিহুনৃত্য, ৰাভা নৃত্য, সত্ৰীয়া নৃত্য, কাৰ্বি নৃত্যৰ জৰিয়তে তেওঁলোকৰ অন্তৰৰ সৰলতা, প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি থকা মোহ, আধ্যাত্মিক ভাৱ মূৰ্তমান হৈ উঠিছিল কিন্তু বৃটিছ ৰাজত্বৰ পিছৰে পৰাই অসমৰ জনগোষ্ঠীসমূহৰ সেই উৎসৱসমূহ পালনত বহু হ্ৰাস পাইছে। প্ৰাচীন কালৰ দৰে অসমবাসীৰ অন্তৰত সৰলতা, মৰম-স্নেহ, আন্তৰিকতা আদি প্ৰায় লুপ্তপ্ৰায় অৱস্থাত আছে যাৰ ফলত অসমত প্ৰতিদিনে নৃশংস হত্যাকাণ্ড সংঘটিত হৈ আছে।

বিশেষকৈ অসমৰ গোঁসাই ঘৰবোৰত নাম-প্ৰসঙ্গ, ভাওনা, ওজাপালি আদি মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰে অৱদান আছিল যিবোৰ অসমৰ অমূল্য সম্পদ কিন্তু অসমীয়া জাতিটোৱে এই অমূল্য সম্পদকো পৰিহাৰ কৰিছে। অসমৰ সভ্যতা-সংস্কৃতিত পাশ্চাত্যৰ অপসংস্কৃতি দ্ৰুত গতিত সোমাই পৰিছে। ইয়াৰ মূল কাৰণ হ'ল নিজৰ সভ্যতা-সংস্কৃতিক হীনমান্যতাৰ জ্ঞান কৰাৰ বাবে। যাৰ ফলস্বৰূপে এটা জাতিৰ সভ্যতা-সংস্কৃতিয়ে স্বধৰ্ম হেৰুৱায়।

তাৰ উপৰিও বৃটিছসকলে আগবঢ়াই থৈ যোৱা যন্ত্ৰ-পাতিৰ আধুনিক উদ্যোগসমূহে অসমৰ কুটিৰ শিল্পসমূহক নিঃশেষ কৰি থৈ গ'ল। অসমবাসীয়ে নিজকে অতিৰঞ্জিত কৰিবলৈ গৈ বহিঃ সভ্যতা-সংস্কৃতি অনুকৰণ কৰি পথভ্ৰষ্ট হৈ পৰিছে।

যদিও এই বহিঃ সংস্কৃতিক অসমীয়া জাতিয়ে আদৰি লৈছে কিন্তু ইয়াৰ লগত সম্পূৰ্ণ বিলীন হৈ যোৱাটো উচিত নহয়। কাৰণ বৰ্তমান সমাজৰ সৰ্বাঙ্গীন বিকাশৰ বাবে পাশ্চাত্যৰ জ্ঞান-বিজ্ঞান, শিক্ষা, সভ্যতা-সংস্কৃতিক যথাৰ্থ মূল্যবোধক আদৰি লোৱাটো অতি প্ৰয়োজন। কিন্তু যিবোৰ অপসংস্কৃতি অসমীয়া জাতিটোৱে গ্ৰহণ কৰিছে তাক পৰিত্যাগ কৰিলেহে অসমবাসীয়ে নিজস্ব সভ্যতা-সংস্কৃতিক চিৰযুগমীয়া কৰি ৰাখিব পাৰিব। তেতিয়াহে অসমীয়া জাতিৰ যি অস্তিত্ব সেয়া অটুট থাকিব। ■

সহায়ক পুথিসমূহ ঃ

ক) অসমৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত - *সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মা*

খ) ডেৰশ বছৰীয়া অসমীয়া সংস্কৃতিত এভূমুকি - *বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য*

গ) মহিলা মহাবিদ্যালয়ৰ বছেৰেকীয়া আলোচনী 'শ্যামলী' (দশম সংখ্যা ১৯৯৭-৯৮ বৰ্ষ)

অসমলৈ মুছলমানসকলৰ আগমণ ঘটিছিল ত্ৰয়োদশ শতিকাৰ পৰা। কানাই বৰশীবোৱা শিলত উল্লেখ থকা কামৰূপলৈ আহি ধ্বংস হোৱা সেনাপতি মহম্মদ বিন্-বখতিয়াৰৰ অনুগামী সেনাসকলৰ দুই-চাৰিজন বৈ যোৱা বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। সেই সময়তে এজন মেচ জাতিৰ লোকে ধৰ্মান্তৰ গ্ৰহণ কৰি আলি মেচ নাম লোৱাৰ কথা জনা যায়। আনপিনে তুৰ্বকৰ সেনাপতিত্বত অহা সৈন্য বাহিনী কনচেং বৰপাত্ৰৰ হাতত পৰাস্ত হোৱাত বহুসংখ্যক যুদ্ধবন্দী বৈ যায়। ইয়াৰে একাংশ পিছলৈ মৰীয়া নামেৰে জনাজাত হয়। এসময়ত ভালেমান থলুৱা মানুহেও ইছলাম ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰে। অসমৰ মুলমান জনসংখ্যাক পাঁচোটা ভাগত ভাগ কৰিব পাৰি –

ক) অসমত বৈ যোৱা মোগল-পাঠান যুদ্ধবন্দী।
খ) ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ অৰ্থে অহা পীৰ আৰু তেওঁলোকৰ অনুগামী
গ) আহোম যুগত নিয়োগ কৰা আঠটা কাৰিকৰ মুছলমান পৰিয়াল
ঘ) থলুৱা ধৰ্মান্তৰিত লোক আৰু
ঙ) পমুৱা মুছলমান ।

ত্ৰয়োদশ শতিকাৰ পৰা সপ্তদশ শতিকালৈ এই সময়ছোৱাত অসমত মুছলমানৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পাইছিল যদিও তেওঁবিলাকে থলুৱা ৰীতি-নীতি গ্ৰহণ কৰি হিন্দু-মুছলমান উভয় ধৰ্মৰ সংমিশ্ৰণৰ এক সমবিন্দুত উপনীত হৈছিল। সেয়েহে মিৰজুমলাৰ লগত অহা বুৰঞ্জী লেখক চাহাবুদ্দিন তালিছে কৈছিল, ''যুদ্ধত বন্দী হৈ বৈ যোৱা মুছলমানসকলৰ নাতি-পুতিসকল অসমীয়াৰ লগত হাড়ে-হিমজুৰে মিলি গৈছে। তেওঁবিলাকে মুছলমান বা অনা-মুছলমানে ৰন্ধা-বঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত কোনো বাধা নিষেধ আৰোপ নকৰে।''

আজান পীৰে বৈষ্ণৱ ৰীতিৰ লগত সংগতি ৰাখি জাৰী-জিকিৰ ৰচনা কৰি বিশেষকৈ অসমৰ থলুৱা মানুহবোৰক ইছলাম ধৰ্মত দীক্ষিত কৰে। শৰাইঘাটৰ যুদ্ধৰ সময়ত অসমৰ মুছলমানে মোগল সৈন্যৰ বিৰুদ্ধেহে যুদ্ধ দিছিল। প্ৰতাপ সিংহৰ দিনত মোমাই তামুলী বৰবৰুৱাই ৰাজ্য সংগঠন কৰোঁতে মুছলমানকো খেল-মেলত ভগাই দিছিল আৰু সেই সূত্ৰেই মুছলমানৰ বৰুৱা, হাজৰিকা, শইকীয়া, বৰা উপাধিৰ বিষয়া নিযুক্ত হৈছিল। আজান পীৰে পূৰ্বৰ মুছলমানৰ মাজত ধৰ্মৰ আচাৰ-নীতি প্ৰচলন কৰাৰ উপৰিও নতুনকৈ কিছুমান মানুহকো দীক্ষা দিয়ে। ৰুদ্ৰসিংহ স্বৰ্গদেৱে উত্তৰ ভাৰতৰ পৰা আঠঘৰ মুছলমান অনাই ফাচী পঢ়ীয়া, আখৰকটীয়া, শিলাকুটীয়া, গুণাকটীয়া, খনিকৰ, নেগেৰিয়াল, দৰ্জী আৰু জোলা বুলি খেল পাতি দিছিল। বিংশ শতিকাৰ আৰম্ভণিৰে পৰা পূৰ্ববংগৰ পমুৱা মুছলমান অসমলৈ আহিছে।

ধৰ্মৰ গইনা লৈ স্থাপত্য, ভাস্কৰ্য, সাহিত্য, গীত-নাট্য, চিত্ৰকলা সৃষ্টি হয়। অসমৰ বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ ওপৰত ইছলামী আদৰ্শৰ কোনো সাঁচ নাই আৰু সেই দিশৰ পৰা অসমৰ সংস্কৃতিলৈ ইছলামী উপাদান অহা নাই, কিন্তু ব্যৱহাৰিক জীৱনৰ অনেক সমল অসমীয়া সংস্কৃতিত জীণ গৈছে। তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ, বেজালি, মাৰৈ পূজা আদি ধৰ্মীয় লোক বিশ্বাসৰ কেতবোৰ বিষয়ত অৱশ্যে ইছলামী উপাদানৰ অস্তিত্ব উলাই কৰিব নোৱাৰি।

মুছলমান মানুহেও বিয়া, বিহু, আই সকাম, থানলৈ আগবঢ়োৱা, মঙল চোৱা আদি কেতবোৰ অনুষ্ঠান অসমলৈ অন্যান্য মানুহৰ দৰে আচৰণ কৰিবলৈ ধৰিলে। ৰোজা-ৰেকাত-নামাজ, ফৰজ বাদ দি সাধাৰণ দৈনন্দিন জীৱনত বহুতো অ-মুছলমানী লোকাচাৰ জীয়াই ৰাখিলে। বিহুৰে-সংক্ৰান্তিয়ে ঘৰ-দুৱাৰ মচি, ঢৰা-পীৰা তিয়াই, কাপোৰ-কানি ধুই পুৰণি ৰীতি ৰক্ষা কৰিছিল। খেতিয়ক মুছলমানে হিন্দু খেতিয়কৰ উৰ্বৰা বিশ্বাস লোকাচাৰসমূহ পালন কৰি ন-ছোৱালীজনী আদৰি আনিছিল। আনকি ৰাতিখোৱা বা পূৰ্ণভগীয়া ঠালৰ বহুতো মুছলমান ভকত আছিল। একালত আহোম ৰজাঘৰত বৰা, শইকীয়া, হাজৰিকা, বৰুৱা আদি বিষয় ভোগ কৰোতে তেওঁবিলাকে সততে ৰজাঘৰীয়া হিন্দু ৰীতি-নীতিসমূহ মানি চলিবলগীয়া হৈছিল। এইদৰে পুৰণি কালত অসমৰ অসমীয়া মুছলমানে যি জাতীয়ত্বৰ ভেটিত সমগ্ৰ অসমীয়া জাতিসত্তা গঢ় লৈ দিছিল, তাত নিজকে জীণ নিয়াইছিল।

ৰুদ্ৰসিংহই পোনপটীয়াকৈ মোগল উপাদান আহৰণ কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰে। তেওঁ নিজে পাগ-জামা পিন্ধাৰ উপৰিও ডাঙৰীয়াসকলকো পাগ-জামা উপহাৰ দিছিল। এই পাগ-জামা-

অসমীয়া জাতি গঠনত মুছলমানসকলৰ ভুমিকা

দেৱাহুতি ভাজনি
স্নাতক প্ৰথম সান্মাষিক (কলা)

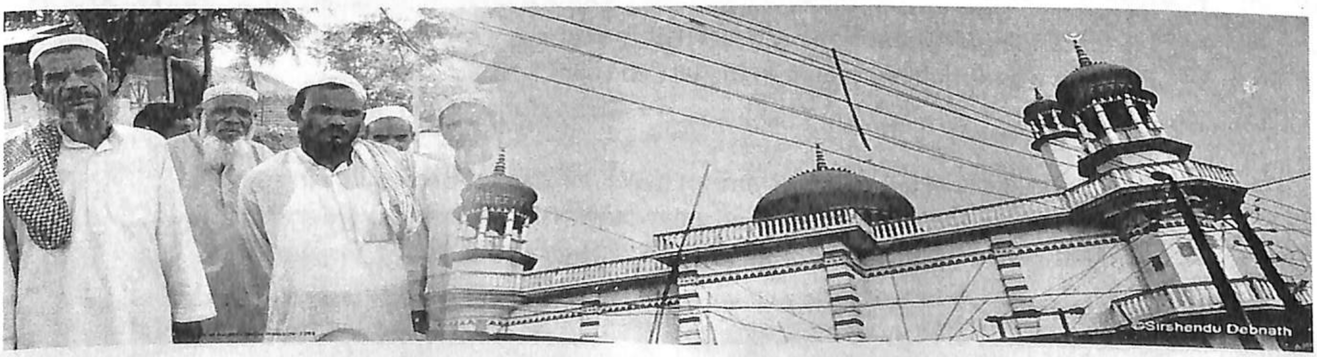

ঘূৰি আহোম ৰজাঘৰদি সত্ৰ–সভাৰ নটুৱা–ভাৱৰীয়াৰ গাতো জিলিকিছিল। তেওঁ আঠঘৰ মুছলমান শিল্পীক ফাৰ্চীপঢ়ীয়া, আখৰকটীয়া, শিলাকটীয়া, গুণাকটীয়া, খনিকৰ, নেগেৰিয়াল দৰ্জী আৰু তাঁতীক জীৱিকা হিচাপে নিযুক্তি দি উত্তৰ ভাৰতৰ পৰা আনি আমাৰ দেশত বহুৱাইছিলহি। উক্ত পৰিয়ালকেইটাৰ বাহিৰেও কেইঘৰমান ধোবা আৰু আৰু নগৰৰ কাষত পোহাৰ দিবলৈকো মুছলমান মানুহ বহোৱাইছিল। চান্দসাই নামৰ এজন মুছলমান দৰ্জী আনিও বহোৱাইছিল। ইতিমধ্যে যুদ্ধবন্দী মুছলমানক পিতলৰ কাম–কাজ কৰিবলৈ নিযুক্তি দি মৰীয়া শ্ৰেণীৰ সৃষ্টি কৰিছিল। তদুপৰি ইতিমধ্যে দুজন–চাৰিজনকৈ মুছলমান মানুহে ৰজাঘৰত নিযুক্তি লাভ কৰিছিল। শৰাইঘাটৰ যুদ্ধত অসমীয়া মুছলমান বাঘ হাজৰিকাই (মহম্মদ ইচমাইল দিদ্দিকি) মোগলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিছিল। ৰুপাই গৰীয়া দা ধৰাই আজান পীৰৰ লগৰ মানুহে মোগলৰ চোৰাংচোৱাগিৰি কৰে বুলি গদাধৰ সিংহক গোচৰ দিছিল। সেয়ে নহয়, অসমীয়া মুছলমানক মঠ–মন্দিৰ আদিৰ পাইক হিচাপে নিযুক্তি দিছিল। আহোম ৰজাৰ অধীনত ১৬ জন দেৱান আৰু এজন নবাবে স্বীকৃতি লাভ কৰিছিল।

মোগল বাদছাহৰ ঘৰৰ পৰা আহোম স্বৰ্গদেৱৰ কাৰেঙলৈ অহা সমলবোৰ লাহে লাহে সমাজতো বিয়পি পৰিছিল। অসমৰ স্থাপত্যৰ আৰ্হি থলুৱা অসমীয়া হ'লেও তাৰ দুৱাৰ–খিড়িকীবোৰত মোগলাই চানেকি পোৱা যায়। অসমীয়া শিপিনীৰ ৰিহা কাপোৰত এই সময়তে গুণাৰ বনকৰা আৰ্হি সলনি হয়। ৰজাঘৰীয়া জোলা–তাঁতীৰ কাপোৰৰ চানেকি চাই ডা–ডাঙৰীয়াৰ ঘৰতো কাপোৰ ববলৈ ধৰে। এই শতিকাৰ আগলৈকে বহুতো মুছলমান তিৰোতাই গুণাৰ বনকৰা কাপোৰ বৈ ধন উপাৰ্জন কৰিছিল। দিলবৰৰ নিচিনা শিল্পীৰ পৰশ লাগি সুকুমাৰ বৰকাথে লিখা 'হস্তীবিদ্যাৰ্ণৱ' পুথিৰ পাতত মোগল চিত্ৰশৈলীৰ ছবি আঁকিছিল। আনপিনে এই সময়তে দুই–এপদকৈ সমল পশ্চিমৰ পৰা আহি অসম সোমাইছিলহি।

ভাষা হিচাপে আৰৱী, ফাৰ্চী, উৰ্দু বা পস্তু ভাষাৰ মূলৰ লগত মিল থকা কিছুমান শব্দ অসমীয়া ভাষাত পোৱা যায়। ইয়াক আমি ধৰ্মীয় প্ৰভাৱ বুলি একে আষাৰে কোৱাটো যুক্তিসংগত নহ'ব। কাৰণ ধৰ্মৰ প্ৰভাৱৰ ফলত এই শব্দবোৰ আমাৰ মুখলৈ অহা নাই। সপ্তদশ–অষ্টাদশ শতিকাত ৰাজঘৰীয়া আদান–প্ৰদানৰ চিঠি–পত্ৰবোৰে বহুতো শব্দ জনপ্ৰিয় কৰি তোলে। তেনে শব্দ বুৰঞ্জীবোৰত ব্যৱহাৰ হোৱাৰ লগে লগে সাধাৰণভাৱে প্ৰচলন হ'বলৈ ধৰে। ধৰ্মীয় শব্দবোৰ মুছলমানসকলৰ ভিতৰতে আৱদ্ধ হৈ বাকী শাসকীয় আৰু সাধাৰণ শব্দবোৰ শব্দৰ ভঁৰালত সোমাই পৰে। আজান পীৰৰ জিকিৰত এনে শব্দৰ ব্যৱহাৰ নোহোৱা হ'লে সি নিভাঁজ অসমীয়া লোকগীতৰ শাৰীতেই ঠাই পালেহেঁতেন। ইয়াৰ বাহিৰেও উত্তৰ ভাৰতৰ পৰা প্ৰব্ৰজন কৰি অহা কাৰিকৰ–শিল্পী মুছলমানসকলে তেওঁলোকৰ ব্যৱসায় সংক্ৰান্তত ব্যৱহৃত হোৱা কিছুমান শব্দ লগত লৈ আহে। এই শব্দবোৰৰ অসমীয়া প্ৰতিশব্দ নথকা হেতুকে নতুন হ'লেও শব্দবোৰ অসমীয়ালৈ আহে। উস্তাদ, চেতাৰ, সৰোদ, নেগেৰা, খেয়াল, ঠুংৰী, টপ্পা, গিলিপ, কিতাপ, আস্তিন, বখিয়া, আস্তাৰ, ৰিফু, আতৰ, ইজাৰ, হুকা, পাগ, জামা ইত্যাদি।

অসমৰ অসমীয়া মুছলমান অসমৰ মূল জাতিসত্তাৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ। তেওঁলোকৰ থলুৱা সামাজিক প্ৰভাৱ ইমান গভীৰ যে যথাৰ্থতে ধৰ্মই তাক আজিও উঁটুৱাই নিব পৰা নাই। শুকুৰবাৰে জুম্মা নামাজৰ পিছত বুট–চেনি–নাৰিকল দিয়া, তিনিদিনীয়া, দহদিনিয়া, ত্ৰিশদিনিয়া, চল্লিশদিনিয়া আদি মৰা সকাম পতা, আই নামৰ আসন পতা, মন্ত্ৰ আৰু জৰা–ফুকা কৰা আদি ৰীতি আজিও চলি আহিছে। একালত মনসা পূজা, মাৰৈ পূজা আৰু ওজাপালি সংক্ৰান্ত কামত মুছলমানসকল জড়িত আছিল। ভালেমান অসমীয়া মন্ত্ৰৰ ভাষা আৰু বিষয়বস্তু লক্ষ্য কৰিলে এই মন্ত্ৰবোৰ মূলতে মুছলমান মানুহৰ আছিল যেন লাগে। সেয়েহে কোনো কোনো ঠাইত মুছলমান পীৰৰ দৰগাহতো হিন্দুৱে চাকি–বন্তি জ্বলায়, হিন্দুৰ থানলৈ মুছলমানেও শৰাই আগবঢ়ায়।

অসমত ইছলাম ধৰ্মই কাহানিও বাধা পোৱা নাছিল। ইয়াৰ মূল কাৰণ, ধৰ্মত ইছলাম হ'লেও তেওঁবিলাকে সামাজিক–সাংস্কৃতিক জীৱনত অতি সহজ–সৰলভাৱে মিলি গৈছিল। আজান পীৰৰ চকু কাঢ়িছিল সঁচা কিন্তু ধৰ্মীয় কাৰণত নহয়, ৰাজনৈতিক কাৰণতহে। কিন্তু পিছত তেওঁলোকেই স'ৰাগুৰি চাপৰিত মঠ সজাই ছকুৰি ভকতৰ সংস্থান দিছিল। মোৱামৰীয়া বিদ্ৰোহৰ সময়ত একে হিন্দু প্ৰজাৰ ভিতৰত সংঘৰ্ষ লাগিছিল কিন্তু মুছলমান প্ৰজাৰ গাত হাত দিয়া নাছিল। ধৰ্মত মুছলমান হ'লেও পুৰণি মুছলমানে অসমৰ জাতীয় জীৱনলৈ বৰঙনি দি অসমীয়া জাতি সত্তাৰ বুকুত সোমাই আছে। ■

Voice 2011

"I can say with hands on my heart that I am the best Chief Minister of Assam, as it was during my tenure in the last 10 years."

– Tarun Gogoi, Chief Minister, Assam

"Emergency of left wing Extremism (L.W.E.) in Assam, particularly in Tinsukia and Dhemaji districts has added a new dimension to law and order scenario that needs immediate attention." ***– J.B. Patnaik, Governor of Assam***

X-RAY

Nomita Das
B.Sc. 3rd Year

Whenever we consult a physician, after an injury, his immediate advice is to go for an X-ray. An even a small child knows that X- ray tells us whether we have any broken bones or any irregularity in our bones. Again a Barium X-Ray gives us information about any defect in the intestine.. But do we know what these X-rays are actually ?

X-rays are highly penetrating radiation having a very small wavelength (10^{-6} cm to 10^{-8} cm.). There is an interesting story behind the discovery of X-rays .In 1895, Roentgen, a German scientist, was working on a discharge tube having pressure below 0.01 m.m. of mercury column. Suddenly he observed that a photographic plate placed near the apparatus was affected. Roentgen was puzzled. He had wrapped the photographic plates and there was no chance that light could. How could they be affected. He performed the experiment on his discharge tube several times covering the photographic plates with card- board; the plates were still affected. Roentgen realized that this was due to the emission of some invisible rays, which definitely had high penetrating power so that they could penetrate the cardboard covering to effect the photographic plates. He named these rays X-rays *i.e.*, unknown rays, because he has no any idea about those rays at that time.

While he was investigating the ability of various materials to stop the rays, Röntgen saw the first radiographic image: his own flickering ghostly skeleton on the barium platinocyanide screen. And it is said that nearly two weeks after his discovery, Roentgen took his very first X-rays picture : an X-rays picture of his wife Anna's hand. Poor Anna Bertha was so perplexed when she saw her skeleton that she exclaimed "I have seen my death! "

At the time of discovery of X-rays, cathode rays (fast moving electrons) were being emitted from the cathode surface. Roentgen thought that cathode rays must have something to do with the production of X-rays. He produced the rays by bombarding a substance of high atomic weight with cathode rays. Coolidge, another scientist improved upon the tube and this improved version of the tube is known as "Modern X-ray Tube" or "Coolidge Tube".

Coolidge tube consists of an evacuated glass tube, a filament coated with barium oxide, which is heated by means of an electric circuit comprising of a battery, a rheostat and an ammeter all in series. A hollow molybdenum cylinder surrounds the filament which is provided with a negative charge and focuses the electrons, to a point by exerting a force of repulsion upon them from all directions. A substance of high atomic weight is placed at the focus of electron and is called anti-cathode. The surface at an angle of 45^0 and is connected with a copper rod carrying a cooling pipe at the other end. Cathode (filament) and the anti-cathode are connected to two terminals of the secondary of a step-up transformer which has a source of A.C. in the primary circuit. This is all about Coolidge tube. The substance to be used as anti cathode must have (i) high atomic weight (ii) high melting point and (iii) high thermal conductivity.

Now, how these X-rays are produced by Coolidge tube? At first, the electrons are emitted by the filament as current is passed through it. These electrons are provided a high velocity due to the potential difference between the cathode and anti-cathode. Their focusing is achieved by the negative charge on the cylinder. On striking the anti-cathode, cathode ray particles are brought to rest. A part of their kinetic energy is converted in to X-rays (as cathode ray particles

travel with a very high kinetic energy). Heat produced in anti-cathode during the process is carried away by the copper rod and is absorbed by the water flowing through it. This is how X-rays are produced by Coolidge tube. The Coolidge tube can control the intensity of x-rays and quality of x-rays, which could not be controlled by Roentgen tube.

X-rays have some properties,

(i) They travel in straight lines with the velocity of light.
(ii) They can effect a photographic plate.
(iii) They are highly penetrating and are capable of passing through flesh, card board, wood etc.
(iv) They are harmful to living tissues.
(v) They are capable of ejecting electrons from surface of metals *i.e.*, causing photoelectric effect.

There are two types of X-rays. One is soft x-ray and the other is hard x-ray. Soft x-ray has low intensity and hence it is less penetrating, but hard x-ray has high intensity which means it is more penetrating than soft x-ray. Now, a question arises, can we change the intensity of x-rays ? The answer is yes, we can change it. Intensity of x-rays depends upon the number of cathode ray particles emitted per second, which in turn depends upon the current through the filament. Thus intensity of x-rays can be increased by increasing the current flowing through the filament and that can be decreased by decreasing the current.

Today X-ray has come a long and its application ranges from X-rays luggage scanners for Airport security, X-ray art photography for artistic use of X-rays, Industrial radiography for inspection of industrial parts to X-ray microscopic analysis to produce images of very small objects .

The contribution of X-ray to the field of medical science is immense. Here, its application extends far beyond detecting broken bones. The use of X-rays in radiation therapy used for the management (including palliation) of cancer is well known. Phase-contrast x-ray imaging has become an important method for visualizing cellular and histological structures in a wide range of biological and medical studies. Computed tomography better known as CT scanning is a medical imaging modality where tomographic images or slices of specific areas of the body are obtained and used for diagnostic and therapeutic purposes in various medical disciplines.Fluoroscopy is an imaging technique commonly used by physicians to obtain real-time moving images of the internal structures of a patient through the use of a fluoroscope. Perhaps, we should thank Roentgen for his discovery of this versatile radiation. ■

Voice 2011

" I appeal to all people of the state who love beauty and creativity to come forward and be the builders of a new society". – ***Late Dr. Bhupen Hazarika***

"I do not share the view that there is positive evidence to show that China has diverted waters of the Brahmaputra river." – ***Monmohan Singh, Prime Minister***

Plasma
The elusive state of matter

Sanghamitra Deb
BSc 3rd year, Session 2012-13

The word 'Plasma' is generally considered as the fourth state of matter . Now one may ask : if it is the fourth state of matter , where do we find plasma?

Well, where do we not find plasma ? The sun , the stars, nebulae, the Milky way, glow because of the presence of plasma in them. Nearer home the ionosphere, lightning... even our atmosphere contain plasma. In fact, it is estimated that more than 99% of the matter in the universe exists in plasma state . But is it not surprising that we know the least about this most abundant state of matter?

Plasma was first identified in a Crooke's tube and so described by Sir William Crooke in 1879 (he called it "radiant matter"). The nature of the Crooke's tube "cathode ray" matter was subsequently identified by British physicist Sir J. J. Thompson in 1897. The term plasma was first coined by Irving Langmuir in 1928. Plasma is similar to a gas in which certain portions of the particles are ionized. It is a mixture of free electrons and ions. Inside the stars, the temperature is so high that the atoms break up. Some of the electrons break away from the atoms converting the rest of the atoms into ions. Plasma has properties quite unlike those of solids, liquids or gases and is considered therefore a distinct state of matter. Like gas, plasma doesn't have any definite shape or a volume unless enclosed in a container.

This ionized state of matter i.e.. plasma can exist in liquid and solid state too. For example, free electrons and holes in semiconductors constitute a plasma while solutions of sodium in ammonia is a liquid which show plasma behaviour.

Plasma can be made on earth by passing electricity through gases at very low pressure taken in a glass tube (discharge tube). The fluorescent tubes and neon sign bulbs form plasma when they are switched on. A fluorescent tube may contain helium gas (or some other gas) and a neon bulb contains neon gas. When electricity is passes through a fluorescent tube the gases present in them get ionized to form plasma. This plasma makes a fluorescent tube or neon sign bulb to glow.

Now , to convert matter to this plasma state, a very high temperature is required. This poses a big problem – a really vital one- the problem of plasma confinement. Because, the very high temperature needed to sustain plasma would melt the very vessel used for confining the plasma. This problem of plasma confinement has continued to elude the scientific world even after more than 130 years of its discovery. But scientists have found a way: now it is well known that plasma can be confined by applying magnetic field , a process commonly known as 'Plasma Confinement'.

Because of their sizeable temperature, plasma finds applications in many fields of research, technology and industry. For example, in industrial and extractive metallurgy, surface treatments, such as thermal spraying (coating), etching in microelectronics, vehicle exhaust cleanup and in aerospace engineering.

Because of its immense application , plasma has a whole branch of physics–Plasma physics-. in its name. Research in plasma physics has made quite a headway both in theoretical as well as experimental side. The Plasma foundation of India , Physical research Laboratory , Ahmedabad are some of the institutes actively involved in Plasma research in our country. As for our part of this world, we can proudly claim that the Institute of Advanced Study in Science and Technology (IASST) , based at Guwahati is receiving worldwide acclaim by doing commendable work in the field of experimental Plasma Physics and producing several promising young plasma physicist capable of contributing to this great upcoming field. ■

CHILD LABOUR AS A FORM OF VIOLATION OF HUMAN RIGHTS

Nyalanda Sonowal
B.A. 3rd Year (P.Sc.)

Today, the nation of the world are highly concerned with the issues like Global Terrorism, global warming. Environmental Degradation, Epidemic like AIDS and Human rights violation. The child labour is another burning issue which violates the human rights. It is seen to be practised in almost all parts of the world.

Child labour refer to the employment of children in any work that deprives children of their childhood, interferes with their ability to attain regular school and that is mentally, physically, socially or morally dangerous and harmful. Child labour are engaged in agriculture and allied activities; the rest are in informal and unorganised sector. Some are used for prostitution and pornography. Many are forced into beggary and into committing petty crimes for their masters. However we cannot be considered as well work by children as child labour, exception include work by child artists, supervised training, certain categories of work such as those by Amish children and others.

The term child labour (International Labour Organisation) is defined as work that deprives children of their childhood, their potential and their dignity, and that is harmed to physical and mental development. It refers to work that is mentally, physically, socially or morally dangerous and harmful to children, or work whose schedule interferes with their ability to attain regular school, or work that affects in any manner their ability to focus during school or experience healthy childhood.

The labour is a major problem facing both the developed and developing countries of the world irrespective of their economic system and level of development. Child labour accounts for 22% of the workforce in Asia, 32% in Africa, 17% in Latin America, 1% in US, Canada, Europe and wealthy nations. The proportion of child labours varies greatly among countries and even regions inside those

countries. In 2001, Sub-Saharan, Africa had the highest incidence of child labour. World wide, Agriculture is the largest employer of child labour, vast majority of child labour is found in rural setting and informal urban economy. India is sadly the home of the largest number of child labour in the world. So the burning problem of India is the Child Labour problem. India has many legal provisions concerned with child labour and child rights.

Legal Provisions :

After Independence India has adopted the constitution of India embodied the Fundamental Rights and the directive Principles of State Policy which prohibits child labour below the age of 14 years in any factory or mine or engaged in any other hazardous employment (Art. 24). The constitution also envisioned that India shall by 1960 provide infrastructure and resources for free and compulsory education to all children of the age 6 to 14 years. (Art. 21-A and Art. 45). Besides, the provisions, The Government of India has also adopted some statutory laws related to the child labour. These are :–

i] The Factories Act. Of 1948.

ii] The mines Act. of 1952.

iii] The child labour (Prohibition and Regulation) Act. Of 1986.

iv] The Juvenile Justice (Care and Protection) of Children Act. Of 2000.

v] The right of children to free and compulsory Education Act. Of 2009 and

vi] National policy on Child labour in 1987. In 1988, this led to the National Child Labour Project (NCLP).

Despite these efforts, Child labour remains as a major Challenge for India, The 2001 National census of India estimated the total number of Child labour aged 5-10, to be at 12.6 million. Out of these, about 0.12 million children in India were in a hazardous job. International Labour Organisation estimate that the largest employer of child labour in India. Poverty lack of good schools and growth of Informal economy in country as the Important causes of Child Labour in India. The North-East region of India comprising of eight States Arunachal Pradesh, Assam, Manipur, Meghalaya, Mizoram, Nagaland, Sikkim and Tripura. The Child labour problem is deeply rooted in these states. Assam is called as the door of "North-East India": has the large numbers of Child Labour and they are employed in agriculture related activities, tea gardens, hotels, restaurants, garages and in homes as domestic servant.

Digboi is a town in the Tinsukia District of Assam. It is located between 27.28'N latitude and 95.63E longitude at a height of 165 meters above mean sea level. According to the 2001 census report, Digboi had a population of 20405 inhabitants male constitute 54% of the population and female constitute 46% of the population. And 10% of the total population is of less than 6 years of age. This town has an average literacy rate of 81%, which is much higher than the all India average of 59.5%. The Digboi refinery is the Asia's' oldest oil refinery still in operation. So, Digboi town is a oil town. Here a considerable number of children are working in different economic field i.e. hotels, shops, garages, factories, and in domestic works. They engaged in economic activity on part-time or full- time basis. The practice deprives children of their Childhood and is harmfull to their physical and mental development. The children who work, instead of going to school remain illiterate which limits the ability to contribute to their own wellbeing as well as to community they live in. In this way, Child Labour violates the human rights. Recognising the importance of the issue this study is carried out.

Objective of the study :

The main objective of this study is to examine how the child labour violate the child rights of Digboi town. In addition, it aims at by proving some measures the eradication of child labour from the society.

Methodology :

The present study is based on descriptive and analytical methods. The required data for the study are collected through primary and secondary sources. Primary data are collected by personal observation and secondary data are collected from related books, Newspapers, Journals and Internet.

Scope of the study :

Digboi town is one of the oldest town of Assam. In Digboi, So many industries are there like oil industry, Tea industry, Refinery, Candle etc. The present study

is confined to the child labour of Digboi town between the age group of 6-14 years only. Suggestions have also been forwarded to eradicate this issue.

Significance :

Different research scholars have carried out their research work in the field of human rights. But only a few researcher worked on the child Labour in national as well as regional level. The present study would be helpful to the researchers in forwarding their further research work in this regard. It will help in awakening the people to come forward to check the ever increasing child labour from their society. In this way it will help to create awareness among the common masses about the problem Therefore the present study has great significance which will contribute to the society as a whole.

Related Literature :

Considering the importance of the Child rights and their protection several scholars have come forward in examining the important theories and concepts pertaining to the protection of the child rights. Here an attempt has been made to present the review of some related literature carried out in this area.

i) In the article entitled "Eliminating Child Labour" Goswami, H. K. (2011) discussed that child labour and slavery are among the worst forms of human rights violation. Its continued prevalence is evidence of a lack of political will and social concern. Child labour denies freedom, justice, dignity, equal opportunities and a fulfilled childhood. It also endangers Children's present as well as future.

ii) Stephen rev., M (2002) in his book "Human Rights" discussed the conditions of the Girl children which are more tragic than the boy children. They are ill-treated by the family members as their dignity is questioned and they are sexually exploited and also malnourished. The children work overtime in factories, hotels, shops etc. and draw very low wages. Any discrimination to children in the area of educational opportunities and participation. Sex, food and freedom of expression are human rights violation.

iii) Yasin Adil-Ul and Upadhyay, Archana (2006) in their book "Human Rights" discussed the various declarations and convention of International as well as national from time to time for the protection and promotion of the Child rights. Despite the international and national efforts in the direction of protection of the rights of a child, child abuse, exploitation and victimization continues unabated.

Here, an attempt is made to depict the picture of child labour of Digboi town with the help of tables:

Table – I

Hotels

Age Group	Sex (Male/Female)	Number
9-10 Years	Male	09
11-12 years	....	12
13-14 years	....	05
Total	....	26

Source: Personal observation

Table – II

Shops

Age Group	Sex (Male/Female)	Number
11-12	Male	4
13-14	....	13
Total	....	17

Source: Personal Observation.

Table – III

Garages and Vehicles

Age Group	Sex (Male/Female)	Number
11-12	Male	2
13-14	....	7
Total	....	9

Source: Personal Observation.

Table No-I shows the number of Child labour employed in different hotels of Digboi town. In this field, Twenty five (25) number of male children under the age group of 9-14 years are employed. They engaged in full time basis. Their works are: cleaning and washing, food preparing and other related works.

Table No-II shows the child labour employed in different shops of Digboi Town. In this field Seventeen numbers of Male children are working. They are under the age group of 11–12 years (4 Nos) and 13–14 years (13 nos). These children are also engaged in their work on full time basis and their works are – Cleaning,

arranging goods and many other related works.

At last Table no-III, shows the children employed in difference garages and vehicles in Digboi town. Nine numbers of male Children under the age group 11-14 years are employed in these fields. They are engaged in work on full time basis.

Beside, children are also employed in Factories, domestic works and many other economic fields of Digboi town. In domestic field both male and female children are employed. Female children largely employed in comparison to the male child in this field. And they perform all the domestic work for the whole day.

So, we cannot ignore the violation of child rights in Didboi Town. Here, a large number of children are working at various economic activities. They come from the poor families. Due to poverty, they are bound to work at their childhood, Illiteracy and unemployment of their parents are also highly responsible for this. They are employed for whole day, but draw a little amount of wages, they have no time for rest. Playing, schools and care their health. Moreover they of sufficient food at proper time and their working condition is also not healthy. This directly impact on their physical and mental growth. They suffer from various diseased like. Skin disease and become weak and do not even they know about their rights and other basic things. In this way, a section of children deprive their childhood. However, in digboi poverty, unemployment and illitery Contribute a lot towards the increasing of child labour in the town.

A large number of initiatives have been taken at international and national level for the eradication of child labour and promotion and protection of the child rights. Inspite of these efforts, the child labour problem is continued as a major challenge in every society. Here Digboi Town has a numbers of schools, both Governmental and non governmental organisation and many other voluntary organisations. However, these organisations have not taken any efforts related to the eradiction of the child labour in Digboi Town so far. So, it is the right time to minimise and resolve this social problem.

What We Can Do Now :

There are many approaches, and no single magic solutions. Here are some suggestions –

i) Poverty should be alleviated from the society. For this, Government should take special poverty alleviation programmes like employment generation programmes and asset distribution programmes.

ii) There must be population control to solve the child labour problem. Birth rate should be decreased. So, population control measure like, family planning should be taken in both rural and urban areas.

iii) Literacy rate should be increased, for this Government should make compulsory and free education for all and sufficient schools should be opened through out the country.

iv) Child labour eradication needs concerted efforts at various levels. At the Central, State, and local level, Government should take collective efforts, which would be most successful the eradication of child labour as wel as promotion and protection of child rights.

v) There should be effective implementation of child protective laws. Implementation of Anti-child labour acts or laws in a systematic manner would only increase the incidence of leakages instead of reducing the incidence of Child labour. There should be necessary prosecution of child labour defaulters.

vi) The involvement of the religious leader, trade unionist and non governmental organisations to tackle the child labour by forming advisory Committees on child labour at block level should be there. The authority should not bend before the pressure of the politicians while tackling the problem of child labour.

vii) Awareness camps and programmers related to child labour should be conducted. These programmes would directly help in awakening the common masses in the society. And

viii) The social involvement of college students with the rural village population will bring social awareness and better practical education.

Conclusion :

So, the child labour is the highest form of human rights violation. Inspite of International and National efforts regarding removal of child labour it is still

common in many parts of the world. India has the largest number of working children in the world. It is estimated that the child labour in India ranging from 60 to 115 million. In this way, millions of child deprive of their basic rights at a time. The steps are taken to promote and protect their rights and the laws passed but those have not controlled the ongoing child labour. This is possible only with the co-operation of all sections of the society and the law enforcement agencies and by removing and minimising the causes of child labour, the main thrust should be on controlling the population of the country, education of the children, generation of employment, alleviation of poverty and providing sufficient funds for its removal. ■

References :

i] Goswami, H. K. : Eliminating Child Labour; The Assam Tribune, Dibrugarh, 17th Dec.2011, Page-6

ii] Stephan Rev.M : Human Right, Concept Publishing Company, New Delhi-110059 (2002)

iii] Yasin, Adil-UL and Upadhaya, Archana: 'Human Rights; Akansha publishing House, New Delhi (2006); Page-92

iv] www.childlabour.in

MOTHER TERESA

IN ONE OF THE POOREST cities in the world – Calcutta, India – a European woman devoted her life to helping the poor and needy. Mother Teresa, a Macedonia-born nun, led the Missionaries of Charity, an international order of nuns dedicated to helping those most in need. When the order was first given the backing of the Catholic Church in 1950, the Missionaries had few resources of their own. But now, thanks to the work of Mother Teresa and her order, money flows in from donors all over the world and is used to alleviate the suffering and poverty of those unable to help themselves.

Early life
Agnes Gonxha Bojaxhiu was born in 1910 into a prosperous family of Albanian descent. Her father, a businessman, died when Agnes was nine, and suddenly she and her family were poor. This first-hand experience of poverty left her with the conviction that she should become a nun and help the poor in India.

Missionaries of charity

Other nuns came to help Teresa in her work with the poor. She formed the Missionaries of Charity to concentrate on this work, and became known as Mother Teresa.

Education

At the age of 18, Agnes joined a Roman Catholic order of nuns, the Sisters of Loreto in India. She served nine years as a novice. On taking her vows in 1937, she took the name Teresa, after St Teresa of Lisieux, and remained in India.

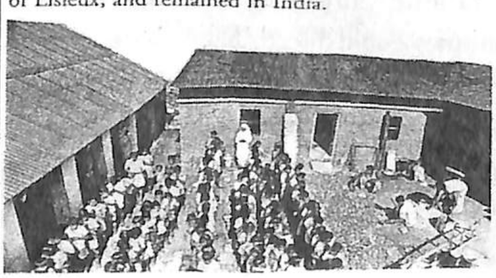

Entally Convent, Calcutta

Sisters of Loreto
Teresa became the Mother Superior of the convent at Entally, Calcutta. She worked there for 11 years, surrounded by poverty. In 1948, she received permission to work outside the convent, setting up a school for poor children and helping to care for the sick.

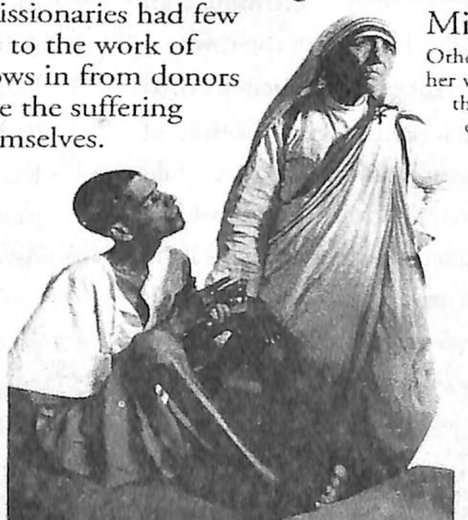

The poor
As she walked through Calcutta, Mother Teresa saw poverty all around her. The poor and sick often had no homes, and lay in squalor in the streets. Teresa helped them with food and clothes, and took unwanted children into her mission to look after them.

The sick
Mother Teresa tried to relieve sick people's pain and, when the end came, helped them die in dignity. She also taught people how to recognize the early signs of diseases such as leprosy, so that they could be cured.

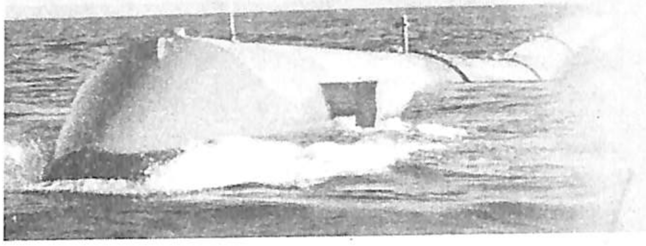

Sea / Oceanic Wave – Energy Generator

A Model for Exhibition of the Special session of Assam Sahitya Sabha 2012, Ledo

Zoology Department
Digboi College

Sea Wave Energy :

Energy from the Sea / Ocean is also available in the form of waves. Due to the blowing of wind on the surface of water of Sea / Ocean, very fast waves (water waves) moves on its surface. Due to their high speed, Sea / Oceanic waves have a lot of kinetic energy in them. This model, Sea/Oceanic wave energy generator shows a simple technique, how we can harness the kinetic energy of water waves for production of electric current. This mode of electricity production would prove to be a boon for us in the present scenario of power crisis and environment degradation. Wave energy generators would prove to be a cheap, hazard free, renewable and eco-friendly source of electricity production parallel to solar energy devices.

The Model :

The model is very simple, made of simple components, which can be understood on common knowledge we hold. Through this model I'd wish to bring it to the knowledge of peoples that Thermal power, dams, nuclear power etc. are not only the sources of electricity, there are still some other unexplored renewable and green sources of energy of our needs, whose development and utilization is the prime need of the time.

Constuction of the Model :–

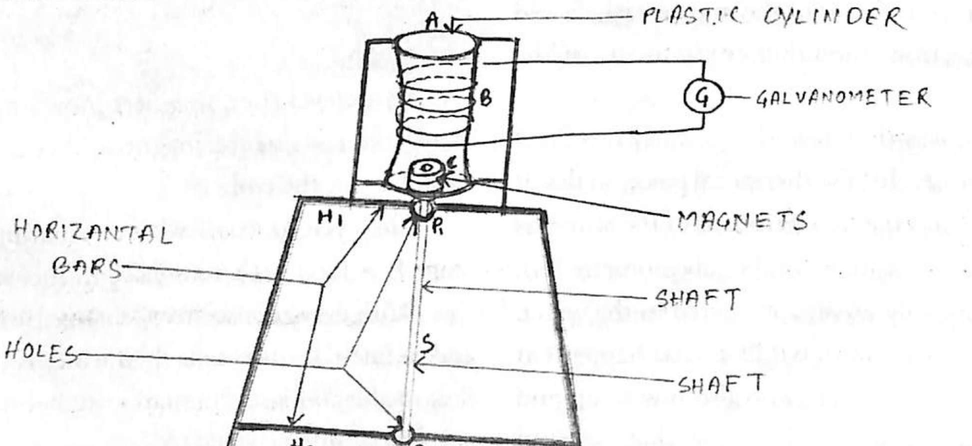

Fig: Diagram of the Model

A wooden frame of four legs is made to support all the other components of the Model together above water. Two Horizontal Bars of wood (H1 &H2) passing through the vertical central axis are fixed at different hight in the frame. In the Horizontal Bars (H1 & H2), holes (P1 & P2) are made exacthy at the point of Central vertical axis. Through the holes (P1 &P2) the shaft (s) can move freely up and come down without being dislocated side wise.

The end of shaft (s) toward bottom is attached with a piece of thermocal which floats in water. To the other end of the shaft (s) magnets (c) are fixed. The magnets used are cicular magnets of loud speakers. So, when the thermocal piece is moved up & down the shaft (s) and magnets (c) also move up & down with it simultaneously.

A Coil (B) is made by winding enamellated ≈ 30 gauge copper wire on a plastic cylinder (A) of radius more than that of magnets (c). The cylinder (A) is mounted on top of magnets (c) and is fixed in that position with the frame. So if the magnets happen to move up-down then it will directly move in and out of the cylinder (A) upon which the coil (B) is wound.

Care was taken to make sure that there were no resistance to the movement of the magnets, shaft and thermocal piece from the other components of the model.

The model was then placed in a water tub filled with water to the level of the thermocal piece, so that it floats on water, And the two terminals of the wire was connected with the terminals of the galvanometer (G).

When artificially waves are created in the water, the water level moves up-down like what happens at Sea/Ocean. The thermocol piece also moves up and down with water, due to which the shaft (s) and magnets (c) also move up-down.

When this happens, the Galvanometer shows deflection, which means current is being produced in the coil.

Working :–

The whole process by which the water wave – energy generate electricity can be explained as a cycle of two stages A &B, which goes on repeating to produce current.

Stage – A : Through phase of water wave

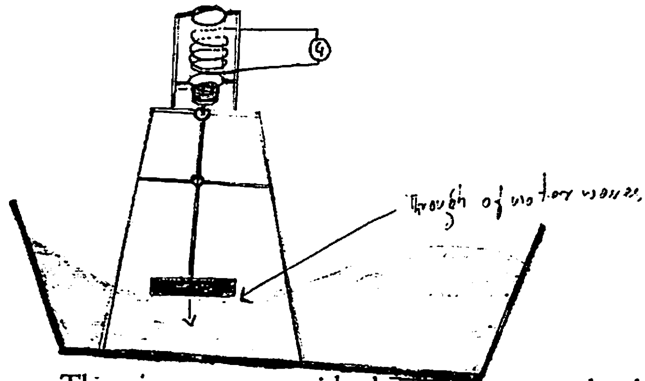

The magnets are outside the coil, the water level is low, the magnetic flux is less inside the coil.

Stage – B : Crest phase of water wave.

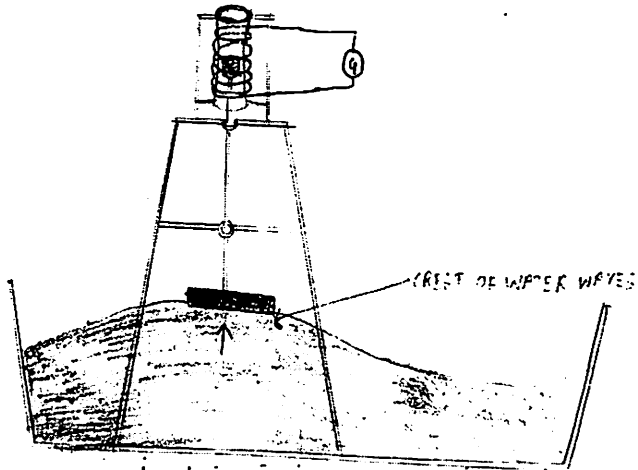

water level rises, magnets moves up and present inside the coil hence magnetic flux is maximum in this phase in the coil.

The cycle goes on with alternating stage A and Stage B as long as there is wave in the water.

With every consecutive change from Stage A→B and so forth, simultaneously the intensity of magnetic flux in the coil also fluctuates, higher during stage-B and lowest during stage -A.

There is a law in physics- Faradays' Law of electromagnetic induction which states that, when there is fluctuation/ change in the magnetic flux over a coil, there is an alternative emf induced in the coil which ultimately drives electic current, which is detected in the galvanometer.

In this way the wave -energy generator model transfrom mechanical energy in the wave into electrical energy. ■

4G Technology

Poban Kumar
Lecturer, Computer Science Dept.

4G means 4th generation. This is a set of standard that is being developed as a future successor of 3G in the very near future. The biggest difference between the two is in the existence of complaint technologies. There are a bunce of technologies that fall under 3G , including WCDMA, EV-DOQ and HSPA among others. Although a lot of mobile phone companies are quick dub their technologies as 4G, such as LTE, WiMax, and UMB, none of these are actually complaint to the specifications set forth by the 4G standard. A 4G system provides mobile ultra-boadband Internet access. For example to laptops with USB wireless modems, to smart phones, and to other mobile devices. Conceivable applications include amended mobile web access, I.P. Telephony, gaming services, high definition mobile TV, Video conferencing and 3D television. Recently, Android and windows enabled cellular devices also falls in the 4G category. One advantage of 4G is that it can at any point of travelling time provide an internet data transfer rate higher than any existing cellular services (excluding boadband and Wi-Fi Connections). 3G is a mix of circuit and packet

Differences between 3G and 4G

Major Requirement Driving Architecture	3G (including 2.5G, Sub 3G)	4G
	Predominantly voice driven	Coverage data and Voice
Network Architecture	Wide area cell-based	Integrations of Wireless LAN
Speeds	384 Kbps to 2 Mbps	20 to 100 Mbps in mobile
Bandwidth	5-20 MHZ	100 MHZ (or more)
Switching Design Basis	Circuit and Packet	All digital with packetized
Access Technology	W-CDMA	OFDM and MC-CDMA
Component Design	Optimized antenna design	Smarter Antennas Software
I.P.	A number of Air link protocol	All I.P. (I.P. v6)

switching network while 4G is only a packet switching network.

Application of 4G

Virtual Presence: This means that 4G provides user services at all times, even if the user is offsite.

Virtual Navigation: 4G provides user with virtual navigation through which a user can access a database of the streets, buildings etc. of large cities. This requires high speed data transmission.

Tele- Medicine: 4G will support remote health monitoring of patients. A user need not go to the hospital instead a user can get videoconference assistance for a doctor at anytime and anywhere.

Tele-Geo.-Processing applications: This is a combination of GIS (geographical Information System) and GPS (Global Positioning System) in which a user can get the location by querying.

Crisis Management : Natural disasters can cause break down in communication systems. In today's world it might take days or weeks to restore the system. But in 4G it is expected to restore such crisis issues in a few hours.

Education: For people who are interested in lifelong education, 4G provides a good opportunity. People anywhere in the world can continue their education through on-line in a cost effective manner.

Apart from these, 4G technology would have high network capacity, high speed data transfer at any two points in the world with seamless connectivity and global roaming. No new infrastructure would be needed to install, as 4G will be interoperable with existing wireless standards, dynamically sharing and utilizing the already existing network resource. Consumers are generating increasingly high volumes of mobile data traffic due to their adaptation of more advanced devices. Smart Phone's and Mobile Internet devices contribute to the growing popularly of bandwidth-intensive applications such as mobile video but also peer -to-peer and social networking. This puts pressure on networks and leads to concession and poorer consumer experience.

Industry and consumers alike are keen to take mobile communications to the next level and there is strong interest in Pre-4G technologies such as Mobile WiMax and LTE that can increase data rates and capacity dramatically. Both technologies are marketed as 4G despite not meeting the IMT Advanced requirements. While Mobile WiMAX is already available in some markets, deployment of LTE is only just starting, pushing back the data when true 4G will be widely available commercially.

4G seems to be a very promising generation of wireless communications that will change the people's life to wireless world. There are many striking attractive features proposed for 4G which ensures a very high data rate, global roaming etc. New ideas are being introduced by researchers throughout the world, but new ideas introduce new challenges. There are several issues yet to be solved like incorporating the mobile world to the I.P. based core network, efficient billing system, smooth hand off mechanism etc. .■

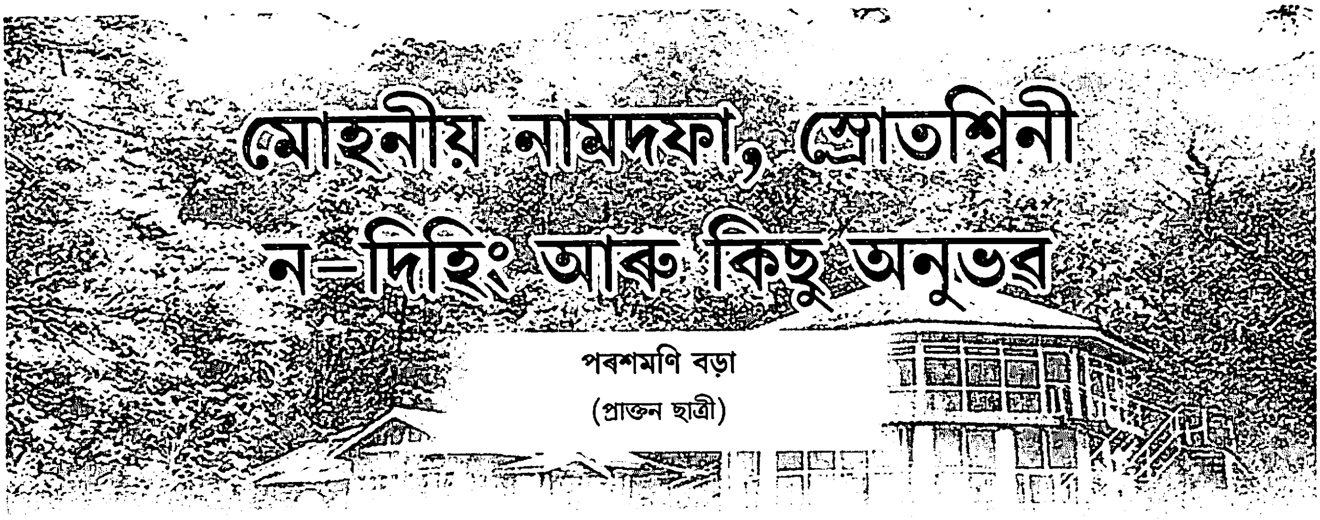

মোহনীয় নামদফা, স্রোতস্বিনী ন-দিহিং আৰু কিছু অনুভৱ

পৰশমণি বড়া
(প্ৰাক্তন ছাত্ৰী)

অঁকোৱা-পকোৱা এটা ঠেক বাট, যাৰ দুয়োকাষে শুৰুনি কৰে ক্ৰমাৎ ঘন হৈ আহিব ধৰা বন-বিৰিখৰ শাৰীয়ে, মূৰৰ ওপৰৰ মুকলি আকাশ আৱৰি ধৰা গছৰ ঠাল-ঠেঙুলিবোৰৰ মাজেৰে সৰকি অহা বেলিৰ কিৰণৰ স্পৰ্শ লৈ ক্ৰমাৎ উচ্চতা চুব বিচৰা পথটোৰেদি গতি কৰোঁতে হঠাতে কাণত পৰিবহি বোৱতী নদীৰ মাত। আৰু ক্ষন্তেক সময়ৰ বাট অতিক্ৰম কৰি আহিলেই সলনি হৈ যাব পাৰে সন্মুখৰ দৃশ্যপট, ডালে-পাতে চাটি ধৰা চৌপাশৰ সলনি থিয় দিবহি সন্মুখত এখন মুকলি আকাশে আৰু আকাশ আৰু পৃথিৱীৰ সংযোগসীমা হৈ দেখা দিবহি পাৰে শুভ্ৰ বৰফৰ চাদৰেৰে গা-ঢাকি বৈ থকা পৰ্বত শৃংগই। আপুনি থিয় হৈ থকা পথটোৰ পৰা অকণমান ফালৰি কাটি আকাশ আৰু মাটিৰ মিলনৰ দৃশ্য পৰিস্কাৰকৈ প্ৰত্যক্ষ কৰিব বিচাৰি আহিলেই দেখা পাব গৰ্জন মুখৰ এখন নীলাভ বোৱতী নৈ – যাৰ ফেনিল, চঞ্চল, উত্তাল জলধাৰাই অনুভৱ কৰোৱাব প্ৰকৃতিৰ বাঙ্ময় সৌন্দৰ্যবোধ। জীৱনৰ দৰ্শন।

ঠিক এনে এখন পটভূমিকে বিচাৰি ফুৰিছিলো আলেঙে আলেঙে, ঠিক প্ৰকৃতিক বুজি উঠিবলৈ শিকাৰ পাছৰে পৰাই আৰু এইখন পৃথিৱীত খুব কমসংখ্যক ব্যক্তিহে ওলাব বোধহয় – যি অৰণ্যক সৌন্দৰ্যৰ প্ৰেমত পৰিবলৈ শিকা নাই। কৃত্ৰিমতাবিহীন প্ৰকৃতিৰ আৰণ্যক আচ্ছাদনে নিজ চকুৰে চাবলৈ হাবিয়াস কৰা বাবেই নেকি এদিন সময়ে মোক ভেটা-ভেটি কৰাইছিল বৰ্ষাৰণ্যৰ অপৰূপ সৌন্দৰ্য সামৰি প্ৰকৃতিৰ নিৰ্ভেজাল মৰমৰ সাক্ষী হৈ অহা এখন মোহনীয় ঠাইৰ সৈতে, নাম যাৰ 'নামদফা', গগণচুম্বী পৰ্বত শৃংগ 'ডাফা বুম' আৰু খৰস্ৰোতা ন-দিহিং যাৰ চিৰসেউজ লগৰী।

জৈৱ বৈচিত্ৰত চহকী বনাঞ্চলসমূহৰ নাম ল'লেই মন যায় নামদফাক তালিকাৰ শীৰ্ষৰ ফালে স্থান দিবলৈ। মন যায় এইবাবেই কিয়নো ভাৰতৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ ভিতৰতে সমুদ্ৰ পৃষ্ঠৰ উচ্চতম স্থানত অৱস্থান কৰা এইখন একমাত্ৰ বনাঞ্চল, যিখনে অলেখ গছ-গছনিকে ধৰি জীৱ-জন্তুৰ কেইবা প্ৰকাৰৰো দুষ্প্ৰাপ্য আৰু দুৰ্লভ প্ৰজাতিক বুকুত আশ্ৰয় দি আখ্যা লৈ থৈছে সংৰক্ষিত বনাঞ্চল (Protected area), অভয়াৰণ্য (Wildlife sanctuary), জীৱমণ্ডল সংৰক্ষিত অঞ্চল (Biosphere reserve), ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান (National Park) কে ধৰি ব্যাঘ্ৰ প্ৰকল্প (Tiger reserve)ৰ। আটাইতকৈ উল্লেখনীয় কথা এয়া যে নামদফাই আগুৰি লোৱা বিশাল এলেকাত ঠাইভেদে উচ্চতাৰ তাৰতম্য বিদ্যমান। যাৰবাবে নামদফা হৈ আহিছে বিবিধ প্ৰকাৰৰ উদ্ভিদ আৰু জন্তুৰ প্ৰজাতিৰ নিৰ্ভৰযোগ্য আশ্ৰয়স্থল।

চমুৱাই ক'বলৈ গ'লে নামদফা হ'ল ইণ্ডো-চীন-বাৰ্মাৰ ত্ৰিসংগমৰ তেনেই ওচৰতে অৱস্থিত বৈচিত্ৰ প্ৰকৃতিৰ ৰম্যভূমি। অসমৰ সীমামুৱীয়া ৰাজ্য, 'পূৰ্বাঞ্চলৰ সূৰ্য উঠা দেশ' অৰুণাচলৰ চাংলাং জিলাৰ অন্তৰ্গত এইখন ৰম্যভূমিলৈ এদিন ঢাপলি মেলিছিলো যান্ত্ৰিকতাৰ পৰা ফালৰি কাটি প্ৰকৃতিৰ নিৰ্ভেজাল আশ্ৰয়ত অতিথি হ'বলৈ। শিক্ষামূলক ভ্ৰমণৰ এক অংশ হিচাপে লোৱা আমাৰ দুদিনীয়া যাত্ৰাৰ প্ৰথম দিনটোৰ আবেলিৰ সময়খিনিত পোন-প্ৰথমবাৰৰ বাবে ভৰি থৈছিলো নামদফাৰ প্ৰৱেশদ্বাৰত আৰু তাৰ পাছত অঁকোৱা-পকোৱা বাটৰ একাষে থকা গহীন বৰ্ষাৰণ্য আৰু আনকাষে বহু ফুট তলেৰে বৈ যোৱা বিশাল ন-দিহিং আৰু দূৰৰ পৰ্বতমালাৰ নয়নাভিৰাম দৃশ্য উপভোগ কৰি এটা সময়ত দেবানত উপস্থিত হৈছিলো। প্ৰাকৃতিক সুন্দৰতাই হাত বাউলি মাতি থকাৰ বাবেই সুদীৰ্ঘ যাত্ৰাপথৰ ক্লান্তিয়ে শৰীৰ অৱশ কৰি তুলিলেও জিৰণি ঘৰ (Rest house)ত জিৰণি নলৈ ঢপলিয়াই গৈছিলো ন-দিহিঙৰ পাৰলৈ। তাতে শিলাময় বুকুয়েদি খোজ কাঢ়ি নদীৰ তীৰত বৈ চাইছো দুটা পাহাৰৰ মাজেৰে বৈ অহা ন-দিহিঙৰ ফেনিল জলধাৰা, গৰ্জনমুখৰ ঢৌৰ প্ৰতিধ্বনিত শব্দ শুনিছোঁগৈ, নৈৰ দুয়োকাষৰ কঁহুৱাৰ কোবাল বতাহৰ তালত নাচোন চকুৰ পলক নেপেলোৱাকৈ চাইছোগৈ আৰু পাহাৰৰ আঁৰত লুকাব খোজা অস্তগামী বেলিৰ শেষ কিৰণকণ থকালৈকে মুক হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰিছো প্ৰকৃতিৰ চিৰচঞ্চল বন্য সৌন্দৰ্য। দুচকু মুদিলেই এতিয়াও তাৰপৰা পৰিস্কাৰ ছবি এখন ভাঁহি আহে মনৰ পচ্ছাদ পটত।

নামদফা ভ্ৰমণৰ আচল ৰোমাঞ্চকৰ অভিজ্ঞতাটোৰে মোলৈ অপেক্ষা কৰি আছিল আমি গৈ পোৱাৰ পিছদিনা পুৱাৰ ভাগতেই, সেয়া আছিল অৰণ্যৰ মাজে মাজে দলবদ্ধ হৈ খোজ কাঢ়ি গোটেই পথছোৱাৰ আনন্দ লোৱাটো, যাক কোৱা হয় ট্ৰেকিং (Trekking)।

তাৰো আগতে জীৱনত প্ৰথমবাৰলৈ অৰণ্যৰ এক স্বভাৱগত আদিম বন্য পৰিৱেশৰ তেনেই কাষত ৰাতি কটোৱাৰ অভিজ্ঞতা মোৰবাবে পাহৰিব নোৱাৰা হৈ ৰ'ল। খিৰিকীৰ কাঁচৰ আবেষ্টনী পাৰ হৈ সোমাই অহা জোনাকৰ স্নিগ্ধ পোহৰত কোঠাৰ ভিতৰত নিজৰ বিচনাত পৰি কাঁচৰ সিপাৰে জোনাকৰ বৰষুণত তিতা গছ-পাতবোৰৰ দিনত বেলিৰ পোহৰত দেখাতকৈ অন্য এক ৰূপ, ধুমুহাৰ সোঁ-সোঁৱনিৰ দৰে শব্দ তুলি অদূৰত বৈ যোৱা ন-দিহিঙৰ গৰ্জনমুখৰ শব্দ – আটায়ে মিলি মায়াপুৰীৰ ৰূপ দিছিল দেবানক সেই সময়ত। যাৰবাবে বিদ্যুৎ নথকা, পানী যোগানৰ পৰ্যাপ্ত সুবিধা সময়ত নোপোৱাৰ অভিযোগখিনিও তুলাৰ দৰে উৰি গৈছিল।

দেবানত মুখামুখি হোৱা পিছদিনাৰ পুৱাটোৱেও বহু কিবাকিবি কঢ়িয়াই আনিছিল। আটায়ে ট্ৰেকিঙৰ বাবে সাজু হৈ পুনৰবাৰ গৈছিলো ন-দিহিঙৰ পাৰলৈ, অৱশ্যেই ছাৰ-বাইদেউসকলৰ তত্বাবধানত সেইবাৰ। নৈ-পৰীয়া পাতল হাবি-বননিবোৰ টহলি গৈ থাকোতে ডিস্ক'ভাৰী চেনেলটোৰ চিনাকী মুখকেইখনৰ দৰে লাগি গৈছিল নিজকে। তাৰপৰা উভতি আহি পুৱাৰ জলপান পৰ্ব সামৰাৰ পিছত আটাইকে ফৰেষ্ট গাৰ্ড, ৰেঞ্জাৰে নামদফাৰ সম্যক ধাৰণা দিছিল। প্ৰথমবাৰলৈ শুনিছিলো হলৌ বান্দৰ (Hoolock Gibbon)ৰ জীৱন যাত্ৰাৰ বহু বিস্ময়কৰ তথ্য। পুবে ঢলফাঁট দিয়াৰ কিছুসময়ৰ পাছতেই সিহঁতৰ সমূহীয়া মাত অৰণ্যৰ নিস্তব্ধতা ভেদি ওলাই আহিব বুলি কোৱা শুনিছিলো আৰু সেইমতেই ক্ষন্তেক সময়ৰ পাছত ৰিণি ৰিণি ভাঁহি অহা শুনিছিলোও উকি সদৃশ সেই মাত। নামদফাতেই প্ৰাইমেট বৰ্গৰ (order-primate) এই নিৰীহ প্ৰাণীবিধৰ প্ৰতি মোৰ কৌতুহল জন্ম হৈছিল যাৰবাবে পাছৰ পৰ্যায়ত মাৰ্ঘেৰিটাৰ কেটেটিং অঞ্চলত ঘৰুৱা পৰিৱেশৰ মাজত ডাঙৰ হোৱা মাইকী হলৌ বান্দৰ এটাক চাবলৈ গৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰাকৈ কান্ধত বহুৱাই লৈছিলো আৰু লিডুৰ আৰক্ষী থানাৰ ওচৰৰে অঞ্চলটোলৈ কাষৰীয়া পাহাৰাঞ্চলৰ পৰা খাদ্যৰ সন্ধানত নামি অহা মতা হলৌ বান্দৰ এটাৰ সন্ধান পাই তাৰ কাৰ্যকলাপ নিৰীক্ষণ কৰিবলৈকে কেইবাদিনো পুৱাৰ চিকুণ টোপনিৰ আমেজকো পৰিহাৰ কৰিছিলোঁ। অলপতে শুনিবলৈ পাইছো নিতৌ অহাৰ দৰেই পুৱা ৰাষ্টাৰ ইটো মূৰৰ পৰা সিটো মূৰলৈ খাদ্যৰ সন্ধানত আহিব লওঁতেই যোৱা ১৫ এপ্ৰিলত হলৌটোৱে মৃত্যুক সাৱটি ল'লে – দুঃখজনক!

ট্ৰেকিঙৰ কথা নকলে এই সকলো কাহিনী আধৰুৱা হৈ ৰ'ব। ৬ জানুৱাৰী, ২০১২ ৰ পুৱা ৮-১৫ মান বজাৰ পৰাই আৰম্ভ হৈছিল আমাৰ পদযাত্ৰা, ক্ৰমাত ঠেক আৰু সমতলৰ পৰা ওখোৰা-মোখোৰা, নিম্নতাৰ পৰা উচ্চতালৈ গতি কৰা লুংলুঙীয়া কেঁচা পথ এটাইদি। নামদফাক চৰাইৰ স্বৰ্গভূমি কিয় আখ্যা দিয়া হয় সেয়া সেইদিনা যাত্ৰাপথত জান-নাজানকৈ দেখা চিনাকী-অচিনাকী চৰাইবোৰ দেখিয়েই বুজি উঠিছিলো। বেলিৰ চোক বাঢ়ি অহাৰ লগে লগে এটা-দুটাকৈ বিচৰণ কৰিবলৈ ধৰা পখিলাৰ জাকবোৰেও বিনন্দীয়া প্ৰকৃতিৰ গুণ গাই থকা যেন লাগিছিল। মাজে মাজে দেখা পথৰ দুয়োদাঁতিৰ ওখ ওখ শেলুৱৈ, ঢেকীয়া জাতীয় উদ্ভিদৰে মিতিৰালি পতা প্ৰাচীন শিলবোৰ দেখি প্ৰাগঐতিহাসিক যুগৰ কাহিনীবোৰ মনলৈ আহিছিল। ভোক-পিয়াহকো পাহৰি পেলোৱা আমাৰ পদযাত্ৰাৰ অন্তিম স্থান আছিল হাৱা পইণ্ট (Hawa Point), তাৰে পৰাই খৰস্ৰোতা ন-দিহিঙৰ অন্য এক বন্য ৰূপৰ লগতে ডাফা বুমৰ সৌন্দৰ্য প্ৰত্যক্ষ কৰিছিলো। গ্ৰুপ ফটো তোলাৰ পাছত লগত লৈ যোৱা চানা-বিস্কুট চোবাই জিৰণি লোৱা সময়খিনিতহে লক্ষ্য কৰিছিলো পেটৰ ওপৰতে কামিজটোৰ ওপৰত বগাই ফুৰা জোক এটা। ভৰিত leech guard জোতা পিন্ধা স্বত্বেও ভৰিত জোকে নধৰি পেটত ধৰাৰ কথাই হাঁহিৰ খোৰাক যোগাইছিল।

দুটাকৈ দিন অৰণ্যৰ নিৰ্ভেজাল আশ্ৰয়ত কটাই পুনৰ যান্ত্ৰিকতাৰ মাজলৈ ঘূৰি আহিছিলোঁ ৬ জানুৱাৰীৰ গধূলি বেলালৈ। পথক্লান্তিৰ চিন চেহেৰাত পৰিস্ফুট হ'লেও মনটো সামান্যলৈও ভাগৰা নাছিল। বাওঁভৰিৰ জোতা পিন্ধি খোজ কঢ়াৰ বাবে বাওভৰিৰ মৰি যোৱা বুঢ়া আঙুলিৰ নখটো দেখিলে এতিয়াও উৰা মাৰে মনটো নামদফাৰ সেউজীয়া বুকুলৈ। ট্ৰেকিঙৰ সময়তেই দেবান-বিজয়নগৰ পথ ঠায়ে ঠায়ে পিঠিত হোৰা লৈ ন-দিহিঙৰ কোবাল সোঁতকো নেওচি অহা লিচু জনজাতিৰ সহজ-সৰল মানুহবোৰৰ মুখবোৰো দোলা দি থাকিব। নামদফা বুলি ক'লেই ওঁঠত হাঁহি বিৰিঙাই তুলিব পৰাকৈ আমাৰেই লগৰ এজনীৰ কাণ্ডই – হলৌ বান্দৰৰ ইংৰাজীতে দিয়া বৰ্ণনা বৰ ভালকৈ মন দি নুশুনাৰ বাবেইনে কি, তাই যে কৈ উঠিছিল চৰাই এটাৰ ডাঙৰকৈ মতা মাত শুনি – তাই 'গিব্বন' দেখা পালে বুলি আৰু তাৰ পাছত লিডুত হলৌ বান্দৰ স্বচক্ষে দেখাৰ পিছত কৰা তাইৰ স্বৰ্গতোক্তি– ''মই ভাবিছিলো 'গিব্বন' এটা চৰাইহে!'' এতিয়া সেই স্মৃতিবোৰ সজীৱ কৰি সেয়েহে মনটোৱে কৈ উঠে 'নামদফাই ৰিঙিয়ায়'। ■

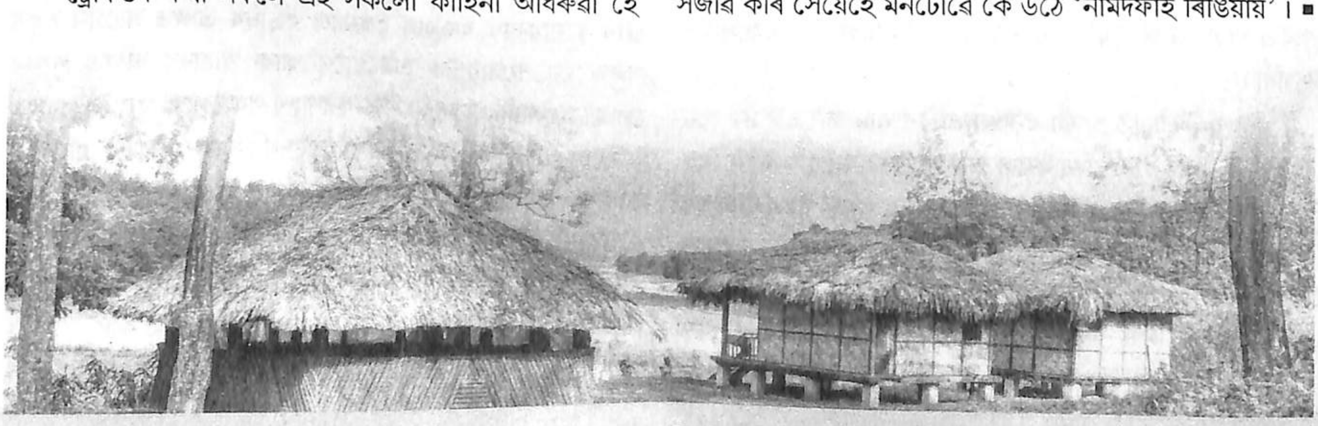

Introduction: One of India's foremost dramatists, recipient of the Padma Bhushan and the Bharatiya Jnanpith, India's highest literary Award, Girish Karnad is acutely aware of India's rich and glorified tradition. His return to and discovery of tradition was inspired by a search for roots and a quest for identity. This was part of the whole process of decolonization of our life-style, values, social institutions, creative forms and cultural modes. Girish Karnad, like other prominent dramatists of the post-Independence Indian theatre - Vijay Tendulkar, Badal Sircar, Mohan Rakesh and Mahesh Dattani etc, used themes related to the present social scenario to bring about social change and tried to make people aware of the need to renovate the present social structure and usher in a renewed and better social system. Among these leading dramatists, Karnad stands unique so far as the use of myth and history is concerned. His plays impel the audience to ponder over human life with a new perspective rather than making him emotional. Like Bertolt Brecht, Karnad inspires the audience to respond intellectually rather than emotionally to the action of the play. With his artistic skill, he combines myth and reality, the past and the present and portrays the complexities of the modern life.

Karnad's treatment of myth/the folk tradition: Karnad is greatly interested in reinterpretation of the past mythical, historical and folk stories. Karnad makes a selection of myths/folktales relevant and suitable for his dramatic purpose and strips off their spatio-temporal bearings. His mythical characters emerge as archetypes and manifestations of general human characteristics, placed in a contemporary context and dealing with contemporary situations. A Karnad play is a reworking of myths on contemporary lines, the myth serving as a parallel and a contrast not limited to individual characters but encompassing entire epochs. Karnad carefully modifies the myths as per his needs/purpose.

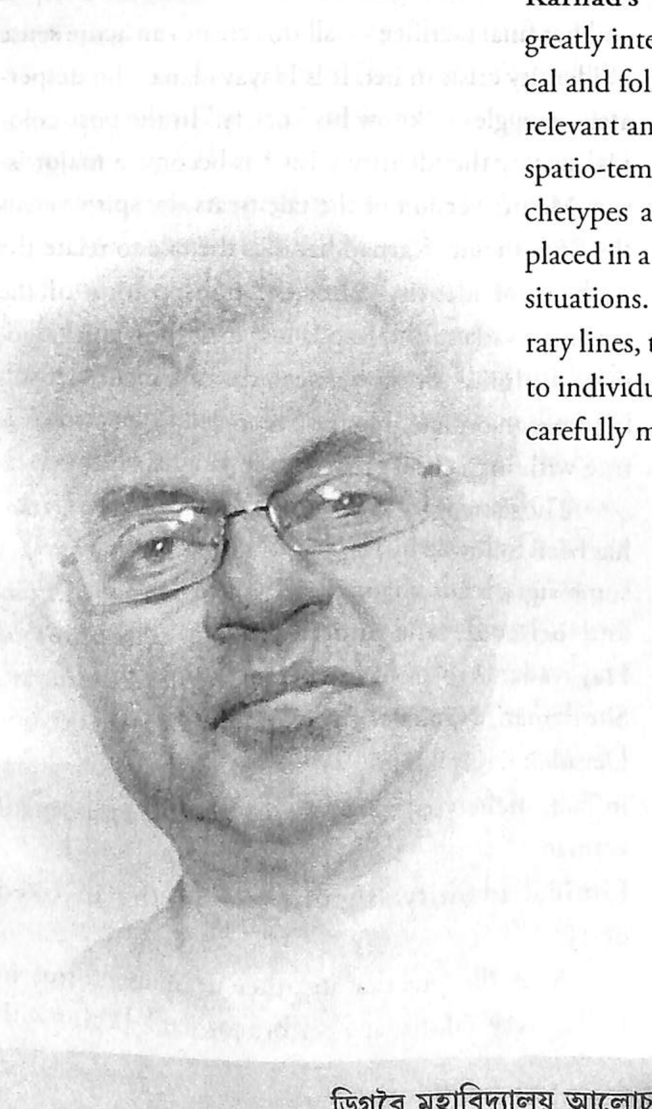

KARNAD'S *HAYAVADANA*: A STUDY IN THE PROBLEMATICS OF IDENTITY

Pabitra Bharali
Asst. Prof. of English

The Karnad drama focuses on the complexity of human relationship and contains an indirect critique of modern Indian society. In each of his plays, beneath a legendary/mythical or historical story, we notice "subtle and constant juxtaposition of the past and present" which has been "a common feature of Karnad's dramatic art." (Dhanavel:106)

Karnad has exploited various forms of folk tradition in his plays like *Hayavadana* and *Nagamandala* to reinforce the central problem of human existence. He has chosen events/episodes from Indian mythology to question their values and relevance in the present context. Commenting on the use of techniques of the classical and folk theatre of India, Karnad says, "The energy of folk theatre comes from the fact that although it seems to uphold traditional values, it also has the means of questioning these values, of making them literally stand on their head." (Karnad:14)

The root of the plot:

The root of *Hayavadana* is the ancient Sanskrit collection of stories *Kathasaritasagara* by Somdeva of eleventh century. Of course the immediate source of the main plot of the play is the story as developed by Thomas Mann in *The Transposed Heads* (1955). Thus, the origin of *Hayavadana* is "inter-generic, a folktale transformed into a novella into a play." (Mee:149) While the Sanskrit tale poses a moral riddle, Mann uses it to question the logic that holds the head superior to the body. Karnad builds on Mann's line to explore the theme of identity in a world of confused relationships. While aiming at demystification of traditional values and concepts, the play presents multiple viewpoints that promote a dialogue on the basic accepted tenets of life. The divine, the human and the animal as well as the animate and the inanimate are brought together in Karnad's play.

The central concern: quest for identity :

The central theme of the play is the problem of identity and search for incompleteness. To emphasise this, the playwright has introduced the subplot of *Hayavadana* and the play is written in the folk drama tradition. Of the various visible elements of folk theatre in Karnad, the prime importance goes to Yakshagana.[1]

The basic idea of *Hayavadana* rests on the quest for completeness. The two friends are happy with their existence. Devadatta is engrossed with his studies and Kapila is happy to admire his vast erudition in the classical Sanskrit language and literature. It is Padmini who is unhappy to find that the friends separately possess the two traits she desires to find in one and the same person – a sharp intellect and a healthy physique.

The quest for identity or the problem of identity forms a major part of Karnad's thematic concerns. Hayavadana is concerned entirely with the question of "human identity in a world of tangled relationship." (Kurtkoti:69) Most of the characters in the play are haunted with the problem of identity. "The astonishing desire of Padmini and Princess of Karnataka along with the mixed identity of Kapila, Hayavadana and Devadatta baffle the audience." (Jha:71) Padmini's act of transposition of the heads creates the identity crisis of Devadatta, Kapila and of her own. Her going back to Kapila and the fight between Devadatta and Kapila and her final sacrifice — all this creates an acute sense of identity crisis in her. It is Hayavadana who desperately struggles to know his 'society.' In the post-colonial society the identity crisis has become a major issue. Mann's version of the tale treats the spirit versus the flesh theme. Karnad handles the tale to relate the problem of identity. After the transposition of the heads, Devadatta and Kapila lose their individual identities. Padmini is torn between the two men. Her son becomes an orphan. He also becomes an alienated creature without a child's privilege to laugh.

The same story as narrated in *The Transposed Heads* has been followed by Karnad. Karnad, however, makes some significant changes in the names of characters and other details and introduces a subplot of Hayavadana to reinforce the human predicament. Shridaman, Nanda and Sita of Mann's story become Devadatta, Kapila and Padmini respectively. These are, in fact, archetypal names and stand for every man/woman.

Liminal identity: significance of the invoked deity:

As is the practice in other dramatic forms in India, every Yakshagana performance too begins with

a host of preliminary rites. The play *Hayavadana* begins with the invocation of Lord Ganesha in the folk drama tradition. A mask of Ganesha is placed on a chair in the centre of the stage. While Pooja is done, the Bhagavata performs the benedictory verse in praise of Ganesha. This ritual invocation, as handled by Karnad, seems rich in connotations most appropriate to the thematic and structural unity of the play. Ganesha is established as the presiding deity not just as per convention, he is, in fact, the embodiment of the very ideal the play chooses to discuss. Ganesha symbolizes the concepts of completeness and incompleteness. There is also the suggestion thrown in at the very beginning that the idea of the totality and the best is a goal beyond human comprehension.

Problematics of identity: the roots and reasons:

Bhagavata's handling of the main plot and the sub-plot brings out the roots and reasons of the problematic of identity. Having introduced the sub-plot, the Bhagavata once again picks up the thread of the main story. He reveals the love triangle even before the three characters come on stage: "two friends there were – one mind, one heart. They saw a girl and forgot themselves. But they could not understand the song she sang." (Karnad: 82) we come to know that Devadatta is mesmerized by the bewitching beauty of a girl. He, at once, falls in love with her. He marries Padmini, the daughter of the leading merchant in Dharampura. But Kapila also falls in love with Padmini.Their relations get tangled. The friends kill themselves. Unexpectedly a very interesting situation is created in the play.Padmini,of course, with the boon of the Goddess Kali, transposes the heads, giving Devadatta , Kapila's body and vice-versa. This is an absurd situation, which creates the problem of identity. A debate takes place between Devadatta and Kapila as to who would keep Padmini, as his wife. At last, it is decided that the head governs the body. In the sub-plot, Hayavadana, the horseman is completely transformed into a horse. His search finds a comical end.

Why does Padmini wrongly rejoin the heads? It needs great attention/discussion. In Freud's opinion, most of the human actions are motivated by the unconscious mind. Explaining Freud's theory, Wilfred Guerin says, "Freud provided convincing evidence, through his many carefully recorded case studies that most our actions are motivated by psychological forces which we have very limited control." (Guerin:159). Mohit k. Ray also makes the similar proposition regarding the motivation behind Padmini's wrong transposition of the heads. He comments, "The mistake in the transposition of the heads of Devadatta and Kapila can be explained in terms of Freudian slip activated by id. In other words, the subconscious desire for Kapila's body makes Padmini put, albeit unconsciously, the head of Devadatta on Kapila's body. Furthermore, the 'mistake' also absolves her of the responsibility of transgressing the codified morality of her society." (Ray:210) In support of the arguments mentioned above the playwright himself says, "The characters are motivated by their own desires. Each character represents not only a complex psychological entity but an ethical archetype." (qtd.in Mukherjee:38) Karnad uses myth to nullify established social code of conduct. In the Indian context it is taken for granted that a woman will keep all love and loyalty for her husband and preserve herself from any kind of outside attraction. However, in the play this conventional concept of a woman is turned upside down. The woman in the original myth is instructed that one particular combination of head and body is her husband and she looks no further – the story ends there. But in the context of the play this type of solution doesn't works. Therefore Padmini's unconscious attraction towards Kapila is subtly hinted at in the scene before the cart-ride which leads to further actions.

Metaphor of identity: incompleteness of/in human life / being :

The play presents the metaphor of incompleteness of human life and/or desire. A very important theme the dramatist emphasizes in the text itself is the problem of incompleteness. The quest for completeness is the age-old theme being explored by several eminent writers in literature. With the emergence of existentialism, the quest for completeness has become a major concern in the post-modern literature. In the words of Krishna Gandhi, "The theme of the play is an old one...man's yearning for completeness, for perfection. It is this yearning which makes people restless

in their ordinary existence, and makes them reach out for extraordinary things....But the ideal of perfection itself is ambiguous. The character of Hayavadana is invented as an example of this ambiguity." (qtd.in Joshipura:200) Karnad has refereed to this problem in the play when the Bhagavata blesses Hayavadana by saying "May you become successful in your search for completeness" (Karnad: 82) and when Kapila asks Padmini, "Why should one tolerate this mad dance of incompleteness." *(Karnad: 126)*

The point of argument is that it is not possible for a man to achieve perfection in life. Padmini, with the transposition of heads, tried to get a complete man. But she fails to find it. It means that man is an imperfect being and the world he lives in is also imperfect. Hence it is absolutely futile to attain perfection in this imperfect world.

Padmini symbolizes the incompleteness of human desire. She fails in getting reunification of the mind and the body in Devadatta and Kapila. Now she expresses her wish to accomplish her search for completeness through her child. Therefore, she requests the Bhagavata that her son should be brought up as the son of Kapila by the hunters in the forest for five years and then as the son of Devadatta, he should be handed over to Vidyasagara, her father-in-law and revered Brahmin. Thus she wants to provide both physical and mental training for her son so that he may attain perfection in life. Karnad's characters however accept failure stoically and embrace their fate. When the impossible cannot take the shape of reality and opposites cannot be reconciled, for Karnad's character the only alternative is death.

The main plot is inter-connected with the subplot by Padmini's child. As decided, Padmini's son is brought to the Bhagavata after five years. He, at first, seems to be an incomplete child, unable to laugh like a normal child. However responding to Hayavadana's laughter, he presents his normalcy.

The perennial problem of identity and search for completeness is brought out by Karnad through successful exploitation of the folk drama form in *Hayavadana.* He reveals the impact of Brecht's theatrical teachings on him especially with regard to his use of indigenous dramatic forms. Karnad comments, "I read the basic Western canon – the Greek plays, Shakespeare, Shaw, O' Neill, Anouilh, Brecht, Beckett, Sartre, Camus. Brecht's technique influenced me a great deal in the earlier years." (qtd.in Mukherjee:34-35). The old story gives the dramatist the opportunity to elaborate his thesis to focus on a hitherto unnoticed aspect. While exposing the out-dated notions, Karnad is able to create a contemporary consciousness. Karnad recognizes such a principle and uses familiar tales in all his plays. *Hayavadana* most effectively subverts the accepted notion of the superiority of head over body, while making a critique of futile and unreasonable human hopes and aspirations and the quest for completeness and fulfillment of desire.

Problematic of self-deceptive identity:

Karnad deals with the problematic of self-deception/deception of friendship in *Hayavadana.* The play thus provides an interrogation to the construction of identity assumed as ideal friendship. In the play the ideal of friendship collapses the instant a woman enters the picture. The friends part ways and towards the end all that is left is the "burning thirst for blood" (Karnad: 130) What Karnad obviously indicates is that in a less than ideal world, the survival of ideals and the goal of perfection must necessarily remain impossible. Karnad's plays present certain existential themes namely, the impossibility of possession in love, the illusion of friendship, the isolation and alienation of man, the difficulty of communication and the quest for identity and meaning in an uncertain and often incomprehensible world. Man's inevitable isolation and alienation get highlighted in *Hayavadana.* Enduring bonds and meaningful relationships are an illusion, such attempts are either predestined to end in failure or else to continue in a spirit of compromise or resignation. The choice of Lord Ganesha as a deity and the story of Hayavadana form a thematic significance of the play. Both of them symbolise alienation since their heads and bodies are incompatible. Devadatta, Padmini and Kapila also suffer from self-alienation.

Problematic of religiosity and identity:

Karnad mocks at the religious beliefs and practices in *Hayavadana*. He boldly questions all the

outdated practices and traditional mindset. This is best conveyed in Hayavadana's visits to different religious places to achieve perfection. As Hayavadana says: "Banaras, Rameshwar, Gokarn, Haridwar – *Dargah* of Khwaja, Yusuf Baba, the Grotto of our Virgin Mary – I've tried them all. Magicians, mendicants — saints and sadhus – I've covered them all." (Karnad: 81) Here, Karnad makes fun of the Indian belief that we can obtain anything if we visit such holy places as mentioned above. Through ironic presentation of *Hayavadana's* endeavours to be a complete man, Karnad criticizes the Hindu concept of gods and goddesses.

Conclusion:

Karnad's play, in the garb of a myth, presents a study in the problematic of identity. Karnad tries to reveal the archetypal structure of the society in this play. Myths and folktales always interpret human life, and in the contemporary context they interpret modern sensibility or the modern consciousness. By exploiting myth and folktale in Hayavadana, Karnad presents various problems of contemporary society. While presenting a critique of contemporary society and insight into the human psyche, it tries to unearth the roots of liminal identity and ascribes it to human id. The desire for fulfillment in life, which is perennially illusory, signifies the illusory nature of identity construction. That the problematic of identity will continue to posterity is indicated in the play.

Notes:

1. The term Yakshagana literally means "Songs of the demi-gods" (Karanth, 1957:12) which is called Yakshagana Bayalata. Bayalata meaning a play performed in open air. Though Yakshagana is a broad term used to cover different types of dance dramas performed in different states of South India, its origin can be traced to Tamil Nadu. Yakshagana in its original form, flavour and vitality can be seen in parts of Karnataka. It was Dr.Karanth who developed Yakshagana as an operatic dance drama. Its themes are taken from the *Ramayana*, the *Mahabharata* and the *Puranas.* ■

Works Cited:

1. Karnad, Girish. *Three Plays: Nagamandala, Hayavadana, Tuglaq.* New Delhi: OUP 2006.
2. Dhanavel, P. *The Indian Imagination of Girish Karnad : Essays on Hayavadana.* New Delhi: Prestige 2000.
3. Guerin, Wilfred et.al. (Eds.). *A Handbook of Critical Approaches to Literature.* New York : OUP 1999.
4. Jha, Gauri Shankar. "A Post-colonial Fruition." *Thunder on Stage: A Study of Girish Karnad's Plays.* Eds. C.L. Khatri and S.K. Arora. Jaipur : Book Enclave 2008.
5. Joshipura, Pranav. "Hayavadana and Interminable Quest for Perfection." *The Plays of Girish Karnad: Critical Perspectives.* Ed. J.K. Dodiya. New Delhi :Prestige 1999
6. Karanth, K.S. *Yakshagana Bayalata.* Mysore: Harsha Press 1957.
7. Kurtkoti, Kirtinath. "Introduction to *Hayavadana.*" *Three Plays : Naga-Mandala, Hayavadana, Tughlaq.* New Delhi: OUP.2006.
8. Mee, Erin B. *"Hayavadana :* Model of Complexity." *Girish Karand's Plays : Performance and Critical Perspetives.* Ed. Tutun Mukherjee, New Delhi: Pencraft International 2008.
9. Mukherjee, Tutun. "A Conversation with Girish Karnad." *Girish Karnad's Plays : Performance & Critical Perpectives.* Ed. Tutun Mukherjee. New Delhi: Pencraft International 2008.
10. Ray, Mohit k.. "*Hayavadana :* A study of Karand's use of Source Texts & Folk Form". *Indian Writing in English.* Ed. Rama Kundu. New Delhi: Atlantic 2003.

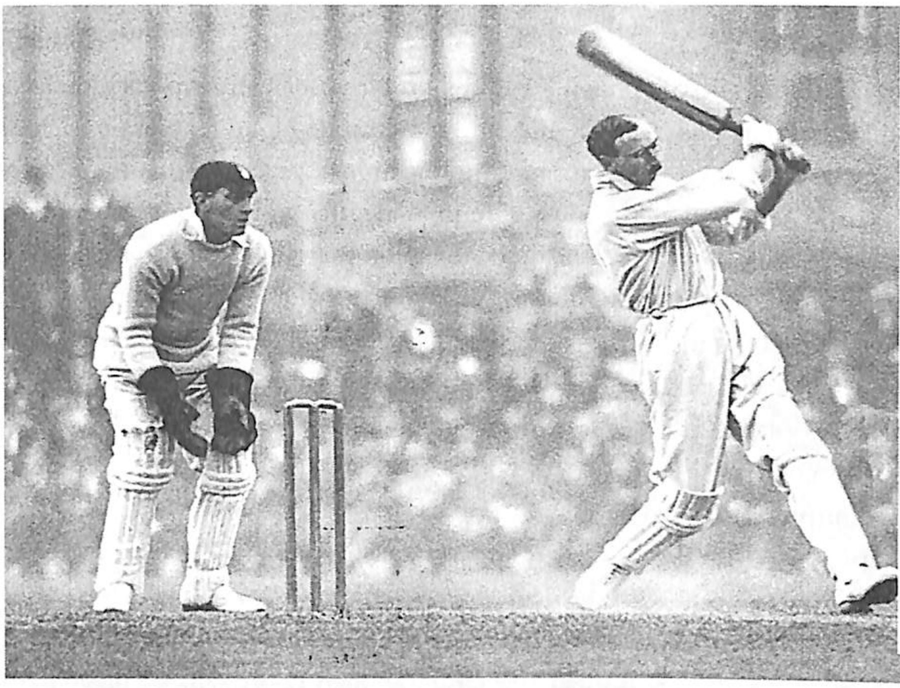

The History of World's Popular Game "Cricket"

Chandra Bahadur Chetry
H.S. 2nd year (Commerce)

Cricket grew out of the many stick and ball games played in England 500 years ago. The word 'Bat' is an old English word that means stick or club. By the seventeenth century, cricket had evolved enough to be recognisable as a distinct game. Till the middle of the eighteenth century, bats were roughly at same shape as hockey sticks, curving outwards at the bottom.

One of the peculiarities of cricket is that a Test match can go on for five days and still may end in a draw. No other modern sport takes even half as much time to complete. A football is generally over in one and a half an hour. Even baseball completes nine innings in less than half the time that it takes to play a limited over match.

The first written 'laws of cricket' were drawn up in 1744. They stated, "The principle shall choose almost the gentlemen present two umpires who shall absolutely decide all disputes. The stamps must be 22 inches high and the bail across them six inches. The ball must be between 5 and 6 ounces and the two sets of stumps 22 yards apart." The world's first cricket club was formed in hambledon in the 1760s and Marylebone cricket club (M.C.C.) was founded in 1787.

During the 1760s and 1770s it became common to pitch the ball through the air rather than roll it along the ground. This change gave bowlers the option of length, deception through air, plus increased pace. It also opened new possibilities for spin and swing. In response, batsman had to master timing and shot selection. One immediate result was the replacement of the curved bat with the straight one. The weight of the ball was limited to between $5^1/_2$ to $5^3/_4$ ounces and the width of the bat to four inches. In 1774, the first leg-before law was introduced and also a third stump became common.

Cricket's most important tools are all made of natural, pre-industrial materials. The bat is made with leather, twine and cork. Even today both bat and ball are hand made. Ones bat was cut out of a single piece of wood. Now it consists of two pieces, the blade which is made out of the wood of the willow-tree and handle which is made out of cane.

But in the matter of protective equipment, cricket has been influenced by technological change. The invention of vulcanised rubber led to the introduction of pads in 1848 and protective gloves soon afterwards, and the modern game would be unimaginable without helmets made out of metal and synthetic lightweight materials.

The Origins of Indian cricket are to be found in Bombay (Now Mumbai) and the first Indian community to start playing the game was the small community of zaroastrains, The Parsis. The Parsis founded the first Indian cricket club, the oriental cricket club, in Bombay in 1848. The first Indian cricket team to tour England was in 1886.

Modern cricket is dominated by Tests and

One-Day Internationals, now also T-20 is played between National Teams. C.K. Naidu, an outstanding Indian Batsman of his time, lives on in the popular imagination when some of his great contemporaries like Palwankar Withal and Palwankar Baloo have been forgotten. Even though Naidu was past his cricketing prime when he played for India in its first Test Match against England in 1932 and Naidu was the first Indian Test Captain.

Test cricket from its origins in 1877 was organised as a contest between different parts of the British empire, not sovereign nations. The first Test was played between England and Australia, when Australia was still a while-settler colony.

Television coverage changed cricket. It expanded the audience for the game by becoming cricket into small towns and villages. Children who had never previously had the chance to watch international cricket because they lived outside the big cities, could now watch and learn by imitating their heroes.

The technology of satellite television and the world wide reach of multi national television companies created a global market for cricket. Matches in Sydney could now be watched live in Digboi. In deed, India has the largest viewership for the game amongst the cricket playing nations and the largest market in the cricketing world. ■

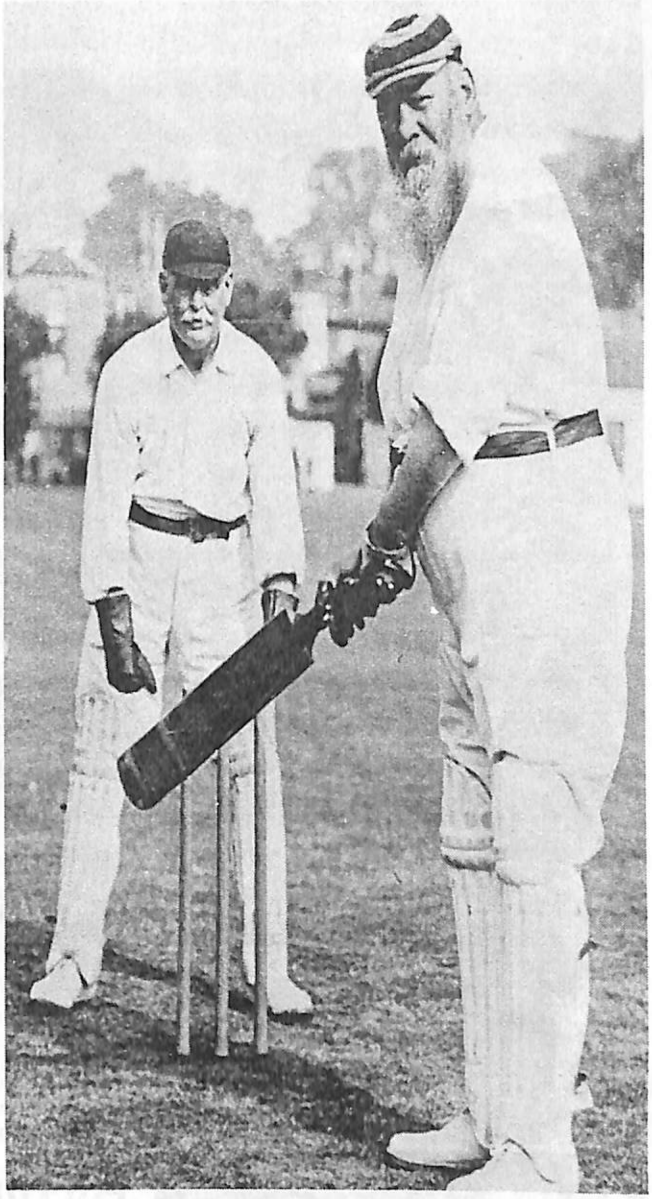

Oriental Pied Hornbill

> "There are many instances where people have tortured and killed accidental sheltering birds in human settlement areas for the prevailing superstitions like meat of certain bird species can cure age old diseases, feathers of certain species (like Barn Owl) can bring fortune or entering of certain species within the campus can bring bad lucks, etc."

Birding- An Upcoming Trend
among the Youths of Tinsukia District

Deborshee Gogoi
Asst. Professor, Dept. of Com, Digboi College

The district of Tinsukia has always been a delight for the bird watchers as well as avian photographers. The geographical location along with the climatic condition supports a number of endemic as well as endangered bird species. The natural water bodies in the form of rivers, tributaries, ponds, wetlands, etc. are not only ideal for the local species but also attract a number of migratory birds from different parts of the globe every year. A good number of foreign as well as domestic tourist visit the district, especially in winters to photograph and have a glimpse of species like Black Breasted Parrotbill, Jerdon's Babbler, Marsh Babbler, Swamp Prinia, Swamp Francolin, etc. to name a few. Apart from the grassland and wetland birds, Tinsukia is also rich in woodland bird species. The rich vegetation that is a part of the typical Assam Evergreen forest is an ideal habitat for species like Chestnut Backed Laughingthrush, White Wing Wood Duck, White Cheek Partridge, etc.

However, awareness regarding the rich avian diversity of the district is confined to a certain section of the society only. This lack of awareness has

Yellow Bellied Warbler

resulted in an unexpected decline in the population of a number of endemic species. Illegal chopping of trees, destruction of grasslands due to human activities, and killing of birds for meat and feathers are the contributing factors towards this decline. Another factor that is responsible for this decline is collection of eggs by the local villagers during the time of nesting. Till date, the role of governmental agencies as well as NGOs towards educating and creating awareness among the villagers regarding the importance of conservation has been very negligible.

There are many instances where people have tortured and killed accidental sheltering birds in human settlement areas for the prevailing superstitions like meat of certain bird species can cure age old diseases, feathers of certain species (like Barn Owl) can bring fortune or entering of certain species within the campus can bring bad lucks, etc.

But lately, it has been observed that many upcoming youths of Tinsukia have shown keen interest in birding and avian photography. This upcoming trend is a result of the technical revolution in the field of photography and mass communication. Easy availability of digital cameras including DSLRs at affordable price have encouraged the youths to take up avian photography as an area of interest. They have realized that the district has tremendous potentialities in avian photography. Social networking sites like facebook, twitter, etc. have also contributed a lot towards popularizing this trend and have also contributed in promoting the district as a potential birding destination.

As a result of these activities, a number of bird species that were not recorded earlier within the political boundary of the district were identified and photographed, which is a very encouraging sign for the entire birding community. For instances, Lesser White Fronted Goose, a globally threatened species was recorded in Assam after a period of nearly 40 years at Dibru-Saikhowa national park by Ranjan Kumar Das on November 24, 2008. Dilip Panging of Jorhat recorded the Golden Crested Myna at Tinkupani Reserve Forest in the year 2011, a species that was believed to be confined to the district of North Cachar only. Grey Headed Bullfinch, a high altitudinal species was recorded at Bherjan Reserve forest in the year 2012 by Dr. Amarjyoti Saikia. This was the first record of the bird in Assam.

Apart from recording of new species, new potential sites are being identified that supports a wide range of avian diversity but are less known to the general masses. The best part of these activities is that some amount of awareness has been noticed among few villagers and they too are realizing the

Grey Cheeked Warbler

Small Niltava

Jerdon's Babbler

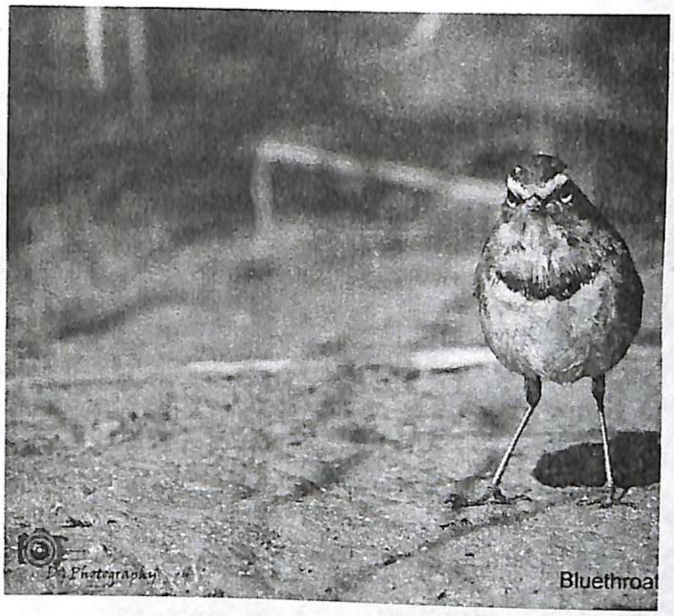

Bluethroat

need and importance of conservation. Many local youths have taken up 'guiding' as a source of income. As these youths are quite familiar with the geography of these areas, they have proved to be effective guides for the tourists. A few other youths have engaged themselves with eco-tourism and have opened cottages to ensure hygienic food and comfortable stay to the tourists.

As a whole, if we carefully examine, it would come to light that the entire trend is directly or indirectly having some impact on the entire socio-economic condition of the people living in the nearby areas where birding activities have taken place. People are in general becoming aware of the restrictions on illegal poaching and the punishments imposed thereon. Sighting of unknown/ uncommon species quite frequently is carrying a positive message to

the entire birding community and the number of tourists visiting the district is increasing every year. Therefore, it is the right time to promote the diverse avifauna of the district before the world arena and social networking sites can play a significant role in this regard. The governmental agencies should also frame plans and policies that will attract tourists and boost tourism sector in the district. An all round effort from Government, NGOs, Educational Institutions as well as individuals can contribute a lot towards improving the socio-economic condition of the people and this will go a long way in making the conservation story a success.■

Music – A Realization

Prakash Limbu
H.S. 2nd Year (Commerce)

To talk about Music is to talk about what music means and basically how it acts as a perpatual source of satisfaction in ours lives. Even though at times we fail to realise its presence around us,it is omnipresent, stealthily playing its part- giving us an un ending flow of rhythm to ours lives. It is there and yet sometimes it isn't. More preciously signs of it are everywhere- in books, sources, instruments, machines and appliance and even in our movements- and yet they aren't music.

Music just happens to be present in every life system. Over millions of years, mankind has been improvising sounds produced naturally from various agents thus giving birth to notes and symphony. The happiness and blish archieved through concentrated listening of the same enables us to drift oursalves away to a world so unique.

Deciding what music to listen is of course an important factor. in a world so full of options, one needs to dig deep in to music in order to get the fullest satisfaction out of it. Listening and understanding are two different things. One may listen to some from of music and gain happiness out of it even without understanding its notes or lyrics. Such listeners however are more superficial than genuine and their interests are often trangitory. Genuine listeners must have good musical sense and study and an actual liking for music. To understand good music, one has to have considerable knowledge about the facility, Besides in order to appreciate good music, a sybiotic environment is essential which acts as a base.

Music came to occupy a privileged role in romantism because of its ability to present feelings of emotion. The listener of a particular romantic music may be physically present in a single room but may emotionally drift to an innumerable number of smaller and bigger world of intimacy, familiarity, love, understanding and relationship.

Many stories warm against Music's power to intrude and occupy a place in ones mind. The pied piper of Hamlyn who played and lured the children away from their homes, never to be found again, is an example. Besides there are other tales of the mermaids and the sirens of ancient Greece manipulating things with music.

We need to understand its working and its charms to enjoy it to the full, and in order to do so, we need to be able to not just hear music but to read it too; not in literal, national terms, to be sure, but for its significance as an intrinsic port of culture, of society, for you and me. ■

Dr. Bhupen Hazarika

Santosh Chetry
T.D.C. 3rd year, Arts

Dr. Bhupen Hazarika, a versatile genius was born in Sadiya District of Assam, on September 8, 1926, A child prodigy, he wrote and sang his first song at the age of 10 years and worked for the second Assamese talkie "Indramaloti", in 1939 when he was 12 years old. He completed his Intermediate Arts from Cotton college in 1942, and went to Benaras Hindu University to complete his B.A. in 1944, and his M.A. in Political Science in 1946. He earned a PhD from Columbia University, New York, U.S.A. in 1954, submitting a dissertation titled "Proposals for Preparing India." He is a great Poet, music composer singer, actor, journalist, author and film maker of the very highest repute. He has often been heralded uncrowned king of North-Eastern India's cultural world.

Bhupen Hazarika began his career in films as a child actor in the second talkie film that was made in the pioneering years of 1939 in the film Indramaloti. He has produced, directed, composed music and song for the Assamese Language films. He also directed, composed music and song for Mahut Bhandhure in 1958. He was the executive producer, music composer for the award winning film in Hindi 'Roddali' starring Dimple Kapadia, Raj Babbar, Amjad Khan and Rakhi.

He won the President's National award for the best Film Maker thrice for 'Sakuntala', 'Pratidhwani' and 'Loti Ghoti' in 1960, 1964 and 1967 respectively.

He also won the National award as the best music composer in India in 1977 for the Assamese film 'Chameli Memsaab." Dr. Bhupen Hazarika was the Chairman of Eastern Region on the Appellate Body of the Central Board of Film censors, Government of India for 9 years consecutively till 1990.

Bhupen Hazarika scored music and song for the highest number of Assamese films made in the past 40 years. He directed music in outstanding Bangali films, such as 'Jibon Trishna' 'Pohakir Alo' 'Mahut Bondhure', 'Dampati', 'Chameli Memsaab', 'Ek Pal, and Roddali. In 1995 he gave music for Sai Paranjypes,' Hindi feature film 'Mil Gaye Manjil Mujhe' directed by Lekh Tendon starring Meenakshi Sheshadri.

Bhupen Hazarika sang in numerous languages but wrote his lyrics and poems in his home language, Assamese.

In 1987 he was conferred the National Citizens award at New Delhi for his outstanding excellence in music.

In 1987 he won Assamese man of the year award at Sangeet Natak academy.

In 1993, he was honoured India's Oskar 'The Dadasaheb Phalke Award' for his lifetime contribution to development of Indian Cinema.

In 2001 he was honoured by the Government of India with the Padma Bhusan, one of the highest civilian award and he was given the Lata Mongeshkar award for his overall contribution in music by the Madhya Pradesh Government.

In 2003 Dr. Bhupen Hazarika was appointed as the member of the Prasar Bharati Board, Ministry of Information & Broadcasting, Government of India. Bhupen Hazarika was one of the forces in India who was a true exponent of National Integration, expressed wonderfully through a variety of media. But to the utter dismay of all, he left for the heavily abode on 5 November, 2011. ■

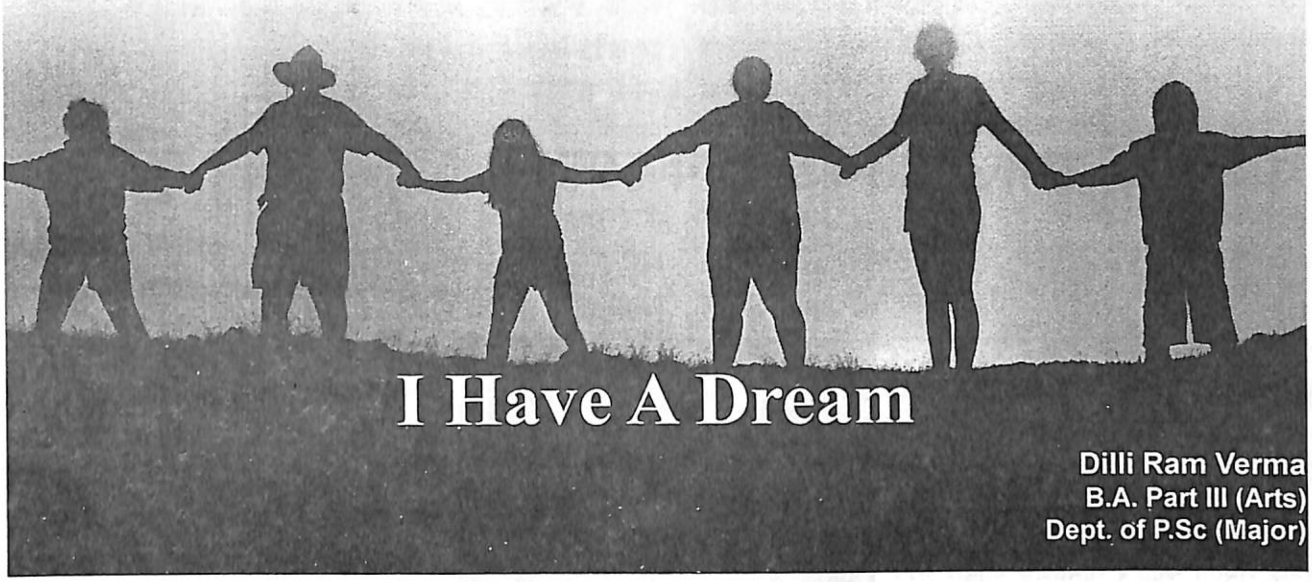

I Have A Dream

Dilli Ram Verma
B.A. Part III (Arts)
Dept. of P.Sc (Major)

I have a dream that one day men will rise up and come to see that they are made to live together as brothers. I still have a dream this morning that one day every individual in the country, every coloured person in the world will be judged on the basis of the content of his character rather than the colour of his skin, and every man will respect the dignity and worth of human personality. I still have a dream today that one day the idle industries of every country will be revitalized, and the empty stomach of rivers, lakes, will be filled, and brotherhood will be more than a few words at the end of a prayer, and the first order of business on every legislative agents. I still have a dream today that one day justice will roll down like water, and be vertical like a mighty stream. I still have a dream today that in all that of our state houses and city halls men will be elected to go there who will do justly and love merry and walk humbly with their God. I still have a dream today that men will beat their swords and never will they study war any more. I still have a dream today that one day the lamb and the lion will die down together and every man will sit under vineyard and fig tree and none shall be afraid I still have a dream today that one day every valley shall be exalted and every mountain and hill will be made low; the rough places will be made smooth and the crooked places straight, and the glory of the Lord shall be revealed, and all flesh shall see it together. I still dream that this faith will be able to adjust the council of despair and bring new light in to the dark chambers of society. With this faith we will be able to spread up the day when there will be peace on earth and good will towards men. It will be a glorious and delightful day, the measuring stars will sing together and the sons of God will shout with joy. ■

অসমীয়া জাতি গঠনত শংকৰদেৱৰ বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ ভূমিকা

তুলিকা সোণোৱাল
স্নাতক ১ম সান্মাষিক (কলা শাখা)

অসমীয়া জাতি গঠনত শংকৰদেৱৰ বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ ভূমিকা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ।

খ্ৰীষ্টীয় চতুদৰ্শ-পঞ্চদশ শতিকাত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে উত্তৰ ভাৰতত নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ আন্দোলনৰ পাতনি মেলে। সেই সময়ৰ কঠোৰ সামাজিক জীৱন আৰু ধৰ্মীয় ক্ৰিয়া-কৰ্মৰ পৰা বহুতো লোকে মুক্তি বিচাৰিছিল। ইয়াৰ ফল স্বৰূপে নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ জন্ম হৈছিল। নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্মই বহু দেৱতাৰ ঠাইত এজন পৰম পুৰুষৰ সন্ধান দিছিল।

ভাৰতীয় ভক্তি আন্দোলনৰ এই প্ৰৱাহ পঞ্চদশ-ষোড়শ শতিকাত অসমৰ মাটিলৈ শংকৰদেৱে নমাই আনিলে। উক্ত প্ৰৱাহটোত শংকৰদেৱে কিছুমান নতুন আদৰ্শ সংযোগ কৰিলে। স্থানীয় লোকৰ বাবে খাপ খোৱা কৰি তেওঁ এই ভক্তি ধৰ্মক এক বিশিষ্ট ৰূপত গঢ় দিলে। লুইতৰ দুয়োপাৰে বাস কৰা সহজ-সৰল লোক সকলক তেওঁ সজ কৰ্মৰে পোহৰৰ বাট দেখুৱালে। মহাপুৰুষ জনাই অসমত একেশ্বৰবাদী বৈষ্ণৱ ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰি অসমত বাস কৰা বিভিন্ন জাতি-উপজাতি আৰু সম্প্ৰদায়ৰ মাজত থকা ভেদভাৱ আঁতৰাই ধৰ্মৰ মাধ্যমেৰে সম্প্ৰীতিৰ এক নতুন দিশ মুকলি কৰি দিলে। তেখেতে মানুহৰ মাজত থকা জাত-পাত, উচ্চ-নীচৰ মনোভাৱ একেশ্বৰবাদী বৈষ্ণৱ ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ যোগেদি শেষ কৰি পেলাইছিল। ভাগৱতত শংকৰদেৱে কৈছিল-

যৱন কংক গোৱাল
অসম মুলুক ধুৱা যে তুৰক
কুবাচ ম্লেছ চাণ্ডাল।।

শংকৰদেৱৰ মতে একান্ত ভক্তিৰে ঈশ্বৰৰ নাম শ্ৰৱণ-কীৰ্তন কৰিলেই ভগবানক পোৱা যায়। শংকৰদেৱে তেওঁৰ মত বেদ-উপনিষদ, বিভিন্ন পুৰাণ, গীতা আৰু ভাগৱতৰ পৰা গ্ৰহণ কৰিছিল। প্ৰধানকৈ ভাগৱত পুৰাণকেই ভেটি হিচাবে লৈছিল বাবে তেওঁৰ প্ৰচাৰিত ধৰ্মক 'ভাগৱতী ধৰ্ম'ও বোলা হয়।

শংকৰদেৱে বৈষ্ণৱ ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰিবলৈ লৈ কেৱল এখন নিৰ্দিষ্ট অসমীয়া সমাজ গঢ়াৰ কথা ভবা নাছিল। তেওঁৰ পৰিকল্পনা আছিল এখন মানৱ সমাজ, এটা মানৱ জাতি গঢ় দি বিশ্বৰ সকলোজন পৰমপিতাৰ সন্তানৰূপে জগতত নিজকে পৰিচয় দিয়া। তেওঁৰ ধৰ্ম জাতি, বৰ্ণ, ভাষা, সম্প্ৰদায় নিৰ্বিশেষে সকলোৰে গ্ৰহণ কৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহিল। পৰ্বত-ভৈয়ামৰ জনজাতীয় লোককো এই নতুন ধৰ্মই আদৰি ল'লে। ফলত জাতিভেদৰ গুৰুত্ব নোহোৱা হ'ল। সংস্কৃত ভাষাত লিখা গ্ৰন্থবোৰ অসমীয়ালৈ ভাঙি শংকৰদেৱে জনসাধাৰণৰ জ্ঞান বঢ়ালে। অসমৰ বিভিন্ন জাতি গোষ্ঠীৰ লোকৰ মাজত ঐক্য গঢ়িলে আৰু অসমীয়া জাতিক এক সুকীয়া সাংস্কৃতিক পৰিচয় দিলে।

শংকৰদেৱৰ দ্বাৰা প্ৰচাৰিত নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ প্ৰভাৱ অসমৰ ঠাই বিশেষে মুছলমান সমাজৰ ওপৰতো পৰিছিল। মঙ্গলদৈ জিলাৰ মাৰৈ গাঁও নামৰ এখন মুছলমানৰ গাঁও আছে। এই গাঁৱৰ লোকসকলে ওজাপালি গীত গাইছিল। আৰু এই ওজাপালি গোৱা লোকসকলক কোনো ভেদাভেদ নাৰাখি হিন্দুসকলৰ বিয়া-সবাহলৈ নিমন্ত্ৰণ জনোৱা হৈছিল। অসমত হিন্দু-মুছলমানৰ মাজত এনে ধৰণৰ সম্প্ৰীতিৰ ভাৱ হ'বলৈ পাইছিল শংকৰদেৱৰ উদাৰ ধৰ্ম নীতিৰ কাৰণে।

শংকৰদেৱে নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্ম প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰৰ বাবে এলানি ধৰ্মপুথি ৰচনা কৰি গৈছে। তাৰ ভিতৰত কীৰ্তন, দশম, ভাগৱতৰ অনুবাদ, গুণমালা, অংকীয়া নাট, বৰগীত আদি উল্লেখযোগ্য। এই ধৰ্মীয় গ্ৰন্থ বিলাকত সৰ্বমানৱক ভালপোৱাৰ আদৰ্শ প্ৰতিষ্ঠা কৰিহে শংকৰদেৱে সৰ্বসাধাৰণৰ হৃদয় জয় কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছিল। তেখেতে নৱবিধ ভক্তিৰ ভিতৰত একমাত্ৰ শ্ৰৱণ-কীৰ্তনৰ জৰিয়তে সন্তৰ সংগত চিত্ত নিৰ্মল কৰি পৰমাত্মাৰ সত্য লাভ কৰিবলৈ উজু পথ দেখুৱাই গৈছে। যিয়ে ভেদাভেদ আঁতৰাই সকলোকে আঁকোৱালি লোৱাত ঘাঁই ভূমিকা লৈছিল। নিজে বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ প্ৰচাৰক, গুৰু হৈও অন্য ধৰ্মৰ লোকক হেয় প্ৰতিপন্ন কৰা নাছিল যাৰ ফলত শংকৰদেৱৰ নিৰহংকাৰ ব্যক্তিত্বত আকৰ্ষিত হৈ মানুহে নিজৰ ভুল শুধৰাই একত্ৰিত হ'ব পাৰিছিল। অগাধ পাণ্ডিত্যৰ গৰাকী শংকৰদেৱে সহজ-সৰল ৰূপত সকলো শ্ৰেণীৰ লোকে হৃদয়ঙ্গম কৰিব পৰাকৈ পথ মুকলি কৰিছিল। তেখেতে অসমত নিষ্কাম বৈষ্ণৱ ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ জনগণক একতাৰ ডোলেৰে বান্ধিবলৈ

গৈ মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে সহায় ল'লে সাহিত্য, সংগীত আৰু কলাৰ। কাৰণ মহাপুৰুষজনাই জানিছিল যে বল প্ৰয়োগ বা উপদেশ বাণীৰে সমাজ সংস্কাৰ কৰিবলৈ যোৱাতকৈ কলাৰ মাধ্যমেৰে গ'লে অধিক সুফল পোৱা যাব। সেয়ে তেওঁ ব্যক্তিগত জাতিগত পৰিচয়েৰে নহয় গুণৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিহে নাট-ভাওনাত আগস্থান দিছিল। যিজনে ভাল অভিনয় কৰিছিল, যিজনে নৃত্য-গীত-বাদ্যত বিশাৰদ আছিল সেইজনক শূদ্ৰ হ'লেও আগশাৰীত স্থান দিছিল। এনে গঠনমূলক আৰু সংস্কাৰকামী সিদ্ধান্তই শংকৰদেৱৰ মতাদৰ্শক সৰ্বজনপ্ৰিয় কৰি তুলিছিল। অহংকাৰহীনভাৱেৰে জাতি-বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সকলো লোকৰবাবে তেওঁ প্ৰতিষ্ঠা কৰি যোৱা নামঘৰ, সত্ৰৰ দুৱাৰ খোলা আছিল। গাৰোৰ গোবিন্দ, নগাৰ নৰোত্তম আৰু মুছলমানৰ চান্দখাঁই তেওঁত শৰণ লৈ একেখন মজিয়াত কথ, কুহিলাত বহি শিষ্যত্ব গ্ৰহণ কৰাতকৈ এই ক্ষেত্ৰত বেলেগ উদাহৰণৰ প্ৰয়োজন নাই। নামঘৰ সত্ৰত ব্যৱহৃত থলুৱা ৰীতিৰে নিৰ্মাণ কৰা সোণসেৰীয়া আহিলা বিলাকত শংকৰদেৱৰ কল্পনাপ্ৰৱণ মনৰ উমান পোৱা যায়। যেনে- সঁফুৰা, শৰাই, ঠগি, খোল, ডবা, বিবিধ তাল, নাগৰা আদি উল্লেখযোগ্য। যিটো বাদ্য উৎকৃষ্ট বুলি শংকৰদেৱে ভাবিছিল, তাক নিজৰ মাজলৈ আঁকোৱালি লৈছিল। যেনে- দিহানামত ব্যৱহৃত নাগাৰা বাদ্য মুছলমান সংস্কৃতিৰ বস্তু। কিন্তু শংকৰদেৱে তাক শব্দৰ মাধুৰ্যৰ বাবে নিজৰ কৰি সমন্বয় স্থাপন কৰি গৈছে।

এইদৰে অসমীয়া সমাজত এক নতুন চেতনাৰ সঞ্চাৰ হ'ল। মানুহে বিচাৰি পালে জীৱনৰ এক নতুন অৰ্থ, এক নতুন মানৱতাবোধ। অসমত সূচনা হ'ল এক নতুন যুগৰ। এইদৰে ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ বাবে শংকৰদেৱে কাব্য, নাট, গীত, পদ ৰচনা কৰি অসমৰ জাতীয় জীৱন উন্নত কৰি থৈ গৈছে। চাৰে পাঁচশৰো অধিক বছৰ সময় পাৰ কৰি গুৰুজনাই তেওঁৰ ব্যক্তিগত ৰচনা, নাট-ভাওনা, অভিনয়, ভাষা, চিন্তা-ভাৱনা, আদৰ্শ, সৃজনী প্ৰতিভা, পাণ্ডিত্যক সমগ্ৰ অসমীয়া জাতিৰ জাতীয় চিন্তা আৰু ভাষাত পৰিণত কৰি তেওঁ সৰ্বকলাৰ সকলো শতাব্দীৰ মহত্তম অসমীয়াৰূপে প্ৰতিষ্ঠিত হ'ল। তাৰ মাজেদিক তেওঁ প্ৰচাৰ কৰিছে-''ঈশ স্বৰূপে হৰি, সৱ ঘটে বৈঠহ যৈচন গগন বিয়াপি।'' ▪

এখন সুস্থ সমাজ গঠনত নাৰীৰ দায়িত্ব

পৰী গগৈ
প্ৰথম ষান্মাষিক (কলা শাখা)

এখন সুস্থ আৰু নিকা সমাজ গঢ়ি উঠাৰ মূলতে হ'ল নাৰী। প্ৰত্যেকগৰাকী নাৰীৰে এখন সুন্দৰ সমাজ গঢ়ি তোলাৰ দায়িত্ব আছে। বৰ্তমান সময়ত এখন সুন্দৰ নিকা সমাজ গঢ়ি তোলাতো কেৱল পুৰুষৰ দায়িত্ব নহয়, সমাজৰ প্ৰত্যেকগৰাকী নাৰীৰে তাত সমানে দায়িত্ব আছে। জন্মৰে পৰা বৃদ্ধা হোৱালৈকে এগৰাকী নাৰীক কেইবাটাও ৰূপত পোৱা যায়। এগৰাকী নাৰী কেতিয়াবা কন্যা, ভগ্নী, পত্নী আৰু মাতৃ হয়। এই সকলোবোৰ সময়ত এগৰাকী নাৰীৰ বহুতো কৰ্তব্য থাকে। সমাজৰ প্ৰত্যেকটো দিশত আগবাঢ়ি যাবলৈ এগৰাকী নাৰীক এটা সুস্থ মগজুৰ প্ৰয়োজন। সুস্থ মগজুৰ দ্বাৰাহে এখন সুস্থ সমাজ গঢ়ি তোলাতো সম্ভৱপৰ।

আমাৰ সমাজৰ চুকে-কোনে দৃষ্টি ৰাখিলে দেখা যায় যে প্ৰায়বিলাক নাৰীয়ে ঘৰৰ কাম-কাজ আদিতে ব্যস্ত হৈ থাকে। বিশেষকৈ এখন গাঁৱলীয়া সমাজত এনে সমস্যা পৰিলক্ষিত হয়। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত এগৰাকী নাৰী কেৱল গৃহিণী ৰূপত থাকিলেই নহ'ব। দেশ, সমাজ আৰু নিজৰ জীৱনৰ চাৰিওটা দিশ তেওঁলোকৰ দৃষ্টিগোচৰ হ'ব লাগিব। ইয়াৰ কাৰণে প্ৰত্যেকগৰাকী নাৰীয়ে যথাসম্ভৱ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। এগৰাকী শিক্ষিতা নাৰীৰ প্ৰথম আৰু প্ৰধান কৰ্তব্য হ'ল- সমাজৰ প্ৰত্যেকগৰাকী নাৰীকে অন্ধবিশ্বাস, কু-সংস্কাৰ এই সকলোবোৰৰ পৰা আতঁৰাই আনি এখন নিকা সমাজ গঢ়ি তোলাত সহায় কৰা। বৰ্তমান প্ৰগতিশীল সমাজত কৰ্মৰ ক্ষেত্ৰত হওক বা শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত হওক, পুৰুষ আৰু নাৰীৰ সম-অধিকাৰ।

এখন সমাজ আগবঢ়াই নিয়াৰ ক্ষেত্ৰত আজিৰ সমাজত নাৰীয়ে কৰিব নোৱাৰা কাম প্ৰায় নাই বুলিয়েই ক'ব পাৰি। ইয়াৰ কাৰণে প্ৰত্যেকগৰাকী নাৰীৰ শিক্ষাৰ লগতে জ্ঞান, ধৈৰ্য্য, সাহস, একাগ্ৰতা আৰু চেষ্টাৰ প্ৰয়োজন।

এইখিনিতে এটা কথা উল্লেখ কৰিব লাগিব যে, বিশেষকৈ এখন গাঁৱৰ অঞ্চলত যদি এগৰাকী নাৰীয়ে নিজৰ সমাজখনৰ মংগলৰ কাৰণে দুষাৰ ভাল কথা কয় নাইবা নিজৰ অঞ্চলৰ, দেশৰ উন্নতিৰ কাৰণে যিকোনো ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়ি আহে তেন্তে সেইগৰাকী নাৰীক সমাজে গৰিহণা দিয়া দেখা যায়। কিন্তু সেই গৰিহণালৈ ভয় নকৰি সেই অন্ধবিশ্বাস আৰু কু-সংস্কাৰত লিপ্ত হৈ থকা লোকসকলক বুজা-পৰাৰ মাজলৈ আনি নিজৰ সমাজখন বা দেশখনক কেনেদৰে ভাল পথে আগুৱাই নি এখন পৰিস্কাৰ সমাজ আৰু শান্তিপূৰ্ণ সমাজ গঢ়ি তুলিব পাৰি তাৰ বিষয়ে জ্ঞান দিব লাগিব। ইয়াৰ উপৰিও আন কিছুমান মহিলাই কিছুমান ঘৰুৱা সমস্যা বা নিজৰ আত্মসন্মানৰ

বাবে ঘৰুৱা পৰিৱেশৰ মাজত আৱদ্ধ হৈ থাকে। কিন্তু মহিলাসকলে ধৈৰ্য্যৰে এই বাধাসমূহলৈ ভয় নকৰি নিজৰ দায়িত্ববোধ পালন কৰিব লাগে।

সকলো মানুহেই সমাজ প্ৰিয়। মানুহে সমাজ পাতি থাকি ভাল পায়। সমাজ আৰু মানুহ ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত। মানুহৰ ওপৰতে এখন সমাজ নিৰ্ভৰশীল। আমাৰ সকলোকে জীয়াই থাকিবৰ কাৰণে লাগে এখন সুন্দৰ, নিকা আৰু শান্তিপূৰ্ণ সমাজ। এনে এখন সমাজ গঢ়ি তোলাতো কেৱল পুৰুষৰে দায়িত্ব নহয়, ইয়াত প্ৰত্যেকগৰাকী নাৰীৰে সমানে দায়িত্ব। এখন সমাজ সু-পথে আগুৱাই নিবলৈ মূলতে লাগে শিক্ষা। কিন্তু কেৱল শিক্ষা নহ'ব, ধৈৰ্য্য, সাহস, জ্ঞান, বুদ্ধি এই সকলোবোৰ গুণৰ অধিকাৰী হ'ব লাগিব।

সময় গতিশীল। সময় কাৰোবাবে বৈ নাথাকে। সেয়ে সময়ক নদীৰ সোঁতৰ লগত তুলনা কৰা হয়। সময়ৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে মানুহৰ ভাৱ-চিন্তা, চলন-ফুৰণ, জীৱন-যাপন পদ্ধতি এই সকলোবোৰ পৰিবৰ্তন হয়। এই পৰিবৰ্তনৰ মাজতে প্ৰত্যেক লোকে নিজৰ সমাজখন কেনেকৈ পৰিবৰ্তন কৰিব পাৰি অৰ্থাৎ কু-সংস্কাৰ, অন্ধবিশ্বাস আদিৰে পৰিপূৰ্ণ এখন সমাজ উন্নতিৰ পথত আগুৱাই নিবৰ কাৰণে যত্ন কৰা উচিত। তদুপৰি প্ৰত্যেকজন শিশু শিক্ষা গ্ৰহণৰ সুবিধা পাইছে নে নাই তাৰকাৰণে চকু ৰখা প্ৰয়োজন। ইয়াৰ কাৰণে পুৰুষ আৰু নাৰীয়ে সমানে আগবাঢ়ি আহিব লাগিব।

গতিকে বৰ্তমান সমাজত এগৰাকী নাৰী কেৱল গৃহিনী ৰূপত থাকিলেই নহ'ব। গতিশীল সমাজত নাৰীও সমানে গতি কৰিব লাগিব। সমাজ তথা দেশৰ সন্মান ৰক্ষা কৰি, সু-চিন্তা কৰি, প্ৰত্যেক গৰাকী নাৰী সমাজত আগুৱাই যোৱাটো কৰ্তব্য। এই ক্ষেত্ৰত পুৰুষসকলে নাৰীসকলক যদি অৱহেলাৰ দৃষ্টিৰে চাই, তেন্তে সমাজ উন্নতি হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে ধ্বংসৰ দিশে ধাৱমান হ'ব।■

ড্ৰাগছ ঃ এক ভয়াবহ ব্যাধি

হৃষিকেশ বৰুৱা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

'ড্ৰাগছ' শব্দ মূল ফৰাছী শব্দ 'ড্ৰগ'ৰ পৰা আহিছে। ইয়াৰ সাধাৰণ অৰ্থ হ'ল ৰোগৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবৰ কাৰণে ব্যৱহাৰ কৰা ঔষধ বা গোপনীয়তা। এসময়ত প্ৰায় সকলো দেশৰে বেজে ঔষধ দিয়াৰ দৰে অসমতো বেজ-জ্ঞানী সকলে ঔষধ বা জৰা-ফুকাৰ নিদান আৰু মন্ত্ৰ পুথিবোৰ আনে নেদেখাকৈ গুপুতে ৰাখিছিল। সেই সময়ত বহুতে বিশ্বাস কৰিছিল যে ভূত-প্ৰেত লম্ভিহে ৰোগৰ সৃষ্টি কৰিছিল। সেয়েহে এই ভূত-প্ৰেত খেদিবলৈ শক্তিশালী দৰৱ খাবলৈ দিয়া হৈছিল। তাৰফলত বহু লোকৰ মৃত্যু ঘটিছিল।

বৈজ্ঞানিক ধাৰণা সৃষ্টি নোহোৱালৈকে এনে প্ৰথা চলি আছিল। বিজ্ঞানসন্মত ধাৰণা উদ্ভৱ হোৱাৰ লগে লগে আগৰ ভ্ৰান্ত ধাৰণাবোৰ তল পৰিল। চিকিৎসাৰ ঔষধ প্ৰস্তুতিৰ মাজতে এনে এবিধ ড্ৰাগছ উদ্ভৱ হ'ল যিয়ে মানুহৰ জীৱনলৈ নানা দুখ-কষ্ট, বেদনা আদি কঢ়িয়াই আনিলে। আধুনিক জীৱনত বিভিন্ন ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ এচাম মানুহে ড্ৰাগছৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈ পৰিল।

বহুলোকে এনে নিচাযুক্ত সামগ্ৰীক ধৰ্মৰ লগতো সাঙুৰি লৈছে। এনে ড্ৰাগছ অতীত কালৰে পৰাই বিভিন্ন মানৱ সমাজত প্ৰচলিত হৈ আছে। উদাহৰণ স্বৰূপে শিৱৰ নামত অৰ্পন কৰি ভাং খোৱাটো বহু ভাৰতীয় জনগোষ্ঠীৰ মাজত চলি অহা ৰীতি-নীতি।

ইয়াৰ উপৰিও এনে বিভিন্ন ড্ৰাগছ আৱিস্কৃত হৈছে, যিবোৰ সেৱন কৰিলে জীৱনলৈ হতাশা নামি আহে। এনে ড্ৰাগছসমূহ হ'ল- মদ, হিৰোইন, কোকেইন, ক্লৰেল হাইড্ৰেট, পেৰেল-ভি-হাইড আদি। এই দ্ৰব্য সেৱন কৰাজনৰ চিন্তা-ভাৱনা লাঘৱ হয়। লগতে বিপদ চপাই আনে। ইয়াৰ ভিতৰত হিৰোইন, কোকেইন, মদ আদি ড্ৰাগছৰ প্ৰচলনেই বেছি। যিজনে এনে দ্ৰব্য

এবাৰ মুখত দিয়ে তেওঁ আৰু সেই দ্ৰব্য পাছলৈ এৰিব নোৱাৰা হয়। এনে ড্ৰাগছ সেৱন কৰাজনৰ শৰীৰ ক্ৰমাৎ ভাগিবলৈ ধৰে।

ইয়াৰ উপৰিও বৰ্তমান বজাৰত সহজলভ্য ডেক্সেড্ৰাইন (Dexedrine), বেনজিড্ৰাইন (Benzedrine), মেথেড্ৰাইন (Methedrine), প্ৰিলুডিন (Preludin), ৰিটাৰ্লিন, কেফাইন, নিক'টিন আদি নানা ধৰণৰ নিচাযুক্ত দ্ৰব্যই কেন্দ্ৰীয় স্নায়ুতন্ত্ৰক বেছি উত্তেজিত কৰে।

ড্ৰাগছৰ ভিতৰত অন্যতম হ'ল Lycergic Acid Diathylamied। ই এবিধ ৰাসায়নিক যৌগ। ইয়াৰ কোনো ৰং, গোন্ধ আৰু স্বাদ নাই, যিসকলে এল. এছ. ডি. সেৱন কৰে, তেওঁলোকে ভাৱ প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰে, লগতে চকুৰে ধূঁৱলি-কুঁৱলি দেখে, শব্দ স্পষ্টকৈ নুশুনে ফলত মৃত্যুমুখত পৰে। বৰ্তমান সময়ত এল.এছ.ডি সেৱন কৰা সকলৰ প্ৰায়ভাগেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰী (বয়স ১৬-২৫)। বৰ্তমান বেছিভাগ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েই এল.এছ.ডি. সেৱন কৰাৰ ফলত মনৰ ওপৰত যথেষ্ট ক্ষতি কৰাৰ লগতে মগজুৰ যথেষ্ট ক্ষতিসাধন কৰে । মগজুৰ ক্ষতিৰ ফলত পাছত বহুলোকে আত্মহত্যা কৰাৰ লগতে বিভিন্ন অনৈতিক কাৰ্যত লিপ্ত হোৱাৰ বহুতো উদাহৰণ আছে ।

বহু নিচাযুক্ত ড্ৰাগছ নিৰ্মূল কৰিবৰ কাৰণে বহু দেশে চেষ্টা চলাইছে যদিও কৃতকাৰ্য হোৱা নাই। দক্ষিণ-পূব এচিয়াত বহুত দিন ধৰি এক বৃহৎ কেলেংকাৰী ব্যৱসায় চলি আছে। বৰ্তমান ইয়াৰপৰা বহু টন কানি বিদেশলৈ ৰপ্তানি হয়। এই কানিৰ পৰা বহু দেশে মৰ্ফিন আৰু হিৰোইন তৈয়াৰ কৰে।

ড্ৰাগছ নিৰ্মূলৰ বাবে থাইলেণ্ডৰ চৰকাৰে ১৯৫৫ চনত আইন প্ৰণয়ন কৰিছিল যদিও ফল নধৰিলে। ইয়াৰ পাছত ১৯৮২ চনৰ পৰাই চুইডেনে আইন বলবৎ কৰিলে যে কাৰোবাৰ হাতত অলপমান ড্ৰাগছ পালেই বা সেৱন কৰিলেই জৰিমণা ভৰিব বা জেললৈ যাব। ফলত এতিয়া চুইডেনত এক আমূল পৰিবৰ্তন ঘটিল। লগতে ড্ৰাগছ প্ৰচলন হ্ৰাস পাই আহিল।

বৰ্তমান বহু ল'ৰা-ছোৱালীয়ে মাক-বাপেকৰ কথা নুশুনি ড্ৰাগছ সেৱন কৰে। তেতিয়া তেওঁক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ প্ৰথমে সমাজকৰ্মীসকলে চেষ্টা চলায়। তাত যদি ফল নধৰে তেতিয়া তেওঁলোকক ড্ৰাগছ নিৰ্মূলৰ বাবে বিশেষ ধৰণৰ চিকিৎসালয়লৈ পঠাই দিয়া হয়। বৰ্তমান আমেৰিকাৰ এদল চিকিৎসকে অনুসন্ধান কৰি পাইছে যে ড্ৰাগছে মাৰাত্মক ৰোগৰ সৃষ্টি কৰে, ইয়াক দৈনিক সেৱন কৰিলে কেন্সাৰ হ'ব পাৰে, লগতে শৰীৰ পংগু হৈ যায়। বহু ক্ষেত্ৰত দেখা যায় যে পিতৃ-মাতৃ নিচাসক্ত হলেও ল'ৰা-ছোৱালীৰ তেনে নিচাৰ প্ৰতি আসক্তি জন্মে। তদুপৰি মানৱ সমাজত বিভিন্ন কাৰণত উচ্চ-নীচ, ধনী-দুখীয়া, জাতি-অজাতি আৰু পোৱা-নোপোৱাৰ মাজত ব্যৱধান কমক চাৰি বৃদ্ধিহে পাই আহিছে। ভোগ-বিলাসৰ প্ৰতি দুৰ্বলতা অধিক প্ৰকট হৈ পৰিছে। ফলত সমাজ বা ব্যক্তিগত জীৱনৰ প্ৰতিটো স্তৰতেই বিশৃংখলতাই খোপনি পুতি লৈছে। ফলত মানুহৰ হা-হুতাশা দিনকদিনে বৃদ্ধি পাইছে। এইবোৰৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবৰ কাৰণেও ল'ৰা-ছোৱালীয়ে আশ্ৰয় লৈছে ড্ৰাগছৰ ওচৰত। গতিকে ড্ৰাগছৰ অপকাৰিতাৰ বিষয়ে কেইখনমান পোষ্টাৰ আঁকিলেই সমস্যাৰ সমাধান নহ'ব। চাৰিওফালে জগতখন নিকা কৰি এক সুন্দৰ মানৱ সমাজ গঢ়িব পাৰিলেহে ড্ৰাগছ সেৱন বন্ধ হ'ব। ড্ৰাগছ নিষিদ্ধ কৰাৰ আগতে ড্ৰাগছ খোৱাৰ কাৰণসমূহ উলিয়াই তাক নিৰাময় কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগিব। ■

প্ৰকৃতিৰ এক দুষ্পাপ্য অৱদান 'কপৌফুল'

সুৰভী শইকীয়া
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক (কলা শাখা)

'সেউতী নিপিন্ধো মালতী নিপিন্ধো
নিপিন্ধো খৰিকাজাই,
তুমি আনি দিয়া কপৌফুলৰ পাহি
কৰণিত লেৰেলি যায়।'

ৰঙালী বিহুৰ এক অনন্য আকৰ্ষণ হ'ল কপৌফুল। অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিৰো এক অবিচ্ছেদ্য অংগ কপৌফুল। অসমীয়া লোক সাহিত্যৰ আপুৰুগীয়া সম্পদ কপৌফুলক বিহুগীত, বনগীত আদিৰ প্ৰতিপাদ্য অংগৰূপে গণ্য কৰা হয়। বসন্ত কালৰ আগমনৰ লগে লগে বিৰিখৰ ডালে ডালে নতুন কুঁহিপাত ওলায়। কুলি-কেতেকীৰ মিঠা মাত আৰু ঢোল-পেঁপা-গগনাৰ মধুৰ ধ্বনিয়ে মানুহৰ মন-প্ৰাণ উন্মনা কৰি তোলাৰ বতৰতে বন-বননিৰ বৃক্ষৰ ডালে ডালে কপৌফুল, কুলিয়ে প্ৰকৃতি কৰি তোলে মনোমোহা। এই বতৰতে আহে অসমীয়াৰ জাতীয় উৎসৱ ব'হাগ বা ৰঙালী বিহু। ডেকা-গাভৰুৰ প্ৰাণত জাগে প্ৰেম-প্ৰণয়ৰ উচ্ছাস। সেয়ে যৌৱনোচ্ছল ডেকাজনে মনৰ গৰাকীজনীক হৃদয়ত সাঁচি থোৱা প্ৰেমৰ বহিঃপ্ৰকাশৰ হেতু কপৌফুল এপাহি আগবঢ়াই বিহুৰ শুভেচ্ছা জনায়। কপৌফুল হৈছে পূৰ্বৰাগৰ মনোৰম প্ৰতীক। ডেকাই প্ৰেমিকাৰ কাৰণে যুৱীয়া হাতীকো বলাব পাৰে যেতিয়া কপৌফুল এপাহ গছ বগাই আনি দিয়াটো তেনেই নগণ্য কথা।

'ৰিঙেকৈ পহুৰে শিঙে মোৰ মইনা
ৰিঙেকৈ পহুৰে শিং
চতাই পৰ্বৱতৰ কপৌফুল আনিছো
খোপাতে পিন্ধায়ে দিম।'

কপৌফুল যেন ভাষাৰে বুজাব নোৱাৰা মনৰ আকুলতাৰ এক উল্লাসময় গীত। প্ৰেমিকাৰ চুলিৰ অন্ধকাৰত বাট হেৰুৱাব খোজা সেয়া যেন বন্যতা-

'ঢাপৰ কাণকটা সিজু
এইপাহ কপৌফুল দিবাগৈ মইনাক
খোপাত খায়ে যাব ৰিজু।'

নেঘেৰি খোপাত চেনায়ে উপহাৰ দিয়া কপৌফুলপাহ মাৰি লগৰ সমনীয়াৰ লগত বিহু মাৰিবলৈ যায়। অন্যান্য জাতীয় সাজপাৰ আৰু প্ৰসাধনৰ উপৰি কপৌফুলো খোপাত মাৰি বিহু নৃত্য-গীত কৰিব লাগে। এয়া বিহুগীতত এনেদৰে প্ৰতিভাত হৈছে-

'নেঘেৰি খোপাতে কপৌফুল এপাহি
সোণত সুৰগা চৰে
নাচনীৰ মুখলৈ চাবকে নোৱাৰি
দেহা মোৰ কেনেবা কৰে।'

কেছ বছা ৰঙা ৰিহা, সেওতাৰ সেন্দুৰ যেনেকৈ ঋতুমতী, পুষ্পিতা গাভৰুৰ ঋতুপ্ৰাপ্তিৰ প্ৰতীক। ব'হাগ বিহুৰ আগে আগে ফুলা কপৌফুল হৈছে প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ এক গোপন মৰম-ভালপোৱাৰ দূত। আনহাতে বিহুৰ দিনা স্বামীয়ে স্ত্ৰীক কপৌফুল বিহুৰ বিশেষ উপহাৰ স্বৰূপে দিয়াৰ প্ৰথা অসমৰ বিভিন্ন ঠাইত আছে। এই উপহাৰ স্ত্ৰীয়ে নতুন কাপোৰেৰে আলফুলকৈ মেৰিয়াই কাপোৰ বা আ-অলংকাৰ থোৱা বাকচত মৰমেৰে সাঁচি ৰখা বুলি জনা যায়। তাৰ সুৰভি যেন মানুহৰ মন-হৃদয়ৰ মাজত চিৰদিন বিয়পি থাকে।

কপৌফুল হৈছে এবিধ অৰ্কিড শ্ৰেণীৰ উদ্ভিদ। পৃথিৱীত অনেকবিধৰ কপৌফুল আছে। এই সকলোবোৰকে একেলগে একগোট কৰি এটা পৰিয়াল হিচাপে ধৰি লোৱা হৈছে। এই পৰিয়ালটো অৰ্কিডোচ বুলি কোৱা হয়। কপৌফুলৰ বৈজ্ঞানিক নাম Rhynchostylis retusa। সাধাৰণতে অৰ্কিডোচ শ্ৰেণীৰ উদ্ভিদক তিনিটা ভাগত ভাগ কৰা হয়। ভূমি বিলাসী, বৃক্ষ বিলাসী আৰু পচন বিলাসী। এক তথ্য অনুসৰি উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ ৰাজ্যসমূহৰ ভিতৰত অৰুণাচলতে আটাইতকৈ প্ৰচুৰ অৰ্কিড পোৱা যায় বুলি কোৱা হয়। তাত বিভিন্ন বিধৰ, বিশেষকৈ বৃক্ষ বিলাসী আৰু ভূমি বিলাসী অৰ্কিড আছে বুলি জনা যায়। সম্প্ৰতি সমগ্ৰ বিশ্বতে ৯১,০০০ বিধ প্ৰজাতিৰ অৰ্কিড চিনাক্ত কৰি উলিয়াইছে যদিও ইয়াৰ পাঁচভাগৰ

চাৰি অংশই সমগ্ৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলতে পৰিপূৰ্ণ হৈ আছে। সেয়েহে উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলক অৰ্কিডৰ চহকী গৃহ বুলি কোৱা হয়।

কপৌফুল প্ৰকৃতিৰ এক দুষ্প্ৰাপ্য অৱদান। কপৌফুলক লৈ বিশ্বৰ কোনো কোনো অঞ্চলত অৰ্কিড মহোৎসৱো পালন কৰা হয়। এই উৎসৱে মানুহৰ মাজত শান্তি-মৈত্ৰীৰ বান্ধোন গঢ়ি তোলাৰ উপৰি জনসচেতনতা জগাই তোলাত অন্যতম অৰিহণা আগবঢ়াই আহিছে। বিশেষকৈ অৰুণাচল প্ৰদেশত উদ্‌যাপন কৰা অৰ্কিড উৎসৱলৈ বিশ্বৰ অনেক দেশৰ পৰ্যটকৰ আগমন হয়। এই উৎসৱত বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ অৰ্কিড সজাই-পৰাই মানুহৰ আকৰ্ষণীয় কৰি ৰখা হয়। চীনদেশৰ সংস্কৃতিতো কপৌফুলৰ বিশেষ স্থান আছে। 'The Chinese Civilization' নামৰ বিখ্যাত গ্ৰন্থখনত কপৌফুলৰ অৰ্থপূৰ্ণ তাৎপৰ্য সন্নিৱিষ্ট আছে এনেদৰে- ''During the spring festivals of the land of China, young men and girls met in a place where scented orchids grew. They plucked them and weaving them on the waters, The called upon the anchestral souls to came and be reincarnated....''। কপৌফুলক পবিত্ৰতাৰ প্ৰতীক ৰূপেও গণ্য কৰা হয়। হিন্দু ধৰ্মৰ মহাকাব্য আৰু পুৰাণ সমূহতো নাৰীৰ অলংকাৰৰূপে কপৌফুলৰ ব্যৱহাৰৰ বিষয়ে উল্লেখ পোৱা যায়। উল্লেখযোগ্য যে প্ৰকৃতিৰ অনুপম সৃষ্টি তথা এক দুষ্প্ৰাপ্য অৱদান কপৌফুলৰ সৌন্দৰ্যৰ লগতে ঔষধি গুণৰ ক্ষেত্ৰতো ইয়াৰ যথেষ্ট অৱদান আছে। কপৌফুলৰ শিপাৰ তিতা ৰসে মানৱ দেহৰ বিভিন্ন ৰোগ নিৰাময় কৰে বুলি জনা যায়। ■

সাপ এবিধ প্ৰাণী আছিল

শ্যাম নেউপানে
স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিক (কলা)

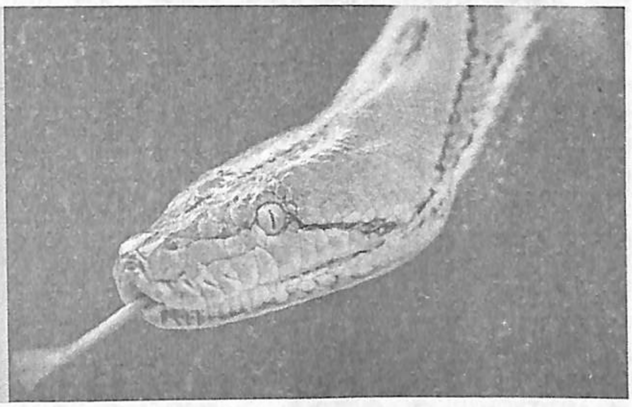

সকলোৱে যি পাইছে হাতত লৈ লৰ দিছে। মই অবাক হৈ ৰৈ আছোঁ, হৈছে কি বুজিব পৰা নাই । কাম-বন এৰি এনেদৰে মানুহে দৌৰ দিছে বা কিয় ? সময় নাই, এওঁলোকৰ কি হৈছে ক'বলৈ মোক। কথা কথাত শুনিলো সাপ উলাইছে। চাবলৈ চবৰে ইচ্ছা। মই ঘটনাস্থলীত ওলালোগৈ।

এইয়া কি ? এটি সৰু সাপৰ পোৱালী, তাতে ইমান চিঞৰ-বাখৰ কিয় ? বুজিব পৰা নাই। মই ওচৰ চাপো মানে ডাঙৰীয়া এজনে কোবালেই। সাপ আত্মাহীন হৈ ৰচি এডালৰ দৰে হৈ ৰ'ল। আকৌ কণ কণ শিশুৱে এই নীৰজীৱ সাঁপডালক শিল মাৰিছে। কি লজ্জাজনক এই দৃশ্য, মোৰ চকুত চিদিনৰ কাৰণে ভাঁহি ৰ'ল।

সাপৰ প্ৰতি আমাৰ ভয় আছিল, আছে আৰু থাকিব। ল'ৰালি কালৰে পৰা সাপৰ যি এক দৃশ্য আমাৰ চকুত, হৃদয়ত অংকণ কৰা হৈছে ই এক ভয়ানক। খন্তেক সময়ৰ পাছত মানুহ ঘৰাঘৰি গ'ল। সেই সাহসী লোকৰ (অপৰাধী) গুণ গাওঁতাৰ নাটনি নাই। ইফালে-সিফালে, ইটোৱে সিটোক একে কথা- মই প্ৰথমে দেখিছিলো সাপডালক। কিছুদিন তেওঁৰ সন্মান বাঢ়িল। কিন্তু তাত উপস্থিত থকা কণ কণ শিশুৱে কি জ্ঞান অৰ্জন কৰিলে তাৰ প্ৰতি লক্ষ্য নাই।

সাপৰ প্ৰতি আমাৰ এই হিংসা ভাৱ (ভয়াতুৰ) ইমান কিয় ? ই প্ৰাণী নহয়নে ? এই পৃথিৱীত ইয়াৰ অস্তিত্ব নাইনে ? অনেক প্ৰশ্ন ই মোক চাৰিওফালে সাৱটি ধৰিছে। 'সাপ এটি ওলাইছে, মাৰিব লাগিব, নহ'লে সি অপকাৰ কৰিব' - এনে ধাৰণা কিয় ? আমি জানো কোনো প্ৰাণীয়ে অকাৰণত অপকাৰ নকৰে। নিজা জীৱন ৰক্ষা কৰিবলৈ যাওঁতেহে এনে ঘটনা ঘটিত হয়।

কুকুৰ, মেকুৰীয়েও মানুহক কামুৰে। কিন্তু কুকুৰ এটা বা মেকুৰী এটা ওলালে ইমান হুলস্থূল হয়নে ? কিন্তু সাপৰ প্ৰতি এনে ভাৱ কিয় ? সাপৰ লগত আমাৰ অমিল কিয় ? কিয় তাক ৰক্ষা কৰাৰ চেষ্টা নকৰো। এনে নহয় যে পৃথিৱীৰ সকলোৱে সাপৰ প্ৰতি এনে ভাৱ। বহুতো লোকে সাপক ৰক্ষনাবেক্ষণ প্ৰদান কৰে। কিন্তু সকলো ইয়াৰ প্ৰতি সজাগ হৈ উঠা আৱশ্যক। নহলে !

সেই দিন দূৰ নাই, য'ত ডাইন'চৰৰ দৰে আমাৰ উঠি অহা কণ কণ শিশুৱে সাপৰ সাধু কথা শুনিব অথবা ইতিহাস অধ্যয়ন কৰিব আৰু সাপৰ আকাৰ, আকৃতি গঠন, কল্পনা কৰিব। স্কুলীয়া শিক্ষাত ইয়াৰ শিৰোনামা এনে ধৰণৰ হ'ব- ''সাপ এবিধ প্ৰাণী আছিল।'' ■

জীবন ও শিক্ষা (Lige & Teaching) ঃ

চিরযুবা, স্বদেশপ্রেমিক, কর্মবীর, নির্ভীক, জ্ঞানঘনমূর্তি বিবেকানন্দের ১৪৬ তম্ জন্মদিনে তাকে ভক্তি বিনম্র প্রণাম জানাই। স্বামী বিবেকানন্দ ১৮৬৩ খ্রীষ্টব্দের ১২ জানুয়ারী কলকাতার বিখ্যাত দত্ত পরিবারে জন্মগ্রহণ করেন। পিতা বিশ্বনাথ দত্ত হাইকোর্টের এটর্নী এবং মাতা ভুবনেশ্বরী দেবী যিনি সর্বদা দেব-দেবী ও ভক্তিতে নিজেকে নিয়োজিত রাখতেন। ছোটবেলা থেকে প্রাচুর্যে মানুষ হবার ফলে দৌরাত্মও কম ছিল না, তার জন্মের আগে তার মা একটি পুত্র এবং চারটি কন্যা লাভ করলেও দুটি কন্যা ছাড়া আর কেউ জীবিত ছিলেনা। সেইজন্য তার মা পুত্র কামনায় কাশীতে এক দুসম্পর্কের আত্মীয়াকে প্রতিদিন শিবের পূজা দিতে বলেন। তার পরেই স্বামী বিবেকানন্দের জন্ম হয়। বীরেশ্বর শিবের কৃপায় তাঁর জন্ম হয়, এ ধারণা থেকেই তার মা তার নাম রাখেন বীরেশ্বর। পরে অন্নপ্রাশনের সময় তাঁর নাম হয় নরেন্দ্রনাথ। তবে বাড়ীতে 'বিলে' নামেই তিনি পরিচিত ছিলেন। বাল্যকাল থেকে খুব দুরন্ত ছিলেন। কিন্তু একটা দৈবিক শক্তি তাঁকে শান্ত করতে সক্ষম ছিল। তাঁর দুরন্ত পনাতে তটস্থ হয়ে উঠলে 'শিব শিব' বলতে বলতে কয়েক কলস জল মাথায় ঢেলে দিলেই শান্ত হয়ে যেতেন। নিজের চোখে কোন কিছু না দেখে বিশ্বাস করতেন না। বাল্যকালে চাঁপা গাছে চড়ার একটা কাহিনীই তার প্রমাণ। চাপাগাছকে তাঁদের হাত থেকে রক্ষা করতে ব্রহ্মদৈত্যের ভয় দেখালে, নির্ভীক বালক-বন্ধুদের সজাগ করতে বলেন, ''কেহ কিছু বলিলেই তাহা বিশ্বাস করিতে হইবে নাকি ? ব্রহ্মদৈত্য যদি সত্যই থাকিত, তাহা হইলে অনেক আগেইতো আমার ঘাড় মটকাইয়া দিত।'' এরকম অনেক সাহসিকতার প্রমাণ তার বাল্যজীবনে ঘটেছে। ছোটবেলা থেকে জ্ঞানের পিপাষু, সৃজনশীল ভাবনা এবং নিষ্ঠা তাঁকে বিবেকানন্দ হতে সাহায্য করেছিল।

তার বয়স যখন সবেমাত্র ছ'বছর সেই সময় গৃহশিক্ষকের কাছে পাঠ শুরু করেণ। তার পরের বছর তিনি মেট্রোপলিটন স্কুলে ভর্তি হন। তীক্ষ্ণ মেধা ও বহুমুখী প্রতিভা ছিল তাঁর। ছোটবেলা থেকে পিতৃপুরুষদের নাম, দেবদেবীর স্তোত্র এবং মুগ্ধবোধ ও ব্যাকরণের সূত্রগুলি শিক্ষা করতেন। অসামান্য শ্রুতিধরের মত স্মৃতিশক্তি নিয়ে জন্মেছিলেন বলেই একবার শুনেই সেই বিষয়টির হুবহু ব্যাখ্যা দিতে পারতেন। ছ' বছর বয়সেই রামায়ণের পালা তাঁর কণ্ঠস্থ হয়েছিল। ১৮৭৯ খ্রীষ্টাব্দে প্রবেশিকা পরীক্ষায় প্রথম বিভাগে উত্তীর্ণ হন। কলেজ জীবনে এক বছর প্রেসিডেন্সি কলেজে এবং তিনবছর 'জেনারেল এ্যাসেমব্লিজ ইনষ্টিটিউসন'এ (বর্তমান স্কটিশচার্চ কলেজ) পড়েছিলেন। ১৮৮১ খ্রীষ্টাব্দে এফ.এ. এবং ১৮৮৪ খ্রীষ্টাব্দে তিনি বি.এ. পাশ করেণ। পরে বি.এল. পড়েছিলেন তবে পরীক্ষা দেন নি। এফ.এ. পড়বার সময় তিনি ব্রহ্মসমাজে যোগদান করেছিলেন, কিন্তু তিনি যা খোঁজ ছিলেন তার খোঁজ এখানে না পেয়ে ধ্যান এর মধ্যে নিজেকে সঁপে দিলেন। শ্রীরামকৃষ্ণদেব তাকে বলেছেন 'নরেন্দ্র ধ্যানসিদ্ধ মহাপুরুষ'। এ সবই তাঁর বাল্যজীবনের ঘটনাপঞ্জী। তাঁর বহুল জীবনের মধ্যে থেকে সন্ন্যাসজীবনের সংক্ষিপ্ত অংশ তুলে ধরবার চেষ্টা করব।

স্বামী বিবেকানন্দের জীবনের বেশির ভাগ অংশ জুড়ে আছে রামকৃষ্ণ পরমহংসদেব। প্রিয় শিষ্যত্ব লাভের পর থেকে তাঁর জীবনের আমূল পরিবর্তন সাধিত হয়েছিল, তার একটা সংক্ষিপ্ত ইতিবৃত্ত ও ঘটনাপঞ্জীর উপর আলোকপাত করব। ১৮৮১ সালে নভেম্বর মাসে নরেন্দ্রনাথ শ্রীরাম কৃষ্ণদেবের সন্ধান পান। শিমুলিয়া পল্লী, নিজের বাসস্থানের পাশে শ্রীরামকৃষ্ণদেবের ভক্ত সুরেন্দ্রনাথ মিত্র বাস করতেন। আঠারো বছর বয়সে রামকৃষ্ণদেবের আগমন উপলক্ষে বিবেকানন্দ গান গাওয়ার আমন্ত্রণ পেয়েছিলেন। যে দিনের সেই বিখ্যাত গান, যা ব্রাহ্মসমাজের সদস্যদের মুখে মুখে গীত হোত, ''মনচল নিজ নিকেতনে।'' গান গাওয়া শেষ হলে নরেন্দ্রনাথকে নিয়ে তিনি ঘরের পাশে চারিদিক ঘেরা একটি বারান্দায় ঢুকিয়ে দরজা বন্ধ করে দিলেন। তাঁকে আপনজনের মত করে বললেন, 'এতদিন পরে আসিতে হয়।' আবার পরক্ষণেই সম্মুখে করজোড়ে দণ্ডায়মান হয়ে দেবতার মত সম্মান প্রদর্শন পূর্বক বললেন, ''জানি প্রভু, তুমি সেই পুরাতন ঋষি, নররূপী নারায়ণ, জীবের দুর্গতি নিবারণ করিতে পুনরায় শরীর ধারণ করিয়াছ।'' কিন্তু নরেন্দ্রনাথের প্রথমে তাঁকে উন্মাদ মনে হলেও পরে ''তাঁহার পবিত্রতা এবং ঈশ্বরের জন্য ত্যাগ দেখিয়া মুগ্ধ হইলেন।'' প্রায় একমাস পরে দ্বিতীয়বার আবার পায়ে হেঁটে দক্ষিণেশ্বরে

স্বামী বিবেকানন্দের জীবন ও শিক্ষা

দীপেশ মণ্ডল
সহকারী অধ্যাপক (বাংলা বিভাগ)

রামকৃষ্ণদেবের সঙ্গে দেখা করতে এলেন। তৃতীয়বার নরেন্দ্রনাথ যখন দক্ষিণেশ্বরে এলেন তখন রামকৃষ্ণদেবকে ভাল ভাবে পরীক্ষা করলেন, তবু রামকৃষ্ণদেব তাঁকে এড়িয়ে গেলেন। অন্যদের সঙ্গে কথা বলাতে মগ্ন থাকলেন তবু নরেন্দ্রনাথ আসা যাওয়া বন্ধ করলেন না, দেখে পরে জিজ্ঞাসা করলেন, ''আছা, এই তো আসা-যাওয়া করিস, আমি তো তোর সঙ্গে একটা কথাও বলিনা। তবু আসিস কেন ?'' উত্তরে নরেন্দ্রনাথ বলেছেন, ''আমি কি আপনার কথা শুনবার জন্য আসি ? আপনকে ভালবাসি, দেখতে ইচ্ছে হয় তাই আসি।'' শুনে রামকৃষ্ণদেব বলেছিলেন, ''তুই বলে এতটা অবহেলা সইতে পারলি, অন্য কেউ হলে কবে সরে পড়ত।'' গুরু শিষ্যের পরস্পরের প্রতি এই অগাধ ভালবাসার মধ্যেই নরেন্দ্রনাথের শিক্ষালাভ ও লক্ষ্যলাভ। শিক্ষক ও শিক্ষার্থীর পরস্পরের প্রতি ভালবাসা থাকলেই শিক্ষাদান ও শিক্ষাগ্রহণ দুই ই অতি সহজ ও সুচারু হয়, আন্তরিক হয়, আনন্দপ্রদ হয়।

১৮৮৫ সালের মাঝামাঝি শ্রীরামকৃষ্ণদেব কর্কট রোগে আক্রান্ত হন। সে সময় সুচিকিৎসার জন্য তাঁকে শ্যামপুকুরে একটা ভাড়া বাড়িতে রাখা হয়। কিছুদিন থাকার পর অবস্থার অবনতির জন্য কালীপুরের বাগানবাড়িতে আনা হয়। জীবনের শেষ দিন পর্যন্ত এই বাগানবাড়িতেই কাটে। বিবেকানন্দের বিশিষ্ট গবেষক ড° শঙ্করী প্রসাদ বসু 'বিবেকানন্দ ও সমকালীন ভারতবর্ষে'র প্রথম সপ্ত এইখান থেকে শুরু করেণ। ১৮৮৬ সালের ১৬ আগস্টের দুপুর বেলা রামকৃষ্ণদেবের প্রয়ান। শ্রীরামকৃষ্ণদেবের দেহকে ঘিরে দাঁড়িয়ে থাকা ভক্তবৃন্দের যে ফটোটি পাওয়া যায় তাতে দেখা যায়, ছবির ঠিক মাঝখানে যে দুজন দাঁড়িয়ে আছেন তাঁদের একজন যুবক, অপরজন অপেক্ষাকৃত বয়স্ক, দুজনেরই মুখের আদল একপ্রকার। একজন হলেন ডাঃ রামচন্দ্র দত্ত অপরজন নরেন্দ্রনাথ দত্ত অর্থাৎ স্বামী বিবেকানন্দ। ডাঃ রামচন্দ্র দত্ত গৃহী মানুষ, প্রথম থেকেই শ্রীরামকৃষ্ণের অবতারত্ব প্রচারে উৎসাহী, শ্রীরামকৃষ্ণকে তিনি বৈষ্ণবভাবে গ্রহণ করেছিলেন। নরেন্দ্রনাথ দত্ত শ্রীরামকৃষ্ণকে অবতার বা ততোধিক মনে করতেন, কিন্তু রামকৃষ্ণের অবতারত্ব অপেক্ষা সমাধানের উদ্দেশ্যে প্রকাশিত তাঁর অপূর্ব ধর্ম বাণী প্রচারেই তিনি আগ্রহী, এবং ত্যাগ, বৈরাগ্য ও সন্ন্যাস ভিন্ন শ্রীরামকৃষ্ণের পথ অনুসরণ করা যাবেন না বলেই তাঁর বিশ্বাস । তদুপরি তিনি শ্রীরামকৃষ্ণের 'বেদান্ত'কে লোকজীবনে কার্যকর করার জন্য সন্ন্যাসের সঙ্গে সেবাকে যুক্ত করেছিলেন। শ্রীরামকৃষ্ণদেব তাঁর সম্পর্কে লিখে দিয়েছিলেন- ''নরেন শিক্ষে দেবে।'' আর বলেছিলেন- ''এদের দেখিস।'' 'এদের' অর্থাৎ শ্রীরামকৃষ্ণের কাছে সমাগত তরুণদের দেখার দায়িত্ব সুতরাং নরেন্দ্রনাথ গ্রহণ করেছিলেন। নরেন্দ্রনাথের বয়স তখন পঁচিশের বেশি নয়। বরাহনগরের জীর্ণ মঠের দায়িত্বভার গ্রহণ করে সুরেন্দ্রনাথ মিত্রের সহযোগিতায় মঠের বাড়ি তৈরী, তাদের আহারের ব্যবস্থা সবই করেছিলেন।

১৮৮৭ মাঝামাঝি নরেন্দ্রনাথ দত্ত অর্থাৎ বিবেকানন্দের মানসিক ও শারীরিক কষ্ট দুর্বিষহ হয়ে উঠল। ১৮৮৭ র ভাদ্রমাসের বেলা চারটের সময় চক্ষু স্থির, উর্দ্ধদৃষ্টি, কোন হুঁস নেই, অভ্যাস হিসেবে পা চলছে। তার কোন সংজ্ঞা নেই। শ্রীরামকৃষ্ণদেব তাঁর মধ্যে যে জীবন যন্ত্রণা দিয়েছিলেন, তা একদিকে ব্যক্তিগত আত্মসিদ্ধির জন্য তাঁকে ব্যাকুল করে তুলল। দুই বছর যাবার পর তিনি বরাহনগর ত্যাগ করেন। ভারতের বুকে পরিব্রজ্যাকালে তিনি দু'রকম 'পওহারী বাবা'কে দেখেছিলেন। ১৮৯০ সালের জানুয়ারী মাসে তিনি গাজীপুরের 'পওহারী' বাবার কাছে পৌঁছেছিলেন। তাঁর অসাধারণ বৈরাগ্য ও সাধনা তাঁকে মুগ্ধ করেছিলেন। তাঁর মধ্যে তিনি আদর্শ যোগীকে দেখেছিলেন। পওহারী বাবা কঠোর কৃচ্ছ্র সাধনার প্রতীক। তিনি কী খেতেন পায় কেউ জানত না। লোকে তাই তাঁর নাম দিয়েছিলেন পওহারী অর্থাৎ পবন আহারী। জীবনের পক্ষে দেহটাতে সামান্য, পওহারী বাবা তাঁর জীবনে দেখিয়ে গেছেন। তিনি নিজে দেহান্ত ঘটান অগ্নিতে আত্মাহুতি দিয়ে। নরেন্দ্রনাথের জীবনের দুর্ভাগ্য এই আধ্যাত্মিক কারণে পওহারী দর্শনেই তিনি পরিতৃপ্ত থাকতে পারেন নি, অনাধ্যাত্মিক কারণে যে কোটি কোটি মানুষ বাধ্য হয়ে পওহারী হয়ে আছে তাদেরও মুখোমুখি হতে হয়েছিল। ঐ সকল ভারতীয় যুগে যুগে শোষিত। ভারতবর্ষ ঘুরে বেড়িয়ে বিবেকানন্দ এদের দেখেছিলেন, দেখেছিলেন 'একটি সহিষ্ণু জাতির উপর কঠিনতম নিষ্ঠুরতা ও উৎপীড়ন।' এই দৃশ্য দেখে বিবেকানন্দের বিশাল হৃদয় জ্বলেছিল কী যন্ত্রণায়, তার পরিণাম নির্ণয় করবে কে ? সমস্ত যন্ত্রণা নিয়ে একদিন তিনি ভারত সাগরে ঝাঁপিয়ে পড়েছিলেন, সেই সমুদ্র গর্ভ থেকে আলোড়িত বেদনা যে সিদ্ধান্ত সংগ্রহ করেছিল তার মূল ও স্থূল কথা 'রুটি চাই'। কিন্তু রুটি মিলবে কোথায়, কিভাবে ? ভারতের ভূ-খণ্ডের দিকে মুখ ফিরিয়ে কন্যাকুমারিকার শিলার উপরে বিবেকানন্দ ধ্যানে বসেছিলেন- এবার উঠে দাঁড়িয়ে মুখ ফেরালেন সমুদ্রের দিকে- সমুদ্রের ওপারে হয়ত সেই রুটি মিলতেও পারে। বিবেকানন্দ স্থির করলেন তিনি বিদেশে যাবেনই- রুটির সন্ধানে। তবে সে রুটি ভিক্ষা করে নয়, কারণ বিবেকানন্দ ভিক্ষুক নন। তিনি দেখেছেন, শিল্প ও বিজ্ঞানের উন্নতি ভিন্ন রুটি জোটার উপায় নেই। লোককে যন্ত্রবিজ্ঞান শেখাতে হবে, যাতে সে নিজের পায়ে দাঁড়িয়ে গ্রামাচ্ছাদন করতে পারে। পাশ্চাত্যদেশে যন্ত্রবিজ্ঞানের উন্নতি হয়েছে, তাই সেখানেই না গেলেই নয়। পাশ্চাত্য যাত্রার জন্য স্বামীজীর ব্যাস্থলতা এইকালে এমনই প্রবল হয়ে উঠেছিল, যে তিনি পায়ে হেঁটে আফগানিস্থানের পথে পর্যন্ত ইউরোপে যেতে প্রস্তুত ছিলেন। আমেরিকায় পৌঁছে মহাধর্ম সভায় দাঁড়াবার আগে, যখন আশার কোন আলো তিনি দেখেছেন না, স্বয়ং একেবারে চূর্ণ হওয়ার অবস্থায়, তখনকার এক অসাধারণ রচনায় তিনি নিজেকে উদগঠিত করেছেন। ২০ আগষ্ট, ১৮৯৩ আলাসিঙ্গা পেরুমলকে স্বামীজী লিখেছেন- ''নিরাস হইও না। স্মরণ রাখিও, ভগবান গীতায় বলিতেছেন, 'কর্মে তোমার অধিকার, ফলে নয়।'' এছাড়া তিনি বলেছেন- ''গন্যমান্য, উচ্চপদস্থ অথবা ধনীর উপর কোনো ভরসা রাসিও না। তাহাদের মধ্যে জীবনী শক্তি নাই, তাহারা মৃতকল্প বলিলেই হয়। ভরসা তোমাদের ওপর – পদমর্যাদাহীন, দরিদ্র, কিন্তু বিশ্বাসী – তোমাদের উপর। ভগবানে বিশ্বাস রাখো। কোনো চালাকির প্রয়োজন নাই। চালাকির দ্বারা কিছুই হয়না। দুঃখীদের দ্বারা ব্যাথ্যা অনুভব করো আর ভগবানের নিকট সাহায্য প্রার্থনা করো – সাহার্য আসিবেই আসিবে।'' তাঁর আর একটি উপদেশের কথা স্মরণ

করে এই অধ্যায় শেষ করব। – ''পশ্চাতে চাহিও না কে পড়িল দেখিতে যাইও না, এগিয়ে যাও, এগিয়ে যাও, সম্মুখে, সম্মুখে। এইরূপে অগ্রগামী হইব। একজন পড়িবে, একজন তাহার স্থান অধিকার করিবে।''

শিক্ষা (Teaching) ঃ

স্বামীজী বলেছেন, স্ত্রী–পুরুষের উভয়ের মধ্যেই ব্যাপকভাবে শিক্ষার প্রসার সর্ববিধ উন্নতির ও সর্ববিধ সমস্যার সমাধানের প্রশস্ততম উপায়। তিনি বারবার বলতেন, ''কখনো ভুলো না – নারী ও জনগণের উন্নতি সাধনই আমাদের মূলমন্ত্র।'' দ্ব্যর্থহীন ভাষায় বলেছেন, ''কোনো জাতির প্রগতির শ্রেষ্ঠ মাপকাঠি নারীদের প্রতি তার মনোভাব।''নারী শক্তি সম্বন্ধে তাঁর এতখানি আস্থা ছিল যে, বলতে দ্বিধা করেণ নি, ''পাঁচশো পুরুষের সাহার্য্যে ভারতবর্ষকে জয় করতে পঞ্চাশ বছর লাগতে পারে, কিন্তু পাঁচশো নারীর দ্বারা সে কাজ করা যেতে পারে মাত্র কয়েক সপ্তাহের মধ্যে।'' সন্ন্যাসী হয়ে নারীকে ব্যক্তি জীবন থেকে যিনি সরিয়ে রেখেছেন তিনি একইসঙ্গে নারীর প্রতি সর্ব্বোচ্চ শ্রদ্ধা নিয়েই পথে নেমেছিলেন, কারণ তার গুরু রামকৃষ্ণের সূত্রে জেনেছিলেন – নারীতে কোণ মহিমাদর্শন সম্ভবপর। শ্রীরামকৃষ্ণের জীবনে সর্বজাতির নারীই এসেছেন, নানা ভূমিকায়। তিনি আমেরিকায় গিয়ে নারীদের অগ্রগতি দেখে মুগ্ধ হয়ে গিয়েছিলেন। তিনি দেখলেন 'আমেরিকা নারী ও শ্রমজীবিদের স্বর্গ।'' তাই পুরুষদের মতো স্ত্রীলোকদের ভিতরেও শিক্ষার প্রসারের কথা স্বামীজী বারে বারে বলেছেন। তিনি সমীক্ষায় দেখেছেন, ''যাদের মা শিক্ষিতা ও নীতিপরায়ণা হন, তাদের ঘরেই মহৎ লোক জন্মায়। .... মেয়েদের আগে তুলতে হবে, আপামর – সাধারণকে জাগাতে হবে, তবে তো দেশের কল্যাণ।'' যর্থার্থ সুশিক্ষা পেলে আমাদের দেশের মেয়েরা জগতের আদর্শ নারী হয়ে উঠতে পারে। এদেশের স্ত্রীলোকদের জাগাবর জন্য ভগিনী নিবেদিতা স্বামীজী বিশেষভাবে অনুপ্রাণিত করেন। ভগিনী নিবেদিতা বাড়িতে বাড়িতে গিয়ে অনেক বুঝিয়ে তবে বিদ্যালয়ের ছাত্রী সংগ্রহ করতে পারতেন।

নারী শিক্ষা ছাড়াও স্বামীজী জনগণের শিক্ষার প্রতি গুরুত্ব আরোপ করেছিলেন। স্বামীজীর ধারণা এবং সিদ্ধান্ত হল গণমুক্তির ভিত্তি গণশিক্ষা। তিনি বহুস্থলে ঐ শিক্ষার চরিত্র নির্ণয় করেছেন। ঐ শিক্ষা হবে ইতিমূলক, যাতে নির্দিষ্ট কতকগুলি ভাবকে আত্মসাৎ করে মানুষ উঠে দাঁড়াতে পারে। ঐ শিক্ষা যতখানি তাত্ত্বিক, ততোধিক ব্যবহারিক, যাতে সাধারণ মানুষ জীবন ধারণের পথ খুঁজে পায়। হেরিডিটির দাবিদারদের মুখের মত উত্তর স্বামীজী দিয়েছিলেনঃ ''যদি হেরিডিটির নিয়ম অনুসারে ব্রাহ্মণ বিদ্যাশিক্ষার অধিক উপযুক্ত হয় তাহলে ব্রাহ্মণের শিক্ষায় অধিক ব্যয় না করে চণ্ডালের শিক্ষায় সমস্ত ব্যয় করো। দুর্বলকে আরো সাহায্য করো – সেটাই প্রথম কাজ। ব্রাহ্মণ যদি বুদ্ধিমান হয়ে জন্মায়, তাহলে সে কোনোরূপ সাহায্য ছাড়াই শিখতে পারবে। অপর জাতি যদি তেমন বুদ্ধিমান না হয় তাহলে তাদের তাদেরই শিক্ষা দিতে থাকো। আমার মতে এই হ'ল যুক্তি সঙ্গত, ন্যায় সঙ্গত।'' ''যদি বাহ্মণের ছেলের একজন শিক্ষকের দরকার হ'ল, চণ্ডালের ছেলের দরকার দশজন শিক্ষকের। প্রকৃতি যাকে স্বাভাবিকভাবে প্রখর করে নি, তাকে অধিক সাহায্য তো করতেই হবে। তেলা মাথায় তেল দেওয়া পাগলের কর্ম।'' তিনি নিম্নশ্রেণীর শিক্ষায় বিশ্বাসী ছিলেন। তাঁর মতে উচ্চশ্রেণীরা ছেলের জন্য কোন কাজ করে না। যদি লোয়ার ক্লাসদের এডুকেসান দেওয়া যায়, তবে ছেলের উন্নতি সম্ভব। আবার গরীবদের শিক্ষার অসুবিধার কথাও বলতে ভুলে যান নি। তবে তারও একটা উপায় বের করবার চেষ্টা করেছেন। কোন গ্রামে গিয়ে, যখন গ্রামবাসীরা দিনান্তে গাছতলায় বিশ্রাম ও গল্পগুজব করছে, সেখানে তাদের শিক্ষা দেবেন, সেই পরিকল্পনা। স্বামীজী বলেছিলেন, এমন করলে ''সমস্ত জীবন বই পড়ে তারা যা না শিসতে পারে, তার চেয়ে শতগুণ বেশি জিনিস এইভাবে মুখে মুখে শিসতে পারে।''

নারী শিক্ষা ও জনগণের শিক্ষার জন্য ভারতবর্ষের বাইরে শিক্ষাক্ষেত্র গড়ে উঠেছে তাঁর প্রচেষ্টায়। সাধারণ শিক্ষার ক্ষেত্রে ডিগ্রী কলেজ (আবাসিক / অনাবাসিক), পোষ্ট গ্যাজুয়েট বেসিক ট্রেনিং কলেজ, বেসিক ট্রেনিং কলেজ, জুনিয়র বেসিক ট্রেনিং কলেজ, নারীর শিক্ষা কলেজ, গ্রামীন উচ্চতর শিক্ষার কলেজ, কমার্স কলেজ, এগ্রিকালচারাল কলেজ, পলিটেকেনিক স্কুল, জুনিয়র টেকনিক্যাল ও ইনড্রাসট্রিয়াল স্কুল, ভোকেশানাল ট্রেনিং সেণ্টার, সেকেণ্ডারি ও হাইস্কুল, সিনিয়র বেসিক ট্রেনিং স্কুল, এছাড়াও শিশুদের জন্য, শারীরিক প্রতিবন্ধী ও সুস্থদের জন্য বিদ্যালয় সৃষ্টি করেছেন।

সবশেষে তাঁর নিজের পাণ্ডিত্যের সংক্ষিপ্ত বিবরণ দিয়েই আলোচনা শেষ করব। তাঁর অধিকাংশই ইংরেজীতে লিখিত। চিঠিপত্রে গুরুভাই ও শিষ্যদের উপদেশ দিতেন। য়ুরোপ ভ্রমনের সময় ডায়েরি লিখেছিলেন, কিছু কিছু প্রবন্ধও, যে সাহিত্য বলিষ্ঠ জীবনের প্রতীক তাকেই তিনি ভালবাসতেন। সাধু ভাষায় তিনি কিছু কিছু লিখলেও চলিত ভাষায় লেখা প্রবন্ধ, চিঠিপত্র, ভ্রমণ কাহিনী ও ডায়েরীর বিচিত্র বিষয়, চলিত বুলির সরসতা ও সজীবতা এখনও আমাদের বিস্ময়মিশ্রিত শ্রদ্ধা আকর্ষণ করে। 'পরিব্রাজক', 'পাচ্য ও পাশ্চাত্য', 'ভাববার কথা', 'পত্রাবলী' এর মধ্যে অধিকাংশই উত্তর কোলকাতার মৌখিক সংলাপের ভাষায় লেখা। তাঁর চরিত্রের প্রচণ্ড পৌরুষ ও মনোরম সরসতা এই চলিত ভাষায় এমন একটা অপূর্বতা সৃষ্টি করেছে যে, বিশ্বশতকের চলিত ভাষার কোন লেখকই তার সমকক্ষতা লাভ করতে পারেন নি। আর দু' একটি কথা উল্লেখ করে আলোচনা শেষ করব। আজকের দেশের বর্তমান পরিস্থিতি দাঙ্গা, জাতিভেদ প্রথা, ভাই–ভাইয়ে ঝগড়া, রাজনীতি দেশের ত্রাসের কারণ হয়ে উঠেছে। এ থেকে নিবৃতি পেতে দেশকে রক্ষা করতে এই দুর্দিনে তাঁর বাণী স্মরণ করেই শেষ করব– 'হে গৌরীনাথ, হে জগদম্বে আমায় মনুষ্যত্ব দাও; মা আমার দুর্বলতা কাপুরুষতা দূর কর, আমায় মানুষ কর।'' এছাড়া শেষে বলব– ''মানুষ হও এবং অপরকে মানুষ হইতে সহায়তা কর।''■

শ্বহীদ ভগৎ সিং

হিমামী বড়া
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (কলা)

ভগৎ সিং ভাৰতবৰ্ষৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ এজন এনে সংগ্ৰামী আছিল যাৰবাবে কম্পিত হৈছিল বৃটিছ সাম্ৰাজ্যবাদৰ বৰঘৰ। ভাৰতবৰ্ষৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ সশস্ত্ৰ অধ্যায়ক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা ক্ষুদিৰাম, কানাইলাল, ৰাজগুৰু, সুখদেৱ, চন্দ্ৰশেখৰ, উধম সিং, বিৰচা মুণ্ডা আদিৰ দৰে ভগৎ সিঙৰ জীৱনো আছিল আত্মবলিদানৰ এক অমূল্য গাঁথা।

ভগৎ সিঙৰ জন্ম হৈছিল ১৯০৭ চনৰ ২৮ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে পঞ্জাৱৰ লয়ালপুৰ জিলাৰ বাংগা নামৰ গাঁৱত। ভগৎ সিঙৰ পৰিয়ালৰ প্ৰত্যেকৰে জীৱনটো যেন উৎসৰ্গিত আছিল দেশৰ বাবে। ককাক অৰ্জুন সিং হিন্দু ধৰ্মৰ সংস্কাৰকামী আন্দোলন আৰ্য সমাজৰ লগত জড়িত আছিল। ভাৰতীয় জাতীয় কংগ্ৰেছেও তেওঁক প্ৰভাৱিত কৰিছিল। স্বদেশী আন্দোলনে প্ৰসাৰতা লাভ কৰাৰ সময়তে বৃটিছ চৰকাৰৰ দমনমূলক আচৰণত অতিষ্ঠ হৈ কিছুমান দেশপ্ৰেমিক যুৱকে সশস্ত্ৰ সংগ্ৰামেৰে বৃটিছক ব্যতিব্যস্ত কৰাৰ পথ গ্ৰহণ কৰিছিল। এই সংগ্ৰামেৰে জাতীয়তাবাদৰ উদ্দীপনা ক্ৰমে আন ৰাজ্যলৈ বিয়পি পৰিছিল।

ভগৎ সিঙক ভাৰতবৰ্ষৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ এজন মাৰ্ক্সবাদী বিপ্লৱী বীৰ বুলি অভিহিত কৰা হয়। তেওঁ সাম্যবাদৰ আদৰ্শৰে দীক্ষিত হৈ দেশৰ স্বাধীনতাৰ বাবে এটা বিপ্লৱী পথৰ সন্ধান কৰিছিল। ভগতে শক্তিশালী সশস্ত্ৰ ধাৰা এটাৰ প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিল। ১৯৩০ ৰ দশকত ভগৎ সিং আছিল এজন জনপ্ৰিয় নেতা। ভগৎ সিঙৰ বিপ্লৱী আন্দোলনৰ লগত সক্ৰিয়ভাৱে সাঙুৰ খাই আছে তেওঁৰ আদৰ্শবাদ। মাৰ্ক্সবাদৰ লগত তেওঁৰ বৌদ্ধিক যোগাযোগে তেওঁক এজন ৰোমাণ্টিক ভাৱবাদী বিপ্লৱীৰ পৰা বস্তুবাদী আৰু নাস্তিকলৈ ৰূপান্তৰিত কৰিছিল।

পঞ্জাৱত সাম্ৰাজ্যবাদী আন্দোলনৰ বিৰুদ্ধে সৃষ্টি হোৱা জনবিক্ষোভৰ নেতৃত্ব দিছিল অজিত সিং আৰু লালা লাজপৎ ৰায়ে। অজিত সিং আছিল ভগৎ সিঙৰ খুড়াক। ভগতৰ পিতৃ কিষেণ সিঙো ভাৰতীয় জাতীয় কংগ্ৰেছৰ বিৰোধী আছিল। দুয়ো ভাতৃ আমেৰিকাত সংগঠিত সশস্ত্ৰ বিপ্লৱী 'গদ্দাৰ' দলৰ সদস্য আছিল। 'ভাৰত মাতা' নামৰ মাহেকীয়া আলোচনী এখনৰ জৰিয়তে দলৰ মতাদৰ্শ প্ৰচাৰ কৰাৰ অভিযোগত তেওঁলোকে বহুবাৰ কাৰাবাস খাটিবলগীয়া হৈছিল। এবাৰ দুয়োজনে কৰাবাসৰ পৰা মুক্তি পোৱাৰ সময়তে ভগতৰ জন্ম হৈছিল। পৰিয়াললৈ শুভ বাৰ্তা কঢ়িয়াই অনাৰ বাবে ভগৎ সিং আইতাকৰ বাবে হৈ পৰিছিল 'ভগবানৰ সন্তান'। ভগৎ সিঙৰ শিক্ষা জীৱনৰ আৰম্ভ হৈছিল বাংগাৰ 'District Board Primary School'ত। পিছলৈ তেওঁ লাহোৰৰ 'DAV' স্কুলত পঢ়িবলৈ লয়। ১৯১৯ চনৰ ১৩ এপ্ৰিলত সংঘটিত জালিয়ানৱালাবাগৰ নিৰ্মম হত্যাকাণ্ডৰ সাক্ষী হৈ সেই ক্ষেত্ৰৰ পৰা তেওঁ অলপ মাটি সংগ্ৰহ কৰি ৰাখিছিল। নিৰীহ জনতাৰ তেজৰ আহুতিৰে পবিত্ৰ সেই মাটিয়ে যেন তেওঁৰ প্ৰতিশোধ স্পৃহা সদায় জাগ্ৰত কৰি ৰাখিছিল।

১৯২৩ চনত ভগতে লালা লাজপত ৰায়ে প্ৰতিষ্ঠা কৰা 'National College' ত নামভৰ্ত্তি কৰে। সেই শিক্ষানুষ্ঠানৰ উদ্দেশ্যই আছিল নৱ ভাৰতৰ ভাবী নিৰ্মাতা এদল আগৰণুৱা, নিৰ্ভীক, উদ্যোগী যুৱক-যুৱতী গঢ়ি তোলা। তীক্ষ্মধী সম্পন্ন ভগৎ সকলোৰে মাজত অতি জনপ্ৰিয় হৈ পৰিছিল। সুন্দৰ শাৰীৰিক সৌষ্ঠৱ আৰু গুৰু-গম্ভীৰ কণ্ঠৰ অধিকাৰী ভগতৰ উৰ্দু, হিন্দী, গুৰুমুখী, ইংৰাজী আৰু সংস্কৃত ভাষাত অগাধ বুৎপত্তি আছিল। অধ্যাপকসকলৰ পৰা মেৎজিনি, গেৰিবল্ডি আদিৰ বিষয়ে তথা ৰাছিয়াৰ বিপ্লৱী আন্দোলনৰ ইতিহাস সম্পৰ্কে জ্ঞান অৰ্জন কৰিছিল। এইসমূহে তেওঁক মুক্তি সংগ্ৰামত জপিয়াই পৰিবলৈ উদ্বাউল কৰি তুলিছিল।

১৯২৪ চনত ভগৎ সিং কানপুৰ পাইছিলগৈ। তেতিয়াৰে পৰা আৰম্ভ হয় বৃটিছৰ বিৰুদ্ধে তেওঁৰ আপোচহীন সংগ্ৰামৰ ইতিহাস। 'বলৱন্ত' নামৰ কাকতখনত লিখা-মেলা আৰম্ভ কৰাৰ সময়তে তেওঁ লগ পাইছিল বটুকেশ্বৰ দত্ত, শিৱবীণা, বি.কে. সিনহা আদি সংগ্ৰামীসকলক, যিসকলৰ সংস্পৰ্শত বৃটিছৰ নিৰ্বিচাৰ অত্যাচাৰৰ বিৰুদ্ধে তেওঁৰ কণ্ঠ অধিক শক্তিশালী হৈ উঠে। ১৯২৪ চনটোৱেই আছিল ভগৎ সিঙৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ বছৰ। সেই বছৰতে তেওঁ 'Hindusthan Republican Association' ৰ এজন সদস্য হয়। ১৯২৫ চনত তেওঁ লাহোৰলৈ

আহি সংগ্ৰামী সতীৰ্থসকলৰ লগ লাগি 'নৱজোৱান ভাৰত সভা' নামৰ সংস্থা এটা গঠন কৰিলে। প্ৰগতিশীল চিন্তাৰে পৰিপুষ্ট এই নতুন প্ৰজন্মটোৱে ঐক্য, সংহতি আৰু ধৰ্মনিৰপেক্ষতাৰ ভিত্তিত এখন নতুন ভাৰত গঢ়াৰ সপোন দেখিছিল। যি সময়ত ভাৰতীয় জাতীয় কংগ্ৰেছেও পূৰ্ণ স্বৰাজৰ দাবী তোলা নাছিল, তেনে সময়তো এই নতুন প্ৰজন্মই পূৰ্ণ স্বৰাজৰ দাবীৰে ভাৰতৰ আকাশ-বতাহ মুখৰিত কৰি তুলিছিল। বৃটিছ সাম্ৰাজ্যবাদৰ বিৰুদ্ধে যুঁজাৰ একমাত্ৰ উপায় হ'ল সশস্ত্ৰ সংগ্ৰাম – এই উপলব্ধিৰ প্ৰেৰণাৰে তেওঁ গাঁৱে গাঁৱে দলৰ সংগঠন কৰাৰ কামত ব্ৰতী হ'ল। দূৰদৃষ্টি আৰু উদ্দেশ্যৰ প্ৰতি থকা দৃঢ় সংকল্পই ভগতক স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ অন্য নেতাৰ পৰা আঁতৰাই আনি নিজকে এক ব্যতিক্ৰমী ৰূপ প্ৰদান কৰিছিল। ১৯২৬ চনত মোহন সিং যশৰ জৰিয়তে 'শ্ৰমিক আৰু কৃষকৰ দল' নামৰ বিপ্লৱী সংস্থাটোৰ সৈতে তেওঁৰ সম্পৰ্ক স্থাপন হয়। দলটোৱে উলিওৱা মাহেকীয়া আলোচনী 'কীৰ্তি'ত তেওঁ 'বিদ্ৰোহী' ছদ্মনামেৰে লেখা-মেলা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। 'Kakori Case'ৰ ওপৰত লিখা নিবন্ধটোৰ বাবে তেওঁক গ্ৰেপ্তাৰ কৰিছিল। ভগতে ৰাছিয়াৰ বিপ্লৱী আন্দোলনক গভীৰভাৱে অধ্যয়ন কৰিছিল। তেওঁৰ অধ্যয়ন পৰিসৰ আছিল অত্যন্ত বহল। তেওঁ ভিক্টৰ হুগো, ফিঅডৰ দষ্টয়েভস্কি, স্পিনোজা, জেমছ মিল, কাৰ্ল কটস্কি, আপটন চিনক্লেয়াৰ, টম পেইন, টমাচ একুইনাচ আদিৰ লেখাও পঢ়িছিল। এই সকলো অধ্যয়নে তেওঁৰ বৌদ্ধিক চিন্তাজগতখন নিৰ্মাণ কৰাৰ উপৰিও তেওঁৰ বস্তুবাদ, সমাজবাদ আৰু নাস্তিকতাবাদৰ ভেটি তৈয়াৰ কৰিছিল।

১৯২৮ চনৰ অক্টোবৰ মাহত ভাৰতৰ ৰাজনৈতিক প্ৰেক্ষাপটত ভাৰতীয় জনসাধাৰণৰ স্বৰাজৰ দাবীৰ যুক্তিযুক্ততা সম্পৰ্কে চালিজাৰি চাবলৈ ইংলেণ্ডৰ পৰা 'ছাইমন আয়োগ'ক প্ৰেৰণ কৰা হ'ল। এই আয়োগত এজনো ভাৰতীয় সদস্য নথকাৰ প্ৰতিবাদত আকৌ সৰৱ হৈ উঠে মুক্তি আকাংক্ষী জনসাধাৰণ। ইয়াৰ প্ৰতিবাদকল্পে ১৯২৮ চনৰ ২০ অক্টোবৰত বয়োজ্যেষ্ঠ নেতা লালা লাজপত ৰায়ৰ নেতৃত্বত উলিওৱা এটা মৌন সমদলৰ ওপৰত বৰ্বৰোচিতভাৱে লাঠীচালনা কৰা হয়। মূৰ আৰু বুকুত পোৱা লাঠীৰ আঘাতত ভূ-লুণ্ঠিত হ'ল সেই বৰ্ষীয়ান নেতাজন। ১৯২৮ চনৰ ১৭ নবেম্বৰত মহান নেতাজনে শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰে। এই অমানুষিক ঘটনাৰ প্ৰত্যক্ষদৰ্শী ভগতৰ অন্তৰত প্ৰতিশোধৰ দাবানল জ্বলি উঠে। দলৰ সভাত এই হত্যাৰ প্ৰতিশোধ ল'বলৈ সংকল্প লোৱা হ'ল। প্ৰতিশোধৰ তাড়নাৰে ভগৎ সিং, চন্দ্ৰশেখৰ আজাদ, সুখদেৱ আৰু জয়গোপালে হত্যাৰ পৰিকল্পনা ৰচিলে। ১৯২৮ চনৰ ১৭ ডিচেম্বৰৰ দিনা লালা লাজপত ৰায়ৰ হত্যাৰ প্ৰধান অভিযুক্ত লাহোৰৰ অতিৰিক্ত আৰক্ষী অধীক্ষক জে. চাউণ্ডাৰক চাইকেলেৰে গৈ থকা অৱস্থাত আক্ৰমণ কৰা হ'ল। ৰাজগুৰুৱে প্ৰথমটো গুলী নিক্ষেপ কৰাৰ পাছত ভগতৰ পিষ্টলৰ পৰা নিৰ্গত গুলীয়ে চাওণ্ডাৰৰ মস্তক ছিন্ন ভিন্ন কৰি পেলালে। সফলতাৰে অভিযান সমাপ্ত কৰি তেওঁলোকে DAV কলেজত আত্মগোপন কৰিলে।

বৃটিছৰ বৈষম্যমূলক নীতিৰ পুনৰ পৰিস্ফুটন ঘটিল ১৯২৮ চনত সংসদত উত্থাপন কৰা 'Public Safety Bill' আৰু 'Trader's Dispute Bill' দুখনৰ ক্ষেত্ৰত। নিৰ্বাচিত প্ৰতিনিধিসকলে বিল দুখনৰ বিৰোধিতা কৰাৰ পিছতো চৰকাৰে জনমতক আওকাণ কৰি ইয়াক অধ্যাদেশত পৰিণত কৰিলে। আকৌ এবাৰ ৰণাংগণত জপিয়াই পৰিল বীৰ ভগৎ সিং। তেওঁ আৰু বটুকেশ্বৰ দত্তই দিল্লীৰ সংসদত এটা বিস্ফোৰণ ঘটালে। পলোৱাৰ সকলো পথ খোলা থকা স্বত্বেও গ্ৰেপ্তাৰ নোহোৱালৈকে তেওঁলোক অচল-অটল হৈ থাকিল। এই সাহসী সমৰ্পণৰ উদ্দেশ্যই আছিল সশস্ত্ৰ সংগ্ৰাম সম্পৰ্কে মানুহৰ মনৰ দ্বিধা আৰু সংশয় আঁতৰ কৰা। আদালতত তেওঁলোকে মতাদৰ্শ দাঙি ধৰাৰ সুবিধা ল'ব বিচাৰিছিল। ১৯২৯ চনৰ ৪ জুনত চেচন জৰ্জৰ আগত তেওঁলোকে বক্তব্য দাঙি ধৰিলে এনেদৰে- ''কাকো হতাহত কৰাৰ বাবে এই বিস্ফোৰণ ঘটোৱা হোৱা নাছিল। ই আছিল বৃটিছৰ স্বেচ্ছাচাৰিতাৰ বিৰুদ্ধে এক সশব্দ প্ৰতিবাদ। চকু-কাণ বন্ধ কৰি ৰখা চৰকাৰ আৰু ভৰতীয় নেতাসকলৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিবলৈ বোমাৰ শব্দৰ নিতান্তই প্ৰয়োজন আছিল।''

নতুন প্ৰজন্মৰ মনত স্বাধীনতাৰ স্পৃহা জগাই তুলিব বিচৰা চৰ্দাৰ ভগৎ সিং, ৰাজগুৰু আৰু সুখদেৱৰ বিচাৰ আৰম্ভ হ'ল ১৯২৯ চনৰ ১০ জুলাইত আৰু মৃত্যুদণ্ড আদেশেৰে বিচাৰৰ পৰিসমাপ্তি ঘটিল ১৯৩০ চনৰ ৭ অক্টোবৰ তাৰিখে। সেই সময়ৰ পঞ্জাবৰ ৰাজ্যপাললৈ এখন আবেদন পত্ৰ ভগৎ সিং, ৰাজগুৰু আৰু সুখদেৱে তেওঁলোকক ফাঁচী দিয়াৰ সলনি গুলীয়াই মাৰিবলৈ লিখিছিল। এই আবেদন নাকচ হ'ল আৰু ১৯৩১ চনৰ ২৩ মাৰ্চত ফঁচীকাঠত স্তব্ধ হৈ গ'ল এই তিনিজন সাহসী যোদ্ধাৰ জীৱন। কিন্তু ৰৈ গ'ল তেওঁলোকৰ সাহস, নিষ্ঠা আৰু ত্যাগৰ মহান আদৰ্শ বিপ্লৱী জনসাধৰণৰ অন্তৰে অন্তৰে। মানৱীয়তাৰ সামান্যতম পৰাকাষ্ঠাও প্ৰদৰ্শন নকৰাকৈ প্ৰশাসনে অতি গোপনে মৃতদেহ কেইটা ফিৰোজাবাদলৈ নি নদীৰ পাৰত জ্বলাই দিলে। কিন্তু কথাবোৰ প্ৰকাশ হৈ যোৱাত পুলিচৰ ভান অনুসৰণ কৰি শোকাকুল জনতা সেই ঠাইত উপস্থিত হ'লগৈ। কিন্তু ইতিমধ্যে সকলোবোৰ ছাঁইত পৰিণত হৈছিল।

ভাৰতবৰ্ষৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ সশস্ত্ৰ অধ্যায়ত ভগৎ সিং এক প্ৰদীপ্ত, সমাহিত ব্যক্তিত্ব, মুক্তিপিয়াসী মানুহৰ শৃংখল ছিঙাৰ স্বপ্ন ময় গান। চমু জীৱনকালতে কিংবদন্তিত পৰিণত হোৱা ভগৎ সিঙৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ মহান অৱদানক উপেক্ষা কৰা দেখা যায়। জৱাহৰলাল নেহৰুৱে ভগতৰ জনপ্ৰিয়তাক ব্যাখ্যা কৰিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা শব্দটো আছিল – 'amazing'। গান্ধীৰ অহিংস নীতিৰ সলনি ভগৎ সিঙৰ সশস্ত্ৰ বিদ্ৰোহহে ভাৰতৰ স্বাধীনতাৰ বাবে বেছি প্ৰাসংগিক আৰু সক্ৰিয় পন্থা আছিল বুলি বহুতে মন্তব্য কৰে। ■

অসমীয়া জাতিত আহোমৰ অৱদান

নেৰালী হাজৰিকা
স্নাতক তৃতীয় সান্মাষিক (কলা শাখা)

আহোম যুগ মানে অসম বুৰঞ্জীৰ দীঘলীয়া ছশ বছৰ। ত্ৰয়োদশ শতিকাৰ চতুৰ্থ দশকলৈকে নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে আহোমসকলৰ শাসনত থাকি অসমে অনেক জয়-পৰাজয়, ঘাত-প্ৰতিঘাত, সন্ধি-বিগ্ৰহ, মিত্ৰতা-শক্ৰতা, বিনিময়-সংগ্ৰহ আদিৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হৈছিল। চুতীয়া, কছাৰী, মৰাণ, ভূঞা আদি বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ হাতত খণ্ড-বিখণ্ড হৈ থকা লুইতৰ দুয়োপাৰ 'অসম' নামৰ এখন ৰাজ্যত পৰিণত হ'ল আৰু তাতোতকৈয়ো টুকুৰা-টুকুৰ হৈ থকা জাতি-জনজাতি, উপজাতি মিলি 'অসমীয়া' নামৰ এটি নতুন জাতিলৈ উন্নীত হ'ল।

আহোমসকল শ্যাম চীন ভাষাগোষ্ঠীৰ মানুহ। তেওঁ বিলাকৰ সংস্কৃতি অতি পুৰণি। থোৰতে ক'বলৈ গ'লে চীন দেশত পৰৱৰ্তী যুগত চীনা সংস্কৃতি নামেৰে জনাজাত হোৱা বিশাল সংস্কৃতিৰ ভেঁটি প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল টাই সকলে। এই বিৰাট টাই জাতিৰে এটা ঠাল আহোমসকল। আহোমসকলে নিজা সংস্কৃতি, ধৰ্ম, পৰম্পৰা আৰু ভাষা লৈ এই দেশত সোমাইছিল। কিন্তু কালক্ৰমত থলুৱা সংস্কৃতি, ধৰ্ম আৰু ভাষা গ্ৰহণ কৰি এইখন দেশৰ সংস্কৃতিৰ বিকাশ সাধনত আত্ম নিয়োগ কৰিবলৈ ধৰিলে। ইয়াকে কৰোঁতে বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ মাজত সমন্বয় সাধন কৰি অসমীয়া জাতিৰ জন্ম দিলে। আহোমসকলৰ ৰজাকে আদি কৰি বা-বিষয়া আৰু সাধাৰণ প্ৰজায়ো থলুৱা মানুহৰ ঘাইকৈ চুতীয়া, মৰাণ, বৰাহী আৰু কছাৰী মানুহৰ তিৰোতা বিয়া-বাৰু কৰাই মিহলি হৈ গৈছিল। বিভিন্ন ঠাইত থকা 'বেবেজিয়া' মেলৰ মানুহেই ইয়াৰ প্ৰমাণ। ৰুদ্ৰসিংহই সৃষ্টি কৰা 'ঘৰফলীয়া' নামৰ খেলৰ মাজতো দেশৰ সকলো মানুহৰ মাজৰ পৰা বাছি অনা শকত-আৱত, বলী, সাহসী ৰণুৱা মানুহ আছিল। এইদৰে ৰজাৰ দিনত নগা, মিৰি, গাৰো, মিকিৰ, চুতীয়া, কছাৰী মানুহ আহোমৰ মাজত মিহলি হৈছিল। আনকি ঘৰচেৰেক বামুণ আৰু ভূঞা-কায়স্থ মানুহৰ উপৰিও কলিতা মানুহ আহোম খেলত সোমাই পৰিছিল। যদিও সময়ত বিশেষকৈ মোৱামৰীয়া বিদ্ৰোহৰ পিছত সাম্প্ৰদায়িক ভেদ-ভাৱ পাহৰি 'এটা জাতি' এই আদৰ্শত উদ্বুদ্ধ হৈছিল আৰু সিয়েই 'অসম' আৰু 'অসমীয়া' শব্দৰ মূল ভেঁটি। প্ৰাক্ আহোম যুগত চুকে-কোনে বাস কৰা 'জনজাতি'বোৰ গোট খাই 'জাতি'ত পৰিণত হ'ল। এই কালছোৱাতে শদিয়লীলা কছাৰীসকল সম্পূৰ্ণ হৈ হিন্দু আদৰ্শত দীক্ষিত হৈ সোণোৱাল-কছাৰী বা শৰণীয়াল নামেৰে জনাজাত হ'ল। এওঁবিলাকৰ অনেক পৰিয়াল আজি আহোম, চুতীয়া, কোচ, কলিতা, কায়স্থৰ মাজত সোমাই আছে। অসমৰ ভাষা আৰু সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত বড়োমূলীয়া উপাদানখিনি পোৱা যায়, সেইখিনি উজনিৰ বৰাহী-কছাৰী, চুতীয়াৰ বৰঙণিহে। ভাষাগত বিচাৰত চুতীয়াসকলো তিব্বতো-বৰ্মী বড়ো শাখাৰ অন্তৰ্ভুক্ত। আহোমসকলৰ দৰে চুতীয়া, মৰাণ, কছাৰী, বৰাহী এই আটাইকেইটা জনগোষ্ঠীয়েই নিজৰ ভাষা এৰি অসমীয়া ভাষাক ভাৱ প্ৰকাশৰ বাহন হিচাপে গ্ৰহণ কৰিছে। এই জনগোষ্ঠীসমূহৰ আকৌ দাঁতি-কাষৰীয়া, পৰ্বতীয়া, জনজাতিৰ লগত যুগজোৰা সম্বন্ধ থকাত এই ভাষা হিমালয়ৰ পৰা পাটকাইলৈকে বিয়পি পৰে। ইয়াৰ উপৰিও বিভিন্ন যুদ্ধত বন্দী হৈ ৰোৱা বা মোগল-পাঠান ৰাজ্যৰ পৰা অহা মুছলমান মানুহৰো এটা বুজন সংখ্যা যুদ্ধত আহোম যুগতেই অসমীয়া ৰূপত দেখা দিয়ে। এইবোৰৰ উপৰিও অষ্ট্ৰিক, দ্ৰাবিড়, আৰ্য মানুহৰ বিভিন্ন সংমিশ্ৰণত ম্লেছ, কুবাচ, ব্ৰাত্য, শূদ্ৰ আদি নামেৰে জনাজাত জাতিবোৰ কোচ, কলিতা, কেওট, কৈৱৰ্ত, কায়স্থ আদি নামেৰে জনাজাত হৈ উঠাৰ উপৰিও বিভিন্ন বৃত্তিত নট-কলিতা, নাপিত-কলিতা, কুমাৰ কলিতা, সোণাৰী কলিতা, হালোৱা কেওট, জালোৱা কেওট, মৰল, চঁড়াল শূঁৰী, হীৰা, শালৈ, তাঁতী আদি ভাগবোৰ স্পষ্ট হৈ উঠে। এইদৰেই আহোম যুগত জাতিগত সমন্বয় সাধিত হৈছিল আৰু বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ সংস্কৃতিৰ উপাদান সান-মিহলি হৈ যৌগিক অসমীয়া সংস্কৃতিৰ জন্ম দিয়ে। ৰুদ্ৰসিংহ ৰজাৰ দিনত মোগল ৰাজ্যৰ পৰা ভালেমান বিভিন্ন বৃত্তিৰ মানুহ আনিলে আৰু তেতিয়াৰ পৰাই মোগলাই পাগুৰি, পাগ-জেমা আৰু অলঙ্কাৰ প্ৰচলন হ'ল। সেইদৰে আহোমসকলৰ লগত লৈ অহা খেতিৰ সঁচ, যেনে- আহোম বগৰী, আহোমশালী, আহোম আঠা, আহোম কাপোৰ, আহোম মেখেলা, নৰা চোলা, নৰা জাংফাই, জৰা, বান, মাইহাং, হেংদান আদি অসমীয়া সংস্কৃতিৰ বুকুত সোমাই পৰিল। ■

My Experience in the Exhibition

Jatin Gogoi
B.Sc. 3rd year (Zoology Dept)

The science exhibition of the 7th special session of Asom Sahitya Sabha, Ledo was a great experience for me. The whole event was organised in such a grand way that I felt glad about my participation. Being there, I not only was busy about my model. I also took several walks through the stalls of other schools, Colleges and organisations, displaying in models on wide range of feilds. And even there was other things like book fairs, cultural shows, academic events, stalls of traditional food and goods, and so on, these were all there at a single place.

The stall of Digboi College in the science fair was almost full of verious models and charts. I was glad that there was a model which I made, among them.

My Model- Wave-energy generator was also receving appraisal and peoples seemed to get really interested about it. I met so many Engineers of Electrical & power departments, the exhibition proved very usefull in learning many things from them.

Right from the beginning, my teachers and friends helped me a lot for the model. I owe heartly thanks to Mr. R. Konwar Sir (Elect. Dept.) Mr. R.R. Tarrain Sir (Zoology Dept), K. Konwar (Physics Dept) for their valuable helps, support & motivations.

Obvious for every case, I too faced many adds from making the model to displaying it. I must say my Interest on the model stopped me from giving up. Even in the first day of exhibition my model stopped working. Never the less due tio constant support of Mr.Rituporna Konwar Sir, I squared all the adds, and I displayed the model nicely working from the 2nd dayof exhibition, ie, 2/2/12.

The Sub-commitee of science exhibition of Asom Sahitya Sabha in collaboration with Aranyak, A Gauhati based biodeversity conservation NGO, Conducted a Competition on the model and kept prize for 1st, 2nd,& 3rd place winner from the models of various schools and colleges.

And my model was selected for the 1st prize winner of the competition among all. it came to me like a pleasent surprise. I was never expecting a prize, through the prize reinforced my belive in hardwork. Even, now the memory of that moments. induces in me charge of exitement and enthusiasm at hard times.

I dedicate my prize to all the members of the team of Digboi College, who occupied themsalves in some way to represent Digboi College in the 7th special session of Asom Sahitya Sabha, Ledo, 2012.■

My Experience in the Exhibition

Subhasish Arandhara
TDC 3rd Semester(B.Sc)

The past 7th special annual session of the Asom Sahitya Sabha at Ledo was marked advantageous with several programmes and fairs on the four official days, The session, chaired by Asom Sahitya Sabha president Rong Bong Terang, was graced by many dignitaries including Union Doner minister Paban Singh Ghatowar, state power minister Pradyut Bordoloi. The science fair spreaded over several acres of Land. Though it was only an exhibition, yet the arrangement of stalls was very artistic and impressive. Most of the schools and few other colleges were taking part in the fair, along with some govt. organisations like PHED, NHPC, NF Railway, Assam Forest etc they had very big stalls. As we had only 4 days on our hand, Students of our institution, Digboi College took part actively in the exhibition winning the first prize. Myself being college hostel resident/boarder, tried hard to achieve my best on constructing and demonstrating the exhibits. I was presenting two simple models one on Flax polymer Chart on medicinal plants and the other on wetpark, A greywater bio filtration system a constructed wetland model that removes a significant amount of pollutants from greywater before it flows into the groundwater, river, or natural wetland. Addition of pathogens, bacteria, and non-biodegradable toxins to the surface water can be avoided with this biological treatment, to promote a healthier ecosystem and more sanitary conditions. The system can be built for a single household or for group of settlement, moreover I constructed one more model, MegaDams and their impacts on biodiversity, that took quite a long time for about four full fledged days as it was modeled according to the maps of the sites of the proposed dams. On the official exhibition days my interaction with the people demonstrating my models was quite interactive. Many channels took footages of our stall, specially on the dam model. Channels included News Live, V & S and some more. we took turns on explaining all the exhibits in our stall. The exhibition being unique proved greatly advantageous. The different stalls donated their rare ideas to the Students. For the general public it was a great source of education. We 6 students myself Subhasish Arandhara of B.Sc 2nd sem , Rohit Gautam B.Sc 2nd sem, Anisha Das Gupta of B.Sc 2nd sem, Hemanta Upadhyaya B.Sc 2nd sem, Rizuana Pervez Bhuyan B.A 2nd sem, Prafulla Sonowal B.A 2nd sem were present regularly on the 4 days with our exhibits while others participants were random. Our teachers including Rajib Rudra Tariang, Rituparna Konwar, Deborshee Gogoi, Jupitara Phukan , Dulu Das, were involved with us completely. Special thanks to Rajib Rudra Tariang sir who spent his precious time motivating us for our active participation. Not only this science fair provided us the enthusiasm for science, helped us improve speaking and interacting abilities with public, exposing students to new, fascinating innovations and ideas. Each and every students should be involved in these programmes and teachers of the institutions should show motivation. ■

My Experience in the Exhibition

Rizwana Parveez Bhuyan,
3rd Semister, B.A.

The 'Sahitya Shabha' held on first week of February at Lidu, Assam will always remain as a very sweet memory for the entire team of Digboi College consisting of extreamly talented students and teachers. The college is very lucky to have such promising, talented, committed, friendly and honest teachers. Mr. Rajib Rudra Tariang, Mr.Ritupon, Mr.Deborshees, Mrs. Sangeeta Saikia Baruah, Miss. Jupitora played a vital role in successfully accomplishing this project.

Once the assembly started on 2nd feb, the team members tried to put their best service to the visitors, getting them absolutely clear with the explaination of each and every modal presented by us. The last day of the assembly turned out to be the very happy one for all of us as our hard work came out with flying colours, our college grabed the first position. This was a matter of honour for the college and a thing to boost off.

The three modals which diverted the attention of the crowed to the stall of Digboi college were presented by Geography and Zoology Department.

The first modal was on continental drift theory that was explained by Rizwana Parveez Bhuyan. The theory explained the drifting nature of landmass of the earths surface. A 3D colourfull, eye chatchy modal was prepared to explain it.

The second modal showed the consequence of constructing the proposed dams by the Assam Government. Miss. Rizwana and Shamim took the pleasure of explaining the modal to the visitors. The owsome concept of the modal compelled NEWS LIVE to share our practical views with them and so Rizwana disclosed the facts regarding this.

The third modal was headed by Jotin Gogoi on generation of electricity by ocean current using the law of magnetic field. This modal was very much encouraged by the public.

We are very thankfull to the college for providing us such an golden opportunity. The team members learned many valuable things through out the assembly, it provided an exposer to the students, an exchange of ideas also took place that made our explaination more broder. Lastly but not the least, this presentation will remain ever green memory for the entire team of Digboi college. ■

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ত মোৰ ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতা

খগেন শইকীয়া
স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

বৃটিছসকলে প্ৰতিষ্ঠা কৰি থৈ যোৱা পূব অসমৰ ঐতিহাসিক এখন তৈল নগৰ ডিগবৈ। এই নগৰৰ দক্ষিণ দিশত অৱস্থিত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ১৯৬৫ চনত প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়। এক সেউজীয়া প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশেৰে ভৰা এই মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদ। এটা সৰু পাহাৰৰ ওপৰত অৱস্থিত এই মহাবিদ্যালয়খনিত কলা, বিজ্ঞান আৰু বাণিজ্য এই তিনিওটা বিষয়েৰে সমৃদ্ধ। তাৰোপৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপযোগীকৈ লেবৰেটৰী, লাইব্ৰেৰী, কমনৰুম, অডিতৰ ৰুম আৰু খেল পথাৰৰ সুবিধা আছে। বছৰি বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বুকুত অলেখ সপোন লৈ বহু দূৰ-দুৰণিৰ পৰা শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ আহে। হয়তো কাৰোবাৰ সপোন বাস্তৱত পৰিণত হয় আৰু এটা নিৰ্দিষ্ট সময়ত শিক্ষা সমাপ্ত কৰি এই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা গুচি যায়। ময়ো এই মহাবিদ্যালয়ত ২০১০ চনত বি.এ. পঢ়িবলৈ নামভৰ্ত্তি কৰিছিলো। নামভৰ্ত্তিৰ কিছুদিনৰ পিছতেই ক্লাছ আৰম্ভ হৈছিল। মোৰ প্ৰধান বিষয় হিচাপে ককাইদেৱে বাছি দিছিল ৰাজনীতি বিজ্ঞান, এম.আই.এল. অসমীয়া, ইংৰাজী আৰু বুৰঞ্জী। প্ৰথম দিনা ক্লাছ কৰিবলৈ পুৱা ৭-০০ বজাত ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিলো। এক অচিনাকী পৰিৱেশ, অচিনাকী ছাৰ-বাইদেউ আৰু অচিনাকী বন্ধু-বান্ধৱী লগ পাই মনত আনন্দ আৰু সংশয় দুয়োটাই হৈছিল। নটিচ বৰ্ডত ৰুটিনখন চালো ৯-৪৫ মিনিটত আঠ নম্বৰ ৰুমত মোৰ মেজৰ ক্লাছ আছে। মই আঠ নম্বৰ ৰুম বিচাৰি ওপৰৰ বিল্ডিঙত উঠি গলো। ইতিমধ্যে কেইবাজনো ল'ৰা-ছোৱালী ক্লাছ ৰুমত বহি আছিল। ময়ো সোমাই গৈ তৃতীয়খন বেঞ্চত বহিলো। মোৰ কাষত আৰু তিনিজন ল'ৰা আহি বহিল। অলপ সময়ৰ পিছত এজন ছাৰ সোমাই আহি গুড মৰ্ণিং বুলি কোৱাত আমিও ছাৰক মৰ্ণিং বুলি সম্বোধন কৰিলো। প্ৰথমে ছাৰক দেখি অলপ ভয় লাগিছিল। যেতিয়া ছাৰে নিজৰ পৰিচয় দি আমাৰো পৰিচয় ল'লে তেতিয়া মনৰ পৰা সেই ভয় ভাৱটো আঁতৰিল। ইয়াৰ পিছত ছাৰে ৰাজনীতি বিজ্ঞানৰ পিতৃস্বৰূপ এৰিষ্ট'টলৰ বিষয়ে কিছু কথা ক'লে আৰু নিৰ্দিষ্ট সময়ত ক্লাছৰ পৰা ওলাই গ'ল। এইদৰে চাৰি-পাঁচ দিনমান ক্লাছ কৰিলো। কিন্তু ৰাজনীতি বিজ্ঞানৰ বিষয়টো ভালদৰে আয়ত্ব কৰিব নোৱাৰাৰ বাবে মই অসমীয়া বিষয়টোকহে লোৱাৰ স্থিৰ কৰিলো। অসমীয়া বিভাগৰ হেডছাৰক লগ কৰি মই ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিষয়টো এৰি অসমীয়া বিষয়টো মেজৰ হিচাপে ল'ম বুলি অৱগত কৰিলো। ইতিমধ্যে বিষয়টো ভালেমান আগবাঢ়ি গৈছে। পিছদিনাখন ক্লাচ কৰিবলৈ মোৰ লগত একেলগে হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰীত পঢ়া বন্ধুজনৰ সৈতে গৈ ক্লাছ ৰুমত বহিলো। ৰুমটোত কেইবাজনীও অচিনাকী বান্ধৱী বহি আছিল। পিছফালৰ পৰা মোক এজনী অচিনাকী বান্ধৱীয়ে মোৰ নামটো আৰু কিয় ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিষয়টো এৰিলো সুধিছিল। মই চমুকৈ এনেই বুলি কৈছিলো কিন্তু ওলোটাই তেওঁৰ পৰিচয় সোধা নাছিলো, কাৰণ মই সৰুৰে পৰা একোবাৰে লাজকুৰীয়া স্বভাৱৰ আছিলো।

পাছ টাইমত ক্লাছ থাকিলে বৰ আমনি লাগিছিল। হয়তো ক্লাছ কৰি থাকোতেই টোপনি আহে, কাৰণ ঘৰৰ পৰা যথেষ্ট দূৰ বাছেৰে আহিব লাগে। মনত ভাৱ হয়, এই সময়ত অলপ শুবলৈ পোৱা হ'লে। এনে অৱস্থা মোৰ কেইবাদিনো হৈছিল। কেতিয়াবা ছাৰ-বাইদেউৰ ওচৰত ধৰা পৰো তেতিয়া পুনৰ চেতন ঘূৰি আহে, পঢ়াত আকৌ ধ্যান দিওঁ। এদিন ক্লাছত ছাৰে অসমীয়া ব্যঞ্জন বৰ্ণ কেইটা বৰ্ডত লিখিবলৈ দিলে। মই সম্পূৰ্ণকৈ লিখিবলৈ নোৱাৰিলো। তথাপি ছাৰে মোক গালি পৰা নাছিল, ঘৰত ভালদৰে পঢ়ি আহিবলৈ কৈছিল। কিন্তু মই ভিতৰি ভিতৰি অনুভৱ কৰি ঘামিবলৈ লৈছিলো, কাৰণ স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষত পঢ়া ছাত্ৰ এজনে যদি প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত পঢ়ি অহা ক, খ, কেইটা লিখিব নোৱাৰাটো মোৰবাবে অতি দুখৰ বিষয় আছিল। তাতে আকৌ নতুনকৈ চিনাকী হোৱা বন্ধু-বান্ধৱীৰ আগত। এই কথাটোৱে মোক বহুত দিনলৈ মনত আমনি কৰি থাকিল।

অসমীয়া বিষয়টো লোৱাৰ পিছত অসমীয়া ভাষাটোৰ বিষয়ে আগে নজনা বহুখিনি কথা মই ছাৰ-বাইদেউৰ পৰা শিকিব পাৰিছিলো। বিশেষকৈ অসমীয়া ভাষাটো পূৰ্বৰ কোনটো ভাষাৰ পৰা আহি আৰু কেনেকৈ অসমত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিলে ইত্যাদি কথাবোৰৰ বিষয়ে জ্ঞান নাছিল। হয়তো এতিয়াও বহু অসমীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ভালদৰে নিজৰ ভাষাটোৰ বিষয়ে নাজানে। ছাৰ-বাইদেউৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰেও আমাক পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত উৎসাহ আৰু প্ৰেৰণা যোগাইছিল। তেওঁলোকে আমাক যি শিক্ষা দিছিল আৰু

আমি তাৰ পৰা যিখিনি জ্ঞান আহৰণ কৰিলো আৰু কৰিব নোৱাৰাখিনিত আমি নিজেই দুখিত।

সময়ৰ পৰিবৰ্তনৰ লগে লগে অচিনাকী বন্ধু-বান্ধৱীবোৰৰ লগত চিনাকী হৈ পৰিলো। দুটা বছৰ কেনেদৰে পাৰ হৈ গ'ল গমেই নাপালো। ছাৰ-বাইদেউকো সদায় সন্মুখতে পাই তেওঁলোকৰ ওচৰত সহজ হৈ পৰিলো। বিশেষকৈ অসমীয়া আৰু বুৰঞ্জী বিভাগৰ ছাৰ-বাইদেউৰ ওচৰত বেছিকৈ কাষ চাপিব পৰা হ'লো। ছাৰ-বাইদেৱে আমাক পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত কোনো দিনে অৱহেলা কৰা নাছিল বৰঞ্চ আমিহে কেতিয়াবা ক্লাছ নকৰাকৈ গুচি আহিছিলো। তেওঁলোকে আমাক পাঠ্যপুথিৰ জ্ঞানৰ উপৰিও অনানুষ্ঠানিক শিক্ষাও দিছিল। যিহেতু এজন ব্যক্তিয়ে পাঠ্যপুথিৰ জ্ঞান নোহোৱাকৈ জীয়াই থাকিব পাৰে কিন্তু অনানুষ্ঠানিক জ্ঞান নোহোৱাকৈ কোনো ব্যক্তি জীয়াই থকাৰ সম্ভৱ নহয়। ইয়াৰ উপৰিও আমি নজনা প্ৰয়োজনীয় কথা কিছুমান সুধি ল'বলৈ কৈছিল আৰু যিবিলাক কিতাপ-পত্ৰত আমি পোৱা নাছিলো ছাৰ-বাইদেৱে আমাক যোগাৰ কৰি দিছিল। এইক্ষেত্ৰত আমি ছাৰ-বাইদেউৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ।

চাওঁতে চাওঁতে দুটা বৰ্ষ পাৰ হৈ গ'ল। আৰু এটা বছৰৰ পিছত আমিও শিক্ষা সমাপ্ত কৰি এই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা বিদায় ল'ব লাগিব। কিন্তু মহাবিদ্যালয় শিক্ষা জীৱনৰ কালছোৱাত ছাৰ-বাইদেউ আৰু বন্ধু-বান্ধৱীৰ লগত হাঁহি-ধেমালি কৰা মুহূৰ্তবোৰ মোৰ বাবে স্মৃতি হৈ ৰ'ব। ■

देश में व्याप्त जातीय हिंसा

सूरज पासी
एच.एस. द्वितीय वर्ष (कला विभाग)

आज हमारे देश में जातिवाद को लेकर कई घटनाएँ देखने को मिल रही है। इसमे कुछ असामाजिक तत्व, राजनीतिक तत्व शामिल हैं। इस जातीय हिंसा के जिम्मेदार हम खुद हैं। हम क्यों यह भूल गए हैं कि हमारे शरीर का निर्माण परमात्मा द्वारा हुआ हैं। हम क्यों यह भूल गए हैं कि हमारा शरीर पंचतत्वों से बना हैं। समाज में फैली एक दूसरे के प्रति हीन भावना हमारे परिवेश को दूषित कर रही हैं। आज यह जातीय हिंसा प्रान्तीय हिंसा के रुप में हमारे देश में बुरा प्रभाव डाल रही हैं। कभी जाति के नाम पर , कभी धर्म के नाम पर हम आपस में लड़ते है जबकि हम एक ही माता के संतान है जो हमारी भारतमाता है। आज के वर्तमान समय में जो कुछ भी जाति,वर्ण, धर्म के नाम पर विद्रोह हो रहा हैं यह हमारे देश की सभ्याता नहीं हैं। '' क्या यही भारतवर्ष है जिसका सपना तिलक और गांधीजी ने देखा था? रवींद्रनाथ ठाकुर और प. मदनमोहन मालवीय को महान संस्कृति-सभ्य भारतवर्ष किस अतीत के भँवर में डूब गया है।'' हजारी प्रः द्विवेदी हम क्यों यह भूल गए है कि हमारा देश धर्मनिरपेक्ष राष्ट्र हैं। संविधान में सभी धर्मो को समान अधिकार दिया हैं। हमें कोई हक नहीं कि हम किसी भी धर्म, जाति के ऊपर अत्याचार करें आपसी मन मुटाव हमारे देश की एकता को भंग कर रही हैं। '' आर्य और द्रविड़,हिन्दू और मुसलमान भारतीय आदर्शे की मिलन भूमि ' मानव महा समुद्र' क्या सूख गया है? मेरा मन कहता है ऐंसा हो नहीं सकता। हमारे महान मनीषियों के सपनों का भारत है और रहेगा। हमारा भारत एक है।''

'' भारतवर्ष ने कभी भी भौतिक वस्तुओं के संग्रह को अधिक महत्व नहीं दिया है, उसकी दृष्टि से मनुष्य के भीतर जो महान आंतरिक गुण स्थिर भाव से बैठा हुआ है, वही चरम और परम हैं। लोभ - मोह, काम - क्रोध, भेदभाव आदि विचार मनुष्य मे स्वाभाविक रुप से विद्यमान रहते है,उन्हें प्रधान शक्तिमान लेना और अपने मन तथा बुद्धि को उन्हीं के इशोर पर छोड़ देना बहुत बुरा आचरण हैं। भारतवर्ष ने कभी भी उन्हें उचित माना, उन्हें सदा संयम के बंधन से बाँधकर रखने का प्रयत्न किया हैं।''

वर्त्तमान में हो रहे जातीय हिंसा में हम यह भूल गए है कि हमारे देश के लिए गांधीजी ने कितने कष्ट झेले, लाखों वीरों ने बलिदान दिया तब हमारा स्वराज वापस मिला और आज आपसी मनमुटाव, भेदभाव में हम अपने स्वराज को खो रहे हैं। हम क्यों यह भूल गए है कि राष्ट्रपिता महात्मा गांधीजी ने हमे हमेशा अहिंसा के मार्ग पर चलने की प्रेरणा दी हैं। उनका मूलमंत्र ''अहिंसा परम धर्म'' आज हम भूल गए है और अपने ही लोगों का खून बहा रहे हैं। हम अपने देश के गौरव कों खो रहे हैं हम भूल गए है कि हमारा देश सदैव हमें एकसूत्र में बधें रहने की प्रेरणा देता हैं।

बीते दिनों में हुए दंगे जातीय हिंसा का कुप्रभाव हमारे देश के कई प्रान्तों में बहुत बुरी तरह देखने को मिला। भारत के पूर्वोत्तर राज्य असम में हुए दंगो में करीब ७७ लोगों की मृत्यु हो गई थी, और ४००००० लाख से अधिक लोग बेघर हो गए। ऐसे ही दंगे महाराष्ट्र के पुना में और मुम्बई में भी हुए जिनमें असंख्य लोग मारे गए। देश में हुए इस दर्दनाक घटना के जिम्मेदार हम ही है, क्योंकि जब तक हमारे मन से जातिभेद की भावना नहीं निकलती तब तक दंगे-फसाद होते रहेंगे, जिसका हमारे देश में बहुत बुरा प्रभाव पड़ता हैं। इस जातीय हिंसा को रोकने के लिए हमें अपने समाज में आपसी भाईचारा बनाए रखना होगा और हमारे मन से जातिभेद की हीन भावना का त्याग करना होगा, तभी यह हिंसा खत्म होगी।

'' बुराई में रस लेना बुरी बात है, अच्छाई में उतना ही रस लेकर उजागर न करना और भी बुरी बात है। सैकड़ों ऐसी घटनाएँ ऐसी घटती है जिन्हें उजागर करने से लोकचित्त में अच्छाई के प्रति अच्छी भावना जागृत होती हैं। ■

Software

Dhanti Neog
BSc. 1st Semi.
Sandeep Dutta
B.A. 1st Semi

Computer Software, or just software is a collection of computer programmes and related data that provides the instructions for telling a computer what to do and how to do it .Software refers to one or more computer programmes and data held in the storage of the computer for some reasons. In other words, Software is a set of programmes procedures algorithms and its documentation concerned with the operation of a data processing system. Programme software performs the function of the programme it implements either by directly providing instructions to the computer hardware (meaning physical devices). In contrast to hardware , Software "cannot be touched", Software is also sometimes used in a more narrow sense, meaning application software only. Sometimes the term includes data that has not traditionally been associated with computers, Such as film, taps and records.

Computer Software is so called to distinguish it form Computer hardware, which encompasses the physical interconnection and devices required to store and execute (or run) the software . At the lowest level executable code consist of machine language instructions specific to an individual processor . A machine language consist to group of binary values signifying processor instructions that change the state of the computer form its proceeding state. Programme are an ordered sequence of instructions for changing the state of the computer in a particular sequence. It is usually written in high level programming languages that are easier and more efficient for humans to use, (closer to natural language) than machine language. High level language are interpreted to machine language object code. Software may also be written in an assembly language ,essentially, a mnemonic representation of a machine language, using a natural language alphabet. Assembly language must be assembled in to object code via an assembler.

History

The first theory about software was proposed by Alan Turing in his 1935 essay Computable numbers with an application to the Entscheidungs problem (decision problem) . Colloquially , the term is often used to mean application software. In Computer science and software engineering, software is all information processed by computer System, programmes and data. The academic fields studying software are computer science and software engineering.

As more and more programmes enter the realm of firmware, and the hardware itself becomes smaller, cheaper and faster as predicted by Moore's law, elements of computing first considered to be software join the ranks of hardware. Most hardware companies today have more software programmers on the payroll than hardware designer since software tools have automated many tasks of Printed circuit board engineer, just like the Auto industry, the software industry has grown form a few visionaries operating out of their garage with prototypes . Steve Jobs and Bill gates were the Henry Ford and Louis Chevrolet of their times who capitalized on ideas already commonly known before they started in the bushiness. In the case of software development , this moment is generally agreed to be the publication in the 1980s of the specification for the IBM personal computer published. By IBM employee Philip Don Estridge. Today his move would be seen as a type of crowd-squeezing.

Until that time, software was bundled with the hardware by original equipment manufactures (OEMs) such as data general, Digital equipment and IBM. When a customer bought a mini computer, at that time

the smallest computer on the market the computer did not come with pre-installed software ,but needed to be installed by Engineers employed by the OEM. Computer hardware companies not only bundled their software, they also placed demands on the location of the hardware in a refrigerated space called a computer room. Most companies had their software on the books for 0 dollars, unable to claim it as an asset(this is similar to financing of popular music in those days). When data general introduce the data General Nova, a company called Digidyne wanted to use its RDOS operating system on its own hardware clone. Data general refused to licence their software (which was hard to do, since it was on the books as a free asset), and claimed their "bundling rights". The supreme Court set a precedent called Digidyne v. Data general in 1985. The Supreme Court let a 9th circuit decision stand, and data general was eventually forced in to licencing the Operating System software because it was ruled that restricting the licence to only DG hardware was an illegal tying agreement [4] unable to sustain the loss form lawyers fees Data General ended up be taken over by EMC Cooperation . The Supreme Court decision made it possible to value software , and also purchase Software patents.

There are many successful companies today that sell only software products, though there are still many common software licensing problems due to the complexity of designs and poor documentation leading to patent trolls.

With open software specifications and the possibility of software licensing, new opportunities arose for software tools that than became the de facto standard, such as DOS for operating system, but also various proprietary word processing and spreadsheet programmes. In a similar growth pattern, proprietary development methods became standard Software development methodology.

Types of Software

includes all the various forms and roles that digitally stored data may have and play in a computer (or similar system), regardless of whether the data is used as code for a CPU, or other interpreter, or whether it represents other kinds of information. Software thus encompasses a wide array of products that may be developed using different techniques such as ordinary programming languages, scripting languages, microcode, or an FPGA configuration. The types of software include web pages developed in languages and frameworks like HTML, PHP, Peri, JSP, ASP, NET, XML, and desktop applications like Open Office org. Microsoft word developed in languages like C, C++, objective C , Java, O// or smalltalk. Application software usually runs on an underlying software operating system such as Linux or Microsoft Windows. Software (or firmware) is also used in video games and for the configurable parts of the logic systems of automobiles televisions and other consumer electronics.

Practical Computer systems divide software systems into three major classes (citation needed) system software, programming software and application software, although the distinction is arbitrary, and often blurred.

System Software

System software is computer software designed to operate the Computer hardware to provide basic functionality and to provide a platform for running application software system software includes device drivers, Operating systems, servers Utilities, and window systems.

System software is responsible for managing a variety of independent hardware components, so that they can work together harmoniously. Its purpose is to unburden the application.

Software programmer from the often complex details of the particular computer being used, including such accessories as communications devices, printers, device readers, displays and keyboards and also to partition the Computer's resources such as memory and processor time in a safe and stable manner.

Programming Software

Main article: Programming tool

Programming software includes tools in the form of programs of applications that software developers to create, debug, maintain, or otherwise support other programmes and applications. The usually refers to relatively simple programmes such as compliers, debuggers, interpreters, linkers and text editors, that can be combined together to accomplish a task, much as one might use multiple hand tools to fix a physical

object. Programming tools are intended to assists a programmer in writing Computer programs, and they may be combined in an integrated development environment (IDE) to more easily manage all of these functions.

Application Software

Application Software is developed to perform in any task that benefits from computation. It is set of programmes that allows the computer to perform a specific data processing job for the user. It is a board category, and encompasses Software of many kinds, including the internet browser being used to display this page.

Software Topics

Architecture

Users often see things differently than programmers, People who use Modern General Purpose Computers (as opposed to embedded systems, analog computers and supercomputers) usually see three layers of software performing a variety of tasks, platform, application and user software.

Platform software : Platform includes the firmware, device drivers, an operating system and typically a graphical user interface which, in total allow a user to interact with the computer and its peripherals (associated equipment). Platform software often comes bundled with the computer. On a PC you will usually have the ability to change the platform software.

Application Software : Application Software or Applications are what most people think of when they think of software. Typical examples include office suites and video games. Application Software is often purchased separately from computer hardware. Sometimes Applications are bundled with the computer but that does not change the fact that they run as independent applications. Applications are usually independent programmes from the operating system, though they are often tailored for specific platforms. Most users think of compilers , database, and other "system software" as Applications.

User Written Software : End-user development tailors system to meet user specific need. User Software include spreadsheet templates and word processor templates. Even e-mail filters are a kind of user software. Users create this software themselves and often overlook how important it is. Depending on how competent the user written software has been integrated into default application packages, many users may not be aware of the distinction between the original packages , and what has been added by co-workers.

Documentation

Most software has software documentation so that the end user can understand the program, what it does, and how to use it. Without clear documentation software can be hard to use-especially if it is very specialized and relatively complex like Photoshop or Auto CAD.

Developer documentation may also exist, either with the code as comments and/or as separate files, detailing how the programs works and can be modified.

Standard

Since software can be designed using many different programming languages and in many different obtaining systems and operating environments. Software standard is needed so that different software can understand and exchange information between each other. For instance, an e-mail sent from a Microsoft Outlook should be readable from Yahoo! Mail and vice versa.

Execution

Computer software has to be "loaded" into the Computer storage (such as the hard drive or memory) Once the software has loaded , the computer is able to execute the software. This involves passing instructions from the application software through the system software , to the hardware which ultimately receives the instruction as machine code. Each instruction causes the computer to carry out an operation-moving data carrying out a computation, or altering the control flow of instructions.

Data movement is typically from one place in memory to another. Sometimes it involves moving data between memory and registers which enable highspeed data access in the CPU. Moving data especially large amounts of it, can be costly. So, this is sometimes avoid using "pointers" to data instead. Computations include simple operations such as incriminating the value of a variable data element. More complex computations may involve many operations and data elements together.

Quality and reliability

Software quality is very important, especially for

commercial and system software like Microsoft Office, Microsoft Windows and Linux. If Software is faulty (buggy), it can delete a person's work, crash the computer and do other unexpected thinks. Faults and errors are called "bugs". Many bugs are discovered and eliminated (debugged) through software testing . However software testing rarely-ever-eliminates every bug; some programmers say that "every programme has at least one more bug." (Lubarsky's law). All major software companies such as microsoft ,Novell and Sun Microsystems have their own software testing departments with the specific goal of just testing. Software can be tested through unit testing, regression testing and other methods which are done manually or most commonly, automatically, since the amount of code to be tested can be quite large, For instance, NASA has extremely rigours software testing procedures for many operating systems and communication functions. Many NASA based operations interact and identify each other through command programs called software . This enables many people who work at NASA to check and evaluate functional systems overall. Programs containing command software enable hardware engineering and system operations to function much easier together.

License

The Software license gives the user the right to use the software in the licensed environment. Some software comes with the license when purchased off the shelf, or an Oem license when bundled with hardware. Other Software comes with a free software license, granting the recipient the rights to modify and redistribute the software. Software can also be in the form of freeware or shareware.

Patents

Software can be patented in some but not all countries. However software patents can be controversial in the software industry with many people holding different views about it. The Controversy over software patents is about specific algorithms or techniques that the software contains, which may not be duplicated by others and considered intellectual property and copyright infringement depending on the severity.

Design and Implementation

Design and Implementation of software varies depending on the complexity of the software. For instance design and creation of Microsoft Word software will take much more than designing and developing Microsoft Notepad because of the difference in functionalities in each one.

Software is usually designed and created (coded/written/programmed) in integrated development environments (IDE) like Eclipse, Emacs and Microsoft visual studio that can simplify the process and compile the programme. As noted in different section, software is usually created on top of existing software and the application programming interface (API) that the underlying software provides like GTK+, JavaBeans or swing. Libraries (APIs) are categorized for different purposes. For Instance , Javebeans library is used for designing enterprise applications , Windows forms library is used for designing graphical user interface (GUI). Application like Microsoft Word and windows communication Foundation is used for designing web services, underlying computer programming concepts like quick short , hashtable, array, and binary tree can be useful to creating software. When a programme is designed, it relies on the API. For instance, if a user is designing a Microsoft Windows desktop application and call its APIs like form1.close and from 1.show to close or open the application and write the additional operation's him /herself that it need to have . Without these API's, the programmer write these him/herself . Companies like Sun Microsystem, Novell and Microsoft Provide their own APIs so that many applications are written using their software libraries that usually have numerous APIs in them.

Computer software has special economic characteristics that make its design, creation and distribution different from most other economic goods.■

चरित्र – निर्माण कैसे करे?

अनुप देव
एच.एस. द्वितीय वर्ष (कला विभाग)

चरित्र वह ज्योति है, जो सूर्यास्त हो जाने और सभी रोशनियो के बुझ जाने के बाद भी आलोकित होती रहती है। चरित्र वह शक्ति है जिसके द्वारा हम हारते हुए युद्धों को भी जीत में परिणत कर सकते हैं। लुटेरे दुनिया की हर वस्तु तक पहुँचकर उसे चुरा सकते है परन्तु चरित्र को नहीं। यदि हम चरित्र के अतिरिक्त अपना सब कुछ खो चुके हैं, तो वस्तुतः हमनें कुछ भी नहीं खोया। मनुष्य के द्वारा निर्मित हर वस्तु मनुष्य नष्ट कर सकता है, परन्तु चरित्र को नष्ट नहीं कर सकता।

चरित्र हो तो हम निर्भयतापूर्वक किसी भी प्रकार के वर्तमान और भविष्य का सामना करके उस पर विजय प्राप्त कर सकते हैं। परन्तु इसके अभाव में ना तो हमारा कोई वर्तमान है और न भविष्य।

अब यह प्रश्न उठता है कि चरित्र क्या है? इसका निर्माण कैसे करे। स्वामी विवेकानन्द और महात्मा गाँधी जी का यह कहना है, " मनुष्य वास्तव में जो हैं वही उसका चरित्र है। तुम्हे चरित्र की, इच्छा शक्ति को सुदृढ़ बनाने की आवश्यकता हैं। अपनी इच्छाशक्ति का उपयोग करते रहो चरित्र ही कठिनाइयों की संगीन दीवारे तोड़कर अपना रास्ता बना सकता है।" इसी प्रकार चरित्र की परिभाषा निम्नलिखित शब्दो में सकते है। किसी भी व्यक्ति के संस्कारो की समष्टि, उसकी सभा मानसिक वृतियो का संकलन ही उसका चरित्र है। अपने विचार के द्वारा ही हमारा – निर्माण हुआ है, अतः अपने विचार के बारे में सावधानी बरतनी चाहिए। हमारा प्रत्येक कार्य, गतिविधि, प्रत्येक विचार मन पर एक संसकार छोड़ जाता हैं।

मन के इन्ही संस्कारो के योग से हमारे प्रतिक्षण का अस्तित्व होता है और प्रत्येक व्यक्ति का चरित्र इन संस्कारो की समष्टि से निधारित होता हैं।

चरित्र किसी व्यक्ति के हृदय तथा मस्तिष्क के उन गुणों की समष्टि हैं जिसकी रचनात्मक सहायता से वह जीवन के तत्वो तथा शक्तियों पर अधिकार कर लेता है और इस प्रकार क्रमशः आत्मिक परिपूर्णता की उपलब्धि कर दूसरो के लिए भी सहायक सिद्ध होता है।

चरित्रवान मनुष्य यदि उन्नति की ओर बढ़ता हैं, तो चरित्रहीन व्यक्ति अधोगति को प्राप्त होता हैं। चरित्रबान व्यक्ति इतिहास का निर्माण करता है और इससे विहीन व्यक्ति इतिहास की मार खाकर रह जाता हैं। चरित्रवान व्यक्ति मानवता की आशा, सान्त्वना, भलाई, शान्ति तथा बनाता हैं। और चरित्रहीन व्यक्ति समाज में कठिनाइयाँ, संघर्ष चिन्ता और दुख उत्पन्न करता हैं।

जीवन के लिए चरित्र इतना महत्वपूर्ण हैं कि इसके बिना जीवन धारण करना मृत्यु से भी बदतर है, चरित्र में ही जीवन की प्रत्येक पहेली को सुलझाने की चाबी छिपी हैं। ऐसा कोइ भी रहस्य नहीं , चरित्र जिसका उदूघाटन न कर सके चरित्र गठन के लिए कुछ उपयोग साधन हैं, जिन्हे प्रयासपूर्वक विकसित किया जा सकता हैं – वे हैं – श्रीकृष्ण द्वारा गीता में बताए हुए देह, मन तथा वाणी के द्वारा त्रिविध तपस्या का अभ्यासः

देवद्विजगुरुप्राज्ञपूजनं शौचमार्जबम् ।
ब्रह्मचर्यमहिंसा च शारीर तप उच्चते।।

देवताओं, द्विजों, आचायो तथा ज्ञानियों की पूजा, स्वच्छता, सरलता, ब्रह्मचर्य और अहिंसा के साथ करना । जिसे शारीरिक तप करते हैं।

अनुद्वेगकर वाक्य सत्य प्रियहित च यत्।
स्वाध्यायाभ्यसनं चैव वाडमय तप उच्यते।।

ऐसी वाणी जो किसी के मन को पीड़ित नहीं करती, जो सत्य , मधुर तथा हितकर हो और वेदों का नियमित रुप सें अभ्यास करना – इन्हें वाचिक तपस्या करते है।

मनःप्रसादः सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः।
भावसंशुद्धिरित्येतत्तपो मानसमुच्यते।।

चित्र की प्रसन्नता, मृदुता, आत्मसंयम तथा आन्तरिक शुद्धि – ये मानसिक तप के अन्तर्गत हैं।

तपस्या के नाम पर आज के आधुनिक युवकों का बिदक जाना आम प्रवृति है, परन्तु यह जान लेना उचित होगा कि सर्वत्र तपस्या का ही साम्राज्य हैं। मेहनत के बीना हमें कुछ प्राप्त नहीं होता है।

अहिंसा सत्यमक्रोधस्त्यागः शान्तिरपैशुनम्।
दया मूतेष्वलोलुप्त्वं हीरचापलम।।

वैग्रत्वाग, सत्य, क्रोध का अभाव ; त्याग ; मानसिक शान्ति, किसी की निन्दा न करना, दया भाव; लोभरहित, मृदुता,

संकोच और अचांचल्य।

तेज : क्षमा घृति : शौचमद्रोहो नातिमानिता।

भवन्ति संपद दैवीमभिजातस्य भारत।।

साहस, क्षमाभाव, धैर्य, पवित्रता, विश्वतता, अत्यधिक अभिमान का अभाव।

अहिंसा - सत्यास्तेय - ब्रह्मचर्यापरिग्रहा यमाः।

शौच - सन्तोष - तपः - स्वाध्यायश्वरप्रणिधानानि

नियमाः ।।

हिंसा न करना, सत्य, चोरी न करना, आन्तरिक तथा बाह्य शुद्धि, सन्तोष तपस्या, शास्त्रपाठ और ईश्वरोपासाना करना। इसी तरह श्रीकृष्ण द्वारा प्रतिपादित यह दिव्य वाणी से हमें अपने चरित्र गढ़ने के लिए पर्याप्त मूल्यवान सामग्री प्राप्त हो जाती हैं। मानवजाति आज एक स्थान पर आ पहुँची है, जहाँ कि विश्व के किसी भी हिस्से में रहनेवाले प्रत्येक विद्यार्थी को इस विषय पर नये सिरे से ध्यान देना होगा और वह है अधिक से अधिक चरित्र का निमार्ण । चरित्र का सम्प्रेषण ही शिक्षा का मूलभूत उद्देश्य हैं। मै हृदय से आशा करता हू कि ईश्वर की अनुकंम्पा से यह छोटी सी (Article) विद्यार्थीयो एव पाठको के लिए एक विश्वस्त मित्र बन सकगी। बनो और बनाओ- यही हमारी मूलमंत्र रहे।। ■

Our Planet

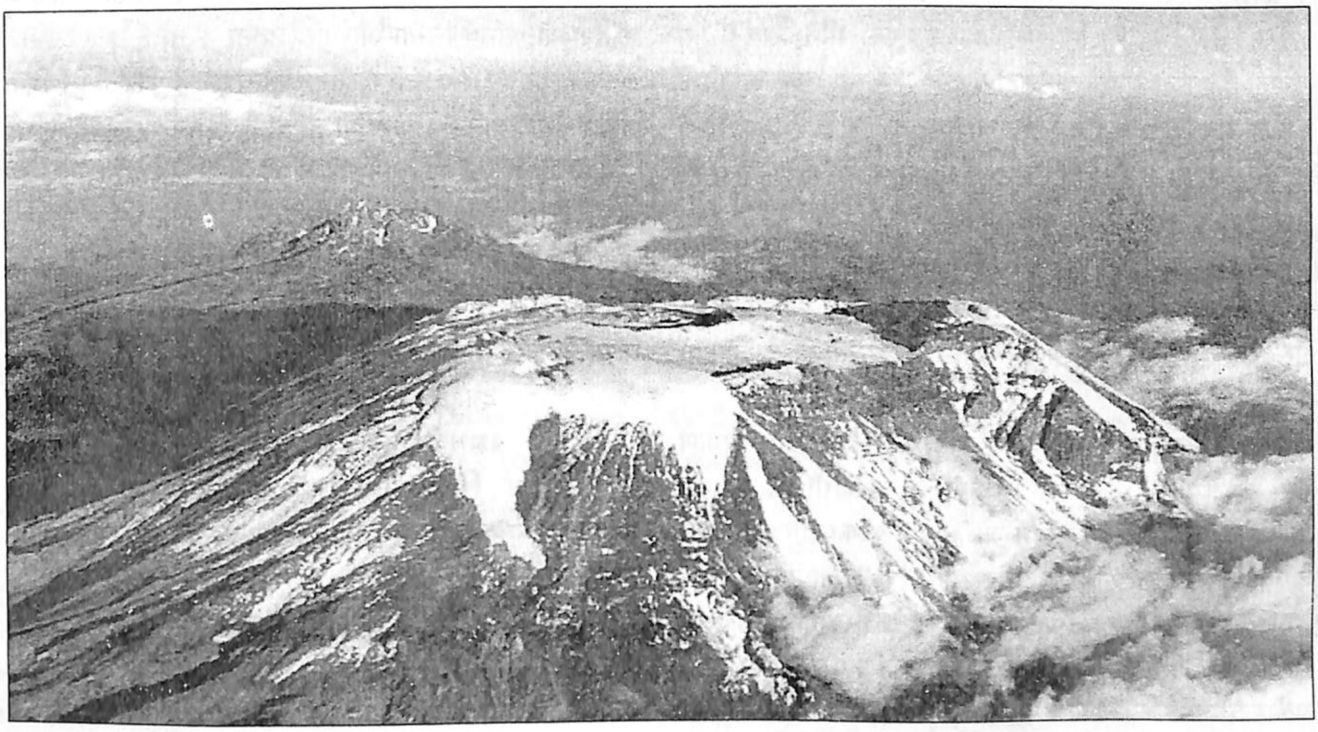

TANZANIA

Kilimanjaro

THE KILIMANJARO MASSIF IS ALWAYS A MAGNIFICENT SIGHT, EVEN WHEN ITS SUMMIT IS SHROUDED IN CLOUDS. KNOWN AS THE "SILVER MOUNTAIN," KILIMANJARO IS THE TALLEST FREESTANDING MOUNTAIN IN THE WORLD.

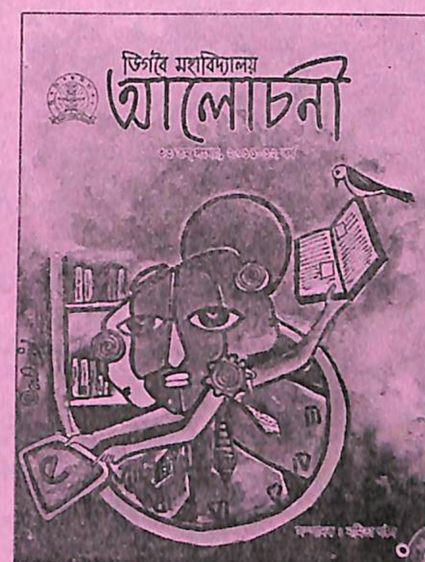

গল্প শিতান

অতিথি শিতান

পহুৰ মাংস

ৰশ্মিৰঞ্জন বৰুৱা
মুলিয়াবাৰী, ডিগবৈ

সিদিনা দিনজোৰা বন্ধ আছিল। আলফাৰ বন্ধ। গাড়ী-মটৰ বন্ধ। সকু ঔদ্যোগিক চহৰখনৰো সৰ্বত্ৰ বন্ধ। কেৱল শোধনাগাৰটো চলি আছে। জেনেৰেল ডিউটি কৰা কৰ্মচাৰী প্ৰায়ভাগ অনুপস্থিত। চিফ্‌টৰ খিনি পুৱা পাঁচ বজাতে দৌৰাদৌৰিকৈ সোমাইছে। কিছুমান ইমাৰ্জেন্সী ডিউটিৰ কৰ্মচাৰী আগনিশাৰ পৰাই সোমাই আছে। শোধনাগাৰটোৰ আধুনিক প্ৰকল্পৰ কাম-কাজ দ্ৰুতগতিত চলি আছে। ঠিকা শ্ৰমিকসকল ৰাতিপুৱা কাউৰীয়ে কা নকৰোতেই সোমাই কামত হাত দিছে। কেটালাইটিক ৰিফৰ্মাৰ ইউনিট ডিলেইড্ ক'কিং ইউনিট আৰু হাইড্ৰ'টিটাৰ ইউনিটৰ ফাউন্দেচনৰ কাম চলি আছে। সম্প্ৰসাৰণৰ মূল ডিষ্টিলেচন্ ইউনিটত ইতিমধ্যে উৎপাদন আৰম্ভ হৈছে।

উৎপাদন বিভাগৰ অপাৰেটৰ শৰ্মা, শইকীয়া আৰু ৰহমানক নিশাৰ অপাৰেটৰ কেইজনে চাৰ্জ হেণ্ডঅভাৰ কৰি মেইন গেট্‌খন কিজানি পোৱাই নাই- এনেতে ঠিকা শ্ৰমিক শিবু, ৰামচন্দ্ৰ আৰু ধীৰেণে কিবা ডাঙৰ বস্তু এটা দাণ্ডি প্লেণ্টৰ ফাললৈ দৌৰি অহা শৰ্মাহঁতৰ চকুত পৰিল। ওচৰ পোৱাত দেখিলে এটা সদ্যমৃত পহু। শৰ্মা, শইকীয়া, ৰহমানৰ লগতে মেকানিকেল বিভাগৰ দাস, দিহিঙীয়াহঁতো পহুটোৰ ওচৰত যেন উবুৰি খাইহে পৰিলহি। লাহে লাহে চি.আৰ.ইউ., ডি.চি.ইউ. আৰু কে.টি.ইউৰ মাটি কটা বিহাৰী শ্ৰমিক কেইজনো এজন-দুজনকৈ আহিল পহুটো চাবলৈ। শিবুহঁতক সকলোৱে 'ক'ত পালি', 'কেনেকৈ পালি', 'কেতিয়া মৰিল' ইত্যাদি প্ৰশ্নৰে ব্যতিব্যস্ত কৰি তুলিলে। সিহঁতে আদ্যোপান্ত বিৱৰি ক'লে। ৰাতি পহুটোক ৰাস্তাৰ গাড়ীয়ে খুন্দিয়াইছিল হেনো। কেনেবাকৈ শোধনাগাৰৰ ভিতৰত সোমাই পহুটো নিৰাপদে থাকিল কিন্তু ৰাতিপুৱা মানৱৰূপী দানৱৰ খেদাখেদিত আৰু মেচিন-কম্প্ৰেচৰৰ বিকট শব্দত ভয় খাই সি লেঙেৰাই লেঙেৰাই ওখ দেৱালত খুন্দা খাই মৰি থাকিল। ধীৰেণহঁতে তাৰপৰা দাণ্ডি কোবাকুবিকৈ লৈ আহিছে। অলপ আগলৈকে কাণ সৰাই আছিল হেনো।

ঃ ৰ'বা ৰ'বা মূৰত পানী দিওঁ। - দিহিঙীয়াই টিং এটাৰে পহুটোৰ মূৰত পানী ঢালি দিলে।

ঃ হেঃ ডেড্‌বডিত পানী দি লাভ নাই দিহিঙীয়া। বেয়া লাগে দেহি, বৰ ধুনীয়া পহু। মতা পহু দেখিছানে! - দাসে ইসইসালে।

ঃ এতিয়া ইয়াক কি কৰা যায় ? - শইকীয়াই সুধিলে।

ঃ মাংস পোৱা পোন্ধৰ কেজি মান ওলাব। - শিবুয়ে অভিজ্ঞ কচাইৰ দৰে কৈ তৃপ্তিৰ হাঁহি এটা মাৰিলে।

এশটকীয়া কেজীৰ পানী দিয়া মাইকী ছাগলী খোৱা জিভাৰ পৰা সকলোৰে সৰ্‌সৰকৈ পানী পৰিবলৈ ধৰিলে। সমুখত এটা সদ্যমৃত পহু - নপৰিবনো কিয়!

যি নহওক, অপাৰেটৰ শৰ্মাই টক বেকৰ যোগেদি মেইন কণ্ট্ৰল ৰূমৰ লগত সংযোগ স্থাপন কৰিলে। চিফট্ ইন চাৰ্জ ইঞ্জিনীয়াৰ হাজৰিকাৰ লগত চিনিয়ৰ অপাৰেটৰ বৰুৱা আৰু দুজন চিনিয়ৰ ইঞ্জিনীয়াৰ প্লেণ্টলৈ খৰখোজেৰে আহিল। ইতিমধ্যে শিবু আৰু ৰামচন্দ্ৰই মৃত পহুটো সিহঁতৰ ৰেষ্ট ৰূমলৈ স্থানান্তৰ কৰিলে। বাহিৰা ঠিকা শ্ৰমিক ভালেমান তেতিয়াও আছে। হাজৰিকা আৰু চিনিয়ৰ ইঞ্জিনীয়াৰ দুজনৰ নিৰ্দেশত মানুহবোৰে চুচুক-চামাককৈ আঁতৰিবলৈ ধৰিলে।

ঃ এতিয়া কি কৰা যায়? প্লেণ্টৰ ভিতৰত এইদৰে ৰাখিলেতো নহ'ব। কটাকটি ইয়াত নকৰিবা দেই। - প্লেণ্টৰ দায়িত্বত থকা হাজৰিকাৰ চিন্তা হৈছে।

ঃ আজি বন্ধ, গাড়ী চলাব নোৱাৰি। নহ'লে বাহিৰলৈ নি ভগাভগি কৰি ল'ব পৰা গ'লহেঁতেন। - হাজৰিকাই শুনা-নুশুনাকৈ অনুচ্চ স্বৰত এজনে মন্তব্য দিলে।

ঃ ফৰেষ্টক খবৰ দিয়াই ভাল নেকি? - ৰহমানে ক'লে।

ঃ ধুৰ! বুৰ্বক নেকি? ফৰেষ্টে নেফানেফ কৰি পেলাব। - শৰ্মাই হুলস্থুল কৰি উঠিল।

ঃ ছেঃ কি কৰা যায়। কিবা এটাতো কৰিবই লাগিব। দেৰী হৈ গ'লে, যিহে ৰ'দ গোন্ধাব অলপ পিছত। - শইকীয়াই ক'লে।

সকলোৱে কি কৰা যায় তাক গুণা-গঁঠা কৰি থাকোতেই তেওঁলোকৰ অলক্ষিতে পুলিচ এচ্.আই. এজন সোঁ-শৰীৰে আহি প্লেণ্টৰ ভিতৰ পালেহি।

ঃ ওৱা, পুলিচ দেখোন ভিতৰ সোমালহি। তাকো অফিচাৰ। আচৰিত! মানুহ মৰিলেও ইমান জল্দি নাহিলেহেঁতেন কিজানি। - শৰ্মাই প্ৰথমে দেখিলে আৰু ফুচফুচাই ৰহমানক ক'লে।

ওচৰতে থকা এজনে ক'লে - "চুৰি-ডকাইটিৰ খবৰ পোৱাৰ কিমান ঘণ্টাৰ পিছত ঘটনাস্থলী ওলায়গৈ পেপাৰত দিয়েই থাকে দেখোন!"

এটা চেপা উত্তেজনাই সকলোকে আন্দোলিত কৰিলে।

'পহু মাংসৰ লোভতহে ৰেপিড্ একচন' মনে মনে সকলোৱে

ভাবিলে। ইতিমধ্যে পুলিচ বিষয়াজনে পহুটো নিৰীক্ষণ কৰি পুলিচী ভংগীৰে চকুৰ চানগ্লাচযোৰ খুলি সকলোকে লক্ষ্য কৰিলে।

ঃ আপোনালোকে পুলিচক কিয় খবৰ দিয়া নাই? হাবিৰ পহু এটা মাৰিছে আৰু আপোনালোকে লুকুৱাই ৰাখিছে। দিছ্ ইজ্ এ্য ক্ৰাইম্ ইউ ন'! মানুহৰ লাছ এটা এনেকৈ ৰাখিলেহেঁতেননে?

ঃ খবৰ দিবলৈ এয়া আমি এইমাত্ৰ গম পাইছোহে। – হাজৰিকাই ক'লে।

ঃ কোনে মাৰিলে ইয়াক?

ঃ বাউণ্ডেৰী ৱালত খুন্দা খাই মৰিসে।

ঃ আৰু লাছ তাতে নাৰাখি ইয়ালৈ কেনেকৈ আহিল? আচৰিত!

ঃ আমি তাৰ শুশ্ৰুষা কৰিলো, মূৰত পানী দি বচাবৰ চেষ্টা কৰিলো। – শৰ্মাই বীৰদৰ্পে ক'লে।

ঃ আপুনি কোন? বাৰু বাৰু আপোনালোক সকলোৰে নাম–ঠিকনা দিয়ক। – পুলিচ বিষয়াজনে নোটবুক এখন উলিয়াই ল'লে। শিবু, ৰামচন্দ্ৰহঁতে প্ৰথমে ভয় খাইছিল যদিও হাজৰিকাৰ আশ্বাসত নাম–ঠিকনা ক'লে।

ঃ এতিয়া আপোনালোকৰ মানুহে লাছটো মেইন গেটলৈ লৈ যাব লাগিব। – নোটবুকখন জেপত ভৰাই পুলিচজনে ক'লে। চিনিয়ৰ ইঞ্জিনীয়াৰ দুজনে ফৰেষ্টক ইতিমধ্যে খবৰ দিয়াৰ কথা কওঁতে পুলিচ বিষয়াজনে যেন বিশ্বাসেই নকৰে। পিছত যেনিবা তেওঁ মেইন গেটৰফালে খোজ ল'লে।

ইতিমধ্যে প্ৰডাকচন মেনেজাৰে পহুটো চাই গ'লহি। ফৰেষ্টত খবৰ দিয়াৰ কথা জানিব পাৰি তেওঁ নিশ্চিত হ'ল। প্লেন্টৰ বিষয়ে দৰকাৰী দিহা–পৰামৰ্শ দি তেওঁ নিজৰ অফিচলৈ গ'লগৈ।

পহুটো ফৰেষ্টক দি দিয়াৰ খবৰ শুনি শিবু, ৰামচন্দ্ৰহঁতৰ মনবোৰ ভাগি গ'ল। ইমান কষ্ট অথলে গ'ল। পহুটো দাঙি আনি তাৰ ফ্ৰেচ মাংস অকণ নোপোৱাৰ বেদনাত সিহঁত এটা–দুটাকৈ পহুটোৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি নিজৰ নিজৰ কামত ধৰিলে।

আধাঘণ্টামানৰ পিছত ফৰেষ্টৰ কৰ্মচাৰী এজন পুলিচ চিপাহী দুজনৰ সৈতে মৃত পহুটো নিবলৈ আহিল। সকলোৰে পেটে পেটে গুলি–পুৰি আছে। ফৰেষ্টৰ বৰভোজ হ'ব বুলি এটা বদ্ধমূল ধাৰণা লৈ সকলোৰে মনবোৰ জেদী হৈ উঠিল। এজনে কৈয়েই পেলালে– ''এইটো এতিয়া কি কৰিব ?''

পহুটোৰ ঠেং দুটা বান্ধি থাকি ফৰেষ্টৰ মানুহজনে ক'লে– ''পোষ্টমৰ্টেম কৰিব লাগিব। ইয়াৰ মৃত্যুৰ প্ৰকৃত কাৰণ উলিয়াব লাগিব। ৰেজিষ্টাৰ বুকত ৰেকৰ্ড কৰিব লাগিব।''

ঃ তাৰপিছত ?? – কেইবাজনেও একেলগে সুধিলে।

ঃ তাৰপিছত আৰু কি! পুতি পেলাম। মৰা পহুটো কি কৰিম? – কৰ্মচাৰীজন সামান্য বিৰক্ত হ'ল। বিৰক্তিৰ চাপ চকুৰে–মুখে ফুটি উঠিল।

ঃ এটা কথা কওঁ, বেয়া পাব নেকি ? – শৰ্মাই বিনয়েৰে সুধিলে।

ঃ কওকচোন।

ঃ পোষ্টমৰ্টেম কৰি ইয়াক আমাৰ প্লেন্টৰ সৌ মুকলি ঠাইখিনিতে সমাধি দিব নেকি ?

ঃ সেইটো সম্ভৱ নহয় আৰু নিয়মৰো বাহিৰত। ৰিফাইনেৰিৰ ভিতৰত.. আপুনি কয় কি হে!

ঃ নহয় মানে মই কথাটো এইকাৰণেই কৈছোঁ, এই নিৰীহ প্ৰাণীটো আমাৰ চকুৰ আগতে মৃত্যুমুখত পৰিল। তাৰ স্মৃতি সজীৱ কৰি ৰাখিবলৈহে কথাটো কৈছোঁ।

ঃ আপোনাৰ মৰ্মবেদনা মই উপলব্ধি কৰিছো। কিন্তু মই নিৰুপায়। আজিৰ এই যুগত য'ত কুকুৰ–মেকুৰীৰ দৰে মানুহ ৰাস্তাই–ঘাটে, হাবিয়ে–বননিয়ে গণ্ডাই গণ্ডাই মৰি আছে। তেনে সময়ত আপোনাৰ পশুপ্ৰীতি কিমানদূৰ জীয়াই ৰাখিব পাৰিব মোৰ সন্দেহ। – কৰ্মচাৰীজনে কথা কেইটা কৈ শৰ্মাৰফালে চাই এটা সেমেকা হাঁহি মাৰিলে।

ঃ বলক বলক, ছাৰ গাড়ীত বৈ আছে। – চিপাহী এজনে পহুটোৰ বন্ধা ঠেং দুটাত ধৰি ক'লে

ঃ অঁ আহিছোঁ তেনে। ধন্যবাদ। মই ওপৰৱালাক কম আপোনালোকৰ কথা।

সকলোৱে ভেবা লাগি চাই থাকিল। চকুৰ আঁতৰ হোৱাৰ লগে লগে সকলোৱে যেন সমস্বৰেহে ক'লে– ''ভাল দাও এটা মাৰিলে সিহঁতে।''

তাৰপিছত ঘটনাটোৱে কিন্তু বেলেগ ফালে মোৰ ল'লে। এইফালে শোধনাগাৰত মানুহ কামত ব্যস্ত, সিফালে স্থানীয় দুজন ডেকাই পহু মৰাৰ কথা গম পাই চাইকেল মাৰি ৰেঞ্জাৰ অফিচ পালেগৈ। ৰেঞ্জাৰ নাই। পহুটো অফিচৰ চোতালত পেলাই থৈছে। ডেকা দুজন দপদপাই উঠিল। পোষ্টমৰ্টেম কৰিব লাগে সোণকালে।

ঃ ৰেঞ্জাৰ আহিব লাগিব। তেখেতলৈ বাট চাব লাগিব। – গাৰ্ড এজনে ক'লে

ঃ ঠিক আছে, আমি ইয়াত বৈ আছো। আপোনালোকে ৰেঞ্জাৰক খবৰ দিয়ক।

খবৰ পাই ৰেঞ্জাৰ আহি পহুটো ভালদৰে চালে তাৰ পিছত অফিচত সোমাই পহু নিয়া কৰ্মচাৰীজনৰ লগত ভালমোন সময় আলোচনা কৰি বাহিৰলৈ ওলাই আহিল।

ঃ ভেটেনেৰি ডাক্তৰক খবৰ দিয়া হৈছে। আজি বন্ধ বাবে কিছু পলম হ'ব। তাতে হস্পিতেল খোলাৰ সময় হোৱাই নাই। আপোনালোক নিশ্চিত হওক।

ঃ আমাৰ ঘৰ হস্পিতেলৰ ফালেই। আমিও আপোনালোকৰ গাড়ীতে যাম। – এজন ডেকাই ক'লে

আনজন ডেকাই আগবাঢ়ি গৈ ৰেঞ্জাৰক ক'লে– ''ছাৰ, ৰয়েলিটিটো লৈ লওক। আমাকে দি দিয়ক।''

ঃ ছৰি, নোৱাৰিম। এইটো কেছ ক্ৰিটিকেল। পোষ্টমৰ্টেম কম্পালছ'ৰি।

আধাঘণ্টাৰ পিছত পহুটোৰে সৈতে ডেকা দুজনো পশু চিকিৎসালয় পালেগৈ। তাত পহুটো পোষ্টমৰ্টেম কৰি পেটত ফেনাইল দুবটল ভৰাই পিছফালৰ মুকলি ঠাইত গাঁত এটা খান্দি পুতি থ'লে। বন্ধৰ দিন। সেয়ে ডাক্তৰ আৰু সহায়কাৰীজন ঘৰাঘৰি

গ'লগৈ। ডেকাদুজনে আৰু দুজনমানৰ লগ লাগি গাঁতটো খান্দি মৃত পহুটো উলিয়াই আনিলে। মিত্ দা, খুকুৰীৰে চোৰা চোৰাকৈ কাটিলে। কোনোবাই ঠেং এটা, কোনোবাই ডিঙেটো, কোনোবাই আকৌ তপিনা এটা... এইদৰে ভাগ কৰোঁতে শেষতগৈ মূৰটোহে বাকী থাকিল। গাঁত খন্দা চাহ মজদুৰ এজনে সেইটোকো লৈ গ'ল।

মানুহ সঁচাকৈয়ে বিচিত্ৰ জীৱ। বিচিত্ৰ মানুহৰ জিভাৰ স্বাদ। পহু মাংসৰ জুতিৰ বাবে ফেনাইল দিয়া পহুটোও সাৰি যোৱা নাই।

পিছত খবৰ পোৱা গ'ল, দুজনমানে ফেনাইল দিয়া মাংস খাই হস্পিটেলত ভৰ্ত্তি হ'বলগা হ'ল। পেটৰ বিষ। শৰ্মাহঁতে আকৌ মনৰ বিষত থাকিব পৰা নাই। পহুৰ ভাগ কোনে কিমান পালে খবৰবোৰ ওফৰি আহি কাণত পৰিছে।

ঃ ভাল হৈছে! মৰ বাপ্লেকে ফেনাইল খাই।

এইবোৰ দেখি-শুনি এজনে মন্তব্য দিছে-"কালৰো কাল, ঘোৰ কলি কাল। মানুহ পশুলৈ ৰূপান্তৰিত হৈছে। কোনোবা শিয়াল, কোনোবা হিংস্ৰ বাঘ-ঘোং বা কোনোবা লোকৰ পাতত চকু দিয়া মেকুৰী।" ■

উপলব্ধি

পৰিণীতা সোণোৱাল
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

এখন কুল কুল সুৰৰ মাজেৰে বৈ যোৱা নদীৰ কাষৰীয়া গাঁও এখনত সীমা নামৰ ছোৱালী এজনীৰ জন্ম হৈছিল। তাঁহাতৰ ঘৰখনত চাৰিজনীয়া পৰিয়াল আছিল। সীমাৰ দেউতাকৰ নাম হৰেণ, মাকৰ নাম মিলি আৰু বায়েকৰ নাম নীতা আছিল। সীমাৰ দেউতাক এজন কৃষক আছিল। সিহঁতৰ ঘৰত কোনো অভাৱ নাছিল যদিও দেউতাকৰ পৰা সিহঁতে বিচৰামতে মৰম পোৱা নাছিল। দেউতাক অলপ কঠোৰ স্বভাৱৰ আছিল। মাজে মাজে সীমাই ঘৰৰ পৰিৱেশ আৰু কথা-বতৰা শুনি অন্তৰত কেতিয়াবা বৰ দুখ আৰু কেতিয়াবা বৰ সুখ পায়। সীমাৰ যেতিয়া বেছি দুখ লাগে তেতিয়া তাই যিকোনো এটা গান গুণ গুণাই তাই দুখবোৰ পাতলাবলৈ চেষ্টা কৰে। তাই কেতিয়াবা আজৰি সময়ত খিৰিকীয়েদি বাহিৰৰ আকাশখনলৈ চাই অনুভৱ কৰে, তাই যেন মানৱী জীৱনলৈ আন কিবা পক্ষী হৈ দূৰ-দূৰণিৰ মনে বিচৰা ঠাইলৈ গুচি যাব আৰু তাত নিজ ইচ্ছাৰে জীৱন অতিবাহিত কৰিব। তাই এই দুদিনীয়া জীৱনটো সুখ, শান্তি আৰু আনন্দৰ মাজেৰে কটাব বিচাৰে। সীমাই সৰুৰে পৰাই জাক-জমকতা বা বিলাসিতা ভাল নাপাইছিল। তাই সৰুতে বৰ উৎপতীয়া স্বভাৱৰ আছিল যদিও অতি কম বয়সতে ঘৰৰ সমস্যাৰ বিষয়ে ভাবিব পাৰিছিল। সীমাই নিজৰ ঘৰখন যেন সদায়-শান্তিৰে ভৰি থাকে তাকেই ভগবানৰ ওচৰত দিনে-নিশাই প্ৰাৰ্থনা কৰে। সীমাই বিচৰা বস্তু যদিও কেতিয়াবা দেউতাকে নিদিছিল তেতিয়াও তাই আঘাত বা বেয়া নাপাইছিল। কিন্তু দেউতাকে ঘৰখনৰ কোনো এজনৰ লগত যদি ভাল ধৰণে ব্যৱহাৰ নকৰে বা কথা-বতৰা নাপাতে তাই মনত বহুত আঘাত পায়। সীমাই মনে মনে ভাৱে যে কেনেকৈ, কি উপায়ে ঘৰখনলৈ শান্তিৰ পৰিৱেশ ঘূৰাই আনিব পাৰি। লগৰ বন্ধু-বান্ধৱীৰ দৰে নিজৰ জীৱনৰ সকলো কথা-বতৰা, সুখ-দুখবোৰ দেউতাকৰ লগত বহি আলোচনা কৰিবলৈ বিচাৰে।

সীমাই আহিবলগীয়া দিনবোৰ যাতে সুখ-শান্তিৰে পাৰ কৰিব পাৰে আৰু ঘৰখনো শান্তিত থাকিব পাৰে তাকেই কামনা কৰি ভগবানৰ ওচৰত নতশিৰে সেৱা কৰে-

হে প্ৰভু দয়াময় অগতিৰ গতি তুমিয়েই
আমাৰ ঘৰখনক দিয়া সুমতি
নাজানো মিনতি নাজানো ভকতি
কৰিছো প্ৰণতি
প্ৰভু দিয়া সুমতি
প্ৰভু দিয়া সুমতি। ■

MEGHALAYA – *My People, My North-East*

ROOT BRIDGE

Cherrapunji is credited with being the wettest place on earth, and The War-Khasis, a tribe in Meghalaya, long ago noticed this tree and saw in its powerful roots an opportunity to easily cross the area's many rivers. Now, whenever and wherever the need arises, they simply grow their bridges.

সেই চিয়াঁহী কলমটো...

বিশ্বজিৎ দাস
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (বাণিজ্য শাখা)

পুৱা ৫-৩০ বাজিছে। ফাগুণ মাহ, তাতে আকৌ জিৰ্জিৰ্কৈ পছোৱাজাক বলিব ধৰিছে। সৰস্বতী দেৱীৰ বন্দনা এটি দূৰৈৰ পৰা ৰিণি ৰিণি শুনা গৈছে। আচলতে কৰবাত অৰ্থাৎ কোনোবা মন্দিৰত বাজি আছে।

এলাৰ্মটো অফ্ কৰি মৃদুৱে লাহে লাহে বিচনাৰ পৰা উঠি আহিছে। তেনেতে তাৰ পত্নী হিয়াই মৰম লগাকৈ কৈছে– "গুড মৰ্ণিং"। মৃদুৱো ৰিপ্লাই "মৰ্ণিং, মৰ্ণিং! দিয়া, কফি একাপ ৰেডি কৰাচোন, মই ফ্ৰেচ হৈ লওঁ। সোণকালে কৰিবা, অ'কে!"

সি কফি খাই, ব্ৰেকফাষ্ট কৰিয়ে অফিচলৈ ওলাইছে আৰু তেনেতে তাৰ ল'ৰা পাঙ্কুৱে চিঞৰিছে– "দেউতা ৰ'বা এক ছেকেণ্ড, হৈ গ'ল....।" আচলতে সিয়ো দেউতাকৰ লগত গাড়ীতে স্কুললৈ যাব। দুয়ো ওলাই গ'ল ঘৰৰ পৰা।

মৃদুহঁতৰ ঘৰৰ পৰা পাঙ্কুৰ স্কুললৈ কমেও সাত কিলোমিটাৰমান হ'ব। সি ক্লাচ ছিক্সলৈ পাইছে এইবাৰ। বৰ মৰম লগা আৰু তাৰ কথা কেইটা যে... ? উফ্... একেবাৰে আখৈ ফুটা! তাৰ অলেখ প্ৰশ্ন। গাড়ীত গৈ আছে। দেউতাকক সুধিছে– "দেউতা, দেউতা, স্কুললৈযে সদায় আমি ৰাতিপুৱা যাওঁ, স্কুলবোৰনো গধূলি নহয় কিয় ?" মৃদুৱে সুধিলে, "কিয়, পাঙ্কু ?"

–"নহয় মানে, গধূলি লাইটবোৰ জ্বলে, আকৌ ষ্ট্ৰীট লাইটবোৰো জ্বলে নহয়, আকৌ আমি বজাৰতো সোমাব পাৰিম। হয় নাই দেউতা ?"

মৃদুয়ে কি ক'ব আৰু ? হাঁহি হাঁহি "হয়, হয়" বুলিয়েই ক'লে। স্কুল পাবলৈ অলপ দূৰ আছে, এনেতে পাঙ্কুৱে দেউতাকক চিয়াঁহী কলম এটা কিনি দিবলৈ ক'লে। দেউতাকে সুধিলে, "কিয়, আগৰটো কি কৰিলা ? সেইদিনা কিনি দিছিলোহে !"

– "নহয় মানে... মানে হেৰাই গ'ল।"

তাৰ কথামতে পাঙ্কুক কলম এটা কিনি দিলে। সি কলমটো পাই খুব স্ফুৰ্তি পালে। আকৌ ক'লে সি "অ' দেউতা, কথা এটা কথা এটা হ'ল নহয় ?"

– "কি ?" দেউতাকে সুধিলে।

আচলতে তাক কলমৰ লগতে চিয়াঁহী দোৱাত এটাও লাগে হেনো। দেউতাকে আকৌ সেইটোও কিনি দিলে। গাড়ীতে কলমত চিয়াহী ভৰাই তাক স্কুলত এৰি দিলে। কিছুদূৰ অহাৰ পাছতেই মৃদুৰ ম'বাইলটো বাজি উঠিল। কলটো আহিছে দিল্লীৰ পৰা। আচলতে প্ৰফেচনেলি মৃদু হাই ক'ৰ্টৰ এজন উকিল। কথা-বতৰা পাতি ম'বাইলটো তাৰ কিনাৰতে থোৱাত সি চিয়াঁহী দোৱাতটো প্ৰত্যক্ষ কৰিলে যে সেইটো ক'লা চিয়াঁহীৰ দোৱাত। কিছু পল সি আন এখন জগতত বিলীন হৈ গ'ল। সেই জগতখন হ'ল তাৰ অতীতৰ জগতখন। তাৰ সেই ক্লাচ ফ'ৰ, ফাইভৰ জগতখন। কি কি কথাবোৰ যে মনত পৰিলে তাৰ সেই বিৰল মুহূৰ্তটোত। আনকি নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে তাৰ দুচকুৱেদি অশ্ৰুও বাগৰিল। তাৰ কাৰণ হৈছে–

আজিৰ পৰা প্ৰায় ১৮-১৯ বছৰ আগতে সি স্কুলত পঢ়ি থাকোতে তাৰ বিৰাট অভাৱ হৈছিল। সেই অভাৱবোৰ আছিল অগণন। এদিন শ্ৰেণীত অংকৰ উত্তৰ কৰোঁতে তাক তাৰ স্কুলৰ বাইদেউগৰাকীয়ে দেখিলে যে সি মাত্ৰ এডাল সাধাৰণ ৰিফিল লৈ অংক কৰি আছে। তাক বাইদেৱে সোধ-পোচ নকৰাকৈ বহুত মাৰিলে, শ্ৰেণীৰ বাহিৰত সম্পূৰ্ণ এটা পিৰিয়ড থিয় কৰাই থলে। সি খুব কান্দিলে, মাথোঁ কান্দিয়েই থাকিল উচুপি উচুপি। সেই পিৰিয়ড শেষ হোৱাৰ পিছত সি লাজ লাজ কৰি নিজৰ বেঞ্চত বহিলগৈ। তাক তাৰ কোনো লগৰীয়াই সেই সময়ত এটা কলম যাচি সহায় নকৰিলে। মনত তাৰ অযুত আঘাত লাগিল। ঘৰত কথাবোৰ গম পাই তাক এটা নতুন ক'লা চিয়াঁহী কলম আনি দিলে। পিছদিনাখনৰ পৰা যেনিবা তাৰ দিনবোৰ ভালদৰে গ'ল।

এই সম্পূৰ্ণ দৃশ্যটো মৃদুৰ মনত তিল্তিল্কৈ ভাঁহি আছিল। সি দুহাতেৰে চকুপানী টুকি গাড়ীখন ৰখালে এখন দোকানৰ সন্মুখত। সি দোকানখন চিনি পালে। একেই টিঙৰ দৰ্জা, কিনাৰত এজোপা বগৰী আৰু লাইটৰ পষ্টটো। তাৰ মনত আছিল সেই চিয়াঁহী কলমটো তাক সেইখন দোকানৰ পৰাই কিনি দিছিল। আজি অত বছৰে দোকানখন কিন্তু একেই আছে। মাথো পাৰ্থক্য এটাই, সেই দোকানখনৰ দোকানী তাৰ মৰমৰ আব্দুল ককা আৰু নাই। তেওঁৰ এই মাহতেই অন্ত্যেষ্টিক্ৰিয়া হৈ গৈছে। সি বহুসময় দোকানখনলৈ চালে। আব্দুল ককাই তাক স্কুললৈ আহোঁতে কেতিয়াবা মৰমতে চকলেট বা মধুৰ পেকেট এটা দিছিল, সেই দৃশ্যটি তাৰ চকুজুৰিত অংকিত হ'ল।

আৰু শেষত চিয়াঁহী শেষ হোৱাৰ দৰে তাৰ বিৰল আৱেগৰ নষ্টালজিয়াও কমি আহিল। দুখোজমান গৈ চান গ্লাচযোৰ চকুত লগাই আকৌ এবাৰ দোকানখনলৈ চাই সি মনত পেলালে আৰু তাৰ মসৃণ হৃদয়খনে মনে মনে ক'বলৈ ধৰিলে যে "সঁচাই দেই, মোৰ যে সেই চিয়াঁহী কলমটো......!!! ■

মাতৃৰ হেঁপাহ

কৰবী ডেকা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (কলা)

"হে ভগবান, আজি অপূৰ্বৰ ৰিজাল্ট দিব। তুমি তাক চকু মেলি চাবা, যেন সি ভবাৰ ধৰণে এই চাকৰিটো লাভ কৰে" বুলি উচ্চাৰণ কৰি পূৰৱীয়ে জুইশলাৰ কাঠিটো মাৰি গোঁসাই ঘৰত চাকিগছ জ্বলায়। লগে লগে চাকিগছ ধুনীয়াকৈ জ্বলি উঠাত পূৰৱীৰ মনটো ভাল লাগিছিল। তাৰ লগে লগে সুগন্ধিযুক্ত ধূপৰ গোন্ধ গোটেই ঘৰটোত বিয়পি পৰিল। গোঁসাই থানত পৰিপাটিকৈ থোৱা দেৱ-দেৱীৰ ফটোৰ লগতে কাৰুকাৰ্যখচিত আসনখনত প্ৰতিষ্ঠা কৰা সৰস্বতী মূৰ্তিটোৰ সন্মুখত হাতযোৰ কৰি তাই দৈনন্দিন কৰাতকৈ সেইদিনা প্ৰাৰ্থনাটো অলপ ডাঙৰকৈ উচ্চাৰণ কৰি গাইছিল। সেইদিনা প্ৰাৰ্থনা কৰি সেৱা কৰোতেও পূৰৱীয়ে আনদিনাতকৈ বেছিসময় লগাইছিল।

সেইদিনা আছিল ১০ জুলাই, ২০০৯। পূৰৱীৰ একমাত্ৰ পুতেক অপূৰ্বৰ ইঞ্জিনিয়াৰ পদৰ ইণ্টাৰভিউ এটাৰ ৰিজাল্ট দিয়াৰ দিন। হয়তো বহু বছৰৰ পিছত মাক-পুতেকৰ সপোন পূৰ্ণ হোৱাৰ দিন একেবাৰে ওচৰত। কেইমাহ মানৰ পিছতে মাকৰ দুখৰ দিনৰ ওৰ পৰিব। তাইৰ একমাত্ৰ পুতেক অপূৰ্ব এজন ভাল ইঞ্জিনিয়াৰ হ'ব। কেইঘণ্টামানৰ মূৰত পূৰৱীয়ে পুতেকৰ ফোনকলটো পালে। সি ইণ্টাৰভিউত পাছ কৰিলে। চাকৰি গুৱাহাটীত, গতিকে তাতেই ভাড়া ঘৰত থাকিব লাগিব। পূৰৱীৰ গাত তৎ নোহোৱা হৈছিল। এই দিনটোৰ বাবে কল্পনা কৰি থাকোতেই বহু প্ৰতীক্ষাত সেই দিনটো আহি পাইছিল। মাকৰ দৃঢ় বিশ্বাস আছিল যে পুতেকে এদিন চাকৰি পাবই আৰু এই ইণ্টাৰভিউত পাছ কৰিবই। কাৰণ ল'ৰাটোক শিক্ষিত কৰি বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাত জয়ী হ'ব পৰাকৈ তাই গঢ়ি তুলিছিল। যেতিয়া তাই পুতেকৰ সফলতাৰ খবৰ পালে এই ক্ষেত্ৰত পূৰৱী এগৰাকী সফল মাতৃ, হ'লেও সেই মুহূৰ্ত্তত পূৰৱীৰ স্বামীলৈ মনত পৰি নিজকে অকলশৰীয়া অনুভৱ হৈছিল। তাই বিয়া হৈছিল শাহু-শহুৰ, ননদ আদিৰে ভৰপূৰ এখন ঘৰত। লাহেকৈ সিহঁতৰ সংসাৰলৈ অপূৰ্বৰ আগমনৰ আনন্দত হুলস্থূলীয়া পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰিলে। দিন বাগৰিল। অপূৰ্বৰ পাঁচ বছৰ হওঁতেই দুবছৰৰ আগা-পিছাকৈ শাহু-শহুৰ নোহোৱা হ'ল। ননদ জনীও বিয়া হৈ গ'ল। পূৰৱী নিজস্ব সংসাৰত ব্যস্ত হৈ পৰিল। অপূৰ্বৰ আঠ বছৰ সোমাওতে চাকৰিৰ পৰা আহি থাকোতে এটা এক্সিডেণ্টত পূৰৱীৰ স্বামী অৰূপেও অকালতে মৃত্যুক আকোৱালি ল'বলগা হ'ল। তাইৰ সংসাৰলৈ এজাক ধুমুহা যেন নামি আহিল। এসময়ৰ ভৰপূৰ এখন ঘৰ বৰ্তমান জনশূন্যলৈ পৰিণত হ'ল। ল'ৰাটোক স্কুললৈ নিয়াৰ পৰা তাক পঢ়ুৱালৈকে সকলো যাৱতীয় কাম পূৰৱীয়ে অকলেই কৰিবলগাত পৰিল। স্বামী এজন চৰকাৰী চাকৰিয়াল আছিল বাবেই তাই সন্তানসহ ঘৰৰ সকলো দায়িত্ব ল'ব পাৰিছিল। সেই সময়ত এক মিনিটো সময় উলিয়াব নোৱাৰা মানুহজনী বৰ্তমান অফুৰন্ত সময়ৰ গৰাকী। এটা সময়ত তাইৰ ব্যস্ততাৰ সীমা নাছিল। অপূৰ্ব সুক্ষ্মাতিৰে মেট্ৰিক পাছ কৰাৰ পিছত গুৱাহাটীলৈ পঢ়িবলৈ যোৱাৰ পৰাই পূৰৱীয়ে চকুত উজ্জ্বল তৰাৰ সপোন দেখিছিল। বৰ্তমান পুত্ৰক লৈ দেখা সপোনবোৰ ঠিকতে পৰিণত হ'ল।

অতীতৰ সোণোৱালী দিনবোৰলৈ পূৰৱীৰ মনটো উৰা মৰাত স্মৃতিৰ এলবামটো বৈবাহিক জীৱনৰ প্ৰথম পৃষ্ঠাৰ পৰাই তাইৰ চকুৰ আগত ভাঁহি উঠিল। কিমান সময়যে পূৰৱীয়ে তেনেদৰে চকীখনত বহি চকু মুদি কটালে ক'ব নোৱাৰে। কাৰোবাৰ মাততহে তাই উচপ খাই চকু মেলি দেখিলে অপূৰ্ব আৰু তাৰ ছোৱালী পূজা। অপূৰ্ব চাকৰিসূত্ৰে গুৱাহাটীলৈ আহোঁতে লগতে আহিছিল পূৰৱী। প্ৰায় ছমাহমানৰ ভিতৰতে গুৱাহাটীৰ এজনী ছোৱালীৰ লগত অপূৰ্বৰ প্ৰেম বিবাহ হৈছিল। অনবৰতে চকুৰ আগত ভাঁহি থকা একমাত্ৰ পুত্ৰ অপূৰ্ব এটি কন্যা সন্তানৰ পিতৃ হোৱা আজি দুবছৰমান হ'ল। অপূৰ্বৰ মৰম আকলুৱা স্বভাৱটোৱে মাকৰ হৃদয়খন ভাঙি ছুৰমাৰ কৰি যোৱাও আজি তিনিবছৰ হৈ গ'ল। পিতৃৰ শ্ৰাদ্ধ পাতিবৰ বাবে মাকক তাৰ ঘৰলৈ নিব আহিছে। কাইলৈ পিতৃৰ শ্ৰাদ্ধ পাতিছে গুৱাহাটীৰ তাৰ নিজা বাসভৱনত। খুউব সুন্দৰকৈ গঢ়ি তোলা তাইৰ সুখৰ সংসাৰখন নিয়তিৰ কুটিল দৃষ্টিত পৰি থানবান হৈ গ'ল। চহৰীয়া আধুনিকতাৰ বা-লগা বোৱাৰীৰ মানসিক অত্যাচাৰ, সঘনে হোৱা মনোমালিন্যৰ বলি হ'বলগা হ'ল পূৰৱী। সেই দিনাহে পূৰৱীৰ মূৰত স্বৰ্গ ভাগি পৰিল, যেতিয়া বোৱাৰীয়েকে তেওঁলোকৰ ওপৰত মাক বোজা হৈ পৰা বুলি স্পষ্টভাৱে প্ৰকাশ কৰিলে আৰু পুত্ৰইও এইবোৰ কথা নিমাত হৈ শুনি থাকিল। আগফালৰ বাৰাণ্ডাত বহি পূৱা-গধূলি নাতিয়েকক কোলাত লৈ বোৱাৰীয়েকে যতনাই দিয়া চাহ কাপ হাতত লৈ কথাৰ মহলা মাৰি বহি থকাৰ সপোন দেখা পূৰৱীয়ে যেন সেইদিনা কেৱল মৃত্যুৰ বাহিৰে একো কল্পনা কৰা নাছিল। বতৰটো লাহে লাহে বেয়া হৈ আহিছিল। ৰ'দৰ সলনি ক'লা আন্ধাৰে ছানি ধৰিছিল। সেইদিনাই তাই ঘৰৰ পৰা উলাই গৈছিল। পাগলীৰ দৰে পূৰৱীয়ে গুৱাহাটীত ঘূৰি ফুৰোতে কেইজনমান ভদ্ৰলোকে নি তেওঁক এখন ঘৰ দিলে, আপোন মানুহ লগ লগাই দিলে। বৰ্তমান তেওঁ বৃদ্ধা আশ্ৰমত বাস কৰে। অসমৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰৰ এনেদৰে ভগা সপোন লৈ দুখ ভুগি ওলাই অহা বৃদ্ধা বাই-ভনীৰ পৰিয়ালৰ পূৰৱী এগৰাকী ভগ্নী। বৰ্তমান তাইৰ নিদ্ৰাৰ বাবে অৱলম্বন হৈ পৰিছিল স্লিপিং টেবলেটৰ কেইটামান সৰু সৰু বড়ি। পূৰৱী হৈ পৰিছে মানসিকভাৱে পঙ্গু মাতৃ। গোটেই জীৱন সুখৰ মুখ নেদেখা এগৰাকী মাতৃ পূৰৱীয়ে একমাত্ৰ পুত্ৰ আৰু নাতিনীৰ মুখ দেখি আকৌ ধোঁকি-বাথোঁ লগালে। হাজাৰ হ'লেও তেওঁ এগৰাকী মাতৃ। ■

জীৱনৰ প্ৰতিঘাত

ৰিদিপ বৰুৱা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ (বাণিজ্য)

আজি মে' মাহৰ দহ তাৰিখ। হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাৰ ৰিজাল্ট দিব। কণমানি অন্তৰখনত ভয় ভয় ভাৱ লৈ স্কুললৈ কানু ওলাল। এবছৰ বয়সতে পিতৃক হেৰোৱা কানুৱে এইবাৰ হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষা দিছে। দুখ-বেদনাৰ মাজতে মাক নিৰলাই কানুক ডাঙৰ কৰিছে। তাৰ ভৱিষ্যতৰ কথা চিন্তা কৰি।

দিনৰ ১১ মান বজাত ৰিজাল্ট ওলাল। কানুৱে এইবাৰ প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰি গোটেই অঞ্চলটোৰ ভিতৰত সৰ্বোচ্চ নম্বৰ লাভ কৰিছে। গুৱাহাটী মজলীয়া হাইস্কুলত প্ৰথমবাৰৰ বাবে কানুৱে গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছে। গতিকে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী তথা স্থানীয় বিধায়কে কানুক সম্বৰ্ধনা জনাইছে। বেচেৰী মাকে ৰিজাল্টৰ কথা গম পাই আনন্দৰ মাজতে দুখৰো অনুভৱ কৰিছে। আজি এই মুহূৰ্ততে দেউতাক অৰ্থাৎ বিমল থকা হ'লে কম আনন্দ পালেহেঁতেননে। বিমলে কৰা আশাবোৰ যেন বাস্তৱ ৰূপ দিয়াৰ আগতেই ইহ সংসাৰৰ পৰা বিদায় ল'লে। তাইৰ সেই অতীতৰ কথাবোৰ আজি বৰকৈ মনত পৰিছে। চকুৰ আগত ভাঁহি থকা কথাবোৰ যেন তাই কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰে। কৰবাৰ পৰা অহা সেই প্ৰকাণ্ড ধুমুহাজাকে সকলো শেষ কৰি দিলে। কণমানি কেঁচুৱাটিক পত্নী নিৰলাৰ হাতত গতাই দি চিৰদিনৰ বাবে গুচি গৈছিল। যিজনে আনৰ দুখ সহ্য কৰিব নোৱাৰিছিল। সহজ-সৰল বিমল গাঁওখনৰ সকলোৰে বাবে বৰ প্ৰিয় আছিল। কেতিয়াও মিছা কথা নকৈছিল। এনেজন সৎ পথত চলা মানুহকনো কোনোবাই হত্যা কৰিব পাৰেনেকি ? তেওঁ কি এনে কাম কৰিছিল, যি আনৰ, দেশৰ, সমাজৰ ক্ষতি হৈছিল। আগৰ মানুহে ভৰিৰে এটা পৰুৱা গচকি মাৰিবলৈও ভয় কৰিছিল। কিন্তু আজি ....। সময়ৰ পৰিবৰ্তনৰ লগে লগে সকলো পৰিবৰ্তন হয়। আজি বাতৰি কাকত-পত্ৰই কেৱল হত্যা, লুণ্ঠন, অপহৰণ, চুৰি-ডকাইটি ইত্যাদি কথাবোৰেই যেন পৃষ্ঠা ভৰি পৰে। তেনেবোৰ ক্ষেত্ৰত মানুহে মানুহক হত্যা কৰাটো স্বাভাৱিক।

এদিনাখন সন্ধিয়া ৬ মান বজাত বিমলে হাতত মোনাটো লৈ ওচৰৰ বজাৰখনলৈ গৈছিল। কিন্তু সদায় বজাৰৰ পৰা সোণকালে অহাৰ দৰে নহা দেখি নিৰলা চিন্তাত পৰিল। টিমিক-ঢামাককৈ জ্বলি থকা চাকিটোৰ ওচৰত কানুক কোলাত শুৱাই বহি আছে। নিশা প্ৰায় ১০-১১ মান হ'ব। এনেতে পদুলিৰ মূৰত এখন গাড়ী ৰোৱাৰ শব্দত তাইৰ যেন বুকুখন চিৰিংকৈ গ'ল। খন্তেক ৰৈ গাড়ীখন তীব্ৰ বেগেৰে গুচি গৈছিল। নিৰলাই কানুক বিচনাত শুৱাই দুৱাৰখন খুলি বাহিৰলৈ ওলাল। জোনৰ পোহৰ। সেই জোনৰ পোহৰতে বিমলৰ দেহাটো এডাল পৰি থকা খৰিৰ দৰে পৰি আছে। জোনৰ পোহৰত যেন তেজৰ চেকুৰাবোৰে নিৰলাক হাত বাউল দি মাতিছে। তাই কেতিয়া পদুলিমুখ পালেগৈ গমেই নাপালে। তাইৰ কান্দোনে যেন গাওঁখনৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াক কথাটো জনাই দিছিল। আপোন বুলিবলৈ কোনো নথকাত সিহঁতৰ ওচৰ চুবুৰীয়াই যেন সকলো। তাইক সকলোৱে সান্ত্বনা দিছিল। তাইৰ চকুৰ আগতেই গাঁৱৰ মানুহে বগা কাপোৰেৰে মৃতদেহটো ঢাকি দিছিল। বিমলৰ শৱ সৎকাৰ কৰিছিল।

ভদ্ৰতাৰ মুখা পিন্ধা মানুহে আজিৰ সমাজত এনে ঘৃণনীয় কাম কৰিছে। তাইৰ আৰু বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল। নিৰলাৰ বিয়াৰ ছয় মাহ মানৰ পাছৰ কথা। এদিনাখন সন্ধিয়া ৬-৩০ মান বজাত এজন যুৱক আহিছিল। যিজন আছিল তিনিচুকীয়াৰ এজন ডাঙৰ ব্যৱসায়ী প্ৰকাশ বৰুৱা। বিমল সেই সময়ত ঘৰত নাছিল। নিৰলাৰ পৰা জানিব পাৰিছিল যে বিশেষ কিছু কামৰ বাবে অন্য এখন গাঁৱলৈ গৈছে। অহাত পলম হ'ব। সেই গতিকে সুবিধা বুজি নিৰলাৰ ধুনীয়া দেহাটো দেখি তেওঁ যেন ৰ'ব নোৱাৰি তাইক ধৰ্ষণ কৰিব বিচাৰিছিল। সাহসী নিৰলাই অশেষ কষ্ট সাধনৰ ফলত নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰি পাচফালৰ দুৱাৰেদি ওচৰৰ ঘৰলৈ পলাই গৈছিল। ধন্য নিৰলা, এই নীৰৱ সাহস। গাঁৱৰ সকলোৱে চিঞৰ-বাখৰ লগালে যদিও তাক ধৰিব নোৱাৰিলে। ধনী মানুহ সকলোৰে আদৰৰ, ডাঙৰ ডাঙৰ মানুহৰ লগত হাত আছে। সেই গতিকে পুলিচেও একো কৰিব নোৱাৰে। সেইবাবে হয়তো কোনোৱে একো নকৰিছিল। আৰু সেই সুবিধা লৈয়েই নিজৰ পত্নী আৰু কানুৰ সমবয়সৰ এজনী কন্যা সন্তান থকাৰ পাছতো আনৰ পত্নীৰ দেহাটোৰ কাৰণে তেওঁৰ ইমান লোভ। তাইৰ শিৰৰ সেন্দুৰ মচি দি চিৰদিনৰ কাৰণে বিধবা কৰিলে তেৱেঁই। ইমানবোৰ দুখৰ ওপৰতো কানুৰ বাহিৰে আন কোনো নাছিল। কানুয়েই তাইৰ সুখ-দুখৰ লগৰীয়া। গাঁৱৰ মানুহে দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে তাইক বিয়া হ'বলৈ কয়। ফুলকুমলীয়াতে বিয়া হোৱা নিৰলা দেখিবলৈও বৰ ধুনীয়া আছিল। বহু লোকে তাইক বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ দিছিল। কিন্তু তাই মান্তি নহৈছিল। তাই যেন অনুভৱ কৰিছিল এই পৃথিৱীত পতিহীনা নাৰীক কিয় অপমান কৰে ? কিয় অকলশৰে জীয়াই থাকিব নিদিয়ে। সেইবোৰ ভাৱিয়েই যেন তাই আত্মহত্যা কৰিব। নাই....। নাই....। তাই এনে কাম নকৰে। কানুক ডাঙৰ কৰিব।

সমাজৰ পৰা এই আৱৰ্জনাবোৰ দূৰ কৰিব বুলি ভাবিয়েই তাই গাঁও এৰি গুৱাহাটীলৈ গুচি আহিছিল। নিৰলাৰ দেউতাকৰ বন্ধুয়েক গুৱাহাটীৰ এজন সৎ ব্যক্তি, যি ৰঘুনাথে তাইৰ দুখ দেখি এখন এল.পি. স্কুলত শিক্ষয়িত্ৰী হিচাপে ভৰাই দিয়ে। সেই শিক্ষয়িত্ৰী কৰিয়েই আজি তাই কানুক ডাঙৰ কৰিছে।

হঠাৎ, মা..মা...। কানুৰ চিঞৰত হে তাই সম্বিত ঘূৰাই পালে। ''মা, তুমি কি ভাবি আছিলা, মই অথনিৰে পৰা মাতি আছো। এয়া চাহ লোৱা'' – কানুৱে ক'লে।

চাহ কাপ লৈ দুয়ো বহিল। চাহ খায়েই কানুৱে মাকৰ আগত তাৰ ৰিজাল্টৰ কথা, চাৰ-বাইদেউ তথা স্থানীয় বিধায়কে সম্বৰ্দ্ধনা জনোৱা ইত্যাদি স্কুলত হোৱা ঘটনাটিৰ বিষয়ে ক'লে। নিৰলাৰ যেন কানুৰ কথাবোৰ শুনি দুচকুৰ পৰা পানী বৈ আহিছিল।

সময় গতিশীল, কাৰো বাবেই বৈ নাথাকে। আজি-কালিকৈ কানু এইবাৰ বি.এ. ফাইনেল দিব। কানুৱে কলেজীয়া জীৱনত প্ৰেমৰ সাগৰত ডুব দিলে। জাহ্নৱী বৰুৱা, তিনিচুকীয়াত ঘৰ। গুৱাহাটীৰ হোষ্টেলত থাকে। তায়ো কানু পঢ়া মহাবিদ্যালয়তে পঢ়ে। এইবাৰ বি.এ. ফাইনেল দিব। দুয়ো দুয়োৰে পঢ়াত ব্যস্ত। সেই ব্যস্ততাৰ মাজতে দুয়োৰে কথা-বতৰা। দুয়োৱে ভাল ৰিজাল্টৰ বাবেই আশা কৰিছে। এনেকৈয়ে এদিন-দুদিনকৈ পৰীক্ষা শেষ হ'ল। পৰীক্ষা শেষ হোৱাত জাহ্নৱী ঘৰলৈ যাবলৈ ওলাল। কানুৰ মনটো আজি একেবাৰে উগুল-থুগুল লাগিছে। তাৰ মনটোৱে যেন কিবা বিচাৰিছে। আজি তাৰ দেউতাকলৈ বৰকৈ মনত পৰিছে। দেউতাকৰ মৰমৰ মাত, হাঁহি-ধেমালী নোপোৱা কানুক মাকে কেতিয়াও পিতৃৰ অভাৱ অনুভৱ কৰিবলৈ দিয়া নাই। তথাপিতো দেউতাকে সিহঁত দুয়োটা প্ৰাণীক এৰি কিয় গুচি গৈছিল – ইত্যাদি বহু প্ৰশ্নই যেন তাক জুমুৰি ধৰিছে। সি আৰু ৰব নোৱাৰি মাকৰ ওচৰ পালেগৈ। মাকৰ ওচৰ পাই দেউতাকে কিয় এৰি গুচি গৈছিল সুধিলে। তাই যেন মনত সাঁচি ৰখা স্মৃতি আৰু ইমানদিনে কানুৰ আগত লুকুৱাই ৰখা কথাবোৰ কৈ দিলে....।

মিঃ প্ৰকাশ বৰুৱা! মিঃ প্ৰকাশ বৰুৱা, এই নামটো শুনাৰ মাত্ৰকে যেন কানুৰ মূৰত সৰগ ভাগি পৰিল। নিজৰ প্ৰতিয়েই ঘৃণা ভাৱ উপজিল। সি যেন বৰ ডাঙৰ ভুল কৰিছিল। তাৰমানে জাহ্নৱী বৰুৱা আন কোনো নহয়। যিজনে মাকৰ শিৰৰ সেন্দুৰ মচি দি বগা সাঁজ পিন্ধাইছিল, সমাজত বিধৱা ৰূপে পৰিচয় দিয়াইছিল, সেইজনেই প্ৰকাশ বৰুৱা – জাহ্নৱীৰ দেউতাক। ইমানবোৰ কথা সি আগতেই জানিব লাগিছিল। আগতে এইবোৰ জনা হ'লে ইমান ডাঙৰ ভুল নকৰিলেহেঁতেন। সি মাকৰ জীৱনত হোৱা ঘাত-প্ৰতিঘাতবোৰৰ বিষয়ে একো নাজানে। কিন্তু আজি....। সি আজি মাকৰ মুখেৰে কি শুনিছে ?? সি নিজকে বিশ্বাস কৰিব পৰা নাই। কথাবোৰ ভাবি ভাবিয়েই যেন সি কেতিয়া ৰাস্তাৰ কাষ পালেহি গমেই নাপালে। সিফালৰ পৰা অহা এখন মটৰ গাড়ীয়ে যেন তাৰ শৰীৰৰ অংশ চিন-চাপ নাইকীয়া কৰিলে। তেজেৰে গোটেই ঠাই ডোখৰ ৰাঙলি হ'ল। গাড়ীখনৰ ভিতৰৰ পৰা এজনী ছোৱালীৰ কান্দোনৰ ৰোল ভাঁহি আহিল। সেই কান্দোনে যেন মাকক জনাই দিছিল। খন্তেক পিছতে আউলি-বাউলি চুলি মেলি বগা সাজেৰে এগৰাকী মহিলা দৌৰি আহিল। গোটেই অঞ্চলটো খন্তেকৰ বাবে নিস্তব্ধ হ'ল। গাড়ীৰ ভিতৰৰ পৰা দৌৰি আহি তেজৰ চেকুৰাৰ ওপৰত চিন-চাপ নোহোৱা শৰীৰটোক লৈ জাহ্নৱীয়ে কান্দিবলৈ ধৰিলে। হোষ্টেলৰ পৰা দেউতাকৰ লগত ঘৰলৈ যোৱা কাণ্ড। বলিয়াৰ দৰে কান্দোনদেখি মাক আচৰিত হ'ল। সেয়া কোন.... ? গাড়ীখন কাৰ ? তাইৰ জীৱনৰ পৰা সকলো শেষ হৈ গ'লনেকি ? ■

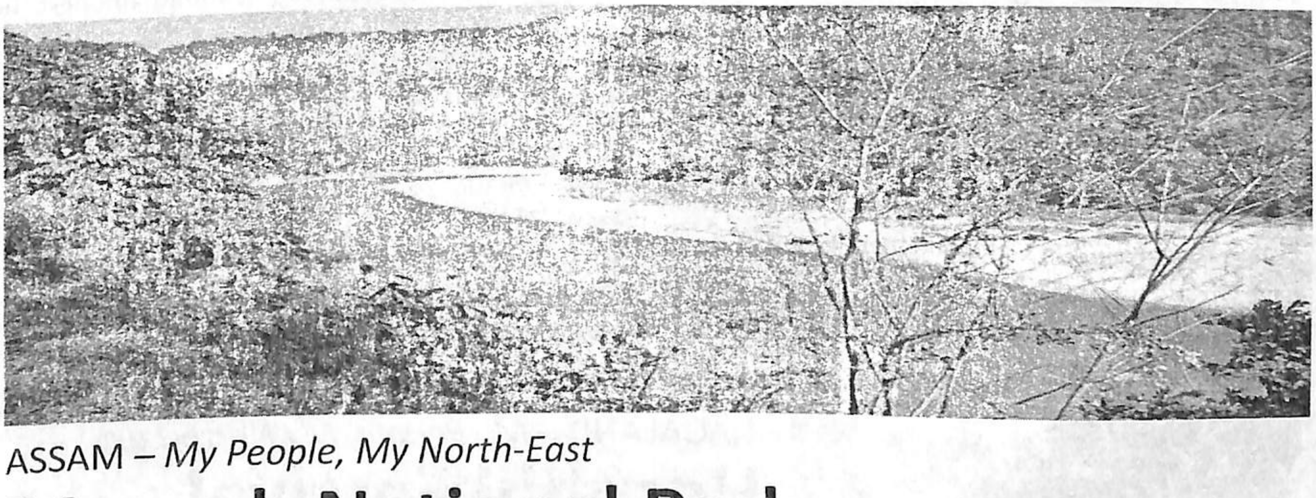

ASSAM – *My People, My North-East*

Manash National Park

Manas National Park or Manas Wildlife Sanctuary is a Wildlife Sanctuary, UNESCO Natural World Heritage site, a Project Tiger Reserve, an Elephant Reserve and a Biosphere Reserve in Assam, India. Located in the Himalayan foothills, it is contiguous with the Royal Manas National Park[1] in Bhutan. The park is known for its rare and endangered endemic wildlife such as the Assam Roofed Turtle, Hispid Hare, Golden Langur and Pygmy Hog.Manas is famous for its population of the Wild water buffalo.[2] It is such a beautiful site to behold and see consisting from river to animal, flora to aparatis and earth.

A TRAGIC REPORT

"When a person responds to the joys and sorrows of others as if they were his own, he has attained the highest state of spritual union." – Bhagavad Gita, VI-31

Milton Debnath
B.Com. Final Year

"No, no, here, set is here..... yes! That is it........... You people, why are you so late?....... Hurry... go ...... Be quick.... it is already too late....... what, Robin will see coming here?........ set the flowers here.............. chairs..... chairs there.........."

It was a festive mood in Girin Acharya's house. After one year his son, Robin, is coming from New York. Robin is an I.T. professional in would Trade Centre New York. For the last 48 hours, Girin Acharya with his wife Maitreyi Acharya is in deep tense and worried because of the reported terrorist attack in world Trade Centre. But last night one official from New York confirmed that Robin Acharya is alive and will be back in Kolkata, his native place and dear city today.

So the Acharya family is in hurry to welcome their only child, Robin in a grand way.

All are quite set now. Girin Acharya, a lawyer with good repute, has tired his best to make his house look like a glittering sky.

It is evening now. Robin's bosom friends have come to his house to greet him. Abdul, Joseph, Jatin, Pinku, Rumi all are his childhood friends some of them have already married, others still to try their luck.

Girinbabu is now ready to receive Robin at the Kolkata airport. Maitreyi Devi said, "why of you don't two go with him to greet your friend right at the airport!"

To this Rumi and Joseph agreed promptly. Girinbabu ordered his driver to start the Van. The van started.

Maitreyi Devi here is giving the final touch to their preparation on the occasion of her dear son Lucky's return.

Meanwhile, Girinbabu, Rumi and Joseph arrived at the Kolkata Airport. The Scheduled Aeroplane 'Indian Airlines 209' came down from the air. The passenger gradually started coming out of the plane. Many were greeted by their friends and relatives. Girinbabu's eyes are eager to look at that dear face. Rumi and Joseph were also looking up and down, right and left, but Robin could not be found amongst the passengers.

Suddenly a Foreign official came to their front and said, " Are you Girin Acharya, Sir?"

'Yes'

"We are sorry, Sir!.......Actually we had misinformed you about your dear son..... The Person escaped from the tragic death was not Robin Acharya, but Nabin Acharya." ■

NAGALAND – *My People, My North-East*

Hornbill Festival

The Hornbill Festival is a celebration, held every year in the first week of December, in Nagaland, North-east India.[1] The tribes of Nagaland celebrate their festivals with gusto and fervor. More than 60% of the population of Nagaland depends on agriculture and therefore most of their festivals revolve round agriculture. They consider their festivals sacred and so participation in these festivals is compulsory.[2]

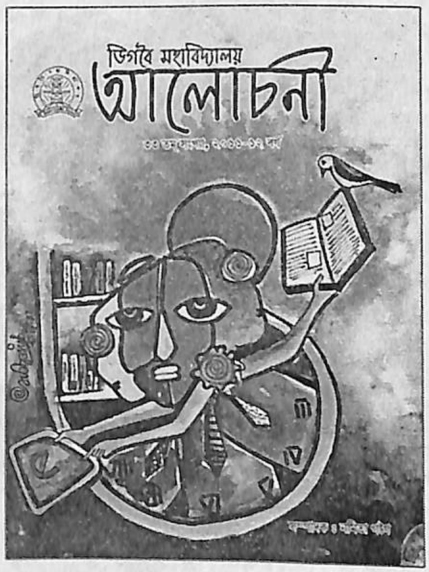

কবিতা শিতান

কবিতা

পাৰ্থ কুমাৰ নৰহ
অধ্যাপক, ইতিহাস বিভাগ

আজি হঠাৎ
উঁইচিৰিঙাৰ মাতত বিচাৰি পালো অতীত

অকলে আৰু লগেৰে গৈ থাকো
নৈৰ পাৰে পাৰে ঘূৰি ফুৰোঁ

পথাৰত লেচেৰি বুটলো
গৰু চৰাওঁ
নৈত সাঁতোৰো
ঐনিতম এফাকি গাওঁ

তাৰ পিছত উঁইচিৰিঙাৰ মাতৰ
নিস্তব্ধতা

আজি কম্পুটাৰত সেই মাতটো
ৰাতিপুৱা এটা হৈ
উলমি থকা দেখিলো।

সিক্ত জোনাক

বাবুল চেতিয়া
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

মোৰ আঙুলিৰ ফাঁকেৰে নিগৰে
কলিজাৰ কেঁচা তেজ
পোৱা-নোপোৱাৰ হিচাবত
মোৰ ঘৰ শূন্য।।
আঁচলত বান্ধি থৈছা
মোৰ প্ৰেম।।
খাবলৈ দিছা সিক্ত জোনাক
প্ৰত্যুত্তৰত নাই আশা
আস্ফালনত মোৰ হৃদয় চিৰাচিৰ
নিৰৱতাত চকুলো পেলাই
আঁচলৰ ভাঁজে ভাঁজে
সময়ৰ অনবদ্য গতিত
কালচক্ৰ ঘূৰে
অৰণ্যৰ অটল গৰ্ভত।

তুমি যে বহু দূৰত

লক্ষীজ্যোতি মেধি

সুখ-দুখবোৰ লিখি থবলৈ
এখন কাগজ লাগে....
নহ'লে কবলৈকে এখন হৃদয়।

দুয়োকে মোৰ ভয় লাগে,
লিখি থলে যদি কোনোবাই পঢ়ে
ক'লে যদি হাঁহে.....

নহ'লে তোমাৰ নিচিনাকৈ
এটা কবিতাকে লিখো নেকি ?
মস্ত এটা কবিতা!
দুখবোৰ ইপিঠি-সিপিঠি কৰি
পঢ়িব পৰাকৈ
এটা মস্ত কবিতা।

অভিধানৰ এপিয়লা শব্দ নাই যে
মোৰ হাতত
কবিতা লিখিবলৈ।
নহ'লে এটা গল্পকে লিখো নেকি ?
তোমাৰ নাম দি!

এতিয়াহে ভাবিছো
দুখবোৰ ক'বলৈও তুমি
মোৰ পৰা যে বহু দূৰত....।

ভাল লাগে

অনিতা কোচ
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (কলা)

ভাল লাগে তোমাক দেখা পালে
বিদগ্ধে ভাল লাগে
দেখা পালে
নিয়ৰসনা শেৱালীৰ সুবাস থকা
মধুৰ মধুৰ জোনাকী নিশাৰ
তুমি অহা সপোনবোৰক।

মৰীচিকা

পৰশমণি বড়া
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (বিজ্ঞান)

মৰীচিকা খেদি ফুৰাৰ সপোন এটা
দেখোঁ,
ধু-ধু বালিৰ মাজেৰে বাট লওঁ।
মৰুদ্যানৰ লোভ দেখুৱাই
বতাহ এজাক আহে হঠাৎ;

তচনচ কৰি পেলায়
বালিৰ তপ্ত পাহাৰ,
মৰীচিকা লুকায়...

তথাপি সন্তুষ্টি
মৰীচিকা খেদাতেই।

এতিয়া এবেলাৰ পোহৰ লৈ
আঙুলিত ধৰি মৰীচিকাৰ
মৰুভূমিক দেও দিয়াৰ আকাশসম
দুৰন্ত হাবিয়াস...

আজীৱন, নিৰবধি।

আবেলি

দীল ছেত্ৰী
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

নালাগে মোক এনে এটা জীৱন
য'ত হয় নিস্তব্ধ আবেলি।
দিন দুপৰৰ ভাগৰ এৰি
যেতিয়া মই সাৰ পাওঁ,
তেতিয়া কাষ চাপে এই আবেলি।।
পলাব বিচাৰো মই ইয়াক এৰি
কিন্তু কলৈনো যাওঁ, কাক কওঁ...
এক বুজাব নোৱাৰা অনুভৱ।।
মনত পৰে এৰি অহা দিনবোৰ
মোৰ গাঁও, মোৰ ঘৰ, মোৰ আই
তেতিয়াই মনলৈ আহে কলা ডাৱৰ
ভাবো সকলো কৰ্ম এৰি,
কাষ চাপো আপোনজনৰ
কিন্তু, কোনেনো বুজি পাব!
হৃদয়ৰ কোলাহল।।
এতিয়াও আশাবাদী মোৰ মন
কিজানি জয় কৰিব পাৰিম নিস্তব্ধ আবেলি।।

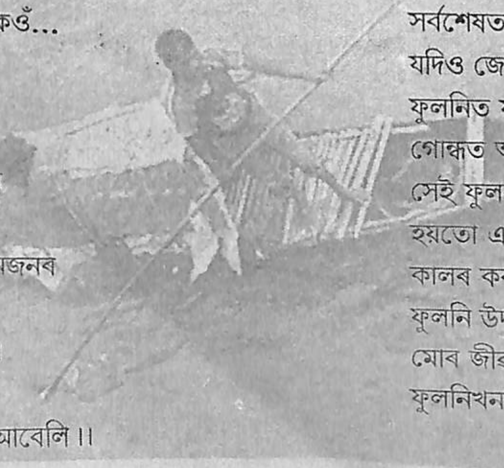

জীৱন বাটৰ আশাৰ ফুলনি

তৰুণ শইকীয়া
কৰ্মচাৰী, ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়

মোৰ জীৱন বাটত ফুলিছিল
অতি হেঁপাহৰ, অতি মৰমৰ
আৰু অতি চেনেহৰ
তিনিপাহী ফুল।
তাৰে ভিতৰত এপাহী হ'ল তগৰ,
প্ৰকৃতিৰ বুকুত বসন্তৰ পৰশ পাই
ন-কুঁহিপাতৰ মাজত ফুলিছিল
মৰমৰ তগৰ পাহিটি।
প্ৰকৃতিৰ পৰশত মৃদু মৃদু মলয়াৰ বা লাগি
গোন্ধত আমোল মোলাইছিল
ফুলনিখনি।
কিন্তু এদিন প্ৰখৰ ৰ'দ'ৰ তাপত
ফুলৰ পাহিবোৰ
এটি এটি কৈ সৰি
মিলি গ'ল ধৰাৰ ধূলিত।
তাৰ পাছত তাৰ পাছত ফুলিছিল
ফুলনি শুৱনি কৰি
ৰঙা গোলাপৰ পাহিটি, সেই গোলাপ পাহিৰ
প্ৰতিটো পাহীত আছিল
মোৰ জীৱনৰ আশাৰ
সহস্ৰ ৰঙীণ স্বপ্ন।
কিন্তু হায়!
মই নথকা অৱস্থাত
কোনোবা দুৰ্বৃত্তই আহি
গোলাপ পাহী ছিঙি লৈ গ'ল,
পৰ্বতৰ শিখৰৰ পৰা মাটি খহাদি
খহি পৰিল মোৰ সকলো আশাৰ স্বপ্ন।
সৰ্বশেষত ফুলি আছে স্নেহৰ খৰিকাজাঁই
যদিও জোপোহা খৰিকাজাঁই
ফুলনিত ফুলি আছে
গোন্ধত আমোল মোলাই
সেই ফুলৰ পাহিটিও
হয়তো এদিন
কালৰ কৰাল গ্ৰাহত পৰি
ফুলনি উদঙাই
মোৰ জীৱন বাটৰ
ফুলনিখনৰ সমাপ্তি ঘটাব।

বৰষুণৰ দিনবোৰ..

প্ৰবালদ্বীপ মৰাণ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ (বিজ্ঞান)

এটোপ দুটোপকৈ সৰি পৰিছে
আকাশৰ পৰা এজাক প্ৰেমৰ বৰষুণ!!
আৰু ভাঁহি আহিছে কোনো এক
অচিন সপোনৰ দিশ!!
সেই সপোনৰ আঁৰে আঁৰে
উৰি ফুৰিছোঁ আমি!
কোনো এক অচিন দেশলৈ!!
হঠাৎ হেৰায় গ'ল সেই সপোনৰ যাত্ৰা!
যান্ত্ৰিক হৈ পৰিল সময়
উদাসৰে ভৰা কত সপোনৰ দেশ
থানবান হ'ল কোনো নিৰ্ভীক যন্ত্ৰণাৰ মাজত!
কঁপি উঠা সহানুভূতিশীল হৃদয়ে
কান্দি কান্দি বৈ থাকে.....
সেই সপোনৰ দিনবোৰলৈ.....।

জীৱন

সৌৰভ দহোটীয়া
ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ নিবাস

সেউজীয়া মোৰ ঘৰ
অৰণ্য মোৰ জীৱন
পক্ষী মোৰ সংগী
জোনাক মোৰ আনন্দ
কোলাহল মোৰ বিষাদ
গান মোৰ প্ৰাণ
সেউজ প্ৰকৃতিৰ সাতোৰঙী
মিঠা গান....।

মনৰ বানপানী

শ্যাম নেউপানে
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (কলা)

চকুৰ মাজেৰে, মেঘ অবিহনে
শুকান সাগৰত, কেনেকৈ উঠিল বানপানী
হঠাৎ! কোনো আগজাননী নিদিয়াকৈ,
পানীৰে ভৰি পৰিল চকু দুটি
মই আবেগেৰে সুধিলোঁ
তুমি কোন ?
ক'ৰ পৰা আহিছা ?
কাৰবাবে ?
মোৰ প্ৰশ্নৰ তালিকা দীঘল দেখি
অকণ সময় বৈ
আকৌ থাকিল বৈ।

দুখ

অৰূপ গগৈ

কোনো কাৰো বাবে
বৈ নাথাকে
যিদৰে বৈ নাথাকে
পানী, বায়ু
আৰু জীৱন।

মোৰ বাবে
অথবা আপোনাৰ বাবেও
বৈ নাথাকিব পাৰে
কৃষ্ণচূড়াৰ ফুল

তথাপি আমাৰ বাবে
বৈ থাকে
দুখ
যিদৰে প্ৰতিটো জন্মৰ বাবে
বৈ থাকে
মৃত্যু।

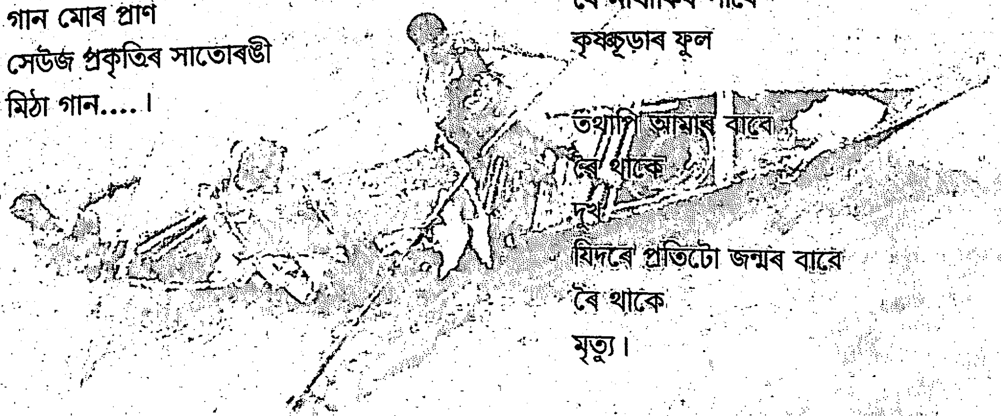

শূন্যতা

সুৰভি শইকীয়া
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (কলা)

শূন্যতা.....
চাৰিওফালে মাথোঁ শূন্যতা
আৰু এই অন্তহীন শূন্যতাৰ মাজত
মই তোমাক বিচাৰি পোৱাৰ
বৃথা চেষ্টা কৰিছো।
চিনিও তোমাক নিচিনিলো
বুজিও তোমাক নুবুজিলো
নীলাভ আকাশত খেলা কৰা
শুকুলা মেঘৰ দৰে
তুমি ক্ৰমশঃ
আঁতৰি গৈ আছা গৈ আছা....
পোৱা-নোপোৱাৰ দোমোজাত ৰৈ
উভতি চাইছো অতীতলৈ
ক'ত হেৰোৱালো জীৱনৰ ঠিকনা....।

তুমি

দেৱজ্যোতি গগৈ
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

তুমি.....
গোলাপৰ সুবাস হৈ আছা
মোৰ মনৰ পদূলিত ৰৈ
আৰু.....
নিয়ৰৰ টোপাল হৈ
জিলিকিছা মুকুতাৰ দৰে
মোৰ হৃদয়ৰ দূবৰিত তুমি
তুমি....
ৰাতিৰ আন্ধাৰ আকাশত
পূৰ্ণিমাৰ জোন হৈ আছা
মোৰ মন মন্দিৰত
আৰু....
জোন তৰা হৈ
লুকা-ভাকু খেলি আছা
মোৰ চকুৰ পানীৰ লগত
তুমি....
বৰষুণৰ পানী হৈ আহা
আৰু সজীৱ কৰি তোলা
মোৰ শৰীৰৰ নিতিতা মাটিক।

কবিতা

বিনীতা শইকীয়া
স্নাতক বৰ্ষ

আপোনাৰ বুকুৰ মাটিত
এটি ঘৰ সাজিব খুজিছো
স্নিগ্ধ জোনাকৰ শব্দৰে
মুক্ত আকাশৰ শব্দৰে
বোৱতী নদীৰ নিঃশব্দ শব্দৰে
পৰিপূৰ্ণ এখনি ঘৰ।
ভৰসাৰ বৰখুটা, বিশ্বাসৰ খেৰ বাঁহ
গোটাই থৈছোঁ।
আপুনি চিন্তা নকৰিব, ভয় নাখাব
কাৰণ মই ভয় নকৰো,
মই জানো -
সৃষ্টিৰ যন্ত্ৰণা কষ্টকৰ হলেও মধুৰ হয়।
দিবনে আপোনাৰ বুকুৰ জোখৰ
অকণমান মাটি।

মনত আছেনে

জীম্পল মেছ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

তোমাৰ মনত নাথাকিলেও
মোৰ কিন্তু মনত আছে সেই কথা
যিটো মইও পাহৰি পেলাইছো
য'ত গভীৰ চিন্তাত ডুব গৈ
আত্মবিশ্বাস হেৰুৱাইছো মই
তোমাৰ কবিতাৰ আম্বে আৰে।

প্ৰতি পলে-অনুপলে নকৈ গঢ়াৰ ইচ্ছা
যানে গধকা
মনৰ সেই ভঙা পজাটিলৈ
এতিয়া তোমাৰো ছাগে মনত পৰিছে।।

শব্দ

নিমিষা গগৈ
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (বিজ্ঞান)

এটা শব্দ
মোৰ কাণেৰে বাগৰি গ'ল।
শুনা-নুশুনাকৈ সেই শব্দ যেন
আৱিষ্কাৰ হ'ল,
এখনি নতুন দেশত।

নৱ প্ৰজন্মৰ নতুনত্বৰ তত্ত্বত
সেয়া দিনে দিনে বাঢ়ি আহিল,
এজাক বৰষুণৰ দৰে
আৰু উত্তৰ হ'ল,
বহু নতুন তথ্যৰ।

আজি বহুদিন ধৰি দেশখনত
তেজৰ টোপাল পৰিছে,
সেই তেজৰ টোপালেৰেই
বোৱাই ৰাখিছে চৌদিশ ।

প্ৰতি ৰাতিপুৱাই শুই উঠি
নিউজ পেপাৰত দেখো
অথন্তৰ, কেৱল অথন্তৰ।

.... মই কেতিয়াবা
চক্ খাই উঠো আৰু ভাবো
সেই শব্দই যেন হিলদ'ল ভাঙি লৰিছে
আৰু অতিক্ৰম কৰিছে
এক 'শীৰ্ষপথ'।

খেতিয়ক

ফণীধৰ দহোতীয়া
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

শাওণ মাহ আহি পালেহি
খেতি কৰিবৰ হ'ল
আয়ে কৈ দিছে
ভঁৰালত হেনো গুটি ধান উদং
দূৰৈৰ চাপৰিত খেতি কৰিছো
প্ৰথম কুকুৰাৰ ডাকত উঠি
পিতায়ে শালি দিয়া নাঙল যুঁৰলি
হাতত ভুলুকা বাঁহৰ
ঘন ঘন গাঁঠিৰ দীঘল চেকনি
এতিয়া পথাৰতে আছো
হাল বাই বাই চহাইছো
দুখৰ এপোৰা বন্ধকী মাটি
কেঁচা আলিত বোকা মাটি দি দি
ৰ'দত পথাৰত পৰিছো ভাগৰি
সময় মতে আহো
যতনাই দিছে এমুঠি এগৰা ভাত
অসুস্থ পিতায়ে পথাৰলৈ গৈ
লগায় এযাৰি হেঁপাহৰ মাত
বোপাই অ'
মাটি কেইডোবা চহায় মৈয়ায় থ'
আলি দিহে কাটিব লাগে কাণ
তেতিয়াহে পথাৰত বেছিকৈ বাঢ়ে ধান
এতিয়া খেতিৰ বতৰ
ঘৰখন এৰি কলৈকো যাব নোৱাৰো
গোপনে গোপনে ঘৰত নোকোৱাকৈ।

I Can Not deny

(To, My Penguin)

Debasish Dey
B.A. 3rd Sem.

You changed my world with a blink of an eyes,
That is something that I can not deny.
You put my soul from worst to best,
That is why I treasure you are dearest.
You just don't know, what you have done to me,
You even passed me to the best that I can be.
You realy are an angel, sent from above,
To take care of me and shower with love.
When I am with you, I will not cry even a single tear,
And your touch have chased away, all of my fear.
You have given me a life, that I could live worth-while.
It is even better everytime you smile,
Now, my life is a drean come true.
It all began when I was loved by you.
Now, I have found what I am looking for,
Its you and your love and nothing more.
I wish, I would talked till the end of day,
But now, I'm running out of things to say.
So I will end by the line you already know,
"I LOVE YOU" more than what I would show.

Race

Rijumoni Kolita
3rd sem. Arts

A Shadow passed in the darkness of the midnight
Coloured my face half
And put me in a race
The race intensely deep
Deeper than my thoughts
The race in the reign of time
With power and truth as its best friend.

I lost myself in the race of time
The time is never utilised
And now I am resting in the tears of my silence where
Time is not utilised me

The race that I started with a pace ends
To give me a chance to cultivate
Cultivate the world left behind
Is my heart and deep in my soul

The world that reminds me the value of time
The spirit of pain that tastes sweet and so right
The years will never stake away the chance
To start a new race
Where one only swim to loss the things unlearned
Its only the begining now..........

Message for All

By- Pinku Gogoi
TDC 3rd Year (Arts)

In life we come alone
Life is very beautifull
Try to enjoy this beauty
Life is ful of suspence
Try to break this with patience.
Life is full of problem
Try is solve with confidence
Life is ladder to a mountain
Try to climb this mountain
Life is a game
Try to play with caves and devotions
Life is full of task
Try to perform yourself
Life is full of darkness
Try to give light with no fear
Life is like ocean wave
Try to come across yourself
God has given this life to feel it
So do not lose it easily...

Always I Foreever

By- Santosh Chetry

Never say "I love you"
if you really don't care
Never talk about feelings
If they aren't really there
Never hold my Hand
If You'e gonna break my heart
Never say you'e going to ......
If you don't plan to start
Never look in to my eyes
If all you do is lie........
Never say Hi !
If you really mean Goodbye
If you really mean forever
Then say you will try
Never say forever
Caz forever makes me cry......................

Life

By- Sumi Gogoi
H.S. 1st year (Arts)

Life is a game of cricket
With great fear of lossing wickets.
If you can't bowl
Don't cry or howl!
If you are expected to bat
Accept it with a wave of your hat
If you are bowled or caught for a duck,
Don't cry or ask why !
Life is a game of Cricket
And some day you are bound tolose a wicket

Mother

By- Milton Debnath
B.Com. final year.

Mother you are wonderful,
Love of you is uncompable
the Love which you give us
That never die.

Only you are the one who can hear
Hear my cry.
You pray for our heart
Not be broken
Your advice never be forgotten
To guide me to show
The right path
Only you can know my heart
No matter what you are
Just I know, You are my best mother
There is nothing worthy
Than a mother.
O ! sweet mother
So we pray to God
Be always is our life, forever...

आज कल के स्टूडेंट

जाते है कॉलेज में लेकर फाइल और किताब ,
पेन जेब में होता है, पसे में लेते पैसा दाब
अच्छे-अच्छे शर्ट पहनते , बढ़िया पहने रहते पैन्ट
पैर बूट मे डाले रहते, ये आजकल के स्टूडेंट।
कक्षा में बैठ रहते, ध्यान न देते लेशन में,
भले न समझे कुछ, लेकिन मस्त हुए है फैशन में,
सदा क्लास में देर से आते और हो जाते है अप्सेट
नहीं करे परवाह किसी का आजकल के ये स्टूडेंट।

पढाई की न है चिन्ता, पिक्चर खूब देखते है,
निकट परीक्षा के आते ही रात रात भर पढ़ते हैं,
चिटिंग करते पकड़े जाते हैं आजकल के ये स्टूडेंट।
धूम्रपान का शौक लगा है खेल-खेलते रहते हर पल,
चिन्ता नही किसी की करते चाहे पास हुए या फेल,
देख-देख उनकी आदत होते चिन्तित सब पैरेन्टस,
सफल करेंगे क्या जीवन की आजकल के ये सटूडेंट।

अरविन्द कुमार यादव
बारहवी कक्षा (विज्ञान विभाग)

जिदगी की कुछ सचाईयाँ

राहुल कुमार प्रसाद
बारहवी कक्षा (विज्ञान विभाग)

जब एक मुर्दा लाश किसी छोटे, बडे, ऊँच नीच किसी में भी फर्क नहीं करता वह सभी को अपने सामने आने देता है उसे छूने की अनुमति देता है, बल्कि यहाँ तक कि चील, कौए आदि जानवर भी उसे नोच के खा जाये तो वह उन्हे भी कुछ नहीं करता, तो हम जो अभी भी जिंदा है, मांनसिक और शारीरिक तौर से स्वस्थ है तब भी हम क्यों छोटे,बड़े, ऊँच नीचच में फक करते है और आधुनिक जमाने में होने के कारण बस एक धर्म कि वजह से मनुष्य-मनुष्य से इतना घृणा करता है। सागर, सूर्य, चाँद, हवा, आग कभी नही कहते की मुझे केवल ऊँच वर्ग के लोग हाथ लगा सकते हैं या इस्तेमाल कर सकते हैं और दलित वर्ग के नहीं हम यह बात क्यों नही समझ सकते कि यह सब जो हम कर रहे है वह केवल संविधान के खिलाफ ही नहीं बल्कि प्रकृति के खिलाफ भी है। अतः मेरी यह सबसे अनुरोध है कि कृपा करके यह भेद-भाव भुलाकर हम सब एक हो कर रहें।

माँ

Sangita Balmiki
T.D.C. 3rd Year (Arts)

माँ...... एक ऐसा नाम है जो हर किसी की जिन्दगी में होता हैं।
माँ हमारे ज्ञान का सागर हैं।
जो हमें प्यार करना और जीवन को जीना सिखाती हैं।
पर इस दुनिया में ऐसी भी बच्चे होते है
जो हमारी तरह खुश नसीब नहीं होते।
हमारे पास हमारी देख-भाल और प्यार करने वाली माँ हैं।
पर उन बच्चो का क्या जिनके पास पिता का नाम तो होता है
पर माँ की ममता नहीं होती।
ऐसे बच्चे जिन्दगी में हमेशा माँ के प्यार और दुलार से वन्चित रहते है।
ऐसे बच्चे इस तरह से जीते हैं
मानो कभी जिन्दगी में सपना देखा ही न हो
इस तरह के बच्चे जिन्दगी की अहम भूमिका कभी समझ नहीं पाते है।
इनकी खामोशी में भी एक दुख है
जो कोई नहीं समझ सकता
और न ही कोई देख सकता है।

सदियों से पुराना संगम

Md. Saddam Ansari
B.A. 3rd Semester

जल सा पवित्र मन,
ज्ञान रूपी शिक्षकों का।
ईश्वर सा कोमल हृदय,
पुष्प से बच्चों का ।।
इन दोनों का संगम,
सदियों से जाना पहचाना।
एक दूजे का सामना,
करते आया हर जमाना।।
शिक्षक के बिना,
बच्चों को किसने पहचाना।
ज्ञान रूपी धन के बिना,
किसको कौन पहचाना।।
ज्ञान रूपी शिक्षक ही,
हर बच्चों का मार्ग दर्शक है।
शिक्षक का सम्मान ही,
हर बच्चों का पहचान है।।

औरत

Sangita Balmiki
T.D.C 3rd year (Arts)

कौन हो तुम ?
तुम एक प्रेरणा हो-
त्याग, बलिदान और दुःख का,
क्या हो तुम ?
एक बड़ा वृक्ष
जो देती है छाया,फल-फूल और सम्मान सब को।
तुम हो एक शांत सागर की तरह
तुम हो एक जलती हुई मोमबती की तरह
जो रोशनी देती है, परिवार, समाज और इस दुनिया को।
पर समाज!
आज भी तुम्हारे जन्म पर दुःख-भरी हँसी देता है जब
तुम्हारा जन्म होता है।
आज भी तुम्हे जलाया जाता है, चुप कराया जाता है ,
तुम्हारे हाथों और पैरों को बेड़ियो से जकड़ा जाता है।
क्या कोई सोचता है-
अगर ये पेड़ कट जाए तो
कौन देगा छाया और फल?
अगर शान्त सागर में उथल-पुथल हो तो
एक तुफान ला सकती है।
अगर जलती हुई मोमबत्ती बुझा दी जाए तो
अंधेरा छा जाएगा।
हे भगवान!
कुछ ऐसा करो जिससे यह समाज और परिवार
औरतों के जन्म पर न रोयें और औरत को
भी पुरुषों के समान इज्जत और सम्मान मिलें।

हिन्दी भाषा

विनय पाण्डेय
एच.एस. द्वितीय वर्ष (विज्ञान विभाग)

अपने यह हिन्दी भाषा
जिस पर हमको नाज है,
आज इसी की हँसी उडाता
अपना यह सभ्य समाज है।

होकर भारतीय वे
भारतीय भाषा नहीं जानते
विदेशियों की भाषा अपनाकर
उसके गुण बरवानत

नागफनी का नाम न जाने
कैकटस को खूब पहचानते
भूलकर अपनी सभ्यता
पश्चिम सभ्यता को ही माने।

अपना है यह सभ्य समाज
जो भूल रहा है अपने आपको
बन कर पश्चिम यह,
लूट रहा है अपनी लाज को।

कहाँ गयी अपनी मूल संस्कृति
और अपनी वह पहचान
जिसपर करते थे हम गर्व
और करते थे अभिमान।

जमाना नहीं अच्छा

Bhanu prakash
H.S. 2nd year (Commerce)

दुनिया में हाथ पैर हिलाना नहीं अच्छा।
मर जाना पै उठके कहीं जाना नहीं अच्छा।।
विस्तर पै मिस्ले लोथा पड़े रहना हमेशा,
बंदर की तरह धूम मचाना नही अच्छा।
'रहने दो जर्मींपर मुझे आराम यहीं है।
छेडो न नवशेपा हैं मिटाना नही अच्छा।।
उठकर के घर से कौन चले यार के घर तक।
मौत अच्छी है पर दिल का लगाना नही अच्छा।
धोती भी पहने जब कि कोइ गैर पिन्हा दे।
उमरा को हावाँ-पैर चलाना नहीं अच्छा।।
सिर भारी चीज है इसे तकलीफ हो तो हो।
पर जीभ बिचारी को सताना नही अच्छा।।
फाकों से मरिए पर न कोई काम कीजिये।
दुनिया नही अच्छी है जमाना नही अच्छा।।
सजदे से गर बहिस्त मिल दूर कीजिए।।
दोजख ही सही सिर का झुकाना नही अच्छा।
मिल जाय हिन्दी खाक मे हम काहिलों को क्या।
ऐ मीरे फ़र्श रंज उठाना नही अच्छ।।

ছাত্র একতা সভাৰ সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্র একতা সভাৰ তৰফৰ পৰা সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

মই সৰু কালৰে পৰাই নিজকে এজন সমাজকৰ্মী হিচাপে নিয়োজিত কৰি আহিছো। মই নিজৰ দেশৰ কাৰণে, নিজৰ মাটিৰ কাৰণে, নিজৰ জাতি, সংস্কৃতি, অনুষ্ঠানৰ কাৰণে কাম কৰি আনন্দ লাভ কৰো। মই এই মহান ঐতিহ্যমণ্ডিত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ত যোগদান কৰিছিলো ২০০৫ বৰ্ষত। মহাবিদ্যালয়ত যোগদান কৰিয়েই মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো কাৰ্যসূচীতে অংশগ্ৰহণ কৰিছিলো আৰু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভাৰ লগতো জড়িত হলো। তেতিয়াৰে পৰা মই অনুধাৱন কৰিছিলো এখন মহাবিদ্যালয়ত ছাত্র একতা সভাৰ গুৰুত্ব আৰু প্ৰয়োজন সম্পৰ্কে। তেতিয়াৰে পৰা মোৰ এই মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্র একতা সভাৰ এটা ভাল বিষয়বাবত থাকি মহাবিদ্যালয়খনৰ বাবে সেৱা আগবঢ়াবলৈ মোৰ ইচ্ছা জন্মিল আৰু সেই ইচ্ছা অনুসৰিয়েই ২০১১ বৰ্ষত ছাত্র একতা সভাৰ সভাপতি হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰিবলৈ সুবিধা পালো।

আমাৰ কাৰ্যকালত আমি মহাবিদ্যালয়ৰ হকে যথেষ্টখিনি কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। তাত আমি কিমান সফলতা অৰ্জন কৰিলো সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্যৰ বিষয়। আমি কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই ছাত্র-ছাত্রীৰ সমস্যাসমূহ বুজ ল'বলৈ এখনি সাধাৰণ সভা আহ্বান কৰিছিলো। উক্ত সভাতে আমাৰ ছাত্র-ছাত্রীসকলে বহুতো অভাৱ-অভিযোগ দাঙি ধৰিছিল। সেই অভাৱ-অভিযোগ অৱগত কৰি অধ্যক্ষা মহোদয়ালৈ এখনি স্মাৰক পত্ৰ প্ৰেৰণ কৰিছিলো। আমাৰ দাবীসমূহ -

১) ২৪ ঘণ্টাই মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে ছাত্র-ছাত্রী নিবাসত বিদ্যুৎ আৰু পানীৰ যোগান ধৰা।
২) মহাবিদ্যালয়ত ষ্ট্ৰীট লাইট লগোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰা।
৩) শিক্ষকসকলৰ গাড়ী আৰু মটৰ চাইকেল ৰখাৰ বাবে ষ্টেণ্ড নিৰ্মাণ কৰা।
৪) ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ চাইকেল ৰাখিবৰ বাবে এটা ডাঙৰ চাইকেল ষ্টেণ্ড নিৰ্মাণ কৰা।
৫) মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ৰাস্তা সকলো বতৰৰ বাবে উপযোগী হোৱাকৈ নিৰ্মাণ কৰা।
৬) মহাবিদ্যালয়ৰ মূল গৃহটো মেৰামতি কৰা।
৭) প্ৰতিটো শ্ৰেণী কোঠাতে লাইট আৰু ফেনৰ সু-ব্যৱস্থা কৰা।
৮) ছাত্র নিবাসত বেৰাৰ ব্যৱস্থা কৰা।
৯) পুথিভঁৰালত ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ পাঠ্যপুথিৰ কিতাপৰ পৰিমাণ বৃদ্ধি কৰা।
১০) পুথিভঁৰালৰ কমেও দুদিন কিতাপ দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰা।
১১) মহাবিদ্যালয়ৰ সীমাৰ বিবাদ মিমাংসা কৰি ইয়াৰ চৌপাশে বেৰা দিয়া।
১২) খোৱা পানীৰ বাবে একোৱা গাৰ্ড (Aqua Gard) ৰ ব্যৱস্থা কৰা।
১৩) মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র জিৰণী চ'ৰা আৰু ছাত্রী জিৰণী চ'ৰাটো সুন্দৰকৈ মেৰামতি কৰি দিয়া।
১৪) মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰেক্ষাগৃহটো অতি শীঘ্ৰেই নতুনকৈ নিৰ্মাণ কৰা।
১৫) ছাত্র-ছাত্রীসকলক কেৱল পাঠ্যপুথিৰ শিক্ষাতে সীমাবদ্ধ নাৰাখি সাংস্কৃতিক তথা শাৰিৰীক বিকাশৰ দিশত আগ্ৰহী কৰি তোলা।
১৬) ছাত্র একতা সভা গৃহটো সুন্দৰকৈ নিৰ্মাণ কৰি কম্পিউটাৰ, প্ৰিণ্টাৰ, স্কেণাৰ, চকী-টেবুল আদিৰ যোগান ধৰা।
১৭) মহাবিদ্যালয়ৰ শৰীৰ চৰ্চা গৃহটো ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ বাবে মুকলি কৰি দিয়া।
১৮) মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো নিৰ্মাণ কাৰ্যত অধ্যক্ষ মহোদয়ে নিজে চকু দিয়া।
১৯) মহাবিদ্যালয়ৰ দুখীয়া ছাত্র-ছাত্রীসকলক নামভৰ্তিৰ মাচুল ৰেহাই দিয়া।

উক্ত দাবীসমূহৰ ভিতৰত ভালেমান কাম অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ তৎপৰতাত সম্পন্ন হৈছে। আশাকৰো বাকী ৰৈ যোৱা কামসমূহো অতি কম সময়ৰ ভিতৰত সম্পন্ন হ'ব।

আমাৰ কাৰ্যকালত আমি কি কি কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছিলো আৰু কি কি কৰিবলৈ সক্ষম হলো তাৰ এখনি প্ৰতিবেদন

দাঙি ধৰিছো –

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কিছুদিনৰ পিছতে আমাক প্ৰাক্তন অধ্যক্ষা দীপিকা হাজৰিকা বাইদেৱে জানিবলৈ দিয়ে যে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ নিবাসীৰ বাবে বাণিজ্যিক গেছ যোগান ধৰিছে। সেই কথা জানিব পাৰি আমি কেইবাজনো ব্যক্তিক লগ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ আৰু ছাত্ৰী নিবাসীৰ বাবে ২০ টা ঘৰুৱা গেছৰ যোগান ধৰিলো।

ভাৰতীয় তেল নিগম (অসম তেল সংমণ্ডল)ৰ লগত আলোচনা কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ মূল ৰাস্তাটো পকী কৰাৰ লগতে খেলৰ সামগ্ৰী ক্ৰয় কৰিবৰ বাবে ৬৪,০০০ টকা অনোমোদন কৰোৱা হয়।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহটো আগৰ বৰ্ষতকৈ ভালদৰে আৰু সুন্দৰকৈ উদ্‌যাপন কৰিবলৈ আমি ভালেমান নতুন খেলৰ সমাহাৰ ঘটালো আৰু শেষৰ দিনাৰ সাংস্কৃতিক কাৰ্যসূচী অসমৰ সুখ্যাত গায়ক সীমান্ত শেখৰক আনি খেলপথাৰত মুকলিকৈ কৰিছিলো। উক্ত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আয়োজন কৰিবলৈ অইল ইণ্ডিয়া লিমিটেডৰ পৰা ১০,০০০ টকা আৰু ভাৰতীয় তেল নিগম (অসম তেল সংমণ্ডল)ৰ পৰা ১০,০০০ টকা অনুমোদন কৰাইছিলো। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যৰ কথা এই যে, মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত আমি ভবাৰ দৰে প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা হোৱা নাছিল।

আমাৰ কাৰ্যকালত আন্তঃমহাবিদ্যালয় ফুটবল, ক্ৰিকেট, শৰীৰ চৰ্চা, ভাৰ উত্তোলন, কুইজ তৰ্ক আৰু যুৱ মহোৎসৱলৈও মহাবিদ্যালয়ক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিবলৈ দল পঠিওৱা হৈছিল। কিন্তু পৰিতাপৰ বিষয় যে কেৱল ভাৰ উত্তোলন আৰু কুইজ প্ৰতিযোগিতাৰ বাহিৰে অন্য প্ৰতিযোগিতাসমূহত পুৰস্কাৰ পাবলৈ সক্ষম হোৱা নাছিলো। তথাপি আমি ভাবিছো যে এনেবোৰ প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ সুবিধা দিলে ছাত্ৰ–ছাত্ৰীসকল খেল–ধেমালিৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হ'ব আৰু বহুতো জ্ঞান আহৰণ কৰিব পাৰিব।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমস্যাৰাজি সমূহৰ বিষয়ে আমি ইতিমধ্যে আমাৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী, শিক্ষামন্ত্ৰী আৰু শক্তি মন্ত্ৰীকো অৱগত কৰিছিলো আৰু তেওঁলোকেও মহাবিদ্যালয়ৰ নিৰ্মাণ কাৰ্যৰ বাবে পুঁজি অনুমোদন দিম বুলি প্ৰতিশ্ৰুতি দিছে।

ই এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে মোৰ মৰম ভাইটি–ভণ্টীসকলক এষাৰ কথা ক'ব বিচাৰো যে, এই মহাবিদ্যালয়খন আমাৰ মহাবিদ্যালয়। মহাবিদ্যালয়খন সৰ্বাংগীন দিশত সুন্দৰ কৰাটো আৰু মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই অনাটো আমাৰ কৰ্তব্য। সেয়েহে আমি পাঠ্যপুথিৰ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো অনুষ্ঠানত পূৰ্ণ অংশগ্ৰহণ কৰিব লাগে, মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বাংগীন উন্নয়নৰ কাৰণে আমি আমাৰ কৰণীয় কাম সমূহ কৰি যাব লাগে।

মোৰ কাৰ্যকালত মোৰ জ্ঞাতে–অজ্ঞাতে মই আৰু আমাৰ বিভিন্ন বিভাগৰ সম্পাদকসকলে হয়তো বহুতো ভুল কৰিছিলো। বা বহুতৰ অন্তৰত আঘাত দিছিলো। সেয়েহে সকলোৰে ওচৰত মই সামূহিকভাৱে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিছো। আপোনালোকে আমাক নিজৰ পুত্ৰ, ভাতৃ বা বন্ধু জ্ঞান কৰি ক্ষমা কৰি দিয়ে যেন। আমাৰ কাৰ্যকালত আমি যিসমূহ কৃতকাৰ্যতা অৰ্জন কৰিছো সেই সমূহ কৃতকাৰ্যতাৰ অংশীদাৰ আমাৰ প্ৰতিজন সম্পাদক তথা মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন ছাত্ৰ–ছাত্ৰীৰ।

সদৌ শেষত, আমাৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন সময়ত দিহা–পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি শ্ৰীযুত হিতেন শৰ্মা চাৰলৈ, অধ্যক্ষ ড° দীপ শইকীয়া চাৰলৈ, উপাধ্যক্ষ শ্ৰীযুত কেদাৰ নাথ টিনচিনা চাৰলৈ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষা শ্ৰীযুক্তা দীপিকা হাজৰিকা বাইদেউলৈ, প্ৰাক্তন উপাধ্যক্ষ ড° অমৃত চন্দ্ৰ ডেকা চাৰলৈ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ মুখ্য উপদেষ্টা ড০ জীৱন চাংমাই চাৰকে প্ৰমুখ্যে কৰি সমূহ উপদেষ্টা মণ্ডলীলৈ, মোৰ পৰম শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত অৰুণ চন্দ্ৰ দত্ত চাৰলৈ (যিয়ে আমাৰ সংবিধানখনৰ সংশোধনী প্ৰক্ৰিয়াৰ মুখ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আছে), শ্ৰীযুত জিতু বৰা চাৰ, শ্ৰীযুত সঞ্জয় দাস চাৰ, শ্ৰীযুত সীমান্ত বৰদলৈ চাৰ আৰু শ্ৰীযুত পাৰ্থ নৰহ চাৰকে প্ৰমুখ্য কৰি সমূহ শিক্ষাগুৰুলৈ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ মোৰ অশেষ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালো। তদুপৰি আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিজন বিষয়ববীয়া তথা মোৰ মৰমৰ ভাইটি–ভণ্টী আৰু বন্ধুবৰ্গলৈ মই অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। কাৰণ আপোনালোকৰ সহায়–সহযোগিতা পোৱাৰ বাবেহে মই এবছৰ কাল ইমান সুন্দৰকৈ পৰিচালনা কৰিবলৈ সক্ষম হ'লো।

ঐতিহ্যমণ্ডিত এই ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়খনৰ স্বাৰ্থত মই ভৱিষ্যতেও মোৰ কৰণীয়খিনি কৰি যাম বুলি প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়াৰ লগতে মহাবিদ্যালয়খন বৰ্তমানতকৈ অধিক সুন্দৰ আৰু সমৃদ্ধিশালী হবলৈ কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰণি মাৰিলো।

।। জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ।।

।। জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ।।

।। জয় আই অসম ।।

বিনীত

শ্ৰীলক্ষ্যজ্যোতি গগৈ

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

২০১১–২০১২ বৰ্ষ

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক্‌মুহূৰ্তত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ সন্মানীয় শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, বন্ধু-বান্ধৱী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১১-২০১২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰি মৰমৰ বন্ধু-বান্ধৱী, ভাইটি-ভণ্টীসকলৰ অকুণ্ঠ সহযোগিতাত জয়ী হলো।

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ আসনখন গ্ৰহণ কৰিলো কিন্তু ইয়াৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰিলোনে নাই সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্যৰ বিষয়। মোৰ কাৰ্যকালত মই আপোনালোকৰ সেৱা আগবঢ়াই যাওঁতে অজানিতে যদি কিবা ভুল-ত্ৰুটি ৰৈ গৈছে তাৰবাবে মই আপোনালোকলৈ ক্ষমা মাগিছো।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতে আমি এখনি সাধাৰণ সভা আহ্বান কৰিছিলো আৰু সেই সাধাৰণ সভাখনিত কিছুমান বিষয়ৰ ওপৰত প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰা হৈছিল।

১) বৰ্তমান প্ৰচলিত সংবিধানখন সংশোধন কৰিব লাগে।
২) মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তিৰ মাচুল হ্ৰাস কৰিব লাগে।
৩) মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক কেৱল পাঠ্যপুথিৰ শিক্ষাত আবদ্ধ নাৰাখি সাংস্কৃতিক তথা শাৰিৰীক বিকাশত আগ্ৰহ জন্মাওক।
৪) লাইব্ৰেৰীত যাতে সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সকলো সময়তে সকলো কিতাপ বিচাৰি পোৱাৰ ব্যৱস্থা থাকিব লাগে। ৪৫ তম্ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ইং ৩-১২-২০১১ তাৰিখৰ পৰা ৯-১২-২০১১ তাৰিখলৈ পাতিবলৈ সিদ্ধান্ত কৰা হয়।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ এই কাৰ্যসূচীৰ প্ৰস্তুতি প্ৰায় এমাহৰ আগৰে পৰাই চলোৱা হয়। মোৰ ভয় হৈছিল, কাৰণ সেইটো মোৰ প্ৰথম কাৰ্যসূচী আছিল। ইমান ডাঙৰ এটা কাৰ্যসূচী হাতত লৈছো, ইয়াক সুন্দৰভাবে চলাই যাব পাৰিমনে নোৱাৰিম। লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহায় পামনে নাপাম! কিন্তু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰতিযোগিতাত যোগদান কৰি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহটি সুন্দৰ আৰু মধুময় কৰি তুলিলে। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ অন্তিম দিনা আমি সন্ধিয়া ৭ বজাৰ পৰা নিশা ১০ বজালৈ এটি সাংস্কৃতিক সন্ধিয়াৰ আয়োজন কৰিছিলোঁ আৰু এই সন্ধিয়াটি সুন্দৰ কৰি তুলিবৰ বাবে আমি নিমন্ত্ৰণ কৰি আনিছিলো অসমৰ বিখ্যাত তথা জনপ্ৰিয় শিল্পী সীমান্ত শেখৰ।

বিদায়ী সভা ঃ

প্ৰতি বছৰৰ দৰেই পৰম্পৰাগতভাবে চলি অহা ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উঃ মাঃ আৰু স্নাতক চূড়ান্ত বৰ্ষৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক বিদায় জনাবৰ বাবে এখনি বিদায়ী সভা ১৮ তাৰিখে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। পৃথিৱীত আমি মনুষ্য হৈ জনম ললো যেতিয়া এদিন মৃত্যুবৰণ কৰিবই লাগিব, সেয়া সত্য কথা। যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে দুচকুত অযুত স্বপ্ন লৈ আমাৰ মহাবিদ্যালয় গৰকিছিল সেইসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মাত্ৰ আনুষ্ঠানিকতা পালন কৰি বিদায় জনাইছো কিন্তু তেখেতসকলক আমাৰ অন্তৰৰ পৰা বিদায় জনোৱা নাই। তেখেতসকলৰ উজ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি আমি মাথো আশীৰ্বাদ আৰু অন্তৰৰ পৰা এধানিমান মৰমহে দিব পাৰো।

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সমস্যা ঃ

সমস্যা শব্দটোৰ অৰ্থ গভীৰ। জীৱনৰ প্ৰতিটো খোজতে, প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে মানুহে সমস্যাৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হয়। মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰি পঢ়া-শুনা কৰাটোৱেই এজন ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীৰ কৰ্তব্য নহয়। মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি তথা সুনামৰ আশা সকলোৱে বিচাৰে। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো সমস্যা সমাধানৰ বাবে প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে চেষ্টা কৰিব লাগে। কেৱল মাত্ৰ সাধাৰণ সম্পাদকে সেই সমস্যাটোৰ সমাধান কৰিব পাৰিব এনে নহয়, সেই সমস্যাসমূহ সমাধান কৰিবৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত একতাৰ প্ৰয়োজন হোৱাৰ লগতে সহায়ৰ প্ৰয়োজন হয়।

বাজেট ঃ

ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যভাৰ চলাই যাবলৈ উন্নত মানৰ পুঁজিৰ দৰকাৰ আৰু সেয়া আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত বৰ অভাৱ। তথাপিও মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰএকতা সভাৰ বাজেটৰ এটি চমু খতিয়ান দাঙি ধৰিছোঁ। ২০১১-২০১২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ মুঠ বাজেটৰ পৰিমাণ আছিল ২,১১,৯৮৪ টকা। সাধাৰণ সম্পাদকৰ বিভাগত ৩০ হাজাৰ টকা দিছিল। টকাৰ নাটনি হোৱাত মই

জমা শিতানৰ পৰা ৮,০০০ টকা লব লগা হয়। উক্ত টকাৰ পৰিমাণ কম যদিও যথেষ্ট সাৱধানতাৰে সেই টকা খৰচ কৰি মোৰ কাৰ্যভাৰসমূহ চলাই গৈছিলো। মোৰ বিভাগৰ খৰচৰ চমু খতিয়ান তলত দাঙি ধৰিছোঁ–

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ	ঃ	২৮,০০০ টকা
বিদায়ী সভা	ঃ	৫,০০০ টকা
আদৰণি সভা	ঃ	৫,০০০ টকা
মুঠ খৰচ	ঃ	৩৮,০০০ টকা

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ ঃ

মোৰ কাৰ্যকালত সকলো দিশতে দিহা–পৰামৰ্শ তথা সহায়–সহযোগ আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপদেষ্টা জীৱন চাংমাই চাৰলৈ, মহাবিদ্যালয় প্ৰাক্তন অধ্যক্ষা দীপিকা হাজৰিকা বাইদেউ, প্ৰাক্তন উপাধ্যক্ষ ড° অমৃত ডেকা চাৰলৈ বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষ ড° দ্বীপ শইকীয়া চাৰলৈ বৰ্তমানৰ উপাধ্যক্ষ ড° কেদাৰ নাথ টিমচিনা চাৰলৈ, জিতু বড়া আৰু সঞ্জয় চাৰলৈ তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিভাগীয় সম্পাদকৰ দায়িত্বত থকা তত্বাৱধায়ক, শিক্ষক–শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতি তথা সম্পাদকসকল আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰুসকললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে সকলোলৈকে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

মহাবিদ্যালয়ত মোৰ কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিৰ পৰা শেষ মুহূৰ্তলৈকে মোক সকলো দিশতে সহায় কৰা ছাত্ৰ বন্ধু সন্তোষ ছেত্ৰী, পঙ্কজ চেতিয়া, অভিলাস গগৈ, ফণিধৰ দহোতীয়া, প্ৰাণকৃষ্ণ মোহন, ৰাজদ্বীপ দিহিঙীয়াৰ লগতে যিসকল বন্ধু–বান্ধৱী, ছাত্ৰ–ছাত্ৰীয়ে সহায় কৰিছিল সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ থাকিল।

সদৌ শেষত অজানিতে যদি মোৰ কাৰ্যকালত কিবা ভুল–ক্ৰুটি বৈ গৈছে তাৰবাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা মাগিছো। পুনৰবাৰ মই ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সকলোলৈকে শ্ৰদ্ধা ও আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যঁচাৰ লগতে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

।। জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ।।

।। জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ।।

।। জয় আই অসম ।।

ধন্যবাদেৰে –

শ্ৰীপ্ৰণৱ কুমাৰ গগৈ

সাধাৰণ সম্পাদক

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

২০১১–২০১২ বৰ্ষ

–0–

সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে মই ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, সন্মানীয় প্ৰবক্তা মণ্ডলী আৰু অন্যান্য কৰ্মচাৰীবৃন্দৰ লগতে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম জ্ঞাপন কৰিলো। ২০১১-১২ বৰ্ষৰ বাবে যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোক ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰূপে বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰে নিৰ্বাচিত কৰি গুৰু দায়িত্ব প্ৰদান কৰিলে তেওঁলোকলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা থাকিল। মোৰ কাৰ্যকালত আপোনালোকলৈ সেৱা আগবঢ়াই যাওঁতে অজানিতে হৈ যোৱা ভুলৰ বাবে মোক ক্ষমা কৰি দিয়ে যেন।

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰূপে দায়িত্ব হাতত লৈয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ সমস্যা সমাধান কৰিবলৈ চেষ্টা চলাইছিলো। সেইমৰ্মে আমি এখন সাধাৰণ সভা অনুষ্ঠিত কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সমস্যাসমূহৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিছিলো আৰু ইয়াৰ পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত আমি বহু পৰিমাণে সমস্যাসমূহ সমাধানৰ পথ বিচাৰি পাইছিলো।

ইং ০৩-১২-১১ তাৰিখৰ পৰা ০৯-১২-১১ তাৰিখলৈ ৪৫ তম্ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হয়। মহবিদ্যালয় বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত মোৰ বিভাগত পৰিবলগীয়া খেলসমূহ আছিল- ৰচনা, চিত্ৰাংকণ, কবিতা আবৃত্তি, সত্ৰীয়া নৃত্য, বিহু নৃত্য, আধুনিক নৃত্য, মুকাভিনয় প্ৰতিযোগিতা, একাংকিকা নাট আৰু একক অভিনয় প্ৰতিযোগিতা আৰু প্ৰবন্ধ প্ৰতিযোগিতা।

মই সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিচাপে মোৰ কৰিবলগীয়া কাম-কাজবোৰত মোক বিশেষভাৱে সহায় আৰু পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা শ্ৰীযুত জিতু বৰা চাৰ, সঞ্জয় দাস চাৰ, মুকুন্দ মাধৱ গগৈ চাৰ, পবন গগৈ চাৰলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। তদুপৰি মোৰ বন্ধুবৰ্গ মানসজ্যোতি বেজবৰুৱা, সঞ্জয় ব'চ, নিৰুপম ডেকা, নৱজ্যোতি বুঢ়াগোহাঁই আদি সকলোলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ধন্যবাদেৰে -

চাও অন্লান দিহিঙীয়া
সাংস্কৃতিক সম্পাদক
ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
২০১১-১২ বৰ্ষ

ছাত্ৰী জিৰণী চ'ৰা বিভাগ

মোৰ প্ৰতিদেনৰ আৰম্ভণিতেই ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ সন্মানীয় শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, বন্ধু-বান্ধৱী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা আৰু সশ্ৰদ্ধ নমস্কাৰ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে মই কিমান দূৰ কৃতকাৰ্যতা লাভ কৰিলো তাৰ বিচাৰ্য্য আপানালোকৰ, তথাপিতো মই শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগতে আৰু আপোনালোকৰ সহায়-সহযোগত মোৰ বিভাগীয় কামবোৰ সফল কৰি তুলিবৰ বাবে সকলো প্ৰকাৰেই চেষ্টা কৰিছিলো। এই কাৰ্য পৰিচালনাত বিভিন্ন দিহা-পৰামৰ্শ দি সহায় কৰা ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা বিভাগৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপিকা মহোদয়ক মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ লগত সংগতি ৰাখি বিগত বছৰৰ দৰে এইবছৰো ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাত এলানি প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰিছিলো। প্ৰতিযোগিতাসমূহ হ'ল - কেৰম, ডবা, পুষ্পসজ্জা প্ৰতিযোগিতা।

প্ৰতিযোগিতাসমূহ সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাত সহায় কৰা সৰ্বশ্ৰী দ্বিপেন শ্ৰেষ্ঠ, বিজু হাজৰিকা, ৰূপালী প্ৰধান, কলাৱতী প্ৰধান, আৰাধনা দাস, অনিতা ছেত্ৰী, হোচেইন আখটাৰ ফৰিদ, বিভাগীয় ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপিকা শ্ৰীমতী জুপিতৰা গগৈ বাইদেউক মোৰফালৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

শেষত অজানিতে যদি মোৰ কাৰ্যকালত কিবা ভুল হৈ গৈছে তাৰবাবে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা মাগিছো। পুনৰবাৰ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সদৌটিলৈকে সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম আৰু আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যঁচাৰ লগতে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো দিশতে উত্তৰোত্তৰ বিকাশ লাভ হৈ গৌৰৱোজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ একান্ত কামনা কৰি বিভাগীয় প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছো।

।। জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ।।

।। জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ।।

শ্ৰীমতী ৰেখা প্ৰধান
ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা
ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
২০১১-১২ বৰ্ষ

ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক্‌ক্ষণতেই এই মহাবিদ্যালয়ৰ সৈতে জড়িত শ্ৰদ্ধাৰ ব্যক্তি আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়াল গোটৰ প্ৰতিজন আত্মীয়লৈ মোৰ প্ৰণাম তথা ভক্তি নিবেদন কৰিলো।

মোৰ শুভাশীষ তথা জ্যেষ্ঠজনৰ উৎসাহ, প্ৰেৰণা আৰু সহযোগত ২০১১-১২ বৰ্ষৰ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ জিৰণীকোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে অৱতীৰ্ণ হৈছিলো। দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কিছুদিনৰ পিছতেই আৰম্ভ হয় মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। মোৰ বিভাগত কেৰম আৰু ডবা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। আটাইকেইটা প্ৰতিযোগিতাত বহুতো প্ৰতিযোগীয়ে ভাগ লৈছিল।

জ্ঞান মন্দিৰ স্বৰূপ এই মহাবিদ্যালয়খন আমাৰ সকলোৰে বাবে আপোন ঘৰখনৰ দৰে। আমি আমাৰ ঘৰখনক যেনেকৈ সুন্দৰ কৰি ৰাখো তেনেদৰে মহাবিদ্যালয়খনিক সৰ্বাংগীন দিশত সুন্দৰ কৰি তোলাটোও আমাৰ প্ৰত্যেক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কৰ্তব্য। সেয়েহে এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ নিয়মানুবৰ্তিতা, নিয়ম-শৃংখলা মানি চলি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশ সুস্থ-সবল আৰু সৌন্দৰ্যময় কৰি তুলিবলৈ কৰযোৰে প্ৰণিপাত জনাইছো।

বিগত বছৰটোত ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ বাবে বহু কৰণীয় আছিল যদিও বিভিন্ন আহুকালত মই সেয়া কাৰ্যকৰী কৰিব নোৱাৰিলো যদিও শেহতীয়াকৈ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ ওচৰত অভাৱসমূহ পূৰণৰ বাবে আবেদন কৰিছো। পৰৱৰ্তী কালছোৱাত সেয়া কাৰ্যত ৰূপায়ন হ'ব বুলি আশা ৰাখিলো। সকলো সময়তে মোক দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়াই অহা শ্ৰদ্ধাৰ চাৰ-বাইদেউসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ অনা শৈক্ষিক সমূহ কৰ্মচাৰীবৃন্দ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যবৃন্দ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ হৈ ৰলো।

সৰ্বশেষত মহাবিদ্যালয়খনিৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে হৈ যোৱা ভুল-ক্ৰুটিৰ মাৰ্জনা বিচাৰি প্ৰতিবেদনৰ পৃষ্ঠা সমাপ্ত কৰিলো।

শ্ৰদ্ধাৰে -

।। জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ।।

।। জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ।।

- হাছান আখটাৰ ফৰিদ
ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদক
ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

Secretarial Report : Minor Game

Tension, sweat filled hours day and night work... all these made happen our college week fabulous.

It was since more than a month we are working together to make some of the precious memories in the minds of our fellow students.

I was the Secretary of the minor games and under my premises I have to commence badminton, volleyball and kabaddi. Firstly I was in a feeling that due to decreasing interest in sports in your college very few students may play... but my feeling were very wrong at that time. Actually large number of participants participated for all the events; including my department. I just started my games on Saturday with volleyball and then badminton, and finally ended with kabaddi and the next succeeding dates. 8 team jointed in volley and finally two teams meet to the final on 7th Dec. On the very next day i.e. Sunday badminton had started, large number of students participated in badminton and continued consecutively for three days, and then it ended with winners of single and doubles both for boy's and girl's. Finally it was ended with kabaddi where both the boy's and girl's should immense excitement to their opponents.

This week was very laborious and tensions for me and I cannot complete it successfully without the helping hands of my advisor Mukul Buragohain Sir, where as my union member and some of the college friends- Arup kr. Gogoi, Shyam Deopani, Rakesh, Manabjyoti Bezbaruah and many more names helped me a lot to not to let down in front of others. I just really thank them from my bottom of heart.

With these I conclude my memories about college week with a pray to God for the immense success of the students and our college.

Sanjay Bose
Minor Games i.e. 2011-12

Debate and Symposia Secretary

First of all, I am very grateful to D.C.S.U. for giving me as opportunity to secure as a debate and symposia secretary for the session 2011-2012.

I want to thank my advisor Mr. Sanjay Das Sir, Mr. Gauri Buragohain Sir, Jitu Sir and Mr. Pobon Gogoi Sir for their help in carrying out my works during college week.

I have got a lot of exercises during college week, for the first time, I was secretary in my college life. During college week, I got opportunity to work together with different people. Which ultimately brought a thought of larger brotherhoods to my mind.

I was organized my events like Quiz competition, Debate competition and group discussion. The Debate competition took a very interesting and attractive mode. I am very thankful to all who have participated to the competetions. Win or defeat is not a matter, what matters most is taking participation in the competetions.

I also thank to my friends and all the secretaries for their selfless help during the college week.

Lastly, I request to all the teachers and students to forgive my misdeeds that. I did knowingly or unknowingly during college week.

Balaram Thapa

সাধাৰণ খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ খেল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুসকল, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, বন্ধু-বান্ধৱী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু সহপাঠী, বন্ধু-বান্ধৱীৰ অনুপ্ৰেৰণাত বিনা প্ৰতিদ্বন্দিতাৰে ২০১১-১২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত থাকি সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধা পাওঁ।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ পৰম্পৰা অনুসৰি কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই ৪৫ তম্ মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহৰ কাৰ্যসূচী হাতত ল'বলগা হয়। এই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মোৰ বিভাগত থকা আটাইবিলাক খেলৰ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা সন্তোষজনক আছিল আৰু প্ৰতিযোগিতাৰো সফল ৰূপে সামৰণি পৰিছিল।

মোৰ কাৰ্যকালত সকলো সময়তে দিহা-পৰামৰ্শ দিয়াৰ বাবে শ্ৰীযুত দুলুমণি দাস চাৰলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়াইছো। সেইদৰে সকলোফালৰ পৰা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সতীৰ্থসকল আৰু বন্ধু-বান্ধৱীসকল ক্ৰমে প্ৰণৱ কুমাৰ গগৈ, বিজু, ফণিধৰ, প্ৰাণকৃষ্ণ, বিশ্বজিত, দ্বিপেন, পংকজ আদি বন্ধু সকললৈ মোৰ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালো।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত যদি অজানিতে কিবা ভুল হৈ গৈছে তেন্তে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছোঁ আৰু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ভৱিষ্যত অধিক উজ্বল হোৱাৰ কামনা কৰিলো।

ধন্যবাদেৰে -

শ্ৰীপ্ৰাঞ্জল গগৈ
সাধাৰণ ক্ৰীড়া সম্পাদক
ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
২০১১-২০১২ বৰ্ষ

সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে মই ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ড° দীপ শইকীয়া চাৰ তথা সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুবৃন্দ আৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দ তথা বন্ধুবৰ্গক মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা ও কৃতজ্ঞতা নিবেদন কৰিছোঁ।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ পৰম্পৰা অনুসৰি কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কিছুদিনৰ পাছতেই আৰম্ভ হৈছিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। এই মহাবিদ্যালয়ৰ ৪৪ তম্ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত মোৰ বিভাগত থকা কাম ক্ৰীড়া সপ্তাহত মহাবিদ্যালয়ৰ সৌন্দৰ্যবৰ্ধন আৰু পৰিস্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতাৰ ওপৰত অধিক গুৰুত্ব দিয়া হৈছিল। এই ক্ষেত্ৰত শ্বহীদ বেদীৰ সৌন্দৰ্যবৰ্ধন, মহাবিদ্যালয়ৰ কাষত থকা হাবি-বন কটা আদিয়েই প্ৰধান।

মোৰ দায়িত্বৰ ভিতৰত থকা অন্য এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ কাম হ'ল সৰস্বতী পূজাৰ প্ৰতি ডিগবৈৰ লগতে চুবুৰীয়া সমূহ ৰাইজৰ এটি বিশেষ আকৰ্ষণ আছে। এই কথাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখিয়েই সৰস্বতী পূজাভাগ পূৰ্বৰ দৰেই সাফল্যমণ্ডিত কৰি তুলিবলৈ যত্নৰ ক্ৰটি কৰা নাছিলো।

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১১-১২ বৰ্ষৰ মোৰ কাৰ্যকালত পদে পদে সহায় কৰা বন্ধু ৰামজী ভুজেল তথা পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ অধ্যাপক ড° মৃণাল কুমাৰ গগৈ চাৰলৈ বিশেষভাৱে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালছোৱাত যি অজানিতে কিবা ভুল-ক্ৰটি হৈ গৈছে বা নজনাকৈ কাৰোবাক নকবলগীয়া কথা কৈছো বা নকৰিবলগীয়া ব্যৱহাৰ কৰিছো তাৰবাবে সকলোৰে ওচৰত মই পুনৰবাৰ ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনাইছোঁ।

ধন্যবাদেৰে -

শ্ৰীঅনুপ দেৱ
সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদক
ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১১-১২ বৰ্ষ

সংগীত সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

পোন প্ৰথমে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, সন্মানীয় মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰবক্তা মণ্ডলী আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ মোৰ নমস্কাৰ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। বিগত ২০১১-১২ বৰ্ষৰ বাবে যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোক ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সংগীত সম্পাদক পদটিত বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰে নিৰ্বাচিত কৰিলে তেওঁলোকৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। মোৰ বিগত কাৰ্যকালত অজানিতে যদি কোনো ত্ৰুটি অথবা ভুল-ভ্ৰান্তি হৈছিল, তাৰবাবে মই আপোনাসৱৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ।

বিগত ২০১১ বৰ্ষৰ 'বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ত মই অনুষ্ঠিত কৰা প্ৰতিযোগিতাসমূহ এনেধৰণৰ - বৰগীত, লোকগীত, ভূপেন্দ্ৰ সংগীত, বিষ্ণুৰাভা সংগীত, পাৰ্বতী প্ৰসাদ সংগীত, আধুনিক গীত, বিহুগীত, গজল, ভজন, খেয়াল, ঢোল বাদন, পেঁপা বাদন, তবলা বাদন, খোল বাদন, গীতাৰ বাদন, বাঁহী বাদন, জ্যোতি সংগীত ইত্যাদি। আৰু ইয়াৰ জৰিয়তে মই আপোনাসবক জনাওঁ যে উক্ত প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ মাজৰ কিছু প্ৰতিযোগিতা দুৰ্ভাগ্যবশতঃ অনুষ্ঠিত কৰিব নোৱাৰিলো। ইয়াৰ বাবে দুখিত আৰু আপোনালোকক ইয়াৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিছোঁ।

ইয়াৰোপৰি, যোৱা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মোক প্ৰতিযোগিতাসমূহ সুচাৰুৰূপে সম্পন্ন কৰি নিবৰ বাবে সন্মানীয় শ্ৰীযুত প্ৰদীপ দত্ত চাৰ, শ্ৰীযুত পৱন গগৈ চাৰ, শ্ৰীযুত জিণ্টু বৰা চাৰ, শ্ৰীযুত সঞ্জয় দাস চাৰ, শ্ৰীযুত গৌৰী বুঢ়াগোহাঁই চাৰলৈ মোৰ অলেখ ধন্যবাদ আৰু অযুত প্ৰণিপাত জ্ঞাপন কৰিলোঁ। তেওঁলোকৰ আদৰ্শ, পৰামৰ্শ আৰু তেওঁলোকৰ সহায়ে মোক নথৈ কৃতজ্ঞ কৰিলে।

সংগীত এনে এক কলা, যাৰ চৰণত এই বিশ্ব জগত উৎফুল্ল হৈ উঠে। এই পৃথিৱীত সংগীত বেয়া পোৱা কোনো লোক বুলি ক'লেও ভুল কোৱা নহ'ব। কিয়নো সংগীতত থাকে শ্ৰদ্ধা, ভক্তি, আশা, ক্ষোভ, ইচ্ছা, মৰম, ৰোমন্থন, শলাগ আৰু প্ৰেম। সেয়ে, যোৱা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত হৈ যোৱা সমূহ সংগীত প্ৰতিযোগিতাসমূহত যিসকল প্ৰতিযোগীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰিলে, তেওঁলোকৰ প্ৰতিভা আৰু আগ্ৰহক মই শ্ৰদ্ধা জনাই তেওঁলোকৰ উজ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিলোঁ।

ইয়াৰ উপৰিও মোক সহায় কৰা বন্ধুবৰ্গসকল, যেনে- লক্ষ্য দা, প্ৰণৱ, প্ৰাঞ্জল, বিজু, বিয়জ দা, হাছান (চিণ্টু), সন্তোষ, ৰেখা, নমিতা, অনুপ, অম্লান দা, নিৰুপম, ৰাজদ্বীপ, পংকজ, ৰিদীপ, প্ৰাণ, আৰাধনা, সঞ্জীৱ, জিণ্টু দা, হৃষিকেশ, ৰাজ দা, বাবুল দা (বৰুঞ্জয়) ফণীধৰ, নৰজিত, তন্ময় দা আৰু বিশেষকৈ মহাবিদ্যালয় সংগীত (কোৰাচ) পৰিৱেশন কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল, যেনে- সবিতা, কিশোৰী, হাজিৰা বেগম, মৌচুমী, জয়শ্ৰী, হিৰামণি, জোনমণি, জিয়াকোব, হিৰোদ, অমৰ, পুতুকণ, পলাশী আৰু বাকীসকললৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ আৰু মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰণি মাৰিলোঁ।

ধন্যবাদেৰে -

শ্ৰীবিশ্বজিত দাস
সংগীত সম্পাদক
ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
২০১১-১২ বৰ্ষ

শৰীৰ চৰ্চা সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

যোৰা ২০১১-১২ বৰ্ষত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ এজন বিভাগীয় সম্পাদকৰূপে কাৰ্য নিৰ্বাহ কৰিবলৈ সুবিধা প্ৰদান কৰাৰ বাবে মই ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু-বান্ধৱীক শুভেচ্ছাৰ লগতে ধন্যবাদ জনাইছোঁ।

বিগত বৰ্ষৰ দৰে এই বৰ্ষটো মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহ অৰ্থাৎ বছেৰেকীয়া খেল-ধেমালী প্ৰতিযোগিতাখনি যোৱা ৩ ডিচেম্বৰ তাৰিখৰ পৰা ৯ ডিচেম্বৰ তাৰিখলৈ আয়োজন কৰা হৈছিল। বিভাগীয় সম্পাদক হিচাপে ৪ টা খেল খেলাবৰ বাবে সুযোগ লাভ কৰিছিলো। তাৰে ভিতৰত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ত প্ৰথমবাৰৰ বাবে এই খেল খেলাবলৈ সুবিধা পোৱাৰ বাবে মই নিজকে ধন্য মানিছো। লগতে এই খেল খেলাবৰ বাবে মোক উৎসাহ দিয়া আৰু সহায় কৰা ভাইটি বিকাশ চেতিয়া আৰু শিক্ষাগুৰু গৌৰী শংকৰ বুঢ়াগোহাঁই চাৰক শলাগ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। Power Lifting, Arm Wrestling, Body Building এই সকলোবোৰ খেলত মোক সহায় কৰা ভাইটী-ভণ্টী আৰু বন্ধু-বান্ধৱী সকল আৰু উপদেষ্টা শ্ৰীযুত চন্দন শ্যাম আৰু শিক্ষাগুৰু গৌৰীশংকৰ বুঢ়াগোহাঁই চাৰ, শ্ৰীযুত পাৰ্থ নৰহ চাৰ সকলোলৈকে মোৰ তৰফৰ পৰা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে খেলবোৰ পৰিচালনা কৰিবৰ বাবে আমন্ত্ৰণ কৰি অনা শ্ৰীযুত অজয় কোঁৱৰ, অপূৰ্ব শইকীয়া আৰু মুকেশ মল, শিক্ষাগুৰু গৌৰীশংকৰ বুঢ়াগোহাঁই সকলোলৈকে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

শেষত খেল খেলাওতে ৰৈ যোৱা অশেষ ত্ৰুটিবোৰৰ বাবে মই মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়-ববীয়া তথা বন্ধু-বান্ধৱীৰ ওচৰত যদি কিছু ভুল কৰিছিলো তেন্তে ক্ষমা কৰি দিয়ে যেন।

।। জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ।।

।। জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ।।

শ্ৰীবিজয় চেতিয়া
শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক
ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

Results of the 45th Annual College Week Celebration, 2011-2012

MAJOR GAMES SECTION

Football

Winner Team - Union Team, 2011-12
Runners Up Team - TDC 3rd Year (Arts)
Best Player - Sri Raja Gogoi

Cricket

Winner Team - TDC 2nd Year (G. Course)
Runners Up Team - TDC 2nd Year (Major Course)
Man of the Metch - Sri Dipen Shrastha
Man of the Series - Sri Dipankar Borah
Best Umpire - Sri Shyam Neupani

MINOR GAMES SECTION

Boy's Single Badminton

1st - Sri Gaurab Chetry
2nd - Sri Arup Gogoi

Girl's Single Badminton

1st - Miss Rijumoni Kolita
2nd - Miss Priyanka Gogoi

Boy's Double Badminton

1st - Sri Partha Pratim Borpujari
Sri Dipankar Borgohain
2nd - Sri Manash Jyoti Bezbaruah
Sri Dinesh Baruah

Girl's Double Badminton

1st - Miss Priyanka Gogoi
Miss Riju Kalita
2nd - Miss Puja Newar
Miss Kriti Pawdel

Volley Ball-

Winner Team- H.S. 2nd Year
Runners up Team- TDC 3rd Year

Kabadi (Boy's)

Winner Team-
Runners up Team-

Kabadi (Girls)

Winner Team-
Runners up Team-

General Sports Section-

100 M. Race (Boy's)

1st - Sri Dipen Shastra
2nd- Sri Probal Moran
3rd- Sri Dhoniram Moran

100 M. Race (Girl's)

1st - Miss Rumi Buragohain
2nd- Miss Himani Borah
3rd- Miss Susmita Deb

200 M. Race (Boy's)

1st - Sri Dipen Shretha
2nd- Sri Dhoniram Moran
3rd- Sri Probal Moran

200 M. Race (Girl's)

1st - Miss Rumi Buragohain
2nd- Miss Pakhili Bhumij
3rd- Miss Jonmoni Baruah

400 M. Race (Boy's)

1st - Sri Biju Hazarika
2nd- Sri Dinanath Garh
3rd- Sri Pranab kr. Gogoi

400 M. Race (Girl's)

1st - Miss Rumi Buragohain
2nd- Miss Pakhili Bhumij
3rd- Miss Keshu kumari Newar

800 M. Race

1st - Sri Md. Saddam Ansari
2nd- Sri Pranab kr. Gogoi
3rd- Sri Bijay Keot

1600 M. Race

1st - Sri Dinanath Garh
2nd- Sri Rohit kr. Chetry
3rd- Chandra Bahadur Chetry

4 x100 Mt. Rellay Race.(Boy's)

1st - Sri Rohit kr. Chetry
Sri Probal Moran
Sri Partha Pratim Borpujari
Sri Dipen Shretha
2nd - Sri Phanidhar Dohutia

Sri Pran krishna Mohan
Sri Shyam Neupani
Md. Hasana Akhter Farid
3rd - Sri Lakhyajyoti Gogoi
Sri Pronob kr. Gogoi
Sri Biju Hazarika
Sri Santosh Chetry

4 x100 Mt. Rellay Race.(Girl's)

1st - Miss Anu Shetra
Miss Jinti Gogoi
Miss Rumi Borgohain
Miss Himani Borah
2nd - Miss Keshu Kumari Newar
Miss Subila Chakna
Miss Junmoni Borah
Miss Anita Konch

4 x 400 Mt. Rellay Race.(Boy's)

1st - Sri Dina Nath Garh
Sri Mon Sonowl
Sri Rohit Kr. Chetry
Sri Dipen Shestra
2nd - Sri Rustom Gogoi
Sri Jhon Patgiri
Sri Raja Gogoi
Sri Porag Jyoti Gogoi
3rd - Sri Shyam Neupani
Sri Pran krishna Mohan
Sri Phanidhar Dohutia
Md. Hasan Akhter Farid

High Jump.(Boy's)

1st - Sri Gagan Limbu
2nd - Sri Pranab Kr Gogoi
3rd - Sri Rohit Kr. Chetry

CULTURAL SECRETARY SECTION

Poem Recitation (Assamese)

Consulation- Sri Robin Borah

Self Composed Poem writing

1st - Miss Binita Saikia
2nd - Miss Bimola Saman
3rd - Sri Manash Jyoti Bezbaruah

Self Composed Article writing

Consulation- Sri Monuj Kr. Saikia

Bihu Dance

1st - Miss Karabi Deka
2nd - Miss Pallabi Gogoi

Modern Dance

1st - Miss Sushma Chetry
2nd - Miss Karabi Deka
3rd - Miss Rekha Pradhan
Miss Anuradha Chetry

Competition Held by General Secretary

Musical Chain

1st - Miss Rupali Newar
2nd - Miss Janmoni Hazarika
3rd - Miss Hima Chetry

Consulation- Rizwana Parvish Bhuyan

Miss Digboi College Competition

1st - Miss Smnita Chetry
2nd - Miss Newali Hazarika
3rd - Miss Rizwana Parvish Bhuyan

Miss Digboi College 2011-2012

Miss Smita Chetry

DEBAT & SYMPOSIA SECRETARY SECTION

Debat Competition-

1st - Miss Rizwana Parvish Bhuyan
2nd - Miss Hima Chetry
3rd - Sri Lakhya Jyoti Gogoi
Miss Upasana Borah

Quiz Competition-

1st - Sri Bubul Handique
Sri Rafique Hussain
2nd - Sri Gaurab Chetry
Sri Rakesh Borah
3rd - Sri Milton Debnath
Sri Sanjay Sarkar

BOY'S COMMON ROOM SECTION

Chess Competition-

1st - Sri Probal Moran
2nd - Sri Pran Krishna Mohan
3rd - Sri Bhaskar jyoti Gogoi

Carrom Competition-

Single

1st - Sri Ujjal Saikia
2nd - Sri Santosh Chetry
3rd - Sri Tridip Mech

Double

1st - Sri Ujjal Saikia
Sri Tridip Mech
2nd - Sri Manash Pratim Borah
Sri Abhilash Gogoi

3rd - Sri Raja Gogoi
Sri Jugen Dutta

GIRL'S COMMON ROOM SECTION

Carron Dobuls
1st - Miss Puja Newar
Miss Kriti Pawdel
2nd - Miss Mridula Kolita
Miss Parishmita

Carrom Single
1st - Miss Hima Chetry
2nd - Miss Anu Shrestha

Chess
1st - Miss Priyanka Gogoi

GENERAL SPORTS SECTION

Marathan Race
1st - Sri Biju Hazarika
2nd - Sri Dinanath Garh
3rd - Sri Pragjyoti Gogoi
4th - Sri Pran krishna Mohan
5th - Sri Biswajit Hazarika
6th - Sri Ramu kumar Newar

Short put (Boy's)
1st - Sri Gaurab Chetry
2nd - Sri Partha Pratim Borpujari
3rd - Sri Bhaskar Sonowal

Tripple Jump (Boy's)
1st - Sri Dipen Shrastha
2nd - Sri Pronob Moran

Javlin Throw (Boy's)
1st - Sri Gaurab Chetry
2nd - Sri Arup Gogoi
3rd - Sri Binanda Gogoi

Javlin Throw (Girl's)
1st - Miss Angalina Bordoloi
2nd - Miss Sujata Lama
3rd - Miss Hima Chetry

Discuss Throw (Boy's)
1st - Sri Bhaskar Sonowal
2nd - Sri Dhoniram Moran
3rd - Sri Pronob Moran

Discuss Throw (Girl's)
1st - Miss Rumi Borgohain
2nd - Miss Anu Shrestha
3rd - Miss Punyawati Rimal

Long Jump (Boy's)
1st - Sri Dipen Shrastha
2nd - Sri Pronob Moran
3rd - Sri Bhaskar Sonowal

Long Jump (Girl's)
1st - Miss Anu Shrestha
2nd - Miss Rumi Borgohain
3rd - Miss Pallabi Gogoi

Best Athelatics (Boys) - Sri Dipen Shrestha
Best Athelatics (Girls) - Miss Anu Shrestha

GYMNASIUM SECRETARY SECTION

Arm Wrestling (Boy's)
Bellow 60 Kg.
1st - Sri Binod Shrestha
2nd - Sri Pronob Moran
3rd - Sri Partha pratim Borpujari

60 to 70 Kg.
1st - Sri Partha Pratim Dowarah
2nd - Sri Manoranjan Bordoloi
3rd - Sri Rajen Chetry

Above 70 Kg.
1st - Sri Dina Nath Garh
2nd - Sri Bijay Chetia
3rd - Sri Hemanta Kolita

Champion to the Champion, 2011-12
1st - Sri Dina Nath Garh

Arm Wrestling (Girl's)
Bellow 60 Kg.
1st - Miss Anu Shrestha
2nd - Miss Rumi Borgohain
3rd - Miss Kiron

Above 60 Kg.
1st - Miss Anu Shrestha

Champion of the Champion, 2011-12
Miss Anu Shrestha

Powen Lifting
Bellow 60 Kg.
1st- Sri Partha Pratim Borpujari
2nd - Sri Mukul Konwar
3rd - Sri Deepjyoti Gogoi

Above 60 Kg.
1st - Sri Bijoy Chetia
2nd - Sri Jagat Dihingia

Strongest Man, 2011-12
Sri Partha Pratim Borpujari

Kick Boxing

46 to 50 Kg.

1st- Sri Nirupom Deka
2nd- Sri Deep Borah
Conclusion- Sri Dipak Limbu

50 to 55 Kg.

1st- Sri Bitu Rai
2nd- Sri Shanta Bahadur Gurung
Consulation- Sri Jugesh Deori

Best Player in Kick Boxing

Sri Shanta Bahadur Gurung

Body Bulding

1st- Sri Partha Pratim Borpujari
2nd- Sri Mukul Konwar
Conclusion- Sri Pronob Kr. Gogoi

Mr. Digboi College, 2011-2012

Sri Partha Pratim Borpujari

MUSIC SECTION

Jyoti Sangeet

1st - Sri Raj Sonar
2nd - Miss Saberia Konwar
3rd - Miss Junmoni Sharma

Bihu Geet

1st - Miss Puja Deka
2nd - Sri Raj Sonar
3rd - Miss Saberia Konwar

Modern Song

1st - Miss Saberia Konwar
2nd - Sri Raj Sonar

Instrumental

'Dhol'

1st - Sri Deepjyoti Gogoi
2nd - Sri Bhaskarjyoti Sonowal
3rd - Sri Ujjal Saikia

Best Singer- Sri Raj Sonar

Borgeet :-

1st - Sri Raj Sonar
2nd - Miss Upasana Borah
3rd - Miss Sabaria Konwar

Lokogeet :-

1st - Miss Sabaria Konwar
2nd - Sri Raj Sonar
3rd - Miss Aradhana Das

Rabha Sangeet :-

1st - Sri Raj Sonar
2nd - Miss Sabaria Konwar
3rd - Miss Aradhana Das

Parbati Prasad Geet :-

1st - Sri Raj Sonar
2nd - Miss Sabaria Konwar
3rd - Sri Phanidhar Dohotia

Bhupendra Sangeet :-

1st - Miss Sabaria Konwar
2nd - Miss Jurimoni Sharma
3rd - Miss Upasana Borah

Lavels brought in 2011-12 in Quiz

1) AUXESIS 2011- Inter School Conducted By Manimugdha Sharma (Delhi)

Runner's Up - Siddhant Bharali, Syed Tanveer Alam

2) Bordubi College (Inter College) Conducted by District Administration.

Winner - Bubul Handique
Siddhant Bharali

3) Manix Fest- Duliajan - Conducted by- MIT Chowdhuri from AQA.

Runners Up - Siddhant Bharali.

4) Margherita College- Inter College- By Margherita College student Union.

Winner - Bubul Handique
Siddhant Bharali

5) College Week - Digboi College.

Winner - Bubul Handique
Rofique Hussain.

Digboi College

Session 2012 – 13

Dr. Dip Saikia, *M.Sc., Ph.D.*
PRINCIPAL

Mr. K. N. Timsina, *M.Sc.*
VICE-PRINCIPAL

FACULTY MEMBERS

DEPT. OF ASSAMESE :
1. Mr. P. N. Saikia, *M.A., M.Phil.(HOD)*
2. Mrs. D. Borthakur (Sarmah) *M.A., M.Phil.*
3. Dr. M. K. Gogoi, *M.A., M.Phil, Ph.D.*
4. Mr. A. Saikia, *M.A., M.Phil.*
5. Mr. S. Bordoloi, *M.A.*

DEPT. OF BENGALI :
1. Mrs. N. Mitra, *M.A. (HOD)*
2. Mr. D. Mondal, *M.A., M.Phil.*

DEPT. OF BOTANY :
1. Mrs. P. Kalita, *M.Sc. (HOD)*
2. Mrs. J. S. Phukan, *M.Sc.*
3. Dr. T. Ch. Dutta, *M.Sc., Ph.D.*
4. Mr. D.M. Das, *M.Sc., B.Ed.*

DEPT. OF CHEMISTRY :
1. Mr. G. Kalita, *M.Sc., M.Phil. (HOD)*
2. Mrs. J. Dutta, *M.Sc., M.Phil.*
3. Mrs. N. Hazarika, *M.Sc., M.Phil.*
4. Dr. (Mrs.) B. Kalita, *M.Sc., Ph.D.*

DEPT. OF COMMERCE :
1. Mr. H. P. Verma, *M.Com. (HOD)*
2. Dr. B. K. Boruah, *M.Com., M.Phil., Ph.D.*
3. Mr. C. Ch. Baruah, *M.Com., M.Phil.*
4. Mr. B. S. Baruah, *M.Com.*
5. Mr. P.C. Das, *M.Com.*
6. Mr. D. Gogoi, *M.Com., M.Phil.*

DEPT. OF COMPUTER SCIENCE/ COMPUTER APPLICATION :
1. Mr. P. P. Singha, *M.C.A. (HOD)*
2. Mr. P. Komar, *M.C.A.*

DEPT. OF ECONOMICS :
1. Mr. A.N. Chakravorty, *M.A. (HOD)*
2. Mr. J. N. Upadhaya, *M.A.*
3. Dr. (Mrs) M. Sharma, *M.A., Ph.D.*
4. Mrs. A. Buragohain, *M.A., M.Phil.*
5. Mr. M. M. Gogoi, *M.A., PGDCA*

DEPT. OF EDUCATION :
1. Mr. P. Gogoi, *M.A. (HOD)*
2. Mr. P. Dutta, *M.A., M.Phil.*

DEPT. OF ELECTRONICS :
1. Mr. P. K. Khound, *MSc., M.Phil. (HOD)*
2. Mr. J. Handique, *M.Sc., M.Phil.*

DEPT. OF ENGLISH :
1. Mrs. B. R. Phukan, *M.A. (HOD)*
2. Mr. G. Buragohain, *M.A., M.Phil.*
3. Mr. P. Bharali, *M.A.*
4. Mr. J.D. Dutta, *M.A., M.Phil, DLL & LW, DPM& IR.*
5. Mr. S. Das, *M.A.*
6. Dr. (Mrs) C. Chetia, *M.A., Ph.D.*

DEPT. OF GEOGRAPHY :
1. Mrs. S. Boruah Saikia, *M.A., M.Phil.(HOD)*
2. Miss Jupitora Phukan, *M.A., M.Phil.*

DEPT. OF HINDI :
1. Dr. P. Kr. Bharati, *M.A., Ph.D. (HOD)*
2. Dr. A. Kumari, *M.A., B.Ed., Ph.D.*

DEPT. OF HISTORY :
1. Dr. (Miss.) A. Neog, *M.A., Ph.D. (HOD)*
2. Mr. P. K. Narah, *M.A., M.Phil.*

DEPT. OF MATHEMATICS :
1. Dr. A. Ch. Deka, *M.Sc., Ph.D. (HOD)*
2. Mr. K. N. Timsina, *M.Sc.*
3. Dr. J. Changmai, *M.Sc., Ph.D., M.Mus.*
4. Dr. J. Lahkar, *M.Sc., M.Phil., Ph.D.*
5. Mr. M. Buragohain, *M.Sc., M.Phil.*

DEPT. OF NEPALI :

1. Mr. D. Sedai, *M.A. (HOD)*

DEPT. OF PHILOSOPHY :

1. Dr. (Miss) I. Das, *M.A., Ph.D. (HOD)*
2. Mr. B. R. Narzary, *M.A.*
3. Mrs. R. Sharma, *M.A., B.Ed.*

DEPT. OF PHYSICS :

1. Mrs. D. Hazarika, *M.Sc., M.Phil. (HOD)*
2. Dr. A. C. Sarmah, *M.Sc., M.Phil., Ph.D.*
3. Mrs. R. Patowari, *M.Sc.*
4. Dr. K. Konwar, *M.Sc., Ph.D.*
5. Dr. C. Siam, *M.Sc., Ph.D.*

DEPT. OF POLITICAL SCEINCE :

1. Mr. A. Ch. Dutta, *M.A., M.Phil.(HOD)*
2. Mr. J. Borah, *M.A.*
3. Mr. B. Das, *M.A., M.Phil.*
4. Mr. Jitu Borah, *M.A.*

DEPT. OF ZOOLOGY :

1. Mrs. A. Borgohain, *M.Sc. (HOD)*
2. Mr. S. Dev, *M.Sc.*
3. Mrs. A. Gogoi, *M.Sc., PGDEM.*
4. Mr. R. R. Tariang, *M.Sc.*

– 0 –

ADMINISTRATIVE AND MINISTERIAL STAFF

1. R. N. Khound, *Supervisory Assistant*
2. A. Phukan, (M.Lib. I.Sc.), *Libraian i/c*
3. D. Borkakoti, *Cashier*
4. A. Sarma, *Accountant*
5. P. Saikia, *L.D.A.*
6. R. Saikia, *L.D.A.*
7. H. Patgiri, *Lib. Assistant*
8. P.K. Saikia, *L.D.A.*
9. N. M. Sonowal, *Junior Assistant*
10. K. Borgohain, *Lab Assistant*
11. M.N. Sarma, *Lab. Bearer*
12. D. Das, *Lib. Bearer*
13. D. Bora, *Lib. Bearer*
14. K.P. Kamar, *Lab. Bearer*
15. B. Saikia, *Lab. Bearer*
16. H.K. Konwar, *Lab. Bearer*
17. R.C. Tanti, *Lab. Bearer*
18. B. Konwar, *Gr. IV*
19. D. Gorh, *Gr. IV*
20. R. Sonowal, *Lab Bearer*
21. R. Sonar , *Office attendant*
22. B. Konch, *Lab Bearer*
23. B. Das, *Night Watchman*
24. H. K. Chetia, *Hostel Watchman*
25. J. Das, *Hostel Watchman*
26. T. Das, *Hostel Cook*
27. R. Chetia, *Hostel Cook*
28. T. M. Das, *Hostel Cook*
29. M. Komar, *Hostel Cook*
30. P. K. Sharma, *Hostel Cook*
31. B. Das, *Hostel Night Watchman*
32. R. Harijan, *Attendant*
33. P. Chetia, *Gardener*
34. S. Sonar, *Office Attendent*
35. P. Saikia, *Office Attendent*

– 0 –

আমাৰ প্ৰাক্তন সম্পাদকসকল

১।	ডম্বৰু শইকীয়া	–	১৯৭২–১৯৭৩
২।	শিৱদাস তালুকদাৰ	–	১৯৭৫–১৯৭৬
৩।	প্ৰদীপ ফুকন	–	১৯৭৬–১৯৭৭
৪।	অজিত কুমাৰ বৰা	–	১৯৭৮–১৯৭৯
৫।	ৰমেশ গগৈ	–	১৯৮০–১৯৮১
৬।	ৰবীন ৰয়	–	১৯৮১–১৯৮২
৭।	নৰেন্দ্ৰ হাজৰিকা	–	১৯৮২–১৯৮৩
৮।	প্ৰবীন মমিন ৰাজখোৱা	–	১৯৮৩–১৯৮৪
৯।	অৰুণ পাল	–	১৯৮৪–১৯৮৫
১০।	ৰঞ্জিত ফুকন	–	১৯৮৬–১৯৮৭
১১।	পবিত্ৰ কুমাৰ গগৈ	–	১৯৮৭–১৯৮৮
১২।	দ্বীপেন কুমাৰ বড়া	–	১৯৮৮–১৯৮৯
১৩।	নয়নমণি বৰা	–	১৯৮৯–১৯৯০
১৪।	কমলাকান্ত বুঢ়াগোহাঁই	–	১৯৯০–১৯৯১
১৫।	ৰুদ্ৰ বাহাদুৰ ছেত্ৰী	–	১৯৯১–১৯৯২
১৬।	গণেশ বাহাদুৰ ছেত্ৰী	–	১৯৯২–১৯৯৩
১৭।	দীপক কুমাৰ ছেত্ৰী	–	১৯৯৩–১৯৯৪
১৮।	ৰমনী বুঢ়াগোহাঁই	–	১৯৯৪–১৯৯৫
১৯।	ৰাজীৱ শইকীয়া	–	১৯৯৫–১৯৯৬
২০।	প্ৰিতম কুমাৰ খাউন্দ	–	১৯৯৬–১৯৯৭
২১।	ভূপেন্দ্ৰ শৰ্মা	–	১৯৯৭–১৯৯৮
২২।	প্ৰফুল্ল সোনোৱাল	–	১৯৯৮–১৯৯৯
২৩।	নিলোৎপল শইকীয়া	–	১৯৯৯–২০০০
২৪।	ধৰণী লাহন	–	২০০০–২০০১
২৫।	হোমনাথ উপাধ্যায়	–	২০০১–২০০২
২৬।	ফণী শৰ্মা	–	২০০২–২০০৩
২৭।	ফণী শৰ্মা	–	২০০৩–২০০৪
২৮।	পঙ্কজ আগৰৱাল	–	২০০৫–২০০৬
২৯।	ৰঞ্জিত গুৱাগাই	–	২০০৬–২০০৭
৩০।	অমৰ ছেত্ৰী	–	২০০৭–২০০৮
৩১।	চন্দ্ৰ সৰকাৰ	–	২০০৯–২০১০
৩২।	মিল্টন দেবনাথ	–	২০১০–২০১১

এই সংখ্যাৰ সম্পাদক ঃ নমিতা গগৈ

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ তোৰণ

বাণিজ্য বিভাগ

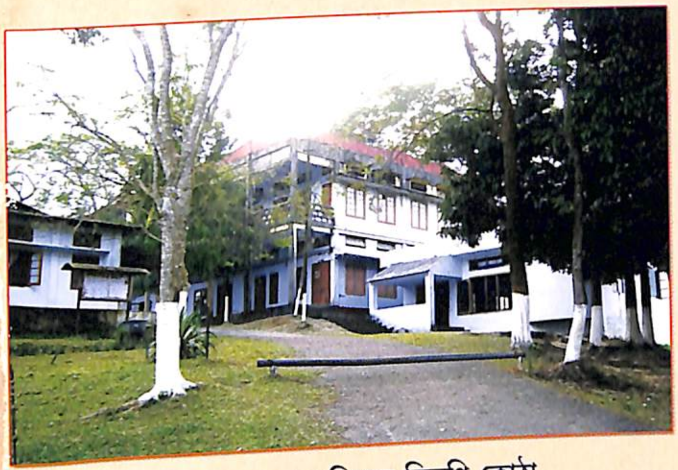

কলা ভৱন আৰু শিক্ষক জিৰণি কোঠা

প্ৰশাসনীয় ভৱন

ছাত্ৰাবাস

ছাত্ৰী নিবাস

শ্বহীদ বেদী

মহাবিদ্যালয়ৰ কেন্টিন

মুদ্ৰণ ঃ দি অসম কম্পিউটাৰছ, ইণ্ডাষ্ট্ৰিয়েল ইষ্টেট, তিনিচুকীয়া (অসম), দূৰভাষ ঃ ০৩৭৪-২৩৩০৪২৪